INVOCATORUL
CARTEA I

TARAN MATHARU

NOVICELE

STORIA BOOKS

FANTASY

Taran Matharu – Novicele

Invocatorul

Cartea I

Mamei mele, care mi-a fost întotdeauna alături

Lui Alice, piatra de care m-am sprijinit în scrierea acestei cărţi

Şi cititorilor mei de pe Wattpad, fără de care nimic din toate acestea nu ar fi fost cu putinţă

Capitolul 1

Acum era momentul. Dacă Fletcher nu ar vâna nimic, ar însemna să rămână flămând în seara asta. Apusul se apropia cu paşi repezi, iar el era deja în întârziere. Trebuia să se întoarcă în curând în sat, altfel porţile aveau să fie zăvorâte. Dacă se întâmpla asta, nu era altă cale decât fie să mituiască gărzile cu bani pe care nu-i avea, fie să-şi asume riscul de a-şi petrece noaptea în pădure.

Elanul tocmai ce-şi frecase coamele de un pin înalt, hârşâind catifeaua moale care le acoperea, pentru a dezgoli ramificaţiile ascuţite. După talia lui mică şi după înfăţişare, Fletcher îşi putea da seama că era tânăr şi că îşi etala primul set de coame. Era un exemplar frumos, cu blană lucioasă, de culoare intensă, şi ochi vii.

Lui Fletcher aproape că îi era ruşine să vâneze o creatură atât de maiestuoasă, dar deja socotea în minte câştigul pe care i l-ar aduce. Blana groasă o să-i prindă bine când aveau să treacă pe acolo negustorii de blănuri, mai ales acum, că era iarnă. Pesemne că ar primi pe ea cel puţin cinci scuzi. Coamele erau în stare bună, doar că un pic prea mici; cu puţin noroc, i-ar aduce şi ele patru scuzi. Dar el îşi dorea cel mai mult carnea, o carne roşie, cu gust puternic, din care grăsimea ar picura, sfârâind, în foc.

O ceaţă groasă stăruia în aer, acoperindu-l pe Fletcher cu o pojghiţă de stropi. În pădure domnea o linişte neobişnuită.

De obicei, vântul sufla printre crengi, ceea ce lui îi permitea să se strecoare neauzit pe sub copaci. Acum însă abia îşi putea îngădui să respire.

Şi-a luat arcul de pe umăr şi a fixat săgeata. Era cel mai bun arc al lui, iar săgeata era dreaptă şi precisă, cu o pană serioasă, de gâscă, nu cu una din alea ieftine, de curcan, pe care le cumpăra de la piaţă. A inspirat uşor şi a tras de coarda arcului. I-a alunecat între degete – o unsese cu grăsime de gâscă, ca să o protejeze de umiditatea din aer.

Vârful săgeţii se mişca aproape imperceptibil în timp ce el a luat la ţintă elanul. Fletcher stătea ghemuit la o depărtare de mai bine de treizeci de metri, ascuns în iarba înaltă. Nu era deloc uşor să tragă, dar faptul că nu bătea vântul avea avantajele lui. Nicio rafală nu avea să abată săgeata de pe traiectorie.

Expirând, a slobozit coarda cu o singură mişcare cursivă, profitând de momentul acela de nemişcare în trup şi în minte, aşa cum învăţase din experienţe mai amare şi mai hămesite. A auzit sunetul înfundat produs de vibraţia corzii şi apoi zgomotul surd când săgeata a lovit ţinta.

A fost o lovitură pe cinste, care a străpuns pieptul elanului, pătrunzând până în plămâni şi inimă. Animalul s-a prăbuşit, cuprins de spasme, cu o bufnitură şi, în chinurile morţii, copitele lui loveau ritmic pământul.

Fletcher s-a repezit înspre prada lui, cu un cuţit pentru jupuit în mână, pe care-l scosese din teaca subţire pe care o avea agăţată la brâu, dar elanul era deja mort când a ajuns lângă el. O lovitură curată, de toată frumuseţea, aşa ar fi zis Berdon. Dar să ucizi animale era întotdeauna o treabă murdară. Spuma sângerie care gâlgâia din botul elanului stătea mărturie.

A scos cu grijă săgeata şi s-a bucurat să vadă că aceasta nu se rupsese, şi nici vârful de silex nu se ciobise când se lovise de coastele elanului. Lui Fletcher nu-i plăcea că pierdea aşa mult timp cu pregătitul săgeţilor. Prefera treburile pe care i le dădea de făcut din când în când Berdon la fierărie, să bată cu ciocanul şi să forjeze metalul. Poate că din pricina căldurii ori a plăcutei dureri pe care o simţea în muşchi după o zi de lucru. Sau poate a bănuţilor pe care îi simţea pe fundul buzunarului odată ce-şi primea plata.

Elanul era greu, dar satul nu era la mare depărtare. Coamele serveau de minune ca mânere de care să apuce, iar corpul

animalului aluneca destul de uşor pe iarba udă. Nu mai trebuia să-şi facă griji decât din pricina lupilor sau, poate, a pisicilor sălbatice. Nu era un lucru neobişnuit ca fiarele astea să le ia prada vânătorilor, dacă nu şi viaţa, pe drumul de întoarcere acasă.

Vânase pe crestele Munţilor Dinte-de-Urs, numiţi aşa din pricina celor două vârfuri bine desluşite care semănau cu nişte colţi. Satul e răsfirat pe o coamă zimţată aflată între ele, iar singura cale de acces înspre el este o cărare abruptă şi stâncoasă, complet expusă vederii celor de la porţi. Satul era împrejmuit cu o palisadă groasă de lemn, de-a lungul căreia, din loc în loc, se afla câte un mic turn de pază. Nu mai fusese atacat de multă vreme, un singur atac se petrecuse în cei cincisprezece ani de viaţă ai lui Fletcher. Şi chiar şi atunci, fusese vorba de o mică bandă de tâlhari, nu de vreo incursiune a orcilor, puţin probabilă atât de mult înspre miazănoapte, departe de hăţişurile lor. Cu toate astea, sfatul sătenilor luase cât se poate de în serios problema siguranţei, aşa că aceia care soseau târziu întâmpinau întotdeauna mari probleme să li se dea drumul înăuntru după ce clopotul bătea ceasul al optulea.

Fletcher se străduia să târască corpul animalului pe iarba grasă care creştea alături de poteca stâncoasă. Nu voia să producă vreo stricăciune blănii. Era partea cea mai de preţ din elan. Blănurile erau una dintre puţinele resurse cu care satul putea să negustorească, câştigându-şi în felul ăsta numele: Pelt[1].

Înaintarea era anevoioasă, iar cărarea era înşelătoare sub picioare, mai cu seamă că se întunecase. Soarele se făcuse deja nevăzut dincolo de creasta muntelui, iar Fletcher ştia că în orice clipă poate să bată clopotul. Scrâşnind din dinţi, a încercat să grăbească pasul, aşa că s-a împiedicat şi şi-a julit genunchii de prundiş, suduind.

Când a ajuns la porţi, i s-a strâns inima. Erau deja închise, iar lămpile de deasupra erau aprinse pentru lunga lor veghe de noapte. Străjerii leneşi le zăvorâseră devreme, jinduind să tragă ceva la măsea în cârciuma din sat.

— Pramatii puturoase! Nici măcar nu a bătut încă clopotul de opt!

Înjurând, Fletcher a lăsat din mână coamele elanului.

— Daţi-mi drumul înăuntru! N-am de gând să dorm afară că nu mai puteaţi voi aştepta să vă beţi minţile, tâmpiţilor! a strigat el, izbind cu piciorul în poartă.

— Hei, Fletcher, mai încet! Oamenii de treabă dorm pe aici, a răsunat o voce de pe zid.

Era Didric. S-a aplecat peste parapet, înspre Fletcher, iar pe faţa lui lată, ca o lună plină, a apărut un rânjet răutăcios.

Fletcher nu şi-a putut stăpâni o grimasă. Dintre toţi străjerii care ar fi putut face de gardă în noaptea asta, trebuia să se nimerească tocmai Didric Cavell, cel mai rău dintre ei. Avea cincisprezece ani, era de o vârstă cu Fletcher, dar îşi închipuia că e bărbat în toată legea. Fletcher nu-l înghiţea pe Didric. Străjerul ăsta era un bătăuş, tot timpul în căutare de prilejuri să-şi exercite autoritatea.

— Am slobozit mai devreme străjile de zi în seara asta. Îmi iau foarte în serios îndatoririle, înţelegi. Niciodată nu poţi fi îndeajuns de precaut, cu toţii negustorii care or să se adune mâine pe aici. Nu poţi şti ce lepădături or să mişune pe afară.

Chicoteşte în batjocură.

— Dă-mi drumul înăuntru, Didric. Ştim amândoi că porţile ar trebui să rămână deschise până la opt, a zis Fletcher.

Chiar când rostea aceste cuvinte, a auzit cum începe dangătul răsunător al clopotului, al cărui ecou monoton reverbera jos, în vale.

— Ce-ai zis? Nu te aud, a strigat Didric, ducându-şi, într-un gest teatral, mâna la ureche.

— Am zis să mă laşi înăuntru, idiotule. E ilegal. O să fac plângere dacă nu deschizi imediat porţile! s-a răstit el, scos din sărite, către chipul şters de pe palisadă.

— Păi n-ai decât s-o faci, că eu în niciun caz n-am de gând să-ţi interzic dreptul ăsta. Mai mult ca sigur că o să fim pedepsiţi amândoi, ceea ce n-ar fi nicio pricopseală pentru nimeni. Aşa că ar fi mai bine să încheiem un târg. Îmi dai mie elenul ăla şi eu te scutesc de dormitul în pădure la noapte.

— Poţi să ţi-l bagi în fund! a venit răspunsul mânios şi circumspect al lui Fletcher.

Chiar şi pentru Didric, ăsta era şantaj pe faţă.

— Fii şi tu om de înţeles, Fletcher. Lupii şi pisicile sălbatice or să înceapă să dea târcoale, şi nici măcar vâlvătaia focului de tabără n-o să-i ţină la depărtare, pe timp de iarnă. Când or să apară, o să ai de ales între a o lua la sănătoasa sau a le servi drept aperitiv. Oricum ar fi, chiar dacă rezişti până dimineaţă, o să intri pe porţile astea cu mâna goală. Lasă-mă să te ajut.

Vocea lui Didric suna aproape prietenos, ca şi cum îi făcea lui Fletcher o favoare.

Acesta din urmă a simţit cum i se aprind obrajii. Asta depăşea cu mult orice experienţă de până atunci. Nedreptatea era un lucru obişnuit în Pelt, şi Fletcher se resemnase de multă vreme cu faptul că, într-o lume care se împarte în bogaţi şi săraci, el făcea parte din a doua categorie. Dar acum puşlamaua asta răsfăţată, fiul unuia dintre cei mai avuţi oameni din sat, voia să îl jecmănească.

— Aşa carevasăzică, i-a răspuns Fletcher, cu o voce surdă, în care răzbătea mânia. Te crezi tare şmecher, nu?

— Nu-i decât concluzia logică într-o împrejurare în care se întâmplă ca eu să fiu cel avantajat, a zis Didric, dându-şi la o parte bretonul blond din ochi.

Era un lucru îndeobşte cunoscut că lua lecţii în particular, etalându-şi educaţia printr-o exprimare înflorită. Taică-său trăgea nădejde că, într-o bună zi, Didric are să devină judecător şi că, până la urmă, o să ajungă într-un tribunal, în unul dintre cele mai mari oraşe din Hominum.

— Ţi-a scăpat un lucru, s-a zburlit la el Fletcher. Mai degrabă aleg să dorm în pădure decât să te văd pe tine luându-mi vânatul.

— Ha! S-o văd şi p-asta! Mă aşteaptă o noapte lungă. O să fie amuzant să mă uit cum încerci să te aperi de lupi, a răspuns Didric râzând.

Fletcher ştia că Didric îl tachinează, dar asta nu-l împiedica să simtă cum îi clocoteşte sângele. A încercat să-şi înăbuşe mânia, dar tot o simţea pulsându-i în cap.

— N-o să-ţi dau elenul. Numai blana face cinci scuzi, iar carnea face şi ea încă trei. Lasă-mă să intru şi nu mai fac plângere împotriva ta. Putem da uitării toată povestea, i-a sugerat Fletcher, călcându-şi cu greu peste mândrie.

— Îţi spun eu cum facem. Nici nu intră în discuţie să nu mă aleg şi eu cu ceva – asta nu se poate, corect? Dar, pentru că sunt într-o dispoziţie generoasă, dacă îmi dai coamele alea de care ai uitat să pomeneşti, consider treaba aranjată şi obţinem amândoi ce ne dorim.

Nervii lui Fletcher s-au încordat la propunerea asta. A stat un pic la îndoială, dar apoi a acceptat. O noapte petrecută în propriul pat merita patru scuzi, care pentru Didric nu erau decât mărunţiş. Mormăind, şi-a scos cuţitul pentru jupuit. Acesta era foarte bine ascuţit, dar nu era făcut pentru tăiat coame. Fletcher detesta să mutileze elanul, dar nu avea de ales, trebuia să-i taie capul.

Câteva clipe mai târziu, după ce a tăiat vertebrele, ţinea în mână capul, din care îi cădeau picături de sânge pe mocasini. Cu o grimasă, l-a ridicat ca să-l vadă Didric.

— OK, Didric, vino şi ia-l, a zis Fletcher, agitând mâna în care ţinea sinistrul trofeu.

— Aruncă-l încoa, i-a răspuns Didric. Nu am încredere că o să mi-l dai mai târziu.

— Ce? a strigat Fletcher uluit.

— Aruncă-mi-l acum, sau înţelegerea cade. Nu am niciun chef să trebuiască să îl iau cu forţa de la tine şi să-mi murdăresc uniforma de sânge, l-a ameninţat Didric.

Cu un oftat Fletcher a aruncat în sus capul elanului, stropindu-şi cu sânge propria tunică. Acesta a zburat peste capul lui Didric şi s-a rostogolit cu zgomot pe parapet. Didric nu s-a ostenit să-l ridice.

— Mi-a făcut plăcere să fac afaceri cu tine, Fletcher. Ne vedem mâine. Îţi doresc o noapte plăcută în pădure, a zis el vesel.

— Hei, aşteaptă! a strigat Fletcher. Cum rămâne cu înţelegerea noastră?

— Eu mi-am îndeplinit partea mea din înţelegere, Fletcher. Am zis că o să consider treaba aranjată şi că o să obţinem amândoi ce ne dorim. Iar tu ai zis adineauri că preferi să dormi în pădure decât să îmi dai elanul. S-a făcut, tu ai obţinut ce ai vrut, şi eu la fel. Ar fi bine să fii atent la termenii unei înţelegeri, Fletcher. Asta e prima lecţie pe care o învaţă un judecător. Faţa îi dispăru încet după parapet.

— Nu asta a fost înţelegerea! Dă-mi drumul înăuntru, vierme ce eşti! a urlat Fletcher, lovind în poartă.

— Nici gând! Pe mine mă aşteaptă patul meu, acasă, ceea ce nu pot spune despre tine, i-a răspuns Didric, printre hohote de râs, în timp ce se îndepărta.

— Eşti de strajă în noaptea asta. Nu poţi pleca acasă! a strigat Fletcher.

Dacă Didric îşi părăsea postul, Fletcher putea să se răzbune denunţându-l. Nu se considerase niciodată un turnător, dar era gata să facă o excepţie în cazul lui Didric.

— O, nu sunt eu de strajă, a răsunat stins vocea lui Didric, în timp ce cobora treptele palisadei. Nu am zis că aş fi. I-am spus lui Jakov că îi ţin eu locul până se duce la privată. Trebuie să se întoarcă dintr-o clipă în alta.

Fletcher a strâns din pumni, venindu-i cu greu să creadă că Didric poate fi atât de ticălos. A privit înspre corpul fără cap al elanului de la picioarele lui şi la mocasinii distruşi. Cuprins de o furie tot mai mare, nu se putea gândi decât la un singur lucru. Lucrurile n-or să rămână aşa. Nici pe departe.

Capitolul 2

— Hai, Fletcher, ridică-te din pat! Asta e singura dată din an când am nevoie să te trezeşti la timp. Nu pot să mă ocup şi de tarabă şi să şi potcovesc caii de unul singur.

Când s-a trezit din somn, Fletcher a dat cu ochii de figura roşcată a lui Berdon. Cu un oftat, şi-a tras peste cap blana cu care se acoperise peste noapte. Fusese o noapte lungă. Jakov îl făcuse să aştepte afară vreme de o oră până să îi dea drumul înăuntru, cu condiţia ca Fletcher să îi facă cinste cu un pahar cu proxima ocazie, la cârciumă.

Înainte să se bage în pat, trebuise să scoată măruntaiele din elan şi să îl jupoaie, precum şi să tranşeze carnea şi să o atârne lângă vatră, la uscat. Nu şi-a îngăduit să mănânce decât o felie suculentă, pe care a fript-o doar pe jumătate, căci apoi şi-a pierdut răbdarea şi şi-a îndesat-o în gură. Iarna era întotdeauna preferabil să conservi carnea pentru mai târziu; Fletcher nu putea şti când avea să îi mai pice următoarea masă exact la ţanc.

— Sus odată, Fletcher! Şi mai spală-te şi tu un pic. Puţi groaznic. Nu am chef să-mi alungi muşteriii. Nimeni nu vrea să cumpere de la unul care arată ca un vagabond.

Berdon a tras cu o smucitură blana de pe Fletcher şi a ieşit din cămăruţa acestuia, aflată în spatele fierăriei.

Fletcher s-a strâmbat când a rămas dezvelit şi s-a ridicat, în cameră era mai cald decât s-ar fi aşteptat. Pesemne că Berdon o fi stat toată noaptea să muncească în fierărie, ca să se pregătească pentru ziua de târg. Fletcher se obişnuise de multă vreme să doarmă în zgomotul făcut de lovirea fierului, în şuieratul foalelor ori sfârâitul pe care-l scoate metalul înroşit în foc atunci când e băgat în apă rece.

A străbătut alene fierăria, înspre micul puţ de afară, de unde scotea Berdon apa în care băga fierul incandescent. A tras în sus găleata şi, după o scurtă ezitare, şi-a turnat în cap apa rece ca gheaţa. Tunica şi pantalonii i s-au făcut fleaşcă, dar cum rămăseseră plini de sânge din noaptea ce trecuse, asta avea să le prindă bine. După ce şi-a mai turnat pe el câteva găleţi cu apă şi s-a frecat straşnic cu o piatră aspră, s-a întors în fierărie, tremurând şi cu braţele strânse la piept.

— Ia vino-ncoace, să te văd.

Berdon stătea în uşa camerei lui, iar din pricina focului din vatră, părul lui lung părea şi mai roşu. Era de departe cel mai vânjos bărbat din sat, căci lungilor ceasuri petrecute în fierărie le datora umerii largi şi pieptul robust. Pe lângă el, Fletcher, care era pricăjit pentru vârsta lui, părea un pitic.

— Exact cum îmi închipuiam. Trebuie să te bărbiereşti. Mătuşă-mea Gerla avea o mustaţă mai deasă decât a ta. Scapă de tuleiele alea amărâte şi aşteaptă să îţi crească o mustaţă adevărată, ca a mea.

Şi în ochii lui Berdon a apărut un licăr în timp ce-şi răsucea capetele mustăţii lungi şi dese, sub care creştea o barbă căruntă. Fletcher ştia prea bine că are dreptate. Azi aveau să sosească negustorii, care-şi aduceau adesea cu ei fetele crescute la oraş, cu fustele lor plisate şi părul numai bucle. Deşi cunoscuse amara experienţă de a fi privit de ele de sus, nu ar strica să arate cât de cât prezentabil cu ocazia asta.

— Hai, dă-i drumul! Cât timp te bărbiereşti, îţi pregătesc hainele pe care o să le porţi azi. Şi nu vreau să aud niciun comentariu! Cu cât ai o înfăţişare mai îngrijită, cu atât mai bine ne vindem marfa.

Fără tragere de inimă, Fletcher s-a întors în frigul năprasnic de afară. Fierăria se afla chiar lângă porţile satului, iar marginea palisadei de lemn era la doar câţiva metri de zidul din spate al camerei lui. Alături se găseau o oglindă şi un mic bazin gol. Fletcher şi-a scos cuţitul de jupuit şi şi-a ras mustaţa neagră abia mijită, iar apoi şi-a cercetat faţa în oglindă.

Era palid, lucru deloc surprinzător prin părţile astea de nord din Hominum. Verile erau scurte în Pelt, doar câteva săptămâni, dar acel răstimp era unul de bucurie, pe care Fletcher şi-l petrecea în pădure, împreună cu ceilalţi băieţi, stârnind păstrăvii de prin pâraie şi prăjind alune la foc. Era singura perioadă din an în care Fletcher nu simţea că e un venetic.

Avea trăsături aspre, cu pometi ascuţiţi şi ochi căprui închis, uşor afundaţi în orbite. Părul lui negru era o claie deasă şi lăţoasă, iar Berdon i-l tundea de fiecare dată când ajungea să arate din cale afară de neîngrijit. Fletcher ştia că nu e urât, dar nici chipeş nu se poate spune că era, prin comparaţie cu băieţii bine hrăniţi din familiile cu stare ale satului, care erau rumeni în obraji şi aveau părul blond. Părul negru nu se prea întâlnea în aşezările din nord, însă, cum el fusese abandonat în faţa porţilor pe când era doar un prunc, Fletcher nu era câtuşi de puţin mirat că nu arăta defel asemenea celor de prin partea locului. Înfăţişarea nu era decât unul dintre lucrurile care îl deosebeau de ceilalţi.

Berdon îi lăsase pe pat o tunică azurie şi nişte pantaloni de un verde aprins. La vederea lor, lui Fletcher i-a fugit sângele din obraji, dar şi-a înghiţit nemulţumirea sub privirea dezaprobatoare a lui Berdon. Hainele nu aveau să sară în ochi într-o zi de târg. Negustorii erau binecunoscuţi pentru îmbrăcămintea lor excentrică.

— Te las să te găteşti, i-a zis Berdon, chicotind, şi a ieşit din încăpere.

Fletcher ştia că în felul ăsta îşi arăta Berdon afecţiunea, tachinându-l, aşa că nu se supăra. Nu a fost niciodată genul vorbăreţ, preferând să stea cu sine însuşi şi cu propriile gânduri. Berdon îi respectase întotdeauna intimitatea, încă de când abia începuse să vorbească. Ei doi aveau o relaţie ciudată, holteiul ăsta posac, dar bun la inimă, şi ucenicul lui singuratic, şi cu toate astea făcuseră cumva ca lucrurile

să meargă. Fletcher avea să îi fie întotdeauna recunoscător lui Berdon că îl luase la el atunci când nu-l voia nimeni.

Fusese abandonat fără nimic altceva, nici măcar un coş ori nişte scutece, doar un prunc gol lăsat în zăpadă, care urla cât îl ţineau puterile în faţa porţilor. Snobii de bogătaşi nu voiseră să îl ia, iar sătenii săraci nu îşi permiteau. Era cea mai grea iarnă care se abătuse vreodată asupra satului, iar hrana era puţină. Până la urmă, Berdon se arătase dispus să îl primească, dat fiind că el fusese cel care îl găsise. Nu era înstărit, dar nu avea alte guri de hrănit şi munca lui nu depindea de anotimpuri, aşa că, în multe sensuri, era numai potrivit.

Fletcher nutrea o ură adâncă faţă de maică-sa, chiar dacă habar nu avea cine era. Ce fel de om şi-ar lăsa pruncul gol să moară îngheţat în zăpadă? se întrebase mereu dacă o fi fost vreo fată chiar din Pelt, care nu putuse ori nu voise să îl crească. Privea adesea cercetător la chipurile femeilor din jur, încercând să găsească trăsături care să semene cu ale lui. Nu prea ştia de ce îşi bate capul. Niciuna nu semăna deloc cu el.

Taraba lui Fletcher, plină de săbii strălucitoare şi de pumnale, era deja instalată pe marginea drumului principal, care ducea de la poartă până în celălalt capăt al satului. Nu era singura. De-a lungul drumului, se găseau mai multe tarabe, ticsite de cămăraie şi de blănuri. Meii erau expuse şi alte mărfuri: piese de mobilier cioplite din lemnul pinilor înalţi care creşteau pe pantele lui Dinte-de-Urs şi flori de munte cu petale argintii, în ghivece, pentru grădinile gospodinelor înstărite.

Hainele din piele erau o altă marfă care făcea faima satului Pelt: tunicile şi jiletcile erau foarte preţuite, pentru rafinamentul meşteşugului şi al cusăturii. Fletcher pusese ochii pe o tunică anume. În decursul anului, vânduse cele mai multe blănuri celorlalţi vânători şi reuşise să pună deoparte peste trei sute de scuzi ca să o cumpere. O putea vedea agăţată ceva mai încolo, cu toate că Janet – negustoreasa care petrecuse câteva săptămâni să o confecţioneze – îi spusese că o poate cumpăra pentru trei sute de scuzi, dacă nu-i făcea nimeni o ofertă mai bună până la sfârşitul zilei.

Tunica era numai bună. Interiorul era căptuşit cu blană pufoasă de iepure, moale, de un cenuşiu împestriţat cu maroniu. Pielea în sine era închisă la culoare ca mahonul, rezistentă şi fără cusur. Era impermeabilă şi nu s-ar păta uşor, nici nu s-ar rupe când Fletcher şi-ar urmări prada prin desişurile pădurii. Se închidea cu nişte nasturi din lemn şi avea o glugă mare, care acoperea fruntea. Fletcher se şi vedea îmbrăcat cu ea; ghemuit sub şfichiuirea ploii, la adăpost şi la căldură, cu o săgeată fixată în arc.

Berdon şedea în spatele lui, în faţa fierăriei, lângă o nicovală şi un morman de potcoave. Cu toate că armele şi platoşele pe care le făcea el erau de cea mai bună calitate, descoperise că se puteau face o grămadă de bani din potcovirea cailor de povară ai negustorilor osteniţi, a căror lungă călătorie înspre satele izolate, prin ţinutul muntos, era abia la început.

Cu un an în urmă, când trecuseră negustorii pe acolo, Fletcher nu-şi mai văzuse capul de treabă cât a fost ziua de lungă, trebuind chiar şi să le ascută săbiile după ce taraba fusese golită. Fusese un an bun pentru vânzarea de arme. Imperiul Hominum intrase în război pe un nou front, la nord de Munţii Dinte-de-Urs. Clanurile elfilor refuzaseră să plătească darea anuală, bani pe care Imperiul Hominum îi pretindea în schimbul protecţiei faţă de triburile de orei din hăţişurile de la miazăzi, tocmai în celălalt capăt al Imperiului. Războiul avea drept scop obţinerea acestor dări, iar negustorii se temuseră de incursiuni ale elfilor. Până la urmă, a fost doar un război al principiilor, cu doar câteva hărţuieli şi nimic mai mult, şi s-a încheiat prin înţelegerea tacită de a pune capăt ostilităţilor. Asupra unui lucru fuseseră absolut de acord atât Imperiul, cât şi clanurile de elfi: adevăratul duşman erau orcii.

— Anul ăsta o să am şi eu timp să arunc o privire prin târg? a întrebat Fletcher.

— Aşa aş zice. În momentul ăsta nu e cine ştie ce cerere pentru arme. Or fi ei noii soldaţi de pe Dinte-de-Urs nişte bătrâni ologi, dar cred că negustorii speră că prezenţa oştilor o să-i descurajeze pe tâlhari să mai cutreiere prin preajmă şi să le atace caravanele. Partea proastă e că, pesemne, au dreptate – nu văd să fie nevoiţi să se apere prea mult anul ăsta. Nu o să avem cine ştie ce câştig de la *ei*. Dar

măcar ştim că soldaţii au în continuare nevoie de serviciile mele, după ce i-ai vizitat pe linia frontului, luna trecută.

Pe Fletcher l-au trecut fiorii când şi-a amintit de călătoria prin munţi, până la cele mai apropiate trupe. Linia frontului era o treabă sinistră, o groază de oameni cu priviri goale, aşteptând să fie eliberaţi din serviciul militar. Când armata voia să se debaraseze de unii soldaţi, îi trimitea în războiul cu elfii. Burţile goale care nu mai erau în stare să lupte.

Îndepărtarea plevei. Aşa ziceau soldaţii. Unii socoteau că e o binecuvântare, pentru că erau departe de grozăviile care se petreceau în tranşeele din hăţişuri. În luptele cu orcii, oamenii mureau cu miile, iar capetele le erau luate ca trofee şi înfipte în ţepuşe, la hotarele ţinutului. Orcii erau o seminţie sălbatică şi nesăbuită, creaturi înfricoşătoare, crude şi cu porniri sadice.

La hotarele elfilor însă se petreceau altfel de grozăvii. Starea soldaţilor se înrăutăţea continuu. Mureau lent de foame din pricina raţiilor înjumătăţite. Executau întruna manevre la ordinele sergenţilor istoviţi, care nu ştiau ce altceva să facă. În timp ce soldaţii de rând îngheţau în paturi de campanie, generalii indiferenţi îşi petreceau timpul în încăperile bine încălzite ale comandamentului.

Intendentul nu se arătase prea dornic să cumpere ceva, dar trebuia să cheltuiască banii alocaţi, iar aprovizionarea peste munte se făcea cu ţârâita, din pricina nevoilor tot mai mari de pe celălalt front. Legătura de săbii pe care Fletcher o cărase în spate încă de dimineaţă fusese cumpărată cu mult mai mult decât făcea, fiind ca urmare înlocuită de un săculeţ greuţ de scuzi de argint, care era însă o povară simţitor mai uşoară. Dacă ar fi adus muschete, ar fi fost plătit în ludovici de aur. Berdon spera ca negustorii să accepte săbii în schimbul unor arme de foc. În cazul ăsta, data viitoare putea să îl îmbie pe intendent cu muschete.

În acea noapte, în cazarmă, în timp ce stătea întins pe patul de campanie ce îi fusese cedat, aşteptând să se facă dimineaţă ca să se întoarcă la Pelt pe lumină, Fletcher şi-a făgăduit că nu o să intre niciodată în armată, căci nu avea de gând să sfârşească într-un loc ca ăsta.

— Hei, băiete! Mută-ţi taraba mai departe de porţi. O să stai în calea negustorilor, s-a răstit la el o voce poruncitoare, trezindu-l din reverie.

Era tatăl lui Didric, Caspar. Un bărbat înalt, zvelt, îmbrăcat în haine de catifea fină, purpurie, cusute de mână, cu o broderie delicată din fir de aur. L-a săgetat pe Fletcher cu privirea, de parcă simplul fapt că există îl deranja. Didric stătea în spatele lui, cu un rânjet pe chip, iar părul lui blond, dat cu ceară, era pieptănat cu cărare. Fletcher s-a uitat la taraba alăturată, aflată mult mai aproape de drum decât a lui.

— N-am de gând să-ţi mai zic o dată. Mut-o acum sau chem străjerii, a tunat Caspar.

Fletcher şi-a întors privirea înspre Didric, care s-a mulţumit să ridice din umerii lui laţi şi să-i facă un semn din cap. Până la urmă, nici nu conta prea mult. Cine avea nevoie de arme oricum o să-i găsească.

Didric i-a făcut cu ochiul şi apoi, cu un gest din mână, l-a îndemnat să execute ordinul. Lui Fletcher i s-a suit sângele la cap, dar s-a apucat să facă ce îi ceruse Casper. O să-i vină şi lui Didric timpul, dar taică-său era un om extrem de puternic. Era cămătar şi avea aproape tot satul la degetul mic. Când un copilaş avea nevoie de medicamente din oraş, Casper era acolo. Când sezonul de vânătoare mergea prost, când o casă era mistuită de foc, hop şi Casper! Cum ar fi putut un sătean care abia dacă ştia să-şi iscălească numele pe contractul de împrumut să înţeleagă ce înseamnă dobândă compusă ori numerele complicate scrise dedesubt? Până la urmă, toţi găseau preţul plătit ca să iasă din încurcătură mult mai piperat decât îşi puteau permite. Fletcher era indignat că mulţi dintre săteni îi arătau respect lui Casper, cu toate că nu era nimic altceva decât un şarlatan.

În vreme ce Fletcher se lupta să mute taraba mai în spate, trântind în ţărână câteva pumnale cu grijă şlefuite, clopotul satului a început să bată. Sosiseră negustorii!

Capitolul 3

Ca de fiecare dată, la început s-au auzit scârţâitul de roţi şi pocniturile bicelor. Înspre vârful pantei, cărarea era denivelată şi

abruptă, dar negustorii îşi forţau fără menajamente caii pe porţiunea finală, râvnind la locurile bune de la capătul drumului principal din sat. Cei care rămâneau ultimii se alegeau cu locurile de lângă porţi, departe de forfota mulţimii din centrul satului.

Caspar stătea la intrare şi făcea semne de bun venit cu mâna înspre căruţele încărcate cu vârf care intrau pe porţi, salutând din cap căruţaşii, tot numai un zâmbet. Fletcher îşi putea da seama cât de trudiţi fuseseră caii în timpul călătoriei. Trupurile lor luceau de sudoarea care le acoperise cu o spumă, iar epuizarea li se citea în ochi Văzând în ce hal arătau, pe faţa lui şi-a făcut loc un zâmbet vinovat, căci asta însemna că Berdon o să aibă toată ziua de lucru. Nu putea decât să spere că aveau pregătite destule potcoave pentru droaia aceea de cai.

Când şi ultima căruţă a trecut pe poartă, doi bărbaţi cu nişte ditamai mustăţile blonde şi chipie pe cap au intrat la trap în sat. Bidiviii lor nu erau dintre caii de povară înhămaţi la căruţe, ci nişte armăsari falnici, cu crupe uriaşe şi copite cât farfuriile. Căpestrele au început a le sălta când cărarea de pământ a fost înlocuită de piatra denivelată. În spatele lui, Fletcher l-a auzit pe Berdon scăpând o sudalmă şi pe faţă i-a apărut o grimasă de compasiune.

Uniformele negre ca smoala ale bărbaţilor, cu nasturi de aramă, îi arătau a fi pinkertoni – oameni ai legii de la oraş. Muschetele pe care le ţineau în mână nu lăsau loc de îndoială în privinţa statutului lor. Fletcher a aruncat o privire la bastoanele ghintuite, vârâte în tecile agăţate de şei. Puteai lesne rupe un braţ sau un picior cu ele, iar pinkertonii nu ar fi pregetat să o facă, dat fiind că singurul în faţa căruia răspundeau era Regele. Fletcher habar nu avea de ce escortau convoiul negustorilor, dar prezenţa lor însemna că nu avea să fie nevoie pe drum de prea multe arme pentru apărare. Nu o să se facă cine ştie ce vânzare la taraba lor în acea zi.

Cei doi bărbaţi semănau atât de mult, încât nu ar fi fost de mirare să fie fraţi, cu părul lor blond, ondulat şi cu ochii cenuşii, ca de gheaţă. Au descălecat, şi cel mai înalt dintre ei s-a îndreptat înspre Fletcher, cu muscheta atârnându-i în mână.

— Băiete, ia caii şi du-i în grajdul satului, şi ai grijă să fie hrăniţi şi adăpaţi, i-a cerut acesta pe un ton aspru.

Fletcher l-a privit cu gura căscată, luat prin surprindere de un ordin atât de direct. Bărbatul a arătat înspre cai, căci Fletcher nu s-a mişcat, nevoind să lase taraba nesupravegheată.

— Nu-l luaţi în seamă. E un pic cam încet la minte, a intervenit vocea lui Caspar. Nu avem un grajd sătesc. O să se-ngrijească de cai băiatul meu. Didric, du-i în grajd la noi şi spune-i grăjdarului să vadă de ei cu cea mai mare grijă.

— Dar, tată, voiam… a început Didric să se linguşească.

— Nu, şi hai odată! i-a tăiat-o Caspar.

Roşu în obraji, Didric l-a săgetat pe Fletcher cu o privire sumbră, apoi a apucat caii de căpăstru şi a pornit-o cu ei în josul străzii.

— Şi ce vânt îi aduce pe pinkertoni la Pelt? Nu am mai văzut chipuri noi de câteva săptămâni, dacă sunteţi pe urmele unor răufăcători, a zis Caspar, întinzând mâna.

Cel mai înalt dintre pinkertoni i-a strâns-o fără tragere de inimă, obligat să fie politicos acum că bidiviul lui era în grija lui Caspar.

— Avem treabă cu trupele de soldaţi de la graniţele elfilor. Regele şi-a exprimat dorinţa de a înrola în armată răufăcători, în schimbul anulării pedepsei. Noi avem misiunea de a cerceta, în numele Regelui, dacă generalii ar fi dispuşi să accepte.

— Foarte interesant! Ştiam, de bună seamă, că numărul înrolărilor scăzuse în ultima vreme, dar asta e o surpriză. O soluţie cât se poate de ingenioasă pentru această problemă, a răspuns Casper, afişând un zâmbet forţat. Ce aţi zice să vorbim mai pe larg despre asta la cină, la un pahar de rachiu? Între noi fie vorba, hanul din sat e mizerabil, şi am fi fericiţi să vă oferim un pat confortabil după o călătorie atât de lungă.

— V-am fi recunoscători. Am bătut cale lungă de la Corcillum şi nu am mai dormit într-un pat curat de aproape o săptămână, a încuviinţat pinkertonul, scoţându-şi chipiul.

— Atunci să vă pregătim o baie şi un mic dejun cald. Numele meu e Caspar Cavell, fac oarecum parte dintre nobilii satului… a răspuns Caspar, conducându-i de-a lungul străzii.

În timp ce glasurile lor se stingeau, Fletcher a început să răsucească în minte veştile. Puşcăriaşi înrolaţi în serviciul militar, la aşa ceva nu s-ar fi gândit. Umbla vorba că recrutarea cu forţa a tuturor bărbaţilor

tineri e iminentă, lucru care îl îngrijora şi îl entuziasma deopotrivă. La recrutare se recursese cu secole în urmă, în timpul celui de al Doilea Război cu Orcii. Acel război izbucnise din pricina incursiunilor făcute de orei, care furaseră animalele şi măcelăriseră locuitorii din târgurile de pe întinsul Imperiului Hominum, care atunci se forma. Sute de săteni fuseseră ucişi până ce orcii fuseseră respinşi înapoi în hăţişurile lor.

De data asta, Imperiul pornise războiul, defrişându-le pădurile ca să asigure combustibil pentru revoluţia industrială care tocmai începuse. Asta se întâmplase cu şapte ani în urmă, şi nu erau semne că războiul avea să se sfârşească prea curând.

— Dacă aş putea face muschetele alea, nici nu ar mai fi nevoie să ţin taraba, s-a auzit Berdon, mormăind în spatele lui Fletcher a încuviinţat printr-o înclinare a capului. Muschetele, care erau la mare cerere pe linia frontului, erau meşterite de gnomii care trăiau în măruntaiele pământului, în Corcillum. Meşteşugul prin care reuşeau să facă ţevile perfect drepte şi mecanismul muschetelor era un secret pe care gnomii îl păzeau cu străşnicie. Era o treabă aducătoare de câştig frumos, însă această tehnică fusese abia de curând introdusă în armată. Dacă, înainte vreme, orcii reuşeau să ţină piept, în vâltoarea luptei, unei ploi de săgeţi, salvele de muschetă erau un obstacol mult mai eficient.

În acel moment, Fletcher a băgat de seamă că un ultim drumeţ tocmai intra pe porţi. Un soldat cu părul cărunt şi nebărbierit. Era îmbrăcat într-o uniformă roşu cu alb, cu stofa zdrenţuită şi ponosită, plină de noroi şi de colb de pe drum. Mai mulţi dintre nasturii de aramă ai tunicii lipseau sau atârnau. Nu avea arme, lucru neobişnuit pentru un membru al unei caravane şi cu atât mai mult pentru un soldat.

Nu avea nici cal, nici căruţă, în schimb, ţinea de căpăstru un catâr încărcat cu nişte desagi grei. Bocancii lui erau într-o stare jalnică, cu tălpile găurite şi dezlipite, astfel că lipăiau la fiecare pas împleticit. Fletcher l-a urmărit oprindu-se peste drum de el, unde a legat catârul de unul din stâlpii de susţinere ai tarabei învecinate şi l-a săgetat cu privirea pe vânzător, înainte să apuce acesta să zică ceva.

A dat jos desagii din spinarea catârului, a întins pe jos un sul de pânză, pe care a aranjat mai multe obiecte. Pesemne că soldatul era în drum spre frontul războiului cu elfii, ca unul care era prea bătrân pentru luptă, dar prea incompetent să fie promovat la rang de ofiţer. Ca şi cum ar fi simţit privirea curioasă a lui Fletcher aţintită asupra lui, bătrânul s-a îndreptat de şale şi i-a adresat un rânjet, dezvelind o gură cu mulţi dinţi lipsă.

Fletcher şi-a întins gâtul ca să-l privească mai bine pe soldat şi a făcut ochii mari când a văzut ce are de vânzare. Vârfuri de săgeată din silex, enorme, de mărimea unei palme de om, cu marginile crestate, astfel ca dinţii formaţi să sfâşie carnea. Coliere din şiraguri de dinţi şi urechi uscate erau expuse, desfăcute, ca şi cum ar fi fost cele mai rafinate pandantive. Un corn de rinocer, cu vârful îmbrăcat în fier, era aşezat în faţa întregii colecţii. Piesa centrală era un craniu uriaş de ore, de două ori mai mare decât unul de om. Fusese bine şlefuit şi albit de soarele din hăţişuri, având deasupra găvanelor nişte arcade groase, nefiresc de proeminente. Caninii inferiori ai orcului erau mai mari decât îşi imaginase Fletcher, formând nişte colţi lungi de aproape opt centimetri. Erau suvenire de pe linia frontului, bune să fie vândute pe post de ciudăţenii în oraşele din nord, departe de locul unde se purta adevăratul război.

Fletcher şi-a întors privirea rugătoare către Berdon, care văzuse şi el ce avea soldatul de vânzare. Acesta a clătinat din cap, făcându-i semn înspre tarabă. Fletcher a suspinat şi s-a întors la aranjarea propriilor mărfuri. Avea să fie o zi lungă, nefructuoasă.

Capitolul 4

În jurul soldatului se adunase un mic grup de oameni, copii mai cu seamă, dar şi câţiva străjeri ere nu aveau nimic de vânzare, şi niciun sfanţ de cheltuială.

— Hai, apropiaţi-vă cu toţii! Toate lucrurile pe care le vedeţi aici sunt veritabile, o afacere excelentă! Fiecare obiect are o poveste plină de sânge, care o să vă facă să fiţi recunoscători sorţii că trăiţi în nord, i-a ademenit acesta, în felul unui vânzător de fructe, aruncând un vârf de lance în aer şi prinzându-l cu îndemânare între degete.

— Poate că v-ar interesa o fustanelă de gremlin sau un inel din cele pe care şi le pun orcii în nas? Dumneata ce zici, conaşule? i s-a adresat el unui băiat cu degetul vârât adânc în nas, care în mod sigur nu era potrivit pentru apelativul de conaş.

— Ce-i ăla un gremlin? a întrebat băiatul, cu ochii cât cepele.

— Gremlinii sunt sclavii orcilor. Unii i-ar asemui cu scutierii cavalerilor din vechime, care se îngrijeau de toate nevoile acestora. Nu sunt buni luptători; sunt servili din firea lor. În plus, abia dacă ajung la genunchiul unui bărbat, a zis el, arătând cu mâna înălţimea unui gremlin.

Lui Fletcher i s-a redeşteptat interesul pentru subiect şi imaginea i s-a conturat în faţa ochilor. Cei mai mulţi aveau o vagă idee despre gremlini, chiar şi aici, departe, în nord. Mergeau în două picioare, la fel ca orcii, dar nu aveau altă îmbrăcăminte decât nişte fâşii de pânză cu care îşi încingeau mijlocul. Puteau fi recunoscuţi după urechile lor mari, ca de liliac şi nasul lung şi coroiat, precum şi după degetele lungi şi agile, iscusite în a scoate melcii din cochiliile lor şi gângăniile de prin trunchiurile putrede ale copacilor. Gremlinii aveau pielea cenuşie, la fel ca orcii, şi ochii mari şi bulbucaţi, cu pupilele dilatate.

— De unde ai toate lucrurile astea? a întrebat băiatul, lăsându-se în genunchi, ca să se uite mai de aproape la marfă.

— Le-am luat de la cei morţi în luptă, băiete. Nu le mai erau de trebuinţă, acolo unde se duc. În felul ăsta aduc eu până aici ceva din atmosfera războiului.

— Te îndrepţi către frontul elfic? l-a întrebat un străjer.

Văzând că e vorba de Jakov, Fletcher s-a ghemuit în spatele tarabei. Dacă Jakov ar da cu ochii de el, ar putea încerca să-i stoarcă preţul băuturii pe care i-o făgăduise. Iar el avea nevoie de toţi banii ca să cumpere tunica.

— Chiar aşa, dar nu pentru că aş fi doar un sac de oase bun de nimic, nici vorbă. Am fost singurul din plutonul meu care a scăpat cu viaţă. Am fost prinşi în timpul unui raid de noapte, pe când ne aflam într-o misiune de recunoaştere. N-am avut nicio şansă.

Cu toate că în glas i se citea o oarecare mâhnire, Fletcher nu era sigur dacă nu era prefăcută.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Jakov cu neîncredere în voce, cercetându-l cu privirea pe bătrân din cap până în picioare.

— Aş prefera să nu vorbesc despre asta. Nu e o amintire prea plăcută, a răspuns cu glas scăzut bătrânul, ferindu-se să îl privească pe Jakov. A lăsat capul în jos, pare-se, întristat.

Mulţimea a prins să îi arunce vorbe zeflemitoare şi apoi s-a împrăştiat, socotindu-l un mincinos.

— Bine, bine, a strigat soldatul, văzând cum îi pleacă clienţii.

Aceasta era, probabil, ultima lui oprire înainte să ajungă pe frontul elfic, unde i-ar fi fost, de bună seamă, greu să-şi vândă lucrurile soldaţilor, căci multora dintre ei acestea le vor fi fiind bine cunoscute.

— Aveam ordin să găsim o cale de înaintare, a început să povestească, în timp ce mulţimea se întorcea înspre el. Poziţiile trebuiau din nou mutate mai în faţă. În urma noastră, pădurea fusese complet curăţată şi trebuia să săpăm tranşee mai avansate.

Începuse să prindă încredere în timp ce vorbea, iar lui Fletcher i s-a părut că e un povestitor înnăscut.

— Era o noapte întunecată ca smoala, numai câte o rază argintie de lună ne mai lumina calea. Ce să vă spun, făceam mai mult zgomot decât un rinocer înfuriat încercând să ne croim drum prin desişuri. A fost o minune că am reuşit să trecem neobservaţi mai bine de zece minute, şi-a mlădiat el vocea, iar peste ochi i s-a aşternut un văl, ca şi cum s-ar fi aflat din nou în acea pădure.

— Spune odată mai departe! a strigat un băiat aflat mai în spate, comentariu întâmpinat cu priviri furioase şi cu şuşuieli de mulţimea care asculta cu sufletul la gură.

— Războinicul-mag al plutonului deschidea drumul, căci demonul lui avea vedere bună pe timp de noapte, ceea ce ne era oarecum de ajutor; dar tot ce puteam face era să nu tragem din greşeală cu muschetele şi să ne ţinem pe picioare. O misiune cu adevărat sinucigaşă. Au pierit degeaba nişte oameni unul şi unul, asta-i sigur, a mai spus soldatul, răsucind vârful de săgeată între degete.

— Au trimis cu voi un invocator care supune demonii? Asta chiar că a fost o viaţă irosită. Credeam că avem numai câteva sute de-alde

ăştia, a zis Jakov, care acum nu mai era sceptic, ci de-a dreptul captivat.

— Misiunea era importantă, chiar dacă nechibzuită. Nu îl cunoşteam prea bine, dar era băiat de treabă, cu toate că, în mod clar, nu era cine ştie ce ca invocator. Era foarte interesat de şamanii orcilor şi îi întreba mereu pe soldaţi ce ştiu despre ei şi despre demonii lor. Mâzgălea şi desena tot timpul în caietul lui, cerceta ce mai rămăsese din satele devastate ale orcilor pe lângă care treceam şi copia runele pe care aceştia le desenaseră pe pereţii colibelor lor.

Observând pesemne că mulţimea începea să îşi piardă interesul odată cu îndepărtarea de subiect, s-a grăbit să continue:

— În orice caz, era cu puţin timp înainte să ne rătăcim, iar cele câteva stele după care ne orientaserăm fuseseră acoperite de nori. Soarta ne-a fost pecetluită în momentul când a început să burniţeze. Aţi încercat vreodată să trageţi cu o muschetă cu praf de puşcă umed? a urmat dezastru după dezastru.

A aruncat vârful de săgeată pe bucata de pânză şi şi-a strâns pumnii, pradă emoţiei.

— Arma preferată a orcilor e suliţa. Când te loveşte una, te trezeşti azvârlit prin aer ca o ghiulea şi apoi ţintuit la pământ, asta dacă nu trece prin tine şi se înfige în cel din spatele tău. Şuierând printre copaci, o ploaie de suliţe ne-a smuls de la pământ, de parcă lumea se răsturnase. Nici măcar nu am văzut cine ne atacase, dar jumătate dintre soldaţi erau morţi după prima şarjă, aşa că nu am mai zăbovit pe acolo nicio secundă. Invocatorul a şters-o, şi m-am luat după el. Dacă putea cineva să scape din toată grozăvia aia cumplită, el era acela. Fugeam cuprinşi de panică, ţinându-ne după chiţăitul demonului lui.

— Ce fel de demon era, a întrebat Jakov, cu palmele împreunate şi ascultând cu mare atenţie.

— Nu m-am putut uita bine la el pe întuneric. Arăta ca un cărăbuş şi era urât ca moartea, dar îi sunt recunoscător; fără el acum aş fi fost mort. Până la urmă, invocatorul s-a împiedicat şi a căzut, şi am văzut că îl lovise o suliţă în coastă. Idiotul sângera ca un porc înjunghiat. Nu prea aveam ce face ca să îl ajut, dar afurisitul de demon nu voia să plece fără el, aşa că l-am ridicat şi l-am cărat în braţe. Săracul de

el, pesemne că murise înainte să ajungem la tranşee, dar cu toate astea demonul m-a adus înapoi întreg. Creatura aia mică nu s-a dezlipit de lângă trupul lui cât timp l-am cărat. Au încercat să mă acuze că am vrut să dezertez, dar le-am spus că l-am cărat pe rănit şi că restul plutonului dispăruse în hăţişuri. Nu au ştiut ce să facă cu mine, cu plutonul meu masacrat şi tot restul, şi având vârsta pe care o am, până la urmă m-au aruncat ca pe pleavă. Singura consolare a fost că mi-au lăsat mie raniţa invocatorului, în care erau unele din lucrurile pe care le vedeţi aici. Dar adevărata comoara a fost alta…

A scotocit prin desagii de la picioarele lui şi, dintr-odată, Fletcher şi-a dat seama care era rostul întregii tărăşenii. Pesemne că soldatul făcea la fel de fiecare dată când avea public, ameţindu-i pe oameni cu povestea aia, pentru ca apoi să dea la iveală piesa cea mai scumpă.

Ceea ce a scos însă soldatul din desagă şi a prezentat cu un gest teatral nu era o ţeastă retezată ori un demon împăiat, cum s-ar fi aşteptat. Era o carte, legată în piele maronie, cu pagini groase din pergament. Era cartea invocatorului!

Capitolul 5

Dacă soldatul se aşteptase să impresioneze mulţimea, ei bine, se înşelase! Cei mai mulţi au privit nedumeriţi, iar unii chiar au bombănit. Într-o mică aşezare de vânători ca Pelt, a şti să citeşti nu se regăsea nicidecum pe primele locuri în lista priorităţilor. Cei mai mulţi săteni s-ar fi chinuit serios să treacă de prima pagină, ce să nu mai vorbim de toată cărţoaia! Pe Fletcher, pe de altă parte, Berdon îl pusese să se ocupe de registrele lui contabile, ceea ce presupunea că trebuie să ştie şi să socotească, şi să citească. Orele îndelungate petrecute aplecat deasupra paginilor pline de cifre şi litere, asudând din greu, îi mâncaseră mult din timpul pe care l-ar fi putut petrece la joacă, cu ceilalţi copii, dar era mândru de învăţătura lui şi era convins că ştie la fel de multe ca Didric, dacă nu chiar mai multe.

Zâmbind, soldatul a ridicat cartea în lumina cenuşie a zilei de iarnă, pentru ca ei să o vadă mai bine, şi a început să o răsfoiască,

îngăduindu-i lui Fletcher să arunce o privire peste un un scris mâzgălit şi nişte desene complicate, care i-au stârnit interesul.

— Şi ce altceva mai ai? l-a întrebat Jakov, cu o voce din care se simţea cât e de dezamăgit.

— O mulţime de lucruri! Dar nu sunt mai de preţ decât asta, dacă îmi îngăduiţi să explic. Daţi-mi numai voie să vă arăt, înainte să trecem la următoarea piesă, l-a rugat soldatul.

Cu toate că nu arătau niciun interes pentru carte, oamenii nu aveau de gând să irosească o ocazie de a se distra gratis. Aşa că au încuviinţat din cap şi l-au îndemnat să continue, ceea ce a adus un zâmbet ştirb pe chipul soldatului. Acesta a sărit pe o ladă goală de la taraba de alături şi le-a făcut semn oamenilor să se apropie, ţinând cartea deasupra capului, ca să o vadă cu toţii.

— Războinicul ăsta mag avea gradul cel mai mic pe care îl poate avea un invocator, sublocotenent într-un regiment care nici măcar nu terminase încă instrucţia. Dar s-a oferit voluntar pentru misiunea aia fatală, şi când m-am uitat prin cartea lui, am înţeles de ce. Omul căuta o schimbare importantă, o cale să poată invoca şi alţi demoni.

Acum le captase atenţia, şi ştia asta. Fletcher privea peste drum cu gura căscată, aşa că s-a ales cu o avertizare sub formă de tuse din partea lui Berdon. S-a îndreptat din şale şi şi-a făcut de lucru prin tarabă, deşi era deja aranjată fără cusur.

— Şamanii orcilor pot invoca tot soiul de demoni, dar aceştia sunt de obicei nişte creaturi primitive şi slabe, departe de ceea ce reuşesc invocatorii noştri. Cu toate astea, sunt numai câteva specii de demoni pe care invocatorii noştri pot să îi captureze pe lumea cealaltă, cu câteva rare excepţii. Aşa că, deşi sunt de multe ori mai puternici decât un invocator ore, asta ne lasă cu mai puţine săgeţi în tolbă, ca să zic aşa. Ce încerca să facă războinicul-invocator era să găsească o cale de a invoca demoni cu *adevărat* puternici, folosind metodele orcilor.

În acea noapte petrecută în cazarma de pe frontul elfic, Fletcher auzise fără să vrea poveşti depănate de soldaţi, despre demoni înfricoşători care se furişau în timpul nopţii şi le tăiau beregata celor care dormeau, apoi se făceau nevăzuţi. Despre fiare care ieşeau din hăţişuri cu ghearele scoase, ca nişte pisici sălbatice, şi luptau până

când trupurile le erau ciuruite de gloanţele muschetelor. Dacă astea erau creaturile primitive şi slabe despre care vorbea soldatul, atunci sigur nu şi-ar dori să aibă de-a face cu demonul unui războinic-mag în toată puterea cuvântului.

— Deci trebuie să credem că în cartea aia se află un secret care va schimba cursul războiului? Sau instrucţiuni despre cum trebuie chemaţi demonii noştri? Te pomeneşti că valorează greutatea ei în aur, a spus în batjocură o voce cunoscută, plină de sarcasm.

Era Didric, se întorsese de la grajduri. Stătea în spatele tarabei alăturate, astfel că Fletcher nu îl vedea.

— Dumneata ai spus-o, bunule domn, a răspuns soldatul, lovindu-se uşor peste nas şi făcându-i cu ochiul, ca să dea de înţeles că ştie ce vorbeşte.

— Mai bine aş da banii pe armele alea amărâte de peste drum decât pe cartea ta, a răspuns Didric cu un rânjet, în timp ce lui Fletcher i s-a suit sângele în obraji la auzul insultei.

Apoi Didric a luat-o pe lângă ladă şi a venit în faţa mulţimii, lovind cu piciorul în trecere, neglijent, cornul de rinocer.

— De ce s-ar fi oferit voluntar invocatorul pentru o asemenea misiune, dacă deja descoperise marele secret? Şi tu de ce ai vinde cartea aici, dacă e atât de valoroasă? Cât despre faptul că ar conţine instrucţiuni pentru invocarea duhurilor, ştim prea bine că numai cei de viţă nobilă şi câţiva norocoşi se bucură de priceperea necesară pentru a face asta.

A rânjit din nou înspre soldatul rămas cu gura căscată, care însă şi-a recăpătat stăpânirea de sine surprinzător de repede.

— Păi, vezi dumneata, pesemne că îşi dorea să vadă de aproape un demon de-ai orcilor. Nu ştiu să citesc, aşa că nu ştiu cât valorează cartea, şi mi-ar fi fost confiscată dacă aş fi încercat să o vând vreunui alt războinic-mag, de vreme ce era furată de la unul de-ai lor.

Şi-a întins braţele în lături, iar faţa lui era întruchiparea inocenţei.

— Desigur, a continuat apoi, o să o predau bucuros când o să ajung pe frontul elfic. Dar dacă pot face nişte bănuţi pe drum, ştiind că oricum cartea o să ajungă până la urmă la un războinic-mag, ei bine, cine mi-ar purta pică, dat fiind că l-am cărat atâta amar de drum pe omul ăla prin hăţişuri?

Şi-a plecat capul cu o prefăcută modestie, aruncând priviri furişe printre laţele unsuroase de păr. Mulţimea era cuprinsă de agitaţie, neştiind de partea cui să fie. Didric se bucura neîndoielnic de trecere, mai cu seamă când era darnic pe banii lui Caspar la tavernă. Soldatul le deştepta însă curiozitatea, iar Fletcher putea vedea că oamenii îşi doreau ca povestea lui să fie adevărată, cu toate că, în sinea lor, ştiau că nu e aşa.

Chiar în momentul în care mulţimea a început să îl ia la rost pe Didric, şi pe faţa lui Fletcher a început să se întindă un rânjet de satisfacţie la gândul că bruta o să iasă învinsă din confruntarea cu un simplu soldat, Didric a zis:

— Stai! Nu ai spus mai devreme că ştiai ce îl interesează pentru că te-ai uitat prin carte? Trebuia, de bună seamă, să citeşti ca să poţi şti asta. Eşti un mincinos şi un şarlatan, şi am de gând să trimit după pinkertoni. S-ar putea chiar să te acuze că ai încercat să dezertezi.

Didric a izbucnit în râs la auzul bolboroselilor încurcate ale soldatului.

— L-ai prins cu mâţa-n sac, a zis Jakov, cu mâna pe mânerul sabiei.

— Sunt şi desene în carte… a bâiguit soldatul, dar a fost imediat redus la tăcere de mulţime, care începuse să îl ia în râs. Didric a ridicat glasul şi a ridicat mâna, cerând să se facă linişte.

— Îţi spun eu cum facem. Îmi place cum arată cartea. Sunt mânat de curiozitate şi de nevoia de învăţătură, nu de setea de bogăţii, a declarat el cu nobleţe, chiar dacă hainele lui cusute cu fir de aur străluceau în lumina soarelui. O să vin mai târziu să o iau. Să zicem că îţi dau pe ea… patru scuzi? Întâmplarea face că am vândut aseară o mândreţe de pereche coame cu acelaşi preţ, a zis el, aruncându-i lui Fletcher o privire răutăcioasă.

Fără să aştepte răspunsul, s-a îndepărtat triumfător, urmat de Jakov şi de cei mai mulţi dintre muşteriii soldatului.

Acesta a privit în urma lui plin de furie, dar imediat l-a cuprins deznădejdea. S-a aşezat pe ladă, oftând adânc, şi a lăsat cartea să cadă pe jos, învins. Descurajat de izbânda lui Didric, Fletcher a privit cum zburătăceşte vântul paginile cărţii.

Nu ştia cum, dar Didric avea să i-o plătească în seara aia. Într-un fel sau altul.

Ziua se scurgea chinuitor de încet. Berdon era ocupat, iar duhoarea înţepătoare de copite arse începea să devină de nesuportat. Tot la câteva minute, câte o grămadă moale de balegă cădea pe pământ în spatele lui, sporind şi mai mult duhoarea. De la începutul zilei, nu vânduse decât un mic pumnal, cumpărat de un negustor care, vrând să plece cât mai repede de acolo din pricina mirosului, se hotărâse să scurteze tocmeala, aşa că lui Fletcher îi picaseră pleaşcă 12 scuzi de argint.

Soldatul de peste drum nu mai fusese aşa guraliv ca înainte, dar tot se descurcase foarte bine, căci reuşise să vândă cele mai multe dintre lucrurile pe care le împrăştiase pe pânză, în faţa lui. Mai rămăseseră doar nişte flecuşteţe, precum şi cornul de rinocer cu vârful îmbrăcat în fier şi, desigur, cartea invocatorului. Aceasta era în sine un lucru de mare preţ, iar Fletcher nu ar fi stat pe gânduri să se tocmească pentru ea, dacă nu şi-ar fi dorit atât de mult tunica aia de piele.

Pe când se uita cu interes la carte, soldatul i-a surprins privirea şi i-a zâmbit cu înţeles. Văzând că nu se arată niciun posibil cumpărător prin preajmă, a traversat agale drumul şi a cercetat pipăind cu degetul una dintre cele mai bune săbii de pe taraba lui Fletcher.

— Cât ceri pe ea? a întrebat el, luând sabia de la locul ei şi mânuind-o un pic, ca să o încerce, cu o îndemânare şi o agilitate remarcabile, date fiind părul lui cenuşiu şi faţa zbârcită.

Aerul a vibrat la mişcările lamei ca la zborul unei libelule.

— Treizeci de scuzi, dar teaca ei mai face încă şapte, i-a răspuns Fletcher, fără să ia în seamă lucirile sabiei prin aer, căci nu-şi dezlipea ochii de la cealaltă mână a soldatului. Cunoştea prea bine toate şiretlicurile, iar purtarea soldatului era tipică: abaţi privirea vânzătorului arătându-te interesat de un obiect scump, timp în care strecori un obiect mai mic, cum ar fi un pumnal, într-un buzunar adânc, profitând de neatenţia lui. Soldatul a ciocănit cu degetele în masă, ca să îl facă din nou nou atent pe Fletcher la obiectul din mână.

— O cumpăr. Are un echilibru bun şi un tăiş perfect. Nu-i ca prostiile alea lungi şi subţiri cu care îşi fac de lucru ofiţerii. Crezi că, dacă înjunghii un ore, asta o să-l împiedice să îţi reteze gâtul? E ca şi cum ai înjunghia un lup cu o scobitoare. Am băgat repede la cap: trebuie să dai la picioare, şi atunci orcul o să se prăbuşească la fel ca orice om. Nu că aş avea nevoie de o sabie ca lumea pentru frontul nordic, dar nu scapi prea uşor de vechile deprinderi.

Şi-a întărit spusele înfigând vârful sabiei în pământ, apoi şi-a scos punga şi a început să numere banii. Fletcher a scos şi teaca, o piesă simplă, dar trainică, făcută din lemn de stejar şi îmbrăcată în piele.

— Prin locurile de unde vii tu nu vă târguiţi? l-a întrebat Fletcher, după ce a luat banii.

— Ba cum să nu. Numai că nu mi-a plăcut felul în care a vorbit ticălosul ăla despre taraba ta. Duşmanul duşmanului meu e prietenul meu, nu sună aşa zicala? Aş vrea ca şi elfii să gândească la fel. Cu ei mai degrabă e valabilă varianta duşmanul duşmanului meu e vulnerabil, aşa că hai să-l înjunghiem pe la spate când nu se uită, a bombănit soldatul.

Fletcher nu a zis nimic, căci evita să se amestece în treburi politice. Mulţi îi simpatizau pe elfi, iar o discuţie cu voce tare pe tema asta i-ar putea face pe unii negustori să renunţe să-şi mai potcovească bidivii.

— Mi-a plăcut povestea până să apară el. Sper să nu te jignească întrebarea, dar a fost ceva adevărat?

Fletcher l-a privit în ochi pe bărbat, să vadă dacă minte. Soldatul i-a susţinut privirea câteva secunde, apoi s-a relaxat vizibil şi pe faţă i-a apărut un surâs.

— Se poate să o mai fi… înfrumuseţat un pic. Am citit cartea pe bucăţi, dar nu mă descurc prea bine cu cititul, aşa că doar am răsfoit-o. Din ce pot spune, era preocupat de orei, îi studia, voia să înveţe de la ei. Cartea e plină de simboluri de-ale orcilor şi mai ales de tot felul de bazaconii pe jumătate traduse, despre clanurile şi strămoşii lor. Sunt şi câteva desene cu demoni, unele chiar foarte reuşite. Era un bun artist, chiar dacă nu era el cel cine ştie ce mare invocator.

Soldatul a ridicat din umeri şi, luând un pumnal de pe tarabă, s-a apucat să-şi scoată murdăria de sub unghii cu vârful lui.

— Păcat! Chiar speram să-i găsesc un cumpărător aici. Aşa, o să fiu nevoit să o vând pe o nimica toată, la graniţa cu elfii. Sunt unii în armată care sunt pasionaţi de războinicii-magi, dar niciunul dintre ei nu are un sfanţ. Poate că o s-o vând mai multora, pagină cu pagină.

Ideea asta a părut a-i fi pe plac, aşa că a dat din cap a încuviinţare, ca pentru sine, de parcă, gata, scăpase de problemă.

— Şi cum rămâne cu Didric? Taică-său e un om influent, iar pinkertonii sunt găzduiţi la ei acasă! Dacă se ajunge la cuvântul tău împotriva cuvântului lui Didric, nu prea ştiu cum o să se termine toată tărăşenia, l-a avertizat Fletcher.

— Pfui! Am avut eu de-a face cu alţii mai răi decât un pârdalnic de ţânc născut în puf. Nu, copoii ăia doi m-au mai văzut şi înainte încercând să vând cartea şi n-au avut nimic de zis. Le sunt simpatici soldaţii pinkertonilor, îşi închipuie că suntem făcuţi din acelaşi aluat. Chiar dacă ei nu fac altceva decât să bată măr gnomii care îndrăznesc să îi privească mai ciudat. Pune un pinkerton în faţa unui ore, şi n-o să facă altă ispravă decât ce tot fac, de câteva ceasuri, caii ăia în spatele tău, a zis el, strâmbând din nas.

— Păi, atunci o să am grijă să nu ratez ce o să se-ntâmple când o să se întoarcă Didric după carte. Mi-ar plăcea să-i văd faţa când o să-i spui că poate să plece la plimbare!

Şi Fletcher şi-a frecat mâinile cu satisfacţie.

— Poţi sta liniştit, l-a asigurat soldatul, făcându-i cu ochiul, apoi şi-a băgat sabia în teacă şi a trecut drumul agale, fluierând un marş.

Avea să fie interesant de văzut ce urma să se întâmple.

Capitolul 7

Soarele se pregătea să apună, iar soldatul era tot mai binedispus la vederea sumei frumuşele pe care o strânsese la standul lui improvizat. Nu-i mai rămăsese nimic de vânzare, în afară de cartea pe care, plin de nădejde, o lăsase să troneze în centrul pânzei întinse la picioarele lui. Pe parcursul zilei, acesta nu pregetase să laude marfa lui Fletcher ori de câte ori vreun cumpărător cerceta taraba. Datorită ademenelilor lui, Fletcher a mai vândut încă două pumnale şi una dintre spadele cele mai ieftine, la un preţ bun. Până la urmă,

vânzările nu merseseră chiar aşa de rău în ziua aia, iar Fletcher abia aştepta să pună mâna pe tunica de piele.

— Ce-ar fi să mergem la cârciumă, să bem un pahar şi să sărbătorim norocul pe care l-am avut azi? i-a propus soldatul, zâmbind, în timp ce traversa din nou drumul.

— Sună bine, numai să îmi dai voie să trec pe undeva mai întâi, nu durează mult. Trebuie să cumpăr ceva, i-a răspuns Fletcher, zâmbind la rândul lui şi arătându-i un săculeț plin, în care zornăiau banii.

— Ăia sunt pentru carte? a întrebat soldatul pe jumătate în glumă, dar cu un strop de speranță în glas.

— Nu, cu toate că, sincer să fiu, dacă aş avea nişte bani în plus, ți-aş plăti un preț bun pe ea. Mi-a rămas inima la o tunică, şi am exact cât îmi trebuie pentru ea. Cel care ține taraba e… stăpânul meu, Berdon, aşa că banii pe care i-am făcut azi sunt ai lui.

Auzindu-şi rostit numele, Berdon a ridicat ochii de la copita pe care o ținea în mâinile lui uriaşe şi l-a salutat respectuos pe soldat printr-o mişcare a capului, apoi şi-a văzut mai departe de treabă.

— Pe mine mă cheamă Fletcher. Pe tine? l-a întrebat el pe soldat, întinzându-i mâna.

— Numele meu de familie e Rotherham, dar prietenii îmi spun Rotter, a răspuns acesta, apucând mâna lui Fletcher în palma lui tăbăcită.

Strângerea de mână i s-a părut lui Fletcher fermă şi cinstită. Berdon îi zisese mereu că poți spune o groază de lucruri despre un om după felul în care îți strânge mâna.

— Poți pleca, Fletcher. Ai făcut treabă bună azi, i-a strigat Berdon. O să strâng eu taraba.

— Sigur? l-a întrebat Fletcher, nerăbdător să plece de lângă cai şi să asculte istorisirile din război ale soldatului, în cârciumă, la căldură.

— Pleacă odată, până nu mă răzgândesc, i-a răspuns Berdon, acoperind sfârâitul copitei arse cu fierul.

Taraba cu pielărie nu era prea departe, dar lui Fletcher i s-a strâns inima când a observat că tunica pe care şi-o dorea nu mai era expusă. A luat-o la fugă pe drum, lăsându-l pe Rotherham în urmă, mai nutrind încă speranța că tunica fusese dată la o parte din greşeală.

Janet, care făcea socoteala încasărilor din acea zi – un teanc măricel de scuzi de argint şi ludovici de aur, pe care l-a acoperit repede cu braţele –, a ridicat privirea înspre el.

— Ştiu ce vrei să mă întrebi, Fletcher, dar teamă mi-e că nu ai noroc. Am vândut-o cu vreun ceas în urmă. Dar fii fără grijă. Ştiu că mi-o cumperi sigur, aşa că mă apuc imediat să fac alta. O să fie gata în câteva săptămâni.

Fletcher a strâns din pumni de ciudă, dar a încuviințat din cap. O să aştepte, nu are ce face.

— Hai, băiete! Îţi fac cinste cu ceva de băut. Mâine e o altă zi.

Rotherham l-a bătut prieteneşte pe umăr. Fletcher şi-a scuturat dezamăgirea şi s-a silit să zâmbească.

— Sezonul de vânătoare aproape s-a terminat, a zis el, luptându-se să-şi alunge tristeţea. Oricum nu mi-ar fi fost de prea mare folos în timpul iernii, când o să stau mai mult în fierărie, să-mi pregătesc următorul drum pe frontul elfic. Au mare nevoie de arme, să cheltuiască banii alocaţi pentru asta.

— Nu că or să aibă vreodată ocazia să le folosească, a râs Rotherham.

În cârciumă era gălăgie şi aglomeraţie, căci localnicii şi negustorii sărbătoreau afacerile încheiate. Cu toate astea, Fletcher şi Rotherham şi-au croit drum până într-un colţ, fiecare cu câte o halbă mare în mână, reuşind ca prin minune să nu verse, în înghesuială, berea pe podeaua de lemn, deja lipicioasă din cauza băuturii căzute pe jos. S-au aşezat într-un cotlon, în care erau două scaune şi o masă şubredă şi unde era mai linişte şi se puteau auzi unul pe altul.

— Pot să te întreb despre război, sau e un subiect despre care preferi să nu vorbeşti? l-a întrebat Fletcher, amintindu-şi cu câtă emoţie povestise soldatul despre noaptea în care îşi pierduse camarazii în pădure.

— Nu-i nicio problemă, Fletcher. Doar din astea am văzut în ultimii câţiva zeci de ani, aşa că nu prea sunt multe altele despre care să pot vorbi, a răspuns Rotherham, făcându-şi curaj cu o duşcă zdravănă. Berea i s-a prelins pe barba căruntă, iar el a plescăit din buze şi a oftat.

— Umblă zvonul că războiul nu merge bine pentru noi. Că orcii prind curaj, că sunt tot mai bine organizaţi. De ce?

Fletcher vorbea în şoaptă. Era socotit un gest lipsit de patriotism să vorbeşti despre război cu pesimism, ba chiar o trădare. Acesta era unul dintre multele motive pentru care veştile de pe front ajungeau atât de greu în Pelt.

— Nu pot să-ţi răspund decât cu alte zvonuri, numai că din surse mai sigure decât ale voastre.

Rotherham s-a aplecat destul cât să poată Fletcher simţi mirosul de bere din răsuflarea lui.

— E un orc care unifică toate triburile sub acelaşi stindard, sub conducerea lui. Nu se ştiu multe despre el, în afară de faptul că s-a născut albinos şi că nu s-a mai văzut niciodată un orc atât de mare ca el. Triburile îl socotesc un soi de salvator providenţial, trimis să îi scape de noi, aşa că îl urmează orbeşte. Nu a mai fost decât unul asemenea lui, în trecut, în timpul Primului Război cu orcii, acum două mii de ani. Din cauza albinosului ăstuia, şamanii orcilor îşi împărtăşesc cunoştinţele şi puterile, ca să poată să trimită asupra noastră legiuni de demoni, şi lansează în aer mingi de foc, cu care să ne bombardeze în timpul nopţii.

Fletcher a făcut ochii mari în timp ce vorbea Rotherham, uitând de bere. Lucrurile stăteau chiar mai rău decât îşi imaginase. Nu e de mirare că erau graţiaţi răufăcătorii şi înrolaţi în armată.

— Câteodată ne străpung liniile defensive şi trimit o trupă de atac, care reuşeşte să pătrundă mult pe teritoriul imperiului. Până la urmă, patrulele noastre îi capturează, dar niciodată suficient de repede. Am văzut mult prea multe aşezări arse din temelii, fără să mai rămână nimic în urmă, doar oase carbonizate şi cenuşă.

Rotherham se înflăcărase bine, astfel că, atunci când sorbea din bere, împroşca cu salivă în timp ce vorbea.

— Ce bine că trăiesc tocmai aici, în nord, a murmurat Fletcher, încercând să-şi alunge imaginile din minte.

— Se descotorosesc de soldaţii bătrâni ca mine, îi pun unui băiat o muschetă în mână şi îi bagă în cap că e soldat. Ar trebui să vezi ce se întâmplă atunci când atacă orcii cu toate forţele. Dacă au noroc, băieţaşii ăştia apucă să tragă o salvă, apoi se întorc şi o iau la goană.

Dezonoare mai mare nici că se poate! a spus el pe un ton ridicat, izbind cu halba în masă.

— Mor prea mulţi dintre băieţii noştri, şi totul din vina Regelui. Imperiul a transformat un conflict care se rezuma la câte un raid din când în când într-un război în toată legea. Când Regele Harold a primit tronul de la tatăl său, a început să pătrundă tot mai mult în hăţişuri, trimiţându-şi oamenii să taie copacii şi să excaveze terenul.

Rotherham a rămas tăcut o vreme, cu ochii aţintiţi în halbă. A mai luat o duşcă sănătoasă, apoi a început din nou să vorbească:

— Să-ţi spun ceva. Dacă nu ar fi fost invocatorii, am fi dat de belea. Or avea ei prea multe ifose şi o părere un pic prea bună despre propria persoană, dar avem mai multă nevoie de ei decât oricând. Demonii lor supraveghează graniţele şi ne anunţă când suntem atacaţi şi, în afară de un tun ori de vreo sută de muschete, un demon mai solid este singurul care poate ţine piept unui rinocer de atac. Când asupra noastră se dezlănţuie câte un potop de mingi de foc, războinicii-magi ridică un scut care îi protejează pe cei de pe linia frontului. Acesta luminează cerul de parcă ar fi o cupolă de sticlă strălucitoare. Scutul este serios atacat şi în timpul nopţii scoate nişte pârâituri fioroase, dar măcar nu ni se întâmplă nimic rău, în afară de faptul că dormim prost.

Rotherham a mai tras o duşcă din halbă, pe care a ridicat-o apoi ca să toasteze:

— În cinstea fandosiţilor ălora!

S-a plesnit peste genunchi şi a golit halba de bere. Când s-a ridicat ca să meargă la tejghea să îşi ia încă una, o apăsare de mână pe umăr l-a obligat să se aşeze la loc.

— Ia te uită! Eram sigur că voi doi o să vă împrieteniţi. Se spune că şerpii merg întotdeauna câte doi, a spus Didric, cu un zâmbet batjocoritor pe buze.

Jakov şi-a luat mâna de pe umărul lui Rotherham şi şi-a şters-o ostentativ de pantaloni, ceea ce l-a făcut pe Didric să chicotească. Amândoi erau acum îmbrăcaţi în uniformele de străjeri, o cămaşă groasă de zale pe dedesubtul unei tunici portocalii, care se asorta cu lumina răspândită de făcliile din cârciumă.

— Dacă nu mă înşel, aranjaserăm mai adineauri o tranzacţie. Ţine, patru scuzi, aşa cum ne-am înţeles. Mai mult decât meriţi, dar e bine să ne arătăm milostivi cu cei mai puţin norocoşi decât noi. Nu-i aşa, Jakov? a întrebat Didric, azvârlind monedele pe masă.

Jakov a chicotit şi a încuviinţat din cap. Fletcher a pufnit: Jakov nu era decât puţin mai cu dare de mână decât el şi de origine la fel de modestă. Faţa îi era roşie de la băutură, iar Fletcher bănuia că Didric turnase bere în el întreaga seară, ca să îl atragă de partea lui. Nu-i vorbă, Jakov nici nu era greu de convins. Pentru câţiva scuzi, ar vinde-o şi pe mumă-sa.

Rotherham nu a făcut niciun gest să adune monedele, în schimb, nu şi-a dezlipit privirea de la Didric, până ce acesta a început să se foiască, stânjenit.

— Haide, omule! Am făcut o înţelegere. Nu e vina mea că eşti un pungaş. Ai noroc că nu eşti în lanţuri, pe cale să fii judecat pentru dezertare, a zis Didric, punându-se la adăpost în spatele lui Jakov.

Acesta era un bărbat masiv, mai înalt cu cel puţin un cap decât Rotherham şi aproape la fel de vânjos ca Berdon. Nu fusese tocmit ca străjer pentru agerimea minţii, ăsta era lucru sigur.

Cât despre Didric, era cu jumătate de cap mai înalt decât Fletcher, iar trupul lui grăsun, de două ori mai lat decât corpul firav al acestuia.

Rotherham a continuat să îl privească ţintă, speriindu-l pe Fletcher cu privirea de oţel înfiptă în faţa bucălată a lui Didric. Atmosfera din acel cotlon a devenit şi mai încordată în momentul în care Jakov şi-a dus mâna înspre mânerul spadei.

— Caută-i prin desagă. Acolo trebuie să fie, a poruncit Didric, cu un dram de nesiguranţă în glas.

Când Jakov s-a apropiat de sac, Rotherham s-a ridicat brusc în picioare, făcându-i pe cei doi să tresară şi să se tragă un pas înapoi. Fletcher s-a ridicat odată cu el, cu pumnii strânşi. Inima îi bătea nebuneşte, pe măsură ce creştea adrenalina. A simţit satisfacţie la vederea sprâncenelor ridicate în semn de alarmă ale lui Didric, în momentul când l-a înfruntat.

— Dacă ai de gând să scoţi sabia din teacă, ai face bine să şi ştii să o foloseşti, a mârâit Rotherham, la rândul lui cu mâna pe mânerul

spadei cumpărate de la Fletcher.

Didric s-a albit la faţă la vederea ei. La târg, observase că soldatul nu avea nicio armă asupra lui, şi era limpede că nu se aşteptase ca acum să fie înarmat. Privea pe furiş când la Jakov, când la bătrân. Într-un duel, soldatul ar fi fost în avantaj.

— Fără arme, a declarat el, desfăcându-şi sabia de la brâu şi lăsând-o să cadă pe podea. Jakov i-a urmat de îndată exemplul.

— S-a făcut, fără arme, a spus Fletcher, ridicând pumnii. Ştiu că îţi făceai griji să nu-ţi mânjeşti uniforma cu sânge.

Rotherham a scos un mormăit de încuviinţare şi şi-a aşezat teaca pe masă.

— E multă vreme de când nu m-am mai încăierat la cârciumă, ca pe vremuri, a spus el cu încântare, apucând halba lui Fletcher şi ducând-o la buze.

— Luptă murdar şi ţinteşte faţa. Regulile sunt pentru gentlemani, a mormăit Rotherham în colţul gurii, moment în care, cu o răsucire, i-a aruncat lui Jakov berea în ochi, orbindu-l.

Cu viteza fulgerului, şi-a înfipt genunchiul în vintrele brutei, iar când Jakov s-a îndoit de durere, Rotherham i-a tras un cap în nas, care a pârâit.

Fletcher era şi el în plină încăierare, pocnindu-l pe Didric în faţa lui bucălată. Ţinta era una uşoară, aşa că prima lovitură i-a zdrobit acestuia nasul, din care sângele a ţâşnit ca sucul dintr-o roşie prea coaptă. Pumnul îi pulsa de durere, dar Fletcher nu l-a băgat în seamă, profitând de momentul prielnic ca să îl izbească pe Didric cu umărul în piept, astfel că el s-a prăbuşit la pământ. Această mişcare nu a fost însă prea inspirată, în timp ce îşi continuau înghionteala pe podeaua lipicioasă, Didric a reuşit să întoarcă greutatea propriului corp în avantajul lui. Şi-a înfăşurat braţul vânjos în jurul gâtului lui Fletcher şi a strâns. Acestuia i s-a împăienjenit vederea şi a simţit că-şi pierde cunoştinţa. Cu un ultim efort, şi-a înfipt dinţii în pielea dezgolită a încheieturii lui Didric, atât de tare, că a simţit cum scrâşnesc pe os. Un urlet de durere i-a spart timpanele, iar strânsoarea braţului a încetat. Uşurat, dar încă ameţit, Fletcher respira ca un peşte pe uscat. Cu o lovitură de cot plasată în stomacul bine protejat al lui Didric, s-a răsucit, ghemuindu-se.

Aproape simultan, Didric s-a aruncat iar asupra lui, încercând să-l culce la pământ. De data asta Fletcher era pregătit, smucindu-se în aceeaşi direcţie cu vlăjganul şi folosindu-se de avântul acestuia ca să se rostogolească peste el. Apoi şi-a încleştat degetele în jurul gâtului lui Didric, strângând cu toată puterea de care era în stare. El şi-a dus la gât mâinile, însă, după câteva clipe, au căzut pe lângă corp.

— Ai grijă! a strigat Rotherham, şi Fletcher a făcut exact la timp un salt în spate.

Vârful unui pumnal curbat i-a sfârtecat tunica albastră, şi a simţit usturimea unei zgârieturi de-a latul abdomenului. Picăturile de sânge ivite au pătat materialul cu roşu, dar Fletcher ştia că nu-i decât o julitură. Didric s-a ridicat clătinându-se în picioare şi s-a repezit din nou la el, dar Fletcher se retrăsese.

În acel moment, Rotherham a sărit şi şi-a întins sabia către Didric, cu vârful proptit în mărul lui Adam.

— Nu ziceai tu că înţelegerea e înţelegere? a mârâit el, împungându-l cu sabia, astfel că Didric s-a văzut nevoit să se dea înapoi şi s-a împiedicat de trupul lui Jakov, care zăcea pe jos, fără cunoştinţă.

Fletcher şi-a dat brusc seama că toţi cei din cârciumă se uită la ei. În liniştea care se aşternuse, nu se auzeau decât icnetele piţigăiate ale lui Didric, care se chinuia să zică ceva, fără să reuşească să articuleze vreun cuvânt.

— Ce zici, Fletcher? Să-i facem ce a vrut el să-ţi facă ţie? Măruntaiele tale ar fi împrăştiate pe jos acum, dacă nu l-aş fi văzut scoţând pumnalul, a rostit cu glas puternic Rotherham, astfel ca toată lumea să îl audă.

De data asta, şuşotelile erau în chip lămurit favorabile soldatului.

— Nu. Nu cred, Rotherham. Trebuie să ne arătăm întotdeauna milostivi cu cei mai puţin norocoşi decât noi.

Fletcher a rostit cuvintele cu dispreţ, dând la o parte sabia lui Rotherham. Până să-şi termine vorba, Didric a şi zbughit-o pe uşă, lăsând în plata Domnului, zăcând pe podea, şi sabia, şi pe Jakov.

Oamenii din cârciumă l-au huiduit pe Didric în timp ce se năpustea afară, trântind uşa în urma lui. Apoi râsetele şi voia bună au umplut din nou cârciuma.

— Haide, i-a zis Fletcher lui Rotherham, răsuflând uşurat. O să îţi pregătesc un locşor de dormit la fierărie. Numai acolo o să poţi fi în siguranţă la noapte.

Capitolul 8

Fletcher a mijit ochii, şi imediat i-a părut rău. Lumina cenuşie care pătrundea prin fereastra deschisă era orbitoare. S-a ridicat, dârdâind, şi s-a împleticit înspre fereastră ca să o închidă, cu aburii respiraţiei plutind în aerul rece. Pesemne că ameţit de băutură o uitase deschisă.

A clipit din ochi, ca să se obişnuiască cu întunericul din cameră, dar nu l-a văzut pe soldat, ci numai blănurile pe care i le dăduse, îngrămădite într-un colţ. Cuprins de teamă, Fletcher şi-a croit drum afară, unde a constatat că nici catârul nu mai era. Nici urmă de Rotherham, nicăieri.

— Te-ai trezit şi tu, în sfârşit? a răsunat, din spatele lui, vocea dezaprobatoare a lui Berdon. Stătea lângă forjă, cu braţele încrucişate pe piept şi un aer perplex.

Fletcher a dat din cap, căci nu era în stare să vorbească, simţind că începe să i se facă greaţă. Şi-a făgăduit că nu o să mai pună niciodată gura pe băutură.

— Înainte să plece, soldatul m-a pus la curent cu ce s-a întâmplat aseară. Nu pot spune că aprob încăierarea, şi nici nu mă încântă că ai fost la un pas de moarte. Dar mă bucur că l-ai tăbăcit bine pe îngâmfatul ăla, a zis Berdon, cu un zâmbet trist.

Într-un gest neîndemânatic de afecţiune, i-a ciufulit părul lui Fletcher, care a ameţit din pricina mişcărilor bruşte ale capului. Gata să vomite, a zbughit-o afară, unde şi-a golit conţinutul stomacului pe piatra cubică.

— Aşa-ţi trebuie! Să-ţi fie învăţătură de minte, i-a strigat Berdon, râzând pe înfundate de necazul lui Fletcher. Stai să vezi cum e când bei tărie! O să-ţi doreşti să te simţi ca în dimineaţa asta după o experienţă din aia.

Fletcher a gemut, încercând să scape de gustul acru-amărui din gât, apoi s-a târât înapoi, în fierărie. A strâns blănurile din care încropise

un culcuş pentru Rotherham şi apoi s-a prăbuşit pe patul din camera lui.

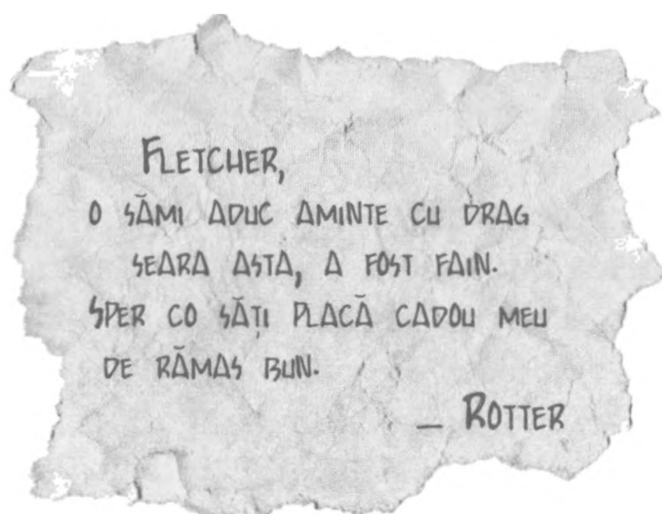
— Cred că am dat tot afară, a zis el, ştergându-şi gura cu dosul palmei.

— Da, le-ai lăsat o masă pe cinste şobolanilor, a strigat Berdon din fierărie. O să-şi prăjesc nişte cârnaţi de porc şi mă duc să-ţi aduc apă rece din fântână.

Gândul la mâncare i-a făcut rău lui Fletcher, dar şi-a zis că, poate, o să-l ajute cât de cât. S-a întors pe o parte, ca să se culce la loc şi, o vreme, a zăcut în căldura plăcută a blănii noi. A început să se audă sfârâitul de cârnaţi prăjiţi, iar el s-a foit, în căutarea unei poziţii confortabile.

Atunci a simţit ceva sub el, un obiect care îl împungea în coaste. A întins mâna şi, când l-a găsit, l-a ridicat ca să îl vadă.

Între blănurile lui Rotherham fusese lăsat un săculeţ, de care era prinsă o bucată de pergament. Fletcher a desprins-o şi s-a chinuit să descifreze mâzgălelile aproape ilizibile de pe ea.

FLETCHER,
O SĂMI ADUC AMINTE CU DRAG
SEARA ASTA, A FOST FAIN.
SPER CO SĂŢI PLACĂ CADOU MEU
DE RĂMAS BUN.
— ROTTER

Soldatul nu minţise când zisese că nu stă prea bine cu scrisul şi cititul, dar Fletcher a înţeles destul de bine mesajul. Vicleanul bătrân o ştersese dis-de-dimineaţă, dar îi lăsase lui Fletcher un dar în loc de rămas-bun. Pe Fletcher nu l-a deranjat. Era sigur că o să-l revadă pe Rotherham în curând, deşi nu ştia la fel de bine ce ar putea face cu o fustanelă de gremlin, dacă asta era ce-i lăsase.

A desfăcut gura sacului şi a băgat mâna înăuntru, unde a dat peste ceva tare şi dreptunghiular. Nu putea fi… imposibil! A răsturnat conţinutul sacului şi a apucat strâns obiectul cu amândouă mâinile, nevenindu-i să creadă. Era cartea invocatorului!

A mângâiat pielea moale, cafenie, trecându-şi degetul peste pentagrama gravată pe copertă. În colţurile stelei erau nişte simboluri ciudate, unul mai neobişnuit decât altul. A răsfoit paginile, acoperite toate cu un scris de mână îngrijit, aşternut în grabă, întrerupt din loc în loc de desene ale unor simboluri şi creaturi care îi erau necunoscute lui Fletcher. Cartea avea grosimea unui lingou de fier şi cam aceeaşi greutate. I-ar fi luat luni de zile să o parcurgă pe toată.

Zgomotele făcute de Berdon, care aşeza mâncare pe farfurie, i-au ajuns la urechi, aşa că a ascuns repede cartea sub blănuri.

Berdon a venit cu cârnaţii şi i-a aşezat pe pat cu o grijă exagerată. Fletcher a observat că erau perfect rumeniţi pe toate părţile şi asezonaţi cu sare grunjoasă şi piper măcinat.

— Înghite asta. O să te simţi mai bine în curând, l-a îndemnat Berdon, cu un zâmbet înţelegător, şi a ieşit din încăpere, închizând uşa în urma lui.

În ciuda mirosului îmbietor care s-a răspândit în cameră, Fletcher nu s-a atins de cârnaţi şi a scos din nou cartea.

O foaie răzleaţă a alunecat de undeva de la sfârşitul cărţii. Era o hârtie ciudată, dintr-un material care semăna cu pielea, diferită de restul paginilor. Fletcher a deschis cartea la locul din care se desprinsese foaia şi a citit cuvintele notate acolo.

Se face un an de când lordul Etherington mi-a poruncit să încep cercetările, şi nu am progresat deloc cu descoperirea unui nou mod de a avea acces la eter. Pentagramele pe care le folosesc şamanii orei au coduri diferite de ale noastre, de asta sunt acum sigur. Însă îşi acoperă urmele cu o regularitate surprinzătoare, încă nu am reuşit să le recreez, dar sunt convins că, dacă aş putea să ajung într-o zonă încă neatinsă de oamenii imperiului, aş putea găsi indicii despre ele. Aşa că trebuie să mă străduiesc să trec dincolo de linia frontului, unde aş putea vedea pe viu un ore în plin act de invocare, şi poate că le-aş zări pentagramele. E absolut necesar să descoperim ce coduri folosesc şi în ce ordine.

Astăzi, în sfârşit, căutările mele au dat roade, dar nu cele pe care le speram. Cotrobăind printre rămăşiţele unei foste tabere de-ale orcilor, am descoperit o incantaţie, gravată pe un sul din piele de om. Tălmăcirea ei mi-a adus o bucurie neaşteptată; limba orcilor e necizelată ca exprimare, dar are o frumuseţe sălbatică, pe care nu o pot explica.

Bănuiesc că cel care se pricepe să citească sulul dobândeşte un demon. Din câte se pare, demonul ăsta ar fi un spiriduş mărunt, dăruit de un şaman mai vârstnic unui învăţăcel care îşi începe ucenicia într-ale magiei negre. E o ocazie excelentă de a studia un demon provenind dintr-o regiune diferită a eterului. Poate că, la o cercetare mai amănunţită, spiriduşul ăsta o să îmi arate direcţia cea bună. De fiecare dată când dau greş hotărârea mea e tot mai puternică, deşi nu reuşesc să scap de sentimentul că, în ochii camarazilor mei, misiunea mea e o pierdere de vreme. Cu toate că demonul meu e slăbuţ, o să le dovedesc scepticilor că sunt tot atât de îndreptăţit să fiu ofiţer ca aceia de sânge nobil.

Acuma trebuie să închei, pentru că m-a convocat comandantul în cortul lui. Poate că asta o să fie prima ocazie de a trece pe teritoriul inamic.

Ultimele cuvinte erau scrise neglijent, parcă în grabă. Era, în mod limpede, un fel de jurnal. Fletcher s-a uitat la începutul cărţii, să vadă dacă nu era trecut vreun nume, şi a avut dreptate. A dat peste următoarele cuvinte, gravate cu litere aurite: *Jurnalul lui James Baker*.

Lui Fletcher îi era cunoscut numele de familie, unul des întâlnit. Bărbatul trebuie să fi fost unul dintre puţinii oameni de rând care aveau darul invocării demonilor, lucru descoperit din pură întâmplare atunci când un grăjdar băgăreţ citise ceva ce nu ar fi trebuit şi invocase din greşeală un demon. Odată cu această descoperire, cei mai mulţi tineri cam de vârsta lui Fletcher – băieţi şi fete – din oraşe erau acum testaţi în căutarea celui mai neînsemnat indiciu că ar avea capacitatea de a controla un demon. Dar Pelt era o aşezare mult prea mică şi izolată pentru o vizită a Inchiziţiei.

Fletcher a examinat foaia desprinsă şi s-a strâmbat când şi-a dat seama din ce material era făcută. Pe ea erau scrijelite rune primitive, iar transcrierea fonetică a pronunţiei era notată dedesubt, cu scrisul citeţ al invocatorului.

Cu un zâmbet larg pe chip, Fletcher s-a apucat să mănânce cârnaţii, savurând fiecare bucăţică. Nu reuşea să-şi dezlipească ochii de pe

foaia macabră. Ştia ce o să încerce să facă în seara aia…

Capitolul 9

Fletcher nu prea ştia ce-i venise să se furişeze în cimitir. Oricum, nu avea să se întâmple nimic. În primul rând, ştia că, dintre oamenii de rând care se dovedeau a avea darul invocării, cei mai mulţi arătau unele mici semne ale unor îndemânări speciale încă înainte de a fi descoperiţi – de pildă, erau capabili să mişte mici obiecte fără să le atingă sau chiar să producă o scânteie. El era destul de sigur că cel mai apropiat de ceea ce se numea îndemânare specială era, în ce-l priveşte, talentul de a-şi răsuci limba.

Era cu toate astea palpitant şi poate că, odată ce va fi citit incantaţia, o să poată să o vândă în următoarea călătorie pe frontul elfic, fără să regrete că nu încercase. O să-l găsească pe Rotherham şi o să împartă câştigul cu el, bineînţeles. La urma urmei, fusese un dar generos şi, în orice caz, Fletcher îi era îndatorat acestuia, şi nu invers.

S-a aşezat pe o piatră de mormânt spartă şi a pus cartea pe o buturugă, în faţa lui. Stătuse în cumpănă dacă să o ia cu el sau să o lase acasă. Didric şi gorilele lui ar fi putut da buzna în timp ce era el plecat ori l-ar fi putut jefui dacă l-ar fi surprins în drum spre cimitir. Până la urmă, a luat-o cu el, fie şi numai pentru că nu-i plăcea ideea de a o pierde din ochi.

Simţea în mână sulul de piele şi şi-a dat seama, cuprins brusc de groază, că acele semne trebuie să fi fost scrijelite pe trupul victimei, ca să se cicatrizeze, înainte ca omul cu pricina să fie jupuit de viu. S-a cutremurat la gândul acesta macabru şi a încercat să apuce pergamentul doar cu vârful degetelor. Suprafaţa acestuia era surprinzător de uscată şi de prăfuită.

Sulul conţinea nişte cuvinte care nu erau nimic mai mult decât o înşiruire de silabe a căror sonoritate trimitea mai curând la notele muzicale, fără nicio legătură cu limba orcilor. Nici măcar nu ştia ce limbaj folosesc invocatorii. Poate că, în scrierile lor, orcii traduseseră dintr-o altă limbă ceea ce trebuia citit. În partea de sus a foii, James Baker notase că respectivul demon fusese deja capturat de un şaman şi într-un fel „dăruit”. Cine ştie ce însemna asta? Avea să citească

oricum cuvintele, ca apoi să se poată întoarce în patul lui călduţ, mulţumit că a încercat.

— *Di rah go mai lo fa lo go rah lo…*

A început să citească cu voce tare, simţindu-se puţin cam ridicol şi bucurându-se că nu-l vede nimeni, afară poate de stafiile celor de multă vreme morţi.

Cuvintele i se desprindeau de pe buze de parcă le-ar fi ştiut pe de rost, şi nu se mai putea opri nici dacă ar fi vrut, atât de mult îi plăcea să le rostească cu glas tare şi răspicat. Un sentiment îmbătător, ameţitor i-a invadat trupul, ca un val de căldură, dar în loc de negureala pe care i-o provoca berea, acum lucrurile i se păreau cât se poate de limpezi, de parcă ar fi privit în apa liniştită a unui lac de munte. În mintea lui Fletcher, cuvintele erau mai curând o formulă mistică, iar succesiunea lor avea o anume melodicitate.

— *Fai lo so nei di roh…*

Cuvintele au continuat să curgă fără întrerupere, până ce a ajuns la ultimul rând. Când şi ultimul cuvânt a fost rostit, a simţit o senzaţie cunoscută, acel minuscul moment de maximă luciditate resimţită în clipa când sloboade săgeata din arc, dar de două ori mai intensă decât oricând altă dată. Senzaţia îi era deopotrivă familiară şi străină, acest mod de a percepe lumea. Culorile au devenit mai vii, aproape irizate. Floricelele de iarnă care creşteau printre morminte păreau că radiază o lumină diafană, într-atât de strălucitoare i se păreau lui.

În timp ce inima îi bubuia în piept, a simţit cum ceva îi asaltează mintea, la început şovăielnic, apoi stăruitor şi cu atâta forţă, încât a căzut de pe piatra pe care stătea în genunchi.

Când a ridicat capul, a observat coperta cărţii licărind. A făcut ochii mari văzând cum liniile pentagramei încep să strălucească: steaua înscrisă în cerc răspândea un licăr purpuriu. Apoi, ca şi cum ar fi fost acolo tot timpul, un glob de lumină albăstruie a apărut la câţiva centimetri deasupra. La început nu mai mare decât un licurici, a ajuns, în câteva secunde, la mărimea unui mic bolovan. Plutea în aer, atât de strălucitor încât Fletcher şi-a ferit privirea, iar apoi şi-a acoperit ochii cu mâna, căci strălucirea s-a intensificat, devenind o sferă de foc la fel de orbitoare ca soarele. Un răget asemănător celui

produs când se aţâţa focul în forja lui Berdon i-a răsunat în urechi, provocându-i pusee de durere în cap.

După o vreme care lui Fletcher i s-a părut nesfârşită, a încetat. Trezindu-se pe neaşteptate în întuneric şi linişte, s-a temut că a murit. A îngenuncheat cu fruntea lipită de ţărâna afânată, inspirând adânc, nesăţios, mireasma ierbii, ca să se convingă că e tot acolo, dar în aer se simţea acum deopotrivă un miros de sulf, pe care nu l-a recunoscut. Numai auzul unui ciripit delicat l-a făcut să ridice capul.

Un demon şedea ghemuit pe o moviliţă, în iarbă, la doi paşi de carte, stând relaxat în fund. Coada lui şfichiuia ca aceea a unei pisici sălbatice, iar în gheare ţinea strâns rămăşiţele a ceva negru şi lucios, un fel de spiriduş cu înfăţişare de insectă, de pe lumea cealaltă. Ronţăia din el aşa cum ronţăie veveriţa o nucă, înfigându-şi dinţii în carapacea de cărăbuş a creaturii.

Demonul era cam de mărimea unei nevăstuici, cu un trupşor la fel de sprinten ca al acestui animal şi cu membre suficient de lungi cât să se poată mişca cu graţia unui lup de munte, în loc să fugă precum o şopârlă. Pielea lui catifelată era de un rubiniu-închis, ca un vin bun. Avea ochi mari şi rotunzi, ca de bufniţă, foarte inteligenţi şi de culoarea chihlimbarului. Spre surprinderea lui Fletcher, nu avea dinţi, ci avea botul teşit la vârf, cam cum e ciocul unei ţestoase de râu. Cu botul ăsta se lupta să dovedească ce mai rămăsese din carapace, înainte de a-şi îndrepta privirea înspre Fletcher.

Alb la faţă, acesta s-a dat înapoi, împleticindu-se, şi s-a lipit cu spatele de piatra de mormânt. La rândul ei, creatura a scos un soi de ţipăt şi s-a ascuns în spatele unui buştean, legănându-se uşor, în ritmul în care dădea din coadă. Fletcher a observat că aceasta se termină într-o ţepuşă ascuţită, asemănătoare cu un vârf subţire de săgeată făcut din os de căprioară, în cimitir era linişte, şi nici măcar vântul nu tulbura tăcerea ce se aşternuse ca o pătură peste lumea lui Fletcher.

Ochii rotunzi şi gălbui ai demonului s-au iţit temători de după marginea buşteanului. Când li s-au încrucişat privirile, Fletcher a avut o senzaţie stranie, undeva la limita conştiinţei, sentimentul limpede al unei prezenţe străine, cu care era cumva conectat. L-a cuprins o curiozitate copleşitoare, în ciuda pornirii de a o lua la

sănătoasa. A mai tras o dată adânc aer în piept şi era gata s-o ia din loc.

Dintr-odată, demonul a sărit alene peste buştean şi a aterizat pe pieptul lui Fletcher, care palpita. Şi-a aţintit privirea pe chipul lui, aplecându-şi uşor capul într-o parte, ca să-l studieze mai bine. Băiatul şi-a ţinut răsuflarea, în timp ce creatura scotea nişte sunete nedesluşite, iar apoi l-a atins uşor cu lăbuţa din faţă. Fletcher a rămas pe loc, împietrit.

Creatura a scos un alt ţipăt dătător de frisoane. Apoi, spre oroarea lui Fletcher, a continuat să se caţere pe corpul lui, şi fiecare gheară îi pătrundea prin pânza cămăşii. Demonul i s-a înfăşurat în jurul gâtului ca un şarpe, iar pielea de pe burta lui era mătăsoasă şi caldă. Coada i-a biciuit faţa, apoi i s-a încolăcit pe ceafă. Simţea răsuflarea fierbinte a demonului în ureche şi ştia că l-ar putea sugruma într-o clipă, o moarte dureroasă, pe care Didric încercase deja să i-o provoace. Măcar nu ar trebui să-i care trupul prea mult ca să-l îngroape, i-a trecut lui Fletcher prin cap gândul funest. Când strânsoarea a început să crească, băiatul a închis ochii, rugându-se să se termine repede.

Capitolul 10

Minutele se scurgeau cu viteza melcului. Clopotul trebuie să fi bătut deja al treilea ceas al nopţii, iar până la răsărit mai erau doar câteva ore. Lui Fletcher începuse să-i fie Mg, dar s-a forţat să-şi oprească tremuratul, de teamă să nu-l stârnească pe spiriduş. De fiecare dată când respira, acesta scotea pe nări câte doi norişori de abur, care pluteau undeva, în stânga. Pieptul îi urca şi cobora într-un ritm constant, şi Fletcher auzea un uşor susur, în timp ce răsuflarea caldă a demonului îi gâdila urechea. Ca şi cum acesta… ar fi dormit! Nu ştia cum de se întâmplase lucrul ăsta, dar era bucuros că încă respiră.

Când a încercat să-l dea la o parte, creatura a mormăit în somn şi s-a strâns mai bine, agăţându-se cu ghearele de gâtul lui. De îndată ce şi-a retras mâinile, demonul s-a relaxat din nou, gângurind de mulţumire. Îi amintea de una dintre pisicile din sat care se furişau în

odaia lui în timpul furtunilor de zăpadă, şi nu era chip să le facă să plece din culcuşul cald oferit de poala lui, stropindu-l când încerca să se ridice. Spiriduşul ăsta era posesiv, nu glumă!

S-a ridicat şi a făcut câţiva paşi înspre carte, având mare grijă să nu-şi mişte gâtul, de parcă încerca să ţină un borcan în echilibru pe cap. S-a lăsat pe vine, lucru deloc uşor, a luat cartea, a vârât pergamentul între paginile ei şi apoi a strâns-o la piept. Dacă voia să înveţe să controleze demonul, pesemne că o să-i fie de trebuinţă.

În acel moment, un zgomot i-a ajuns la urechi: voci care se răsteau, mânioase. S-a întors şi a zărit o luminiţă pâlpâind în celălalt capăt al cimitirului, tot mai aproape. Cum de-l găsiseră? Poate că vreun sătean să fi auzit larmă ori să fi văzut lumina globului, mai devreme. Dar tot era lucru de mirare: alesese cimitirul tocmai pentru că era aşezat la mai bine de jumătate de kilometru de ultima gospodărie, pe un dâmb, la nord de sat, unde nu se putea ajunge decât anevoie, urmând o potecă pentru capre.

A privit în jur, cuprins de panică, şi a descoperit un cavou năruit, în colţul cimitirului. Era cam cât o căbănuţă, împrejmuit de coloane cu ornamente sculptate în formă de flori, roase de trecerea vremii şi de ploi. S-a târât până acolo şi s-a strecurat prin uşa joasă, scufundându-se în întuneric, ghemuit în spatele lespedei de piatră care acoperea cripta aflată în celălalt capăt al încăperii. Fletcher era conştient că, la numai câţiva metri sub el, se afla un străvechi osuar, în care zăceau osemintele sătenilor din generaţiile trecute, stivuite ca nişte vreascuri.

Tocmai la timp, pentru că, după numai câteva clipe, lumina unei torţe şi-a întins umbra pe pământ, în faţa cavoului în care se ascunsese.

— Încep să cred că ne faci să ne pierdem timpul prin cimitir, a răsunat vocea iritată a lui Didric.

— Dacă îţi spun că l-am văzut ieşind din sat pe poarta care dă încoace!

Fletcher a recunoscut glasul Calistei, mai de curând venită în rândul străjerilor şi numărându-se printre tovarăşii de băutură ai lui Didric. Era o fată cu o expresie dură pe faţă şi aproape la fel de sadică precum acesta.

— Cred că îţi dai seama cât e de absurd. Să bântuie tocmai prin cimitir, în puterea nopţii. Nu are nicio rudă, la al cui mormânt să fi venit? a zis Didric, ironic.

— Trebuie să fie pe aici, Didric! Am căutat prin livezi şi prin depozite, şi nu e pe nicăieri. Doar locul ăsta a mai rămas la nord de sat, a insistat Calista.

— Păi, să-l scotocim atunci. Poate că se ascunde pe după vreo piatră de mormânt. Hai şi tu, Jakov! Nu te plătesc să stai degeaba, i-a poruncit Didric.

Jakov a scos un mormăit, iar Fletcher s-a ghemuit la pământ văzându-l pe bărbat trecând în silă pe lângă cavou, în timp ce torţa din mâna lui Didric arunca o umbră lungă în faţă.

Era de rău. Poate că ar fi în stare să le ţină piept lui Didric şi Calistei, dar şi lui Jakov… nu îi rămânea altceva de făcut decât să o ia la sănătoasa. Şi chiar şi aşa, Calista fusese angajată la străjeri pentru constituţia ei atletică, iar Fletcher se îndoia că ar putea alerga mai repede decât ea, mai ales cu un demon imprevizibil în jurul gâtului. Singurul lucru bun era că, după toate aparenţele, numai Didric avea o torţă. Poate că ar reuşi să se facă nevăzut în întuneric şi să scape de ei.

S-a lipit de podeaua rece de marmură şi a aşteptat, sperând că, poate, cei trei or să plece fără să-l caute şi în cavou. Era primul loc în care ar fi trebuit căutat, dar pesemne că părea gol la prima vedere, cum el se ascunsese în spatele lespezii de piatră. Afară, lumina torţei a pălit în timp ce Didric trecea printre şirurile de morminte şi o burniţă deasă a început să bată în acoperişul cavoului. Încordarea lui Fletcher a slăbit puţin; nu or să-l mai caute multă vreme, pe ploaia asta.

Ploaia a început să pătrundă prin crăpătura din tavan, împroşcându-l pe Fletcher cu picături mici. S-a îndepărtat de balta care se făcea tot mai mare şi a încercat să-şi păstreze calmul, lucru deloc uşor, ştiind cine erau cei care-l căutau. Nu putea decât să spere că animalele pe care le vâna el nu simţeau acelaşi lucru atunci când le lua urma prin pădure.

Tocmai când crezuse că a scăpat de ei, a băgat de seamă că întunericul din jur a început să se subţieze, pe măsură ce se apropia

lumina torţei. Se întorcea Didric! Fletcher l-a auzit suduind când s-a strecurat în cavou şi şi-a ţinut răsuflarea când acesta şi-a stors pelerina de ploaie. Flacăra torţei a început să fâsâie din cauza umezelii şi, până la urmă, s-a stins, cufundând încăperea în beznă. Didric a tras o înjurătură straşnică. Câteva clipe mai târziu, au apărut şi Jakov şi Calista, amândoi la fel de leoarcă şi suduind de mama focului.

— Am zis eu că puteţi să vă opriţi din căutat? s-a zbârlit la ei Didric din întuneric, dar părând şi el pe cale să renunţe.

— Nu-i aici. Pesemne că a făcut cale întoarsă în timp ce m-am dus după tine, a răspuns Calista, cu voce stinsă.

— Să nu vă închipuiţi c-o să vă primiţi plata. Fără Fletcher nu vedeţi niciun sfanţ.

— Dar suntem făcuţi ciuciulete, s-a văicărit Jakov, clănţănind din dinţi.

— Ia mai termină cu văicăreala! Toţi suntem leoarcă! Poate că şarpele ăla ne-o fi scăpat acum printre degete, dar asta nu înseamnă decât că o s-o încurce şi mai rău data viitoare când o să dea nasul cu noi. Haideţi, plecăm de-aici!

Fletcher a răsuflat uşurat, dar fără zgomot, când a auzit răsunând în încăpere zgomot de paşi care se îndepărtau. Apoi, tocmai când credea că se terminase coşmarul, demonul a început să se agite. Acesta a căscat, scoţând un scâncet prelung, şi s-a desprins de la gâtul lui Fletcher. După ce i-a lins tandru obrazul, a sărit în poala lui şi s-a întins, alene.

— Ce-a fost asta? a sâsâit Didric.

Al naibii ghinion!

Capitolul 11

Fletcher s-a ridicat şi şi-a îndreptat umerii, astfel că spiriduşul a căzut pe podea. A protestat printr-un schelălăit şi s-a dus glonţ într-un colţ al cavoului.

— Tu eşti, Fletcher? a întrebat Didric, încercând să distingă ceva în întuneric.

Cum, la lumina lunii, nu se putea vedea limpede dincolo de intrarea în cavou, Fletcher nu era decât o siluetă întunecată, ascunsă în umbră. Didric a pornit înspre el.

— Ce vrei, Didric? Nu a trecut ora ta de culcare? i-a răspuns Fletcher, încercând să pară sigur pe el, deşi nu se simţea deloc aşa.

Era mai bine să-şi dezvăluie acum prezenţa, decât să-i permită lui Didric să se apropie şi să-şi bage nasul. Încerca să păstreze între ei lespedea de mormânt.

— Aici e şarpele! a strigat Didric, dar nici nu era nevoie. Jakov şi Calista stăteau deja în spatele lui.

Siluetele lor întunecate se distingeau cât se poate de clar pe fundalul cimitirului scăldat în lumina lunii, ceea ce-i conferea lui Fletcher avantajul de a şti unde sunt. Şansele însă îi erau reduse de faptul că aceştia blocau complet ieşirea.

— Ca un şoarece prins în cursă, a zis Didric, cu o plăcere sadică. Nu eşti chiar aşa de şmecher, nu-i aşa, Fletchy?

— Văd că ţi-ai adus şi cele două dădace, i-a răspuns Fletcher, storcându-şi creierul să găsească o cale de scăpare. Trei la unu, carevasăzică. De ce nu mă înfrunţi singur, ca un bărbat? A, aşa-i… am încercat deja asta.

— Gura! s-a răstit Didric. M-ai pocnit tu primul, tâmpitule. Dacă ar fi fost o luptă dreaptă, te-aş fi bătut până te ascultam cu urechea.

În vocea încordată i se citeau orgoliul rănit şi furia. Fletcher ştia că singura lui şansă era să se bată numai cu Didric, unu la unu.

— Atunci hai să ne batem acum. Să vadă Jakov şi Calista ce s-ar fi întâmplat dacă nu te pocneam, a propus Fletcher, cu toată convingerea de care era în stare. Şi-a strâns pumnii şi a făcut un pas în faţă. După un moment de tăcere, a urmat un chicot.

— În niciun caz, Fletcher. Crezi că nu ştiu ce încerci să faci? a răspuns Didric. Nu am de gând să mă bat cu tine azi.

Hohotele lui de râs au răsunat în cavou, iar pe Fletcher l-au trecut fiori pe şira spinării.

— Foarte bine, nu te bate cu mine. Hai să ne grăbim, să terminăm odată cu ciomăgeala asta. Am şi altele de făcut, a răsunat provocator glasul lui Fletcher, acoperind chicoteala lui Didric.

Şi-a trecut mâna peste buza lespezii de la gura criptei, în timp ce, în minte, îşi făcea înnebunit socoteli. Ştia că mai e o intrare în catacombele de dedesubt, care dădea într-o capelă părăsită, aflată chiar lângă cimitir. Dacă reuşea cumva să deschidă intrarea asta, s-ar putea să izbutească să scape pe acolo. A simţit sub degete o crăpătură care-i arăta limpede că intrarea era închisă cu o lespede grea. Erau slabe şanse, dar trebuia să încerce să ridice capacul puţin câte puţin, astfel încât ceilalţi să nu bage de seamă. Noroc că lui Didric îi plăcea atât de mult să se audă vorbind.

În timp ce Jakov şi Calista s-au pus şi ei pe râs, Fletcher a mişcat puţin lespedea, tresărind la auzul hârşâitului produs de frecarea pietrelor. O să-i ia mai mult timp decât crezuse.

— Şi să ştii, boule, că nu să te ciomăgim avem noi de gând, a zis Didric cu satisfacţie, abia ţinându-se să nu râdă. Avem de gând să-ţi facem felul, Fletcher. Nici că puteai face o alegere mai bună decât cimitirul în noaptea asta. O să fie floare la ureche să-ţi ascundem leşul.

Lui Fletcher i-a îngheţat sângele în vene când a auzit zgomotul săbiilor scoase din teacă. A scrâşnit din dinţi şi a ridicat de lespede, reuşind să o mai mişte câţiva centimetri, dar tot nu era de ajuns. Mai avea nevoie de timp.

— Vreţi să mă omorâţi? Acuma când pinkertonii sunt la noi în sat? Eşti mai prost decât credeam. Berdon ştie unde sunt, o să meargă imediat să le spună dacă nu mă întorc curând acasă, a jucat el la cacealma.

Fără să-l asculte, Didric a făcut o jumătate de pas în faţă.

Fletcher nu a renunţat.

— Jumătate de sat a văzut că ne-am încăierat ieri-seară. Merită să vă petreceţi restul zilelor în temniţă pentru o neînţelegere pe care o avem de doar două zile? a zis el tare, încercând să acopere hârşâitul pietrei şi reuşind să mai mişte lespedea câţiva centimetri.

Didric s-a oprit şi a izbucnit în râs.

— Vai, Fletcher! Tata îi are pe pinkertoni la degetul mic. Mai curând s-ar aresta între ei decât să-l arunce în temniţă pe fiul noului lor partener de afaceri, a zis el, nepăsător.

Fletcher a rămas un pic pe gânduri. Partener de afaceri? Despre ce vorbea Didric?

— De fapt, mă gândesc să-ţi spun ce-am aflat la cină, acum câteva ceasuri, asta ca să ştii ce o să se întâmple cu satul tău mult iubit când tu o să zaci sub pământ, a continuat Didric, oprindu-i cu braţul pe Jakov şi pe Calista, care se îndreptau către Fletcher. O să aflaţi şi voi de ce e în interesul vostru să fiţi de partea mea.

— Dă-i drumul atunci, luminează-mă, a zis Fletcher, împingând lespedea de piatră destul cât să se caşte o deschizătură sub ea. O pală de aer închis a urcat din criptă, rânced ca pergamentul vechi.

— Aşa cum bănuiesc că ţi-a spus escrocul ăla de soldat, răufăcătorii din temniţe urmează să fie înrolaţi cu forţa în armată. O idee cât se poate de proastă, după părerea mea, dar acolo unde alţii văd prostie, taică-meu vede o ocazie să scoată profit, a zis Didric umflându-se în pene, sprijinit în sabie. Puşcăriaşii or să fie transportaţi ziua şi adăpostiţi pe timpul nopţii în temniţa din aşezările pe unde trec, ca să poată fi supravegheaţi şi ţinuţi în siguranţă. Odată ce vor fi ajuns în localitatea aflată cel mai la nord, Boreas, îi mai despart două zile de mers de linia frontului elfic. Asta înseamnă că vor fi nevoiţi să petreacă o noapte în pădure, ceea ce nu-i bine deloc. De ce? Pentru că o ceată de tâlhari ar putea ataca în toiul nopţii convoiul, iar puşcăriaşii nu vor putea fi ţinuţi în celule, pentru că nu există acolo, aşa că ar putea evada. Dar ce aşezare se află oare la jumătatea drumului dintre Boreas şi graniţă? Sătucul nostru Pelt, desigur!

Pe Fletcher îl enerva la culme exprimarea fandosită a lui Didric, dar era conştient că viaţa lui depindea de lăudăroşenia acestuia.

— Şi ce dacă? Oricum n-or să poată rămâne aici. Nu e loc. Ce-o să faci, o să le închiriezi camerele goale de la voi de acasă? l-a provocat Fletcher.

Reuşise să îşi strecoare mâna în crăpătura şi să apuce marginea plăcii, aşa că putea trage cu mai multă putere. S-ar putea să reuşească să dea la o parte capacul dintr-o singură mişcare şi să sară înăuntru, dar ar fi mai bine să aştepte ca Didric să se pună din nou pe vorbit, ca să profite de un avantaj. Mai mult ca sigur o să aibă nevoie, dat fiind că va trebui să dea la o parte şi lespedea care acoperă cealaltă intrare.

— Eram sigur că n-o să înţelegi nimic, i-a răspuns Didric, cu o exasperare exagerată. Le vom cere sătenilor plata datoriilor, Fletcher. O să le luăm casele şi o să transformăm întregul sat într-o temniţă. Vom putea încasa aceleaşi preţuri ca la un han de lux, dar o să le dăm fiertură şi o să îi culcăm în paturi din paie. O să fie toate camerele ocupate, tot timpul, iar plata se va face din vistieria Regelui. Ia gândeşte-te ce profituri uriaşe! Străjerii noştri, şi aşa prea mulţi, vor fi gardieni, palisada va ţine oamenii înăuntru, împiedicându-i să fugă! Iar dacă vreun deţinut reuşeşte să evadeze, or să aibă grijă lupii de el, asta dacă nu se rătăceşte prin pădure. Pinkertonii au semnat deja contractul. Şi chiar dacă legea nu e respectată întocmai, temniţa noastră va fi cea mai izolată şi cea mai sigură din câte s-au văzut, departe de lumea bună de la oraş.

Lui Fletcher i-au trebuit câteva secunde să înţeleagă bine ceea ce auzise. Frumuseţea lor de cămin, care adăpostise sute de generaţii, transformat în închisoare! Cei mai mulţi dintre săteni vor rămâne fără case, căci nu-şi vor putea plăti datoriile, de zece ori mai mari decât suma împrumutată, din cauza dobânzilor. Era un gând înspăimântător, dar s-a agăţat de singura speranţă rămasă, o problemă flagrantă, pe care Caspar pesemne că o scăpase din vedere.

— Nu o să meargă, Didric. Pentru frontul elfic nu e nevoie de noi recruţi. Îi trimit acolo pe cei care nu mai sunt buni de nimic, să-şi aştepte trecerea în rezervă. Şi nici chiar pleava asta nu trece prin Pelt, ci preferă să călătorească noaptea ori să-şi facă tabăra în pădure, ca să scutească banii de cazare, i-a atras atenţia Fletcher, împingând lespedea destul cât să se poată strecura prin deschizătură. Dar a mai rămas puţin – voia să afle mai multe. Trebuia să îi avertizeze pe săteni.

— Nu eşti chiar aşa de prost, Fletchy. Dar te înşeli. Te înşeli de moarte, a chicotit Didric, amuzat de propria glumă şi şi-a agitat ameninţător sabia. Vezi tu, frontul elfic e terenul ideal pentru antrenament. Mai întâi fac instrucţie pentru război într-un loc relativ sigur, cu luptători experimentaţi, apoi, când sunt pregătiţi, sunt trimişi în sud. Nu, Fletchy, planul ăsta e perfect. Dar mai e un lucru despre care nu ţi-am spus. Cred că o să-ţi placă, a zis Didric şi s-a oprit, aşteptând ca Fletcher să-l întrebe despre ce e vorba.

Fletcher şi-a simţit inima grea. Bineînţeles, dacă deţinuţii ar fi trimişi direct în războiul cu orcii, ar fi haos. Armata Regelui nu ar putea lupta în război şi să încerce în acelaşi timp să încorporeze mii de răufăcători abia ieşiţi din închisoare. Dacă s-ar isca o răzmeriţă, soldaţii ar ajunge să lupte pe două fronturi. E mai înţelept să-i disciplinezi şi să-i îndoctrinezi pe noii recruţi aici, înainte să-i trimiţi în sud, să îngroaşe rândurile armatei împresurate a Imperiului.

— Ce nu mi-ai spus, Didric? a mormăit Fletcher.

Simţea cum se aprinde de mânie. Cei din familia lui Didric erau ca nişte căpuşe, care le sugeau viaţa sătenilor din Pelt. Iar acum îi mai şi infestau.

— Chiar înainte să fie încheiată afacerea, mi-am adus aminte de tine, Fletchy. De tine şi de tontălăul ăla de Berdon. I-am amintit lui taică-meu că va fi nevoie ca noii recruţi să fie echipaţi şi am sugerat o soluţie destul de inteligentă. Aşa că pinkertonii au adăugat o anexă la contract – prin care noi deţinem drepturile exclusive de vânzare pentru noii recruţi de pe frontul elfic. Intendenţii pot cumpăra numai armele şi armurile vândute de familia noastră. În mai puţin de o săptămână, începem să aducem marfă din Boreas şi, crede-mă pe cuvânt, la cantităţile pe care o să le cumpărăm, preţul nostru de vânzare o să fie pe jumătate faţă de cel al lui Berdon. Aşa că, vezi tu, în timp ce o să-ţi jelească moartea, roşcatul ăla idiot o să rămână şi fără un sfanţ. Cine ştie, poate că o să-l angajăm ca grăjdar. Oricum nu e bun la nimic altceva.

Cu tot întunericul, Fletcher a putut distinge rânjetul satisfăcut de pe faţa lui Didric. Clocotea de furie mai ceva ca o oală pe foc, iar inima îi bătea atât de repede, încât simţea cum îi bubuie urechile. Un val de ură îi cuprindea întregul corp, urcând cu fiecare bătaie a inimii şi pulsându-i în tâmple. Înainte nu îşi dorise niciodată să omoare pe cineva, dar acum ajunsese să înţeleagă această pornire. Didric trebuia să moară.

Frământat de asemenea gânduri, a simţit legătura dintre el şi demon, ca un păianjen agăţat de un fir din pânza lui. Furia care îl stăpânea s-a transmis către demon cu o violenţă sălbatică şi a simţit cum conştiinţa acestuia preia pornirea pe care o simţea el. Didric era un duşman, o ameninţare.

— Nu ai nimic de spus? Sperasem să simt o satisfacţie mai mare.

Didric a oftat înspre ceilalţi, a ridicat sabia şi a făcut un pas înainte.

— Bine… hai să terminăm cu el atunci.

Capitolul 12

Exact în clipa când Didric a rostit aceste cuvinte, demonul a apărut din întuneric, în zbor. A scos un sunet ascuţit în momentul în care şi-a înfipt ghearele în faţa lui Didric, făcându-i nenumărate zgârieturi adânci. Cu un ţipăt, acesta a scăpat sabia din mână, care a zornăit pe podea, iar el a început să se învârtă prin încăpere ca un posedat.

— Luaţi-l de pe mine, luaţi-l de pe mine! urla el, cu sângele şiroindu-i pe faţă.

Jakov şi Calista au început să-l lovească pe spiriduş cu pumnii, cu grijă să nu-l rănească pe Didric. La fiecare lovitură de pumn, Fletcher simţea o durere surdă undeva, la limita conştiinţei, dar demonul se încăpăţâna să rămână agăţat de victima lui, scoţând nişte urlete furioase. Fletcher răspândea în continuare mânie asemenea vâlvătăii focului, umplându-l pe drept cuvânt de o violenţă sălbatică. Când aceasta a ajuns la apogeu, a simţit din nou acel moment de maximă luciditate; sângele întunecat al lui Didric îi părea ca fiind de un roşu rubiniu.

Spiriduşul a tăcut deodată, apoi şi-a deschis gura ca un şarpe. Din botul creaturii a ţâşnit un lichid ca de foc, care s-a răspândit pe faţa lui Didric şi i-a aprins părul. O strălucire nepământeană, portocalie a luminat încăperea în timp ce Didric se prăbuşea la pământ, iar ţipătul i s-a oprit în gât în momentul în care s-a izbit cu capul de pardoseala de marmură. Jakov şi Calista s-au aruncat în genunchi, încercând să stângă flăcările care-i cuprinseseră faţa şi strigându-l pe Didric pe nume. Spiriduşul s-a refugiat în braţele lui Fletcher, iar acesta a sărit în criptă şi a pornit înspre ieşire, cu inima zbătându-i-se în piept ca o pasăre în colivie.

În criptă era o beznă desăvârşită, iar aerul era stătut şi îngheţat. Fletcher fugea cât îl ţineau picioarele, poticnindu-se prin măruntaiele pământului. Cu cartea sub braţ, îşi făcea drum prin întuneric pipăind cu vârfurile degetelor grămezi de oseminte legate cu sârmă

ruginită şi acoperite de pulberea veacurilor. Într-o firidă, mâna lui o lovit o ţeastă, iar degetele au pătruns în găvanele goale. Aceasta s-a rostogolit de-a lungul culoarului, apoi s-a sfărâmat în bucăţi care scrâşneau sub paşii nesiguri ai lui Fletcher, disperat să iasă odată de acolo, înăuntru era înăbuşitor, iar el simţea că se sufocă de fiecare dată când trăgea în piept aerul acela prăfos. Demonul, care nu îi era de niciun ajutor, îşi înfipsese ghearele în ţesătura hainelor lui şi sâsâia nemulţumit.

După o vreme care lui i s-a părut o veşnicie, s-a lovit straşnic cu fluierul piciorului de un prag de piatră. A bâjbâit mai departe şi a mai dat de unul. A fost cuprins de uşurare când şi-a dat seamă că, pesemne, găsise scările care duceau în capelă. A ridicat mâna şi a simţit suprafaţa netedă a unei alte lespezi de piatră. Cu un efort uriaş, a împins-o şi a dat-o la o parte, iar lespedea s-a izbit cu zgomot de pardoseală.

Lumina palidă a lunii strălucea maiestuos prin fereastra spartă a capelei, scăldându-l pe Fletcher într-o scânteiere argintie. A tras cu nesaţ aer în piept, bucuros că scăpase din acea hrubă. Cu toate că se simţea ceva mai liniştit, i-a venit în minte ceea ce se întâmplase cu puţin timp înainte. Trebuia să ajungă cât mai repede la Berdon. Acesta va şti ce e de făcut.

Fletcher a luat-o la goană prin noapte pe poteca pentru capre, călăuzindu-se după lumina lunii Era încredinţat că urmăritorii lui nu puteau fi prea departe, cărându-l, probabil, pe Didric cu ei. Avea cel mult zece minute până să se răspândească vestea. Dacă aflau străjerii că unul de-ai lor fusese atacat, indiferent de împrejurări, era puţin probabil ca Fletcher să mai apuce să fie judecat. Şi chiar dacă era judecat, date fiind legăturile lui Caspar, procesul nu avea cum să fie unul corect, iar singurii doi martori aveau să mintă fără probleme.

Satul era cufundat într-o tăcere spectrală. Toţi dormeau în paturile lor. Când s-a năpustit prin poarta principală, a fost cât se poate de bucuros să vadă că nu era nimeni în ghereta de pază. Pesemne că unul dintre atacatorii lui a chiulit de la post ca să-l hăituiască pe el.

Fierăria era luminată de licărul domol al tăciunilor, care scoteau un firicel de fum în timp ce se mistuiau. Berdon dormea în continuare în scaunul de răchită în care-l lăsase Fletcher când se strecurase afară.

Nu avea timp de pierdut. Trebuia să fugă de acolo, chiar dacă gândul că e obligat să plece din Pelt îi rupea inima. O clipă, în minte i-a apărut imaginea vieţii de vagabond care-l aştepta, nevoit să rătăcească dintr-o aşezare în alta şi să ceară de pomană. A alungat însă gândul. Toate la timpul lor.

Cu inima grea, l-a scuturat uşor pe Berdon, ca să-l trezească.

— Ce s-a-ntâmplat? a bombănit acesta, plesnindu-l pe Fletcher peste mâini. Dorm. Trezeşte-mă dimineaţă.

Fletcher l-a scuturat din nou, de data asta ceva mai tare.

— Trezeşte-te! Am nevoie să mă ajuţi! Nu prea mai e timp, a zis Fletcher. Haide!

Berdon a deschis ochii, apoi s-a holbat la creatura ciudată care i-a coborât lui Fletcher de pe umeri pe piept.

— Ce mai e şi aia? a strigat el, lăsându-se pe spate cât putea de mult.

Demonul a scos un cârâit şi, fără prea multă tragere de inimă, i-a tras una în barbă lui Berdon.

— E o poveste lungă, trebuie să mă grăbesc. Trebuie să ştii că sunt nevoit să plec din Plet pentru o vreme, a început Fletcher să vorbească, apucând spiriduşul şi punându-l la loc pe umăr. Acesta i s-a încolăcit în jurul gâtului, începând să toarcă uşor.

Fletcher a povestit totul cât mai pe scurt, trecând peste detalii, dar asigurându-se că Berdon a înţeles cum stau lucrurile.

Acum, când povestea, a înţeles ce prostie imensă făcuse, să se îndrepte înspre cimitir prin mijlocul satului, unde oricând putea să-l vadă cineva. După ce a terminat de vorbit, a rămas stană de piatră, încercând să-şi recapete suflul, cu mâinile atârnate pe lângă el, ruşinat, în timp ce Berdon se zorea să aprindă o torţă şi să-i pună câteva lucruşoare într-un sac. Acesta nu a vrut să ştie decât un singur lucru:

— E mort? l-a întrebat el pe Fletcher, privindu-l în ochi.

— Ăăă… nu ştiu. S-a lovit destul de rău la cap. Oricum ar fi, o să aibă nişte arsuri urâte pe faţă. Or să susţină că l-am atacat cu o torţă. Că l-am atras în cimitir şi am încercat să îl omor. Te-am dezamăgit, Berdon. Am fost un dobitoc! a exclamat Fletcher.

Cu lacrimi în ochi, a luat sacul pe care i-l întindea Berdon, acelaşi pe care-l folosise să ducă săbiile pe frontul elfic. Oftând, a aruncat cartea pe fundul sacului, dorindu-şi să nu fi ajuns niciodată în posesia ei. Inima îi era grea din pricina deznădejdii. Uriaşul şi-a aşezat mâinile pe umerii lui Fletcher şi l-a strâns, ceea ce l-a făcut pe demon să sară în grabă pe podea.

— Fletcher, ştiu că nu ţi-am spus asta niciodată, dar tu nu eşti ucenicul meu şi nici nu-mi eşti o povară. Eşti fiul meu, Fletcher, chiar dacă nu ne curge acelaşi sânge prin vene. Sunt mândru de tine. Iar acum sunt şi mai mândru. Te-ai apărat, şi nu are de ce să-ţi fie ruşine de asta.

L-a strâns cu putere pe Fletcher în braţe, iar acesta şi-a îngropat faţa în umărul lui, hohotind.

— Vreau să-ţi dăruiesc ceva, a zis Berdon, ştergându-i lacrimile de pe faţă.

S-a făcut nevăzut în camera lui, de unde s-a întors cu două pachete mari. Le-a vârât în sacul lui Fletcher, cu un zâmbet forţat.

— Aveam de gând să ţi le dăruiesc când împlineai şaisprezece ani, dar mai bine ţi le dau acum. Să le deschizi când o să fii departe de aici. A, şi o să ai nevoie să te aperi. Ia şi asta.

Pe peretele opus se afla un raft cu arme. Berdon a ales o sabie curbată de undeva din spate, unde ţinea obiectele mai aparte. A ridicat-o în lumină.

Era o piesă ciudată, pe care Fletcher nu o mai văzuse până atunci. Prima treime a sabiei era la fel ca la oricare alta: după un mâner îmbrăcat în piele, venea o lamă de oţel ascuţită, lungă de vreo zece centimetri. Dar următorul segment era curbat în formă de semilună, ca o seceră, care se termina apoi cu un vârf ascuţit.

— Nu ai antrenamentul necesar, aşa că dacă dai de bucluc… atunci… dar hai să nu ne gândim la asta. Sabia-seceră e ca asul din mânecă. N-or să ştie cum să-i pareze loviturile. Poţi să le prinzi lama sabiei cu partea curbată, apoi, profitând că sunt cu garda jos, să îi loveşti cu cealaltă margine. Vârful e destul de lung să poţi înjunghia pe cineva cu el, aşa că nu te feri să-l foloseşti pentru asta.

Berdon i-a făcut o demonstraţie, lovind cu partea curbată în jos şi lateral, iar apoi ridicând lama la nivelul capului şi prefăcându-se că

înjunghie cu un gest violent.

— Marginea exterioară a părţii curbate e ca o secure bine ascuţită. O poţi folosi ca să despici un scut ori chiar să dobori un copac la nevoie, fiind mult mai bună decât orice altă sabie. Cu o mişcare precisă, poţi descăpăţâna un bărbat.

I-a întins sabia lui Fletcher, care a legat-o de sac cu o curea de piele.

— Nu uita să ungi lama şi să o fereşti de umezeală. Din cauza formei, nu i se potriveşte o teacă obişnuită. O să trebuiască să-i faci una potrivită când o să ai ocazia. Să îi spui fierarului că e un khopesh de mărime standard. O să ştie să îi facă o teacă dacă îşi cunoaşte meşteşugul, i-a spus Berdon.

— Mulţumesc. Aşa o să fac, i-a răspuns Fletcher recunoscător, mângâind mânerul de piele.

— Cât despre demon, ţine-l ascuns, l-a sfătuit Berdon, uitându-se în ochii chihlimbarii ai creaturii. Nu o să fii luat niciodată drept un nobil, şi nici să nu încerci. Chiar dacă nu toată lumea a auzit despre Didric, tot e mai bine să nu atragi atenţia.

Fletcher l-a luat pe spiriduş în braţe şi l-a privit cercetător, întrebându-se cum ar putea ţine o creatură atât de năzdrăvană departe de ochii lumii.

Dintr-odată, clopotul a început să bată, iar dangătul lui metalic reverbera pe străzile satului. Cu tot zgomotul, Fletcher a auzit strigăte răsunând afară, în depărtare.

— Pleacă! Dar nu te du pe frontul elfic, acolo se aşteaptă ei să mergi. Îndreaptă-te înspre sud, către Corcillum. O să blochez uşa fierăriei, ca să-i fac să creadă că eşti încă înăuntru. O să-i ţin în loc cât de mult pot, i-a spus Berdon, împingându-l afară, în aerul rece al nopţii. Cu bine, fiule!

Fletcher a aruncat o ultimă privire către prietenul, îndrumătorul şi părintele lui, a cărui siluetă se distingea în prag. Apoi uşa s-a închis, iar el a rămas singur pe lume, numai cu creatura adormită, încolăcită în jurul gâtului. Un fugar.

Capitolul 13

Trecuseră două zile. Două zile de fugă, luând-o când într-o parte, când în alta, ca să îi inducă în eroare pe eventualii urmăritori. Lipsit de mâncare şi de somn, se oprea să bea apă numai când dădea peste câte un izvor de munte, în care intra încercând să-şi şteargă mirosul şi urmele. Ori de câte ori se oprea să-şi tragă sufletul, putea auzi în depărtare lătrăturile câinilor de vânătoare.

La căderea nopţii, se urca în vârful câte unui copac mai înalt, ca să se orienteze după stelele de pe cer, şi atunci putea vedea în vale licăririle focurilor de tabără. Tot corpul străjerilor şi, probabil, cei mai mulţi dintre vânători luau parte la urmărirea lui. Pesemne că tatăl lui Didric, Caspar, pusese o recompensă uriaşă pe capul lui.

Acum, în cea de a treia noapte de când era fugar, nu se mai zăreau decât nişte punctuleţe de lumină în depărtare, pe coasta muntelui. Urmăritorii îi pierduseră urma şi renunţaseră, făcând cale-ntoarsă. A răsuflat uşurat şi a început coborârea, cu mare grijă să nu alunece. Orice rană, chiar şi o gleznă scrântită, ar însemna o moarte sigură, în situaţia lui.

Nu-şi putea însă îngădui să se culce liniştit pe o ureche. Lordul Faversham, un nobil influent, deţinea cea mai mare parte a pământurilor de la poalele muntelui Dinte-de-Urs. Era ştiut de toţi că-şi trimite oamenii să patruleze prin pădure, ca să-i prindă pe braconieri. Lui Fletcher nu i-ar fi fost uşor să le explice cum de se află singur prin acele locuri, atât de departe de potecile bătute ale muntelui.

Demonul a sâsâit, nemulţumit să fie deranjat atunci când Fletcher a sărit din copac. Acesta rămăsese în poziţia lui obişnuită, încolăcit în jurul gâtului lui, de când părăsiseră satul. Fletcher era mulţumit de asta. Suferise prea multă vreme din pricina frigului şi a umezelii, dar cel puţin burta demonului îi încălzea gâtul şi umerii ca un cuptor.

A privit în jur, apoi a hotărât că rădăcina stejarului era un loc numai bun pentru popasul de peste noapte. Pământul era neted şi acoperit cu un covor moale de muşchi. Coroana copacului oferea un adăpost perfect împotriva ploii şi, cu toate că era prea târziu să-şi

mai încropească un adăpost, măcar avea din belşug crengi uscate ca să facă un mic foc.

A adunat o grămăjoară de vreascuri, apoi a folosit cremenele şi lama de oţel a sabiei ca să aprindă iasca.

— N-ai putea să mă ajuţi puţin cu focul ăsta? l-a întrebat el pe demon, văzând că frunzele umede pe care le folosea răspândeau scântei, fără să se aprindă.

La auzul vocii lui, demonul i s-a descolăcit de la gât şi, alunecându-i pe braţ, a sărit pe pământ. A căscat şi s-a uitat întrebător la el, cu capul lăsat într-o parte, ca un căţeluş nedumerit.

— Serios acum! Trebuie să existe o cale să putem comunica! a zis Fletcher, scărpinând uşor demonul sub bărbie.

Gângurind, acesta şi-a frecat capul de mâinile lui, ceea ce l-a făcut pe Fletcher să simtă întrucâtva o senzaţie de mulţumire, cam ca atunci când te scarpini.

— Foc! a zis Fletcher, arătând la grămăjoara de vreascuri.

Demonul a chelălăit şi a prins a se învârti în cerc.

— Ssst! l-a atenţionat Fletcher, străbătut de un fior de frică.

Era lucru cunoscut că în munţii mai mici sunt o mulţime de lupi. Îi auzise deja urlând în depărtare. Avuseseră noroc că nu dăduseră până acum peste ei.

Demonul a tăcut şi s-a ghemuit la picioarele lui. Să fi înţeles oare? Fletcher s-a aşezat pe pământul umed, cu picioarele încrucişate, simţind cum i se umezeşte turul pantalonilor. Închizând ochii, şi-a stors creierul să-şi amintească dacă Rotherham pomenise ceva, în povestea lui, despre felul în care invocatorii îşi controlează demonii.

Pe când se străduia el aşa, a perceput conştiinţa demonului, care era la fel de nedumerit, de speriat şi de stingher ca şi el. I-a trimis un gând de încurajare şi a simţit cum acesta se încordează, iar apoi se destinde, sentimentele de frică şi singurătate fiind înlocuite cu simpla senzaţie de oboseală şi de foame. În acel moment, i-a picat fisa! A înţeles cum stăteau lucrurile: demonul nu-i înţelegea vorbele, dar îi percepea emoţiile!

I-a transmis demonului o senzaţie de frig, dar acesta s-a mărginit să scoată un sunet ascuţit şi să i se încolăcească în jurul piciorului. Ţinând seama de cât de cald îi era corpul, Fletcher a bănuit că nu

prea era obişnuit decât cu temperatură ridicată. Poate… dacă i-ar trimite o imagine? Şi-a închipuit un foc, cu ajutorul amintirilor despre cuptorul din fierăria lui Berdon.

Demonul a început să piuie şi să clipească din ochii lui rotunzi şi gălbui. Poate că asta îi amintea micuţei creaturi de casă. Iritat, Fletcher a început să-şi frece mâinile amorţite. O să fie mai greu decât îşi imaginase. S-a aşezat şi şi-a strâns mai bine tunica jerpelită pe trup.

— Dacă aş fi reuşit să cumpăr tunica aia la târg, acum nici măcar nu am fi avut nevoie de foc, a bombănit Fletcher.

Stătea cu ochii aţintiţi la grămada de vreascuri, dorindu-şi să se aprindă. Pe neaşteptate, o limbă de foc a ţâşnit dintre picioarele lui, aprinzând lemnul jilav, care a prins să ardă cu flăcări trosnitoare.

— Ce deştept eşti, micuţule! a chiuit de bucurie Fletcher, ridicându-l pe spiriduş în braţe şi strângându-l la piept. Simţea deja cum căldura îi pătrunde mădularele îngheţate.

A zâmbit înduioşat de amintirile despre fierăria lui Berdon pe care i le trezise lumina plăcută a flăcărilor.

— Bine că mi-am adus aminte, a zis Fletcher şi, punând demonul în poală, a început să scotocească prin sac.

Preocupat să scape de urmăritorii lui, aproape că uitase de darul pe care-l primise de la Berdon. A scos cel mai mare dintre pachete şi l-a desfăcut, cu mâinile încă amorţite de frig.

Era un arc, acoperit cu un lac transparent şi având o coardă subţire, împletită din piele netăbăcită. Lemnul era măiestrit cioplit, iar la capete era îndoit mai întâi înspre interior, apoi în afară, pentru a-i conferi o putere mai mare atunci când era încordat. Era din lemn de tisă, o esenţă scumpă, pe care pesemne că Berdon îl cumpărase de la un negustor, cu un an în urmă, pentru că acest arbore nu creştea la munte. Îl prelucrase şi îl vopsise, astfel încât, deşi în mod normal deschis la culoare, arcul devenise cenuşiu, pentru a nu putea fi văzut atunci când vânătorul stătea la pândă, ascuns în umbră. Era o frumuseţe de armă, şi scumpă pe deasupra, pentru care un vânător ar fi plătit oricât să o aibă. Fletcher a zâmbit şi a ridicat privirea înspre vârful muntelui Dinte-de-Urs, mulţumindu-i în gând lui Berdon. Probabil că îi trebuiseră luni întregi să îl facă, lucrând la el

pe ascuns, când Fletcher era plecat la vânătoare. Avea chiar şi o mică tolbă cu săgeţi din cele bune, cu pană de gâscă. Cine ştie, poate că în zori o să reuşească să vâneze un iepure de munte.

Pe când frământa aceste gânduri, lui Fletcher au început să-i chiorăie maţele de foame. A pus deoparte cel de al doilea cadou şi a căutat pe fundul sacului, de unde a scos un pachet greu, înfăşurat în hârtie maronie. Pe acesta l-a desfăcut cu mai multă grijă şi a zâmbit la vederea bucăţilor de pastramă din elanul pe care Didric încercase să i-l ia prin şantaj. A pus câteva fâşii de carne să se încălzească la foc, apoi i-a dat una şi demonului.

Acesta a adulmecat-o, circumspect, apoi s-a repezit asupra ei şi, dând capul pe spate, a înghiţit-o întreagă, asemenea unui şoim.

— Cât pe ce să-mi smulgi degetul! l-a mustrat Fletcher, în timp ce mirosul de carne gătită îi gâdila nările.

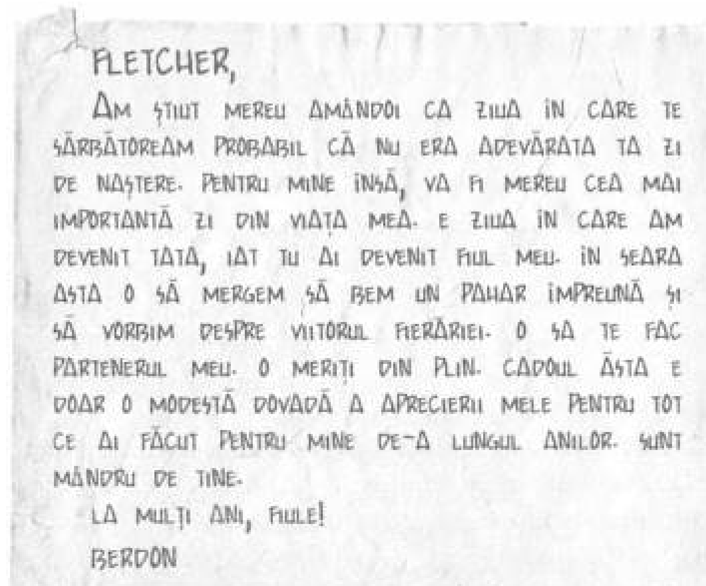
A băgat din nou mâna în sac, să vadă dacă mai avea şi alt ceva de-ale gurii. A dat peste ceva care zornăia şi a scos un săculeţ burduşit.

— Ah, Berdon, nu trebuia să faci asta… a murmurat Fletcher, uimit.

Dar o făcuse. Din câte îşi dădea Fletcher seama, erau mai bine de o mie de scuzi, aproape tot câştigul lui Berdon pe două luni. Chiar dacă ştia că negoţul avea să-i fie în curând ameninţat, bărbatul îi dăduse lui Fletcher o bună parte din economiile lui. Băiatului îi părea rău că nu se poate întoarce să-i dea banii înapoi, dar şi-a amintit de cei trei sute de scuzi pe care îi strânsese pentru tunică şi care rămăseseră în odaia lui Spera că Berdon avea să-i găsească, iar celelalte lucruri ale lui Fletcher mai făceau şi ele ceva bani.

— Ce mi-ai mai dat aici?… a şoptit Fletcher.

A luat al doilea pachet şi l-a scuturat, dându-şi seama că înăuntru e ceva moale. Era un bileţel prins de el, pe care Fletcher l-a desprins şi l-a citit la lumina pâlpâitoare a flăcărilor.

FLETCHER,

AM ȘTIUT MEREU AMÂNDOI CĂ ZIUA ÎN CARE TE SĂRBĂTOREAM PROBABIL CĂ NU ERA ADEVĂRATA TA ZI DE NAȘTERE. PENTRU MINE ÎNSĂ, VA FI MEREU CEA MAI IMPORTANTĂ ZI DIN VIAȚA MEA. E ZIUA ÎN CARE AM DEVENIT TATĂ, IAT TU AI DEVENIT FIUL MEU. ÎN SEARA ASTA O SĂ MERGEM SĂ BEM UN PAHAR ÎMPREUNĂ ȘI SĂ VORBIM DESPRE VIITORUL FIERĂRIEI. O SĂ TE FAC PARTENERUL MEU. O MERIȚI DIN PLIN. CADOUL ĂSTA E DOAR O MODESTĂ DOVADĂ A APRECIERII MELE PENTRU TOT CE AI FĂCUT PENTRU MINE DE-A LUNGUL ANILOR. SUNT MÂNDRU DE TINE.

LA MULȚI ANI, FIULE!

BERDON

Fletcher a împăturit biletul cu ochii plini de lacrimi, cuprins de dorul de casă. A deschis cadoul şi a hohotit la vederea tunicii pe care şi-o dorise atât de mult, înfundându-şi mâinile în căptuşeala moale.

— Mi-ai fost un tată mai bun decât ar fi putut vreodată să-mi fie adevăratul meu tată, a şoptit Fletcher, cu privirea la munţi, într-un fel, cuvintele pe care le lăsase nerostite de-a lungul anilor, pe acestea le regreta cel mai mult.

Demonul a început să scâncească simţind jalea lui Fletcher şi să-i lângă degetele cu milă. Fletcher l-a mângâiat pe cap şi s-a tras mai aproape de foc, îngăduindu-şi să-şi plângă de milă câteva minute. Apoi şi-a şters ochii de lacrimi, a îmbrăcat tunica şi şi-a tras gluga pe cap. Simţea că luase o hotărâre fermă. Avea să-şi croiască o nouă viaţă, de care Berdon ar fi mândru. Odată ce va fi ajuns în Corcillum.

Capitolul 14

În cârciumă duhnea a trupuri nespălate şi a bere răsuflată, dar Fletcher bănuia că nici el nu mirosea tocmai a trandafiri, după ce călătorise vreme de două săptămâni într-o căruţă cu oi. În tot acest timp, nu putuse respira aer curat decât atunci când cobora ca să cumpere pâine ieftină şi bucăţi de carne sărată de porc de la localnici. Avusese noroc: căruţaşul nu-i pusese întrebări, îi ceruse

doar cinci scuzi şi să cureţe mizeria făcută de oi de fiecare dată când făceau câte o oprire.

Acum iată-l stând într-un colţ dintr-o cârciumă de doi bani din Corcillum, savurând nişte carne de miel cu o fiertură de cartofi. Nu văzuse încă mai nimic din oraş, căci intrase în prima cârciumă pe lângă care trecuse. Avea să-şi închirieze o cameră pentru la noapte şi să ceară să i se pregătească o baie fierbinte. Explorarea oraşului putea aştepta până mâine. I se părea că mirosul de oi i se impregnase definitiv în piele. Nici chiar demonul nu se arăta prea dornic să se aventureze afară din locşorul lui din gluga tunicii. Până la urmă, a trebuit să-l ademenească cu ultima bucată de carne de porc, ghiftuindu-l până ce a adormit.

Şi totuşi, micuţa creatură, care în nopţile reci i se ghemuia în poală ca să doarmă, îl ajutase să îndure călătoria lungă şi mohorâtă. Lui Fletcher îi făcea bine să simtă dinspre acesta căldură şi mulţumire, chiar şi atunci când tremura în paiele murdare din căruţă.

— Un scud, a răsunat o voce de femeie în spatele lui.

O chelneriţă a întins înspre el o mână murdară, arătând cu cealaltă înspre mâncare. Fletcher a scotocit în sac şi a scos săculeţul cu bani, apoi a pus un bănuţ în mâna întinsă a chelneriţei.

— Fără bacşiş? Cu toţi banii ăia din pungă? a dat ea glas nemulţumirii, apoi s-a îndepărtat, atrăgând privirile celorlalţi muşterii din cârciumă.

Mai cu seamă trei bărbaţi aspri la înfăţişare s-au arătat atenţi. Aveau haine jegoase şi nişte laţe slinoase de păr în cap. Cu o grimasă, Fletcher a pus la loc sacul de bani.

La munte, nu aveau niciodată nevoie de bănuţi. Toate preţurile erau în scuzi, căci banii mici complicau lucrurile. În oraşele mari din Hominum, o sută de monede de cupru valorau un scud de argint, iar cinci scuzi de argint, un ludovic de aur, dar Fletcher nu avea în pungă decât monede de argint. Şi-a pus în gând să ceară restul când o să plătească pentru cameră, ca să nu se mai găsească într-o asemenea încurcătură. Era supărător să comită o greşeală atât de flagrantă, dar ce putea face, doar nu era să dea bacşiş tot atât cât plătise pentru masă.

Un alt bărbat, care şedea în spatele celor trei vagabonzi, se uita ţintă la el. Era chipeş, dar cu o înfăţişare fioroasă, iar faţa lui cu trăsături armonioase era străbătută de o cicatrice care se întindea de la mijlocul sprâncenei drepte până la colţul gurii, lăsând în urmă un ochi lăptos, lipsit de vedere. Avea o mustaţă subţire şi părul negru, cârlionţat, prins la ceafă. Uniforma pe care o purta îl arăta ca fiind un ofiţer. O manta albastră, cu revere roşii şi nasturi de aur. Fletcher a zărit şi un tricorn negru aşezat pe tejghea, în faţa lui.

Fletcher s-a retras în umbră şi şi-a tras gluga pe ochi. Demonul s-a foit şi i-a mormăit în ureche, nemulţumit să fie ţinut atât de mult timp în întuneric. Gluga reuşea să îl ascundă destul de bine, mai ales că Fletcher şi-a ridicat şi gulerul cămăşii, descumpănit de felul în care îl ţintuia cu privirea ofiţerul.

A înghiţit ce mai rămăsese din fiertură şi şi-a îndesat pâinea în buzunar, ca să i-o dea mai târziu demonului. Poate că o să găsească într-o altă cârciumă un adăpost mai sigur, departe de toţi cei care îi văzuseră punga plină.

A ieşit în strada pavată cu piatră cubică şi s-a îndepărtat în grabă, aruncând câte o privire peste umăr. Se părea că nu îl urmăreşte nimeni. După ce a mai făcut câţiva paşi, a încetinit ritmul, conştient însă că trebuie să găsească un alt han. Soarele avea să apună în scurt timp şi nu-l încânta ideea de a-şi petrece noaptea prin vreun gang.

Se minuna de clădirile înalte, unele având chiar mai mult de trei etaje. Aproape toate aveau o prăvălie la parter, unde se vindeau o sumedenie de mărfuri, care îl îmboldeau pe Fletcher să-şi scoată din nou punga.

Măcelari roşii în obraji, cu mâinile mânjite până la coate de sânge, tranşau ditamai hălcile de carne în prăvăliile lor împodobite cu şiruri de cârnaţi. Un tâmplar se ocupa de ultimele finisaje ale unui picior de scaun măiestrit sculptat, în chip de copac înfăşurat în iederă. Dintr-o drogherie pe ale cărei poliţe din sticlă erau expuse nenumărate sticluţe delicate, în toate culorile, adia mireasma îmbătătoare de parfum.

A sărit într-o parte, mai să cadă, în momentul în care o călească trasă de cai a oprit în dreptul lui, iar din ea au coborât două fete, cu părul numai bucle şi cu buzele ca nişte petale roşii de trandafir. Au

intrat în drogherie însoţite de fâsâitul jupoanelor, iar Fletcher a rămas cu gura căscată. A zâmbit, scuturând din cap.

— Nu-s de nasul tău, Fletcher, a şoptit el şi şi-a văzut de drum.

Privirea i-a fost atrasă de o lucire metalică. Era o prăvălie cu arme, ticsită cu suliţe, săbii şi topoare, dar nu asta îi trezise interesul. Ci armele de foc, care străluceau în cutiile lor căptuşite cu catifea, aşezate pe o tarabă din faţa prăvăliei. Puştile aveau patul gravat şi vopsit în roşu, iar fiecare dintre cele două ţevi erau stanţate cu cai în galop.

— Cât costă? l-a întrebat el pe vânzător, neputându-şi lua ochii de la o pereche de pistoale de duel magnifice.

— Mai mult decât îţi poţi tu permite, flăcăule. Armele astea sunt pentru ofiţeri. Sunt frumoase, aşa-i? a răsunat de undeva de deasupra o voce gravă.

Fletcher a privit în sus şi a clipit, surprins. Era un gnom, de asta era sigur. Era cocoţat pe o bancă lungă, astfel încât capul lui era la acelaşi nivel cu al lui Fletcher, căci altfel nu i-ar fi ajuns acestuia decât până la brâu.

— Normal, ar fi trebuit să-mi dau seama. N-am văzut niciodată unele atât de desăvârşite. Tu le-ai făcut? l-a întrebat Fletcher, încercând să nu se holbeze.

În general, nu puteai întâlni gnomi decât în Corcillum, aşa că Fletcher nu văzuse niciodată vreunul.

— Nu, eu sunt doar vânzătorul. Îmi fac încă ucenicia. Cine ştie, poate cândva… a răspuns gnomul.

Fletcher se întreba cum de gnomul era încă ucenic. Părea mult mai în vârstă decât el, cu ditamai barba şi mustaţa. Culoarea bărbii i-o amintea lui Fletcher pe cea a lui Berdon, dar favoriţii erau mai lungi şi mai groşi, împletiţi şi împodobiţi cu perle. Pletele gnomului, la fel de lungi, îi atârnau până la mijlocul spatelui, legate într-o coadă cu ajutorul unui şnur din piele.

— Meşterul tău nu are cumva nevoie de ucenici noi? Am multă experienţă în munca dintr-o fierărie, mi-ar putea fi de folos, a zis Fletcher, cu speranţă în glas. La urma urmei, cum altfel putea face rost de bani într-un oraş atât de scump?

Gnomul s-a uitat la el ca la unul slab de minte, dar apoi expresia de pe chip i s-a înmuiat.

— Nu eşti de prin partea locului, nu-i aşa? l-a întrebat el pe Fletcher cu un surâs trist.

Fletcher a scuturat din cap.

— Nu mai angajăm oameni, nu atâta timp cât nu avem aceleaşi drepturi şi câtă vreme mai deţinem secretele fabricării armelor. Nu e nimic personal. Pari un băiat de treabă, a zis gnomul cu simpatie. Mai bine ai încerca la unul dintre fierarii care nu sunt gnomi, deşi nu sunt prea mulţi. Dar le merge destul de bine. Mulţi soldaţi nu vor să cumpere de la gnomi. Am auzit însă că nu prea angajează în momentul ăsta. Prea multe cereri.

Fletcher şi-a simţit inima grea. Nu ştia altă meserie în afara celei de fierar, şi acum era prea târziu să mai înceapă ucenicia în alt negoţ. Şi nici nu erau păduri pe lângă oraş, ca să poată vâna, asta dacă nu punea la socoteală hăţişurile de la hotarul de sud.

— Ce drepturi vă sunt refuzate? Ştiu că Regele v-a acordat anul trecut dreptul să intraţi în armată, a întrebat Fletcher, încercând să-şi stăpânească dezamăgirea.

— O, sunt multe. Legea care stabileşte câţi copii putem face în fiecare an e cea mai supărătoare. Numărul copiilor de gnomi dintr-un an nu trebuie să depăşească numărul gnomilor morţi cu un an în urmă. Dacă ţinem seama că noi trăim cam de două ori mai mult decât voi, oamenii, asta înseamnă un număr foarte mic. Cât despre dreptul de a intra în armată, da, e un pas înainte. Regele e de treabă, dar ştie că oamenii lui nu au încredere în noi, mai ales armata, din cauza revoltelor gnomilor petrecute cu optzeci şi ceva de ani în urmă. Mulţi socotesc că, odată ce ne vom fi dovedit loialitatea vărsându-ne sângele alături de soldaţii lui, Regele o să ne acorde dreptul deplin de cetăţenie. Dar până atunci, lucrurile sunt aşa cum sunt.

În vocea gnomului se simţea o urmă de mânie şi şi-a ferit privirea, năpădit parcă de emoţie, scotocind printr-o cutie din spatele lui.

Fletcher şi-a amintit cu cât dispreţ primiseră sătenii din Pelt vestea că gnomii vor lupta în armata imperiului. Jakov îi luase în batjocură zicând că, dacă i-ar trece printre picioare, abia de i-ar ajunge până la

boaşe. Braţele solide ale gnomului erau mai groase decât coapsa unui bărbat, iar vocea lui ca de tunet răsuna în pieptul vânjos. Dacă ar fi ca Jakov să se ia la trântă cu gnomul ăsta, Fletcher ştia pe cine ar trebui să parieze. Gnomii ar fi nişte aliaţi de nădejde, ce-i drept.

— Ştii cumva unde aş putea găsi pe aici un han sigur şi ieftin? l-a întrebat Fletcher, schimbând vorba.

Gnomul s-a întors din nou înspre el şi i-a strecurat ceva în mână, astfel ca nimeni să nu vadă.

— E un loc, nu prea departe de aici. O cârciumă unde sunt bineveniţi şi gnomii, Nicovala. Poate că acolo o să se găsească ceva de lucru pentru tine. Spune-le că te-a trimis Athol. Ia-o pe a treia stradă la dreapta, şi n-ai cum să nu o găseşti.

Zâmbindu-i încurajator, gnomul şi-a îndreptat atenţia înspre un alt muşteriu, iar Fletcher s-a trezit în mână cu o bucată de hârtie în mijlocul căreia era desenată o nicovală. Cu un zâmbet în colţul buzelor, a pornit-o în direcţia pe care i-o indicase gnomul, dar şi-a amintit că uitase să-i mulţumească.

Tocmai când făcea cale-ntoarsă, a dat cu ochii de cei trei bărbaţi soioşi de la cârciumă, ale căror feţe s-au luminat recunoscându-l. Au pornit în grabă înspre el, iar Fletcher a luat-o la sănătoasa. În goană, înghiontea oamenii din calea lui, iar aceştia se uitau miraţi după el, ba un bărbat bine îmbrăcat, care însoţea o tânără, i-a tras chiar o palmă peste cap când a trecut prea aproape de el.

Chiar când era să o ia la dreapta pe strada cu cârciuma, calea i-a fost blocată de două trăsuri. Caii se răsuceau într-o parte şi-n alta şi nechezau, în timp ce vizitiii îşi aruncau vorbe grele unul altuia. Blestemându-şi ghinionul, Fletcher s-a văzut nevoit să o apuce pe o străduţă lăturalnică. A luat-o la goană de-a lungul acesteia, bucuros că măcar scăpase din îmbulzeală. Străduţa era pustie, iar prăvăliile de pe ambele părţi aveau deja obloanele trase. Apoi s-a oprit brusc în loc, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Era o fundătură.

Capitolul 15

Fletcher a folosit timpul pe care îl mai avea până să îl ajungă tâlharii din urmă ca să îl îmbuneze pe demonul aflat pe umărul lui.

Simţindu-i tulburarea, acesta îşi înfipsese ghearele în pielea tunicii.

— Fii pregătit, prietene. Cred că o să iasă cam urât, i-a şoptit Fletcher, fixând o săgeată în arc şi îngenunchind, ca să poată trage mai bine.

Cei trei bărbaţi au apărut de după colţ şi s-au oprit, holbându-se la el.

— Înapoi, dacă nu, vă trimit câte o săgeată drept în ochi. Nu am nicio reţinere când vine vorba să dobor un hoţ de buzunare, le-a strigat Fletcher, luându-l la ţintă cu arcul pe cel mai masiv dintre ei.

Acesta a zâmbit, dezvelindu-şi dinţii îngălbeniţi.

— Da, nu mă îndoiesc d'asta. Numa' că, vezi tu, noi nu le luăm altora doar bănetu', le luăm şi beregata, dacă înţelegi ce zic.

A rânjit şi şi-a ridicat ameninţător sabia curbată.

— Da' dacă ne dai punga cu bani, plecăm în treaba noastră, nu-ţi facem rău.

A înaintat câţiva paşi, până la vreo trei-patru metri de Fletcher. Demonul a sâsâit şi a scos două flăcări pe nări, care mai că au atins faţa bărbatului, făcându-l să se dea înapoi şi să se izbească de ceilalţi doi.

— Nu-mi arde de glume! Ştergeţi-o imediat, altfel o să vă pară rău! a strigat din nou Fletcher, cu toate că îi cam tremura glasul.

A aruncat repede o privire către casele scufundate în tăcere din jur. Oare chiar nu auzea nimeni? Cineva care să-i fi chemat pe pinkertoni. Ce jalnic ar fi, să fi ajuns tocmai până aici doar ca să îşi găsească sfârşitul pe o uliţă dosnică, chiar din prima seară.

— A, un invocator! Eşti unu' din învăţăceii ăia dă la Academia Vocans, aşa-i? Nu ţi-a cam trecut ora dă culcare? a zis bărbatul, scuturându-se.

— Plecaţi! a strigat Fletcher, dându-şi seama că, probabil, flăcările scoase de demon puteau ajunge numai până la o anumită distanţă. Nu avea chef să afle în noaptea asta.

— Bine dară, tu mi-ai arătat ce poţi. Stai să-ţi arăt şi eu, a zis bărbatul, apoi a scos un pistol şi l-a îndreptat înspre pieptul lui Fletcher.

Băiatul a fost cât pe ce să sloboadă pe loc săgeata din arc, dar gaura pistolului a zvâcnit în momentul în care bărbatul a mai făcut un pas

înainte.

— Ia să vedem, care crez' că trage mai repede, pistolu' meu ori arcu' tău? l-a întrebat bărbatul, cam prea sigur pe sine.

Fletcher a luat la ţintă pistolul. Era unul urât, cu metalul ruginit şi ţeava crăpată şi uzată.

— Nu pare că trage prea precis, a zis el, retrăgându-se.

— Ce-i drept, cu asta ai nimerit-o. Da' să zicem că dau greş, şi tu îmi străpungi ochiu' cu săgeata. Pretenii ăştia doi ai mei sunt lângă tine într-o clipită şi-ţi taie beregata. Murim aci amândoi, ori eşti dăştept şi ne dai ce vrem. Nu se ezistă magie ori demon care să fie mai tari ca glonţu', invocatorule, a zis bărbatul, cu o voce calmă, sigur pe el.

Ceva îi spunea lui Fletcher că nu era prima dată când hoţul folosea replicile astea.

— O să-mi asum riscul, i-a răspuns Fletcher, slobozind săgeata.

S-a auzit un pocnet şi pistolul a scos fum, iar Fletcher a perceput o pocnitură undeva, aproape de pieptul lui. A fost orbit de o lumină strălucitoare, dar nu simţea nicio durere – poate că o să înceapă mai târziu. În timp ce se prăbuşea la pământ, i-a răsunat în urechi schelălăitul demonului şi a rânjit satisfăcut văzând cum tâlharul cădea la rândul lui, cu o săgeată înfiptă în cap. Ceilalţi doi bărbaţi rămăseseră înlemniţi. Nu se aşteptaseră ca Fletcher să-şi ducă ameninţarea până la capăt.

— Greşit de-a dreptul, a răsunat limpede o voce, venind din întunericul care ascundea capătul străzii. Magia poate face multe. De pildă, poate crea un scut.

Ofiţerul cu cicatrice pe care-l văzuse Fletcher în cârciumă şi-a făcut apariţia, păşind printre cei doi bărbaţi rămaşi în picioare. Din bezna dindărătul lui s-a auzit un mârâit, atât de puternic încât lui Fletcher i s-a părut că îi bubuie în piept.

— În locul vostru, aş lua-o la sănătoasa, i-a sfătuit ofiţerul pe cei doi, care, fără să mai stea pe gânduri, şi-au luat picioarele la spinare, dispărând după colţ.

Din câte a putut auzi Fletcher, nu au reuşit să ajungă prea departe. Mârâitul a răsunat din nou, mai puternic, de undeva din întuneric, urmat de ţipete care, încet, s-au stins într-un horcăit oribil.

Fletcher şi-a acoperit faţa cu mâinile, respirând adânc. Fusese cât pe ce.

— Ridică-te, l-a îndemnat ofiţerul, întinzându-i mâna. Nu eşti rănit. Scutul meu s-a îngrijit de asta.

Fletcher i-a apucat-o şi a fost ridicat în picioare de mâna neaşteptat de catifelată a bărbatului. Şi-a pipăit pieptul şi nu a găsit nicio rană. O despicătură lucitoare părea însă a atârna în aer în faţa lui, semănând cu o spărtură în gheaţa care acoperă un lac întunecat. Era încastrată într-un oval transparent, care plutea înaintea lui. Abia dacă îl distingeai cu ochiul liber. Iar atunci când a întins mâna să-l atingă, scutul parcă s-ar fi evaporat. A observat gloanţele căzute pe pământ, turtite de impactul cu scutul.

— Vino cu mine, i-a spus ofiţerul, luând-o din loc fără să-i arunce vreo privire.

Fletcher a rămas o clipă nemişcat, apoi a ridicat din umeri. Bărbatul ăsta îi salvase viaţa. Nu avea de ce să-i pună la îndoială bunele intenţii.

În timp ce Fletcher îl urma pe ofiţer, stors de vlagă de toată tărăşenia, demonul i s-a căţărat pe spinare şi s-a strecurat în glugă, ceea ce era un lucru bun, dat fiind că bărbatul îl iscodise îndelung cu privirea.

— Sacharissa! a tunat vocea ofiţerului.

Din întuneric s-a desprins o umbră, care a adulmecat mâna bărbatului. Acesta i-a strigat să înceteze, căci botul creaturii îi murdărea mâinile de sânge, provocându-i silă. A scos o batistă din buzunar şi a început să şi le şteargă cu mare grijă. Fletcher a aruncat o privire către demon şi a zărit o creatură asemănătoare cu un câine, având însă patru ochi – perechea obişnuită şi o pereche mai mică, un pic mai înspre tâmple. Labele semănau însă mai mult cu unele de felină, cu gheare neobişnuit de lungi, acoperite de sânge. Avea blana întunecată ca un cer fără stele şi o coamă groasă care cobora de-a lungul spinării, terminându-se într-o coadă stufoasă care lui Fletcher îi evoca o vulpe. Era cam de mărimea unui ponei, ajungându-i până la piept. Îşi închipuise că şi ceilalţi demoni au aceeaşi mărime ca al lui, dar ăsta era suficient de mare pentru a-l călări. Nişte muşchi grozavi se unduiau pe sub pielea de pe coastele uriaşei creaturi în

timp ce mergea în urma lor, iar lui Fletcher aproape că i s-a făcut milă de cei doi bărbaţi care muriseră în ghearele acestui monstru.

Fletcher şi ofiţerul şi-au văzut de drum în tăcere. Acesta era un bărbat cu trăsături aspre, însă chipeş, cam pe la treizeci de ani. Cicatricea de pe faţa lui l-a dus pe băiat cu gândul la bătălii aprige, cu săgeţi vâjâind prin aer.

Străzile începuseră deja să se golească şi, cu toate că prezenţa creaturii le atrăsese câteva priviri furişe, aveau să se găsească singuri îndată ce au părăsit drumul principal, luând-o pe o stradă pustie.

— Ce fel de demon e ăsta? a întrebat Fletcher, ca să rupă tăcerea.

— E un Canid. Dacă ai fi fost atent la cursuri, trebuia să ştii asta. Cred că e primul tip de demon pe care vi-l prezintă, că doar e cel mai întâlnit. Carevasăzică… eşti şi chiulangiu, şi tontălău! Te-aş trimite imediat la plimbare, dacă nu am avea nevoie de toţi învăţăceii pe care-i putem găsi, indiferent cât de puţin ar merita să fie numiţi invocatori.

— Nu sunt de la şcoală. Abia am ajuns în oraş în dimineaţa asta! i-a răspuns Fletcher, indignat.

Ofiţerul s-a oprit brusc din mers şi s-a întors înspre el. Şi-a aţintit o clipă ochiul lăptos, veşnic deschis asupra lui, apoi a spus:

— Inchizitorii noştri spuneau că toţi oamenii de rând la care s-au descoperit aptitudini de invocator au sosit la şcoală încă de săptămâna trecută. Dacă nu eşti unul dintre ei, atunci cine eşti? Un nobil? Şi cine ţi-a dat demonul ăla?

— Nu mi l-a dat nimeni. L-am chemat eu singur, i-a răspuns Fletcher, aflat în încurcătură.

— Aha, mai eşti şi mincinos, a zis ofiţerul, ca şi cum ar fi înţeles în sfârşit cum stă treaba, apoi şi-a reluat mersul.

— Ba nu sunt! a bombănit Fletcher, apucându-l pe bărbat de marginea mantalei.

Cât ai clipi, acesta l-a luat pe sus şi l-a lipit de un zid, apucându-l de gât. Spiriduşul lui Fletcher a sâsâit, dar un mârâit ameninţător scos de Sacharissa l-a redus la tăcere.

— Nu care cumva să mai îndrăzneşti vreodată să mă atingi, îngâmfatule! Eu tocmai ce ţi-am salvat viaţa, şi tu îmi torni minciunile astea sfruntate! Toată lumea ştie că orice invocator

trebuie să primească un demon de la altcineva, şi abia după aia poate şi el să cheme demonii. Nu mai rămâne decât să susţii că ai intrat tu însuţi în eter şi ai înhăţat un demon cum culegi un măr din pom. Spune-mi, deci: ce invocator ţi-a dat demonul?

Fletcher dădea din picioare, sufocându-se din cauza strânsorii. Un nume i-a trecut dintr-odată prin cap.

— James Baker, a reuşit el să îngaime, lovindu-l pe ofiţer peste mâini.

Acesta i-a dat drumul şi i-a îndreptat nişte cute închipuite de pe tunică.

— Iartă-mă, te rog, m-am lăsat cuprins de furie, şi-a cerut el scuze, iar pe faţă i se citea părerea de rău la vederea urmelor pe care degetele lui le lăsaseră pe gâtul băiatului. Războiul te marchează. Dă-mi voie să mă revanşez. O să îţi plătesc o cameră la hanul meu, şi mâine o să te trimit la Academia Vocans cu una dintre căruţele cu provizii. Mă cheamă Arcturus. Pe tine? l-a întrebat ofiţerul, întinzându-i mâna.

Fletcher a dat mâna cu el, uitând pe dată purtarea violentă de mai înainte la auzul cuvântului academie. Aceasta avea o reputaţie legendară. Acolo erau pregătiţi războinicii-magi încă de la întemeierea Imperiului Hominum. Ceea ce se întâmpla acolo era un secret păstrat cu străşnicie, chiar şi faţă de soldaţii care luptau umăr la umăr cu ei. Propunerea lui Arcturus depăşea orice ar fi putut Fletcher visa pentru el şi pentru demonul lui.

— Mă cheamă Fletcher. N-am nimic. Aş fi păţit-o mult mai rău dacă nu erai dumneata. Felul în care am primit demonul e o poveste destul de complicată, de aia întrebarea m-a pus în încurcătură. Dacă-mi dai voie, o să-ţi povestesc totul de-a fir a păr în seara asta, i-a răspuns Fletcher, tresărind de durere când şi-a atins gâtul.

— Desigur, o să-mi povesteşti la cină, la un păhărel. Fac eu cinste. Dacă-mi amintesc bine, James Baker nu era un invocator prea puternic, aşa că prinderea unui demon-salamandră cum e al tău, o raritate, nu prea stătea în puterea lui, şi mă gândesc că, dacă ar fi reuşit să pună mâna pe unul, l-ar fi ţinut pentru el, a dat Arcturus glas gândurilor ce-l frământau, în vreme ce îşi continuau drumul.

— Asta e, un demon-salamandră? l-a întrebat Fletcher, privindu-şi demonul.

A zâmbit când a văzut că Arcturus s-a îndreptat înspre intrarea unui han care arăta a fi unul scump, judecând şi după mirosul apetisant de mâncare ce se răspândea dinăuntru. În seara asta avea să-şi pună bine burta la cale şi să-şi înece toate problemele într-o baie caldă. Iar mâine va porni spre Academie!

Capitolul 16

Fletcher nu a aflat prea mare lucru de la Arcturus în acea seară. Omul şi-a respectat cuvântul, i-a făcut cinste lui Fletcher cu o plăcintă cu carne şi i-a ascultat povestea – mai puţin partea cu Didric, pe care o trecuse sub tăcere, bineînţeles. Imediat ce a terminat Fletcher de vorbit, Arcturus şi-a cerut scuze şi s-a retras în camera lui. Pe Fletcher nu l-a deranjat. Cu burta plină, a făcut o baie fierbinte, iar apoi s-a culcat în aşternuturi de mătase. Până şi spiriduşul s-a ospătat cu o bucată de carne proaspătă, tocată, pe care a hăpăit-o într-o clipită şi s-a apucat să adulmece castronul, mai cerând. Dacă Arcturus îşi permitea un asemenea lux, înseamnă că viaţa unui invocator nu putea fi prea rea.

Dimineaţa, a fost trezit de un bărbat nerăbdător, care pretindea că primise misiunea să îl conducă pe Fletcher la Academie. Când a ieşit în stradă, bărbatul i-a cerut să se grăbească să urce în căruţă şi să se aşeze lângă el, pe capră, căci altfel avea să întârzie să livreze în acea dimineaţă fructele şi legumele.

Drumul a durat două ceasuri, dar căruţaşul nu s-a lăsat atras în pălăvrăgeala lui Fletcher, fiind foarte preocupat de numărul mare de atelaje de pe drum. Astfel că băiatul şi-a petrecut timpul îngăduindu-i spiriduşului mici incursiuni pe umerii lui, iar privirile uimite ale oamenilor pe lângă care treceau îl făceau să zâmbească. Dacă Arcturus îl lăsa pe Sacharissa la vedere fără nicio reţinere, nu vedea de ce nu ar face şi el la fel.

A încercat să-şi imagineze cum e la Vocans, dar ştia atât de puţin, încât în minte i se perindau tot felul de imagini, de la un palat somptuos până la un teren de instrucţie pentru recruţi, fără nicio

urmă de confort. Oricum ar fi, entuziasmul lui creştea pe măsură ce se apropiau de destinaţie.

În cele din urmă, au ajuns la hotarul cu hăţişurile din sud, iar în depărtare au răsunat bubuituri de tun. Dacă până atunci drumul de pământ pe care îl urmau fusese înconjurat de câmpuri verzi, acum terenul era năpădit de buruieni şi plin de gropi, mărturii ale războiului care se purta pe aceste meleaguri.

— Iată Citadela, l-a anunţat căruţaşul, rupând tăcerea. A arătat înspre o formă care abia se desluşea undeva în faţa lor, aducând cu un munte acoperit de o ceaţă groasă. Căruţa s-a alăturat unui convoi alcătuit din alte căruţe care transportau butoaie masive cu praf de puşcă şi lăzi pline cu alice de plumb.

— Citadela? Ce-i asta, locuinţa Regelui? l-a întrebat Fletcher.

— Nu, băiete. Acolo e Academia Vocans. Regele locuieşte împreună cu tatăl lui, în Corcillum, într-un palat somptuos din centru, i-a răspuns căruţaşul, aruncându-i o privire cercetătoare.

Fletcher însă nu-l asculta. Se uita, cu gura căscată, înspre Citadelă, căci o pală de vânt împrăştiase ceaţa.

Castelul era la fel de mare ca unul dintre vârfurile Muntelui Dinte-de-Urs. Clădirea principală era un cub uriaş, construit din blocuri de granit marmorat, cu terase şi balcoane pe laturi, asemenea decoraţiunilor pe un tort. La fiecare colţ erau patru mici turnuri rotunde, care se ridicau înspre cer, cu zeci de metri deasupra corpului clădirii. Castelul era împrejmuit de un şanţ adânc cu apă întunecată, tulbure, lat de vreo şase metri, cu maluri abrupte pe ambele părţi. Podul mobil era lăsat, dar căruţele treceau pe lângă el, înaintând către salvele de tun care bubuiau în depărtare.

Când s-au apropiat de Citadelă, Fletcher a văzut că zidurile erau acoperite cu un strat gros de iederă căţărătoare, de licheni şi de muşchi. Trebuie să fi fost construit cu secole în urmă. Scândurile podului au început să trosnească ameninţător atunci când căruţaşul şi-a strunit caii nărăvaşi să treacă peste el, dar au reuşit să ajungă întregi pe partea cealaltă.

Curtea era umbrită de cele patru ziduri înalte de câteva etaj e care o înconjurau şi care nu lăsau vederii decât un mic pătrat de cer.

Privirea îţi era atrasă de nişte trepte în semicerc, care duceau către o uşă dublă de lemn: intrarea în castel.

Imediat ce copitele cailor au răsunat pe piatra cubică a curţii, din umbră şi-a făcut apariţia un bărbat corpolent, buhăit şi roşu la faţă, încins cu un şorţ. Era flancat de două ajutoare de bucătărie cu gesturi nervoase, care s-au repezit să descarce căruţa.

— Ai întârziat, ca de obicei. Dacă se mai întâmplă o dată, o să vorbesc cu intendentul să schimbăm furnizorul. Nu ne rămâne decât o jumătate de oră să pregătim şi să servim micul dejun, a zis grăsanul, trăgând cu degetele lui durdulii de cordonul şorţului.

— Nu e vina mea, domnu' Mayweather. Un ofiţer m-a obligat să-l aduc pe învăţăcelul ăsta, aşa că am pierdut o jumătate de oră. Spune-i şi tu, băiete, a bolborosit căruţaşul, dându-i un ghiont lui Fletcher în şale.

Acesta a încuviinţat din cap cu un aer tâmp, căci începea să realizeze unde se află.

— În regulă. Trecem cu vederea de data aşa, dar să nu crezi că uit, a zis Mayweather, cercetându-l pe Fletcher cu privirea şi uitându-se lung la demon.

După ce au fost descărcate şi ultimele lăzi cu fructe şi legume din căruţă, Fletcher a coborât şi a rămas în loc, stingher, neştiind ce trebuie să facă. Căruţaşul a plecat fără să se uite în urmă, bucuros să-şi poată vedea de ale lui.

— Ştii unde trebuie să mergi, băiete? l-a întrebat Mayweather pe un ton posac, dar nu neprietenos. Nu eşti de viţă nobilă, se vede de la o poştă. Oamenii de rând au sosit deja aici de o săptămână, iar pe cei din anul doi îi ştiu deja pe toţi. Sigur eşti nou. Ai refuzat propunerea să vii aici şi pe urmă te-ai răzgândit, aşa-i?

— M-a trimis Arcturus… a bâiguit, nesigur, Fletcher.

— Aha, am înţeles, atunci eşti un caz special. Mai avem doi de ăştia sus, a şoptit Mayweather, enigmatic. Dar sunt ceva mai ciudaţi decât tine, trebuie să recunosc. Nu sunt mulţi învăţăcei care să fie aduşi la noi de un războinic-mag, a continuat el, apropiindu-se ca să-l vadă mai bine pe spiriduş. De obicei, Inchizitorii îi găsesc pe cei care au darul şi îi aduc aici. Războinicii-magi nu înrolează decât arareori novici, pentru că ar însemna că trebuie să le dea unul din demonii

lor. Şi au nevoie pe front de fiecare demon pe care reuşesc să pună mâna. E totuşi cam ciudat să-ţi fi dat Arcturus un demon atât de rar. Nu am mai văzut niciunul ca ăsta.

— Ar trebui să mă prezint la cineva anume? l-a întrebat Fletcher, nerăbdător să plece de acolo înainte să îl iscodească Mayweather cu alte întrebări. Cu cât ştiau mai mulţi cum devenise el invocator, cu atât creştea riscul să i se dea de urmă în Pelt.

— Ai noroc. Prima zi de cursuri e mâine, aşa că nu ai pierdut prea mult, i-a răspuns Mayweather. Candidaţii de viţă nobilă or să ajungă în seara asta. În general, îşi petrec săptămâna de dinainte în Corcillum, unde e mai confortabil. Cât despre profesori, or să ajungă aici, venind de pe front, mâine dimineaţă, aşa că ar fi cel mai bine să mergi să vorbeşti cu rectorul. E singurul războinic-mag care nu-şi petrece jumătate de an pe front. Ia-o înainte pe intrarea din faţă, şi o să îţi arate cineva unde îl găseşti. Acuma te rog să mă ierţi, dar am de pregătit micul dejun.

Mayweather s-a răsucit pe călcâie şi s-a îndepărtat cu mersul lui legănat.

Cu toate că demonul îşi făcuse cuib în jurul gâtului lui, Fletcher nu simţea că ar aparţine locului. Zidurile vechi de piatră vădeau opulenţă şi aveau o istorie. Nu era un loc pentru cei ca el.

A urcat treptele şi a intrat pe uşa dublă. Era mai bine să-l găsească pe rector înainte să se servească micul dejun. Astfel ar putea face cunoştinţă cu ceilalţi învăţăcei în timpul mesei de dimineaţă. Aşa nu s-ar mai simţi atât de singur.

A păşit într-un vestibul cu două scări în spirală la stânga şi la dreapta, cu paliere la fiecare etaj. Fletcher a numărat cinci etaje, marcate printr-o balustradă metalică. Tavanul era susţinut de grinzi solide de stejar; mai erau nişte coloane masive care sprijineau plafonul. O cupolă de sticlă din tavan îngăduia pătrunderea unui fascicul de lumină care scălda centrul încăperii, la care se adăuga lumina răspândită de torţele aprinse de pe pereţi. La celălalt capăt al sălii era o altă uşă dublă de lemn, dar privirea lui Fletcher a fost atrasă de arcada de deasupra. Sute de demoni, unul mai uimitor decât altul, erau sculptaţi în piatră, cu o extraordinară atenţie la

detalii, iar ochii fiecărui demon erau făcuţi din pietre preţioase felurit colorate, care străluceau în lumină.

Dimensiunile vestibulului erau uriaşe, puteai zice că se făcuse risipă de spaţiu. Un tânăr servitor, care tocmai lustruia pardoseala de marmură, i-a aruncat o privire iritată în momentul în care a păşit cu încălţările lui murdare pe suprafaţa umedă.

— Ai putea să-mi spui unde-l găsesc pe rector? l-a întrebat Fletcher, încercând să nu întoarcă privirea spre urmele pe care le lăsase pe pardoseală.

— O să te rătăceşti dacă nu îţi arăt, i-a răspuns servitorul, oftând. Vino după mine. Am o groază de treabă de făcut până să sosească nobilii, aşa că nu mai zăbovi.

— Mulţumesc! Numele meu e Fletcher. Pe tine cum te cheamă? l-a întrebat el, întinzându-i mâna.

Servitorul l-a privit surprins, apoi i-a strâns-o, zâmbind încântat.

— Trebuie să recunosc cinstit că niciun învăţăcel nu m-a întrebat vreodată asta, a zis el. Mă cheamă Jeffrey, mulţumesc de întrebare. Dacă dai zor un pic, o să-ţi arăt apoi şi camera ta şi o să mă ocup şi de hainele tale, s-ar putea să ai nevoie. Să nu-ţi fie cu supărare, dar aşa s-ar zice, după cum duhnesc.

Fletcher a roşit, dar i-a mulţumit totuşi. Cu toate că se spălase cu o seară înainte, uitase că hainele tot mai îi mai duhneau a oaie.

Jeffrey l-a condus la primul etaj pe scara dinspre răsărit, şi apoi de-a lungul coridorului din partea opusă scărilor. Pe pereţi erau înşirate armuri, suliţe şi săbii, rămăşiţe din ultimul război La fiecare câţiva paşi, treceau pe lângă un tablou care înfăţişa o bătălie din vechime, asupra căruia privirea lui Fletcher nu putea însă zăbovi prea mult, căci Jeffrey îl trăgea după el.

Au trecut pe lângă nişte dulapuri cu vitrine mari de sticlă, pline cu borcane, în care se găsea un lichid verzui. În fiecare era corpul câte unui mic demon, închis acolo pe vecie.

În cele din urmă, Jeffrey a încetinit pasul. Servitorul a arătat înspre o ghioagă uriaşă, agăţată pe perete. Era ţintuită cu pietre ascuţite, fiecare de forma şi mărimea unui vârf de suliţă.

— Asta e măciuca ce i-a aparţinut căpeteniei tribului de orei Amanye, capturată ca trofeu în Bătălia de la Podul Watford. De fapt,

chiar rectorul a fost cel care l-a doborât, a zis Jeffrey cu mândrie. Mare om, rectorul! Dar ca judecător e sever. Să ai grijă cu el. Priveşte-l în ochi şi nu-i întoarce vorba. Îi urăşte la fel de mult pe cei laşi şi pe cei obraznici.

Zicând aceasta, Jeffrey s-a oprit în faţa unei uşi masive de lemn, în care a bătut cu pumnul.

— Intră! a răsunat dinăuntru o voce bubuitoare.

Capitolul 17

În încăpere era o căldură înăbuşitoare, în comparaţie cu răcoarea de pe coridoare. Întunericul era subţiat de focul care trosnea într-un colţ, împrăştiind scântei ce dispăreau în hornul căminului.

— Închide naibii uşa aia odată! E un frig crunt aici, a tunat din nou vocea.

Fletcher s-a grăbit să-i dea ascultare, observând o siluetă aşezată în spatele unui birou de lemn aflat în mijlocul încăperii.

— Ia să te văd, apropie-te, hai, repejor! Şi dă-ţi jos gluga aia. Nu ştii că nu e politicos să stai cu capul acoperit când eşti înăuntru?

Fletcher a intrat repede în încăpere şi şi-a tras gluga de pe cap, dând la iveală demonul, care se refugiase acolo imediat ce băiatul pusese piciorul în Citadelă.

Silueta a scos un mormăit de nemulţumire şi a scăpărat un chibrit, cu care a aprins o lampă aflată pe un colţ al biroului. Lumina acesteia a dezvăluit un bărbat greoi, cu o mustaţă mare, albă şi nişte favoriţi groşi, care atrăgeau imediat privirea.

— Măi să fie! Nu găseşti pe toate drumurile un demon ca al tău! Eu n-am mai văzut decât unul, şi nu era din tabăra noastră.

Bărbatul a scos nişte ochelari din birou şi s-a apucat să studieze demonul. Acesta s-a ferit de privirea lui, făcându-l să chicotească.

— Sunt nişte făpturi delicate, dar puternice. Cine ţi l-a dat? Se presupune că ar trebui să fiu informat de fiecare dată când cineva reuşeşte să invoce un demon din alte specii decât cele obişnuite, a spus rectorul cu o voce răsunătoare.

— Arcturus m-a trimis, a zis Fletcher, sperând ca acest răspuns să fie suficient.

— Înseamnă că i-ai făcut o impresie foarte bună. E ceva vreme de când nu am mai avut un novice recrutat de un războinic-mag. Să tot fie vreo doi ani Ai mare noroc, să ştii. Celor mai mulţi oameni de rând li se dau demoni mai slabi pentru început. Insecte, de obicei Sunt mai uşor de capturat şi, când avem nevoie de unul nou, e ales la întâmplare un războinic-mag care să îl aducă. Din păcate, asta nu prea e de natură să îi binedispună. Nu e cea mai bună metodă, dar alta nu avem. În orice caz, o să stau de vorbă cu Arcturus despre treaba asta.

Fletcher a dat din cap cu un aer tâmp, ceea ce i-a tras o privire severă.

— Aici nu se dă din cap. Trebuie să spui: „Da, să trăiţi, domnule rector Scipio!”, s-a răstit la el bărbatul.

— Da, să trăiţi domnule rector Scipio! a repetat ca papagalul Fletcher, luând poziţie de drepţi.

— Aşa, vezi! Acum spune-mi ce vrei, l-a întrebat Scipio, lăsându-se pe spate în scaun.

— Vreau să mă înscriu în Academie, domnule. Să învăţ şi să mă fac războinic-mag, i-a răspuns Fletcher.

— Păi, eşti aici nu? Şterge-o acum, înscrierile oficiale se fac mâine, aşa că o să te înregistrezi atunci, a zis Scipio, făcându-i semn cu mâna să iasă.

Fletcher a plecat, buimăcit. De data asta, a avut grijă să închidă uşa după el. Fusese neaşteptat de uşor. Părea că toate se aranjează cum nu se poate mai bine – până la urmă, norocul fusese şi de partea lui Jeffrey îl aştepta pe coridor, cu o expresie îngrijorată pe faţă.

— E totul în regulă? l-a întrebat el, în timp ce îl conducea înapoi pe scări.

— Cum nu se poate mai în regulă. Mi-a dat permisiunea să mă înscriu, i-a răspuns Fletcher, zâmbind mulţumit.

— Nu-i de mirare. Avem nevoie de toţi cei capabili să invoce demonii, toţi pe care îi putem găsi, de asta s-au şi făcut atâtea schimbări. Fete, oameni de rând, ba chiar şi… în fine, o să vezi tu singur. Nu e treaba mea să spun, a mormăit Jeffrey.

Fletcher şi-a spus că e mai bine să nu insiste cu întrebările, atent fiind să nu alunece pe scara întunecoasă.

— Nu prea sunt multe focuri sau torţe pe aici, a remarcat el, în timp ce urcau anevoie scara abruptă.

— Nu sunt, pentru că nu stăm deloc bine cu banii. Când or să sosească nobilii, o să aprindem şi focurile. Totul trebuie să fie în bună rânduială pentru ei, altfel li se plâng părinţilor. Jumătate dintre ei sunt nişte figuranţi răsfăţaţi, dar să nu mă înţelegi greşit, unii chiar sunt băieţi de treabă, a zis Jeffrey gâfâind, oprindu-se în momentul în care au ajuns la al cincilea etaj, care era şi ultimul.

Fletcher a băgat de seamă că acesta era mai slab chiar şi decât el, cu un păr castaniu-închis, care contrasta izbitor cu tenul aproape bolnăvicios de palid.

— E totul în regulă? Nu arăţi prea bine, l-a întrebat el pe Jeffrey.

Băiatul a tuşit, apoi a tras adânc aer în piept, iar respiraţia îi era şuierătoare.

— Sufăr de un astm păcătos, de asta nu îmi dau voie să mă înscriu. Dar vreau să fac şi eu ceva pentru ţara mea, aşa că muncesc aici. Sunt bine, am nevoie doar să-mi trag răsuflarea câteva secunde, a răspuns acesta, respirând greu.

Fletcher a simţit un respect tot mai mare faţă de Jeffrey. El nu avusese niciodată cine ştie ce sentimente patriotice, întrucât Pelt era atât de izolat de orice oraş ceva mai mare, dar admira patriotismul la ceilalţi.

— Nu am văzut demonul lui Scipio. Ce tip de demon are? l-a întrebat el pe Jeffrey, ca să umple tăcerea până când acesta avea să îşi recapete suflul.

— Nu are. A avut o Felidă, dar a murit înainte ca rectorul să se retragă. Se spune că i s-a frânt inima când l-a pierdut. Acum doar predă şi administrează Citadela, l-a lămurit Jeffrey.

Fletcher se întreba ce o fi însemnând o Felidă. Vreun soi de pisică, poate?

Au înaintat de-a lungul coridoarelor slab luminate până într-un colţ al castelului, unde se afla o altă scară în spirală. Jeffrey a privit-o cu îngrijorare.

— Nu-ţi face probleme, mă pot descurca şi singur de aici. Spune-mi doar unde trebuie să merg, i-a propus Fletcher.

— Slavă domnului! Nu ai cum să te rătăceşti. Camerele celor de rând sunt chiar în vârful turnului de sud-est. O să trimit mai încolo la tine pe cineva pentru haine. Deocamdată, e o uniformă de rezervă în fiecare cameră de sus, încearcă mai multe, până găseşti una care îţi vine. Cred că nu vrei să devii cunoscut încă din prima zi drept ăla care pute, a zis Jeffrey, grăbindu-se să o ia din loc.

Fletcher a rezistat tentaţiei de a-i pune întrebarea care îi stătea pe buze: „De ce au cei de rând camere separate?". Şi-a alungat-o din minte şi a început lungul urcuş al scărilor, ştiind, din ceea ce văzuse de afară, că nu avea să fie deloc uşor. La fiecare etaj, putea vedea încăperi rotunde, mari, fiecare plină cu birouri vechi, scaune şi banchete, printre alte vechituri. Vântul şuiera prin deschizăturile pentru tras cu arcul din pereţi, pătrunzându-l pe Fletcher până în măduva oaselor, astfel că şi-a tras din nou gluga pe cap. Spera că sus avea să fie ceva mai cald.

Tocmai când păşea peste ceea ce-i părea a fi a o mia treaptă, o voce de băiat a răsunat undeva, deasupra lui.

— Staţi aşa, e unul dintre servitori. Pesemne că vine să ne cheme la micul dejun!

Vocea băiatului îi aducea aminte de Pelt, accentul comun, care arăta că fusese crescut la ţară.

— Mor de foame! Sper că nu ne pun iar să stăm fără să vorbim, ca data trecută, s-a auzit apoi o voce de fată.

— Nţ, a fost doar pentru că morocănosul ăla bătrân de Scipio a fost de faţă, de aia ne-au pus să tăcem din gură, dar atâta s-a plâns de frig, că mă îndoiesc că o să mai vină pentru micul dejun la cantină, i-a răspuns băiatul.

Trecând de colţ, Fletcher s-a trezit într-o încăpere vastă, cât pe ce să dea peste un băiat cu părul blond-deschis şi tenul rumen al celor din nord.

— Hopa! scuze, prietene. Cred că m-am pripit. Lasă-mă să te ajut cu bagajul, a zis băiatul, apucând sacul lui Fletcher.

Acesta şi l-a desfăcut de pe umeri şi l-a lăsat să i-l care până la o masă lungă, aflată în mijlocul încăperii.

— Rory Cooper, la dispoziţia ta, a vorbit iar băiatul, strângându-i lui Fletcher mâna. Bun venit în modesta noastră locuinţă.

Era o încăpere rotundă, cu tavan înalt şi două uşi mari de fiecare parte a peretelui din spate. Tablouri înfăţişând războinici-magi şi demonii lor erau înşirate pe pereţi, chipuri severe care-i priveau dezaprobator. Fletcher a strâns din dinţi atunci când un curent de aer rece a pătruns în cameră prin deschizătura din perete.

O fată cât se poate de atrăgătoare, cu ochi verzi, strălucitori, cu pistrui şi un păr roşu ca focul, i-a adresat un zâmbet. Un demon albăstrui, cu înfăţişare de cărăbuş, bătea din aripi pe masă, în faţa ei un altul, cu o carapace de un verde irizat, se rotea pe lângă capul lui Rory, scoţând un uşor zumzăit.

Demonii erau mai mari decât orice insectă pe care îi fusese dat lui Fletcher să o vadă vreodată, atât de mari, încât abia dacă încăpeau într-o palmă. Aveau nişte cleşti înfricoşători la vedere şi o cochilie tare, care lucea asemenea metalului lustruit.

Simţindu-le prezenţa, demonul lui Fletcher a început să se foiască sub glugă, fără a fi însă destul de curios încât să iasă din ascunzătoare.

— Numele meu e Genevieve Leatherby. Pe tine cum te cheamă? l-a iscodit fata, cu un zâmbet prietenos.

— Fletcher. Încântat de cunoştinţă. Numai voi doi sunteţi? Credeam c-o să fim mai mulţi… noi, ăştia de rând, a zis el, codindu-se să rostească cuvântul.

— Mai sunt câţiva jos, aşteaptă micul dejun în sala de mese, iar anul al doilea mănâncă mai târziu decât noi, aşa că dorm încă. Noi am hotărât să aşteptăm să vină servitorii să ne cheme la micul dejun, pentru că ora la care se serveşte nu prea s-a respectat până acum, i-a spus Genevieve, pe un ton uşor nemulţumit. Şi eu credeam c-o să fim mai mulţi când am ajuns. Dar suntem doar cinci în primul an, cu tine cu tot. N-ar fi trebuit să mă mire, lipsa celor capabili să invoce demonii fiind principalul motiv pentru care le-au permis femeilor să se înroleze în armată, acum mulţi ani…

Rory a intervenit:

— Suntem şapte, dacă îi punem la socoteală şi pe ăia doi. I-am auzit sosind astă-noapte, dar încă n-au ieşit din camerele lor. Habar nu au ce distracţie ratează, a zis el cu un rânjet larg. Or să se dea ei pe brazdă. Toată lumea ajunge să mă simpatizeze.

— Ia mai termină! Eşti un nemernic enervant la culme! l-a tachinat Genevieve, înghiontindu-l în joacă.

Obraznic, Rory i-a făcut cu ochiul lui Fletcher şi a arătat înspre uşa aflată cel mai departe.

— De ce nu mergi să faci cunoştinţă cu ei? Poate îi întrebi dacă vor să vină cu noi la micul dejun.

Capitolul 18

Fletcher a deschis uşa şi s-a trezit într-un coridor scurt, cu câte un şir de uşi pe fiecare latură. Uşa s-a trântit în spatele lui, împinsă de o pală de vânt pătrunsă printr-o lucarnă de la capătul culoarului. S-a încruntat când l-a simţit. Avea să fie o iarnă lungă şi rece, dacă o să o ţină aşa.

A auzit mişcare în cea mai apropiată cameră şi a ciocănit la uşă, sperând că nu îi trezeşte. Uşa s-a deschis când a atins-o. Poate că o crăpase vântul.

— E cineva aici? a întrebat el, deschizând-o larg.

S-a trezit brusc trântit pe spate, ţintuit la pământ de un corp masiv, în timp ce nişte dinţi acoperiţi cu bale încercau să îl muşte. A reuşit să apuce creatura de gât, dar i-a trebuit toată forţa de care era capabil ca să împiedice acei colţi să îl înhaţe. În timp ce picături de salivă îi cădeau lui Fletcher pe faţă, demonul lui şi-a înfipt ghearele în botul monstrului şi a scos un ţipăt, dar asta nu a făcut decât să-i provoace creaturii câte un urlet de durere la fiecare scrâşnet de dinţi.

— Jos, Sariel! Şi-a învăţat lecţia, s-a auzit de deasupra o voce melodioasă.

Îndată, creatura şi-a încetat atacul şi s-a aşezat pe pieptul lui Fletcher. Încă neajutorat, acesta şi-a ridicat privirea şi a dat cu ochii de un Canid aproape la fel de mare ca Sacharissa. Avea dimensiunile unui mic ponei. Numai că, în timp ce Sacharissa avea o blană neagră şi sârmoasă, părul acestui demon era la fel de blond şi de cârlionţat ca buclele doamnelor din Corcillum. Avea botul mai lung şi mai subţire, cu o trufă neagră, jilavă, care îl adulmeca pe Fletcher.

— Dă-te jos de pe mine! a reuşit Fletcher să şuiere printre dinţi. I se părea că peste el se prăbuşise un copac, care îi strivea pieptul.

Creatura s-a dat la o parte şi s-a aşezat în spatele uşii, gâfâind, cu cei patru ochi cu o căutătură rea aţintiţi în continuare asupra lui Fletcher.

— O să-i scriu despre asta căpeteniei tribului meu! Să fiu pusă împreună cu oamenii de rând, într-o cameră mai mică decât o celulă, în care mai şi dă buzna, încă din prima dimineaţă, un bădăran. Când mi l-au dat pe Sariel, am crezut că luaseră în serios tratativele noastre de pace. Văd că m-am înşelat, a răsunat din nou vocea, plină de amărăciune şi de mânie.

Fletcher s-a ridicat şi a privit înspre persoana care vorbea, buimac din pricina sângelui care i se urca din nou la cap. A făcut ochii mari la vederea unor urechi lungi şi ascuţite, care se iţeau dintre nişte şuviţe argintii. De pe un chip delicat, îl priveau nişte ochi mari, de culoarea cerului senin. În ei se citea neîncredere şi păreau gata să izbucnească în lacrimi. Înaintea lui Fletcher să găsea o fată elfă cu pielea albă, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte din dantelă.

Fletcher şi-a îndreptat privirea în altă parte şi s-a întors cu spatele, încercând să se apere:

— Linişteşte-te, nu voiam decât să te salut. Nu aveam de gând să te sperii.

— *Să mă sperii*? Nu sunt speriată. Sunt mânioasă! Nu ţi-a zis nimeni că astea-s odăile fetelor? Nu ai voie aici! a ţipat fata şi i-a închis uşa în nas.

Fletcher a rostit o ocară la adresa propriei prostii:

— Tâmpit mai eşti! şi-a zis el în barbă.

— Pare că n-a mers tocmai bine, a răsunat înapoia lui vocea lui Rory, care-l privea cu simpatie, băgându-şi capul pe uşa de la încăperea comună.

— De ce nu mi-ai zis că astea-s camerele fetelor? s-a răstit la el Fletcher, năvălind, roşu la faţă, în încăperea principală.

— Nu ştiam, sincer! Deşi acum, dacă stau să mă gândesc, bănuiesc că era logic, câtă vreme Genevieve stă în partea asta, iar alături de camera mea e o cameră goală… a zis Rory, urmându-l.

— Nu-i nimic. Încearcă numai să fii mai atent data viitoare când mai dai sfaturi începătorilor, altfel o să ne faci de râs în faţa nobililor, i-a zis Fletcher, regretându-şi imediat vorbele.

Veselia a dispărut de pe chipul lui Rory, iar Fletcher a oftat din rărunchi.

— Îmi pare rău. Nu eşti tu de vină. Dar nu ţi se întâmplă în fiecare zi să te întâlneşti cu un Canid care încearcă să-ţi sfâşie gâtul.

S-a silit să zâmbească şi l-a bătut pe Rory prieteneşte pe spate.

— Ziceai ceva de o cameră goală?

— Sigur! Cum tu ai sosit ultimul, toate camerele bune sunt deja ocupate. Am aruncat o privire când am ajuns aici. Nu-i prea grozavă.

Au păşit într-un coridor aproape identic, în afară de încă o uşă, aflată exact în capătul acestuia. Părea să fi fost adăugată mai târziu, numai cu puţin mai răsărită decât un dulap pentru mături.

Dar înăuntru era mai mult spaţiu decât s-ar fi aşteptat Fletcher, cu un pat care părea confortabil, un şifonier spaţios şi un mic birou. S-a strâmbat la vederea lucarnei deschise din perete. Va trebui să o acopere cu ceva mai târziu. La capătul patului se afla o uniformă împăturită: o tunică cu două rânduri de nasturi, albastră, şi o pereche de pantaloni asortaţi. Fletcher a despăturit-o şi a oftat. Era jerpelită şi ruptă, iar nasturii de alamă erau atât de slăbiţi, că unul atârna la un lat de deget faţă de locul lui normal.

— Nu-ţi face probleme, o să mă uit la ea după micul dejun. Maică-mea a fost croitoreasă, i-a zisGenevieve din prag.

— Mulţam, i-a răspuns Fletcher, deşi nu era prea sigur că se mai putea face ceva pentru ea.

— Ia zi, cum arăta? l-a întrebat Genevieve, cu ochii sclipind de curiozitate. E din sud, ca mine?

— E… Nu prea ştiu sigur, a zis Fletcher, evitând întrebarea.

Dacă tot îi stricase fetei dimineaţa, nu voia să se apuce să o mai şi bârfească. Mai bine o lăsa să se prezinte celorlalţi aşa cum voia ea. Răsucea încă în minte faptul că o elfă se afla în Citadelă. Nu erau oare duşmani?

Gândurile i-au fost întrerupte de apariţia spiriduşului, care a ieşit din glugă ca să inspecteze noul sălaş. Micul demon a aruncat uniforma pe podea cu o lovitură a cozii, apoi a început să toarcă, mulţumit, în timp ce s-a rostogolit pe spate şi s-a apucat să-şi frece spinarea de ţesătura aspră. Rory a făcut ochii mari când l-a văzut, iar Fletcher a zâmbit în sinea lui.

— Ce e un Canid? a dat Rory glas gândului ce-l frământa în timp ce se întorceau în sala comună. Spiriduşul s-a luat imediat după ei şi, căţărându-se pe umărul lui Fletcher, privea în jur cu o căutătură grijulie.

— O să afli în curând. Nu sunt uşor de descris. Dacă Insectele voastre sunt demoni-cărăbuş, aş zice că un Canid e un demon-câine, dacă are sens ce zic, i-a răspuns Fletcher cu mândrie, bucuros că, în sfârşit, ştia mai multe despre invocarea demonilor decât altcineva.

— Demonii noştri sunt numiţi Insecte? l-a întrebat Genevieve, ridicând mâna pentru ca demonul ei albastru, cu înfăţişare de cărăbuş, să i se aşeze în palmă.

— Nu sunt sigur. L-am auzit pe rector folosind cuvântul, a venit răspunsul lui Fletcher, care se aşezase la masă.

— A, în regulă, eu i-am zis demonului meu Malahi. De la malahit. Datorită culorii, cred că ai înţeles, a zis Rory, lăsându-şi demonul să i se culcuşească la încheietura braţului.

— Pe al meu îl cheamă Azura, a ţinut să spună Genevieve, ridicându-şi demonul în lumina unei torţe, pentru ca Fletcher să-i poată vedea culoarea azurie a carapacei.

Fletcher a tăcut, simţindu-se stânjenit de privirile lor întrebătoare.

— Pe al tău cum îl cheamă? l-a întrebat imediat Rory, văzând că Fletcher zăboveşte în tăcere.

— Păi… nu am avut încă ocazia să îi dau un nume, a mormăit Fletcher, stingherit. Ştiu însă că e un demon-salamandră. Ce-ar fi să mă ajutaţi să-i găsesc un nume în timpul micului dejun?

— Cum să nu! Are o culoare încântătoare. Sigur găsim noi un nume potrivit, a exclamat Rory.

— N-am putea să nu ne legăm de culori? a zis Fletcher, sperând să ajungă la ceva mai original. E un demon care scoate foc, poate plecăm de la asta.

Pe când Rory se pregătea să răspundă, în încăpere a intrat o femeie cu o înfăţişare severă, ducând un coş greu, plin cu cearşafuri şi lenjerie.

— Ştergeţi-o de-aici! Trebuie să fac curăţenie. Puteţi aştepta jos, cu ceilalţi, în loc să intraţi în cine ştie ce bucluc aici, sus, i-a apostrofat ea, făcându-le semn cu mâna să o ia pe scări.

— N-ar trebui să le spunem şi celorlalte două? a zis Genevieve, privind în urmă în timp ce coborau pe scara răsucită.

— Nu, i-a scăpat lui Fletcher, care spera să amâne întâlnirea cu fata elfă măcar pentru încă cinci minute. O să le anunţe camerista, când o să ajungă la camerele lor.

Ridicând din umeri, l-au condus de-a lungul coridorului, făcând tot felul de propuneri de nume pentru demon. Acesta, cu un căscat, se dusese înapoi la culcare, indiferent la discuţia lor. Fletcher începea să se întrebe dacă face bine că îi îngăduie demonului să fie atât de leneş, căci îi urmărea pe Malahi şi pe Azura, care se învârteau întruna în jurul stăpânilor lor.

Au ajuns în sfârşit la parter şi au traversat vestibulul, iar Fletcher şi-a cerut scuze printr-un gest discret de la Jeffrey, care tocmai lustruia pardoseala pe care călcau ei. Cu un zâmbet trist, băiatul şi-a dat ochii peste cap şi şi-a văzut mai departe de treabă.

Au păşit prin marea uşă dublă opusă intrării principale, de cealaltă parte a vestibulului. Tavanul încăperii în care au pătruns era considerabil mai jos, dar cu toate acestea spaţiul era tot unul imens, în care răsuna ecoul paşilor lor. Nişte candelabre uriaşe, neaprinse, atârnau din loc în loc, deasupra a trei şiruri de mese lungi din piatră, flancate de bănci. În mijlocul încăperii trona o statuie înfăţişând un bărbat cu barbă, care purta o armură elaborată, lucrată cu o uimitoare atenţie la detalii.

Fletcher a fost surprins să vadă că doar doi băieţi erau aşezaţi la masă, mâncând cu mare plăcere fiertură de ovăz. Unul avea părul negru şi pielea măslinie. Pesemne că era din vreun sat de la hotarul Deşertului Akhad, în răsăritul imperiului. Era chipeş, cu trăsături bine conturate şi ochi frumoşi, umbriţi de gene lungi.

Celălalt băiat era dolofan, cu un păr castaniu tăiat scurt şi o faţă roşcată, prietenoasă. Amândoi i-au făcut semn cu mâna, în timp ce un servitor îi întindea o tavă cu fiertură de ovăz, gem şi pâine caldă. Îndată ce s-a aşezat, cei doi s-au grăbit să se prezinte: băiatul grăsun se numea Atlas, iar celălalt, Seraph.

— Numai voi sunteţi? Cei din anul al doilea unde sunt? i-a întrebat Fletcher, nedumerit.

— Noi mâncăm înaintea lor, slavă Domnului! a mormăit Atlas, renunţând la lingură ca să soarbă fiertura direct din castron.
— Au nevoie să doarmă mai mult, din cauză că lecţiile lor sunt mai… istovitoare, i-a explicat Seraph, aruncându-i lui Atlas o privire năucă. O dată pe săptămână, fac chiar şi câte o expediţie la graniţă. De abia aştept să fiu în locul lor!
— Mai ai de aşteptat, a mormăit Genevieve, cu o urmă de tristeţe în glas pe care Fletcher a remarcat-o, aşa că a schimbat subiectul.
— Unde vă sunt demonii? Aţi primit şi voi tot Insectă? i-a întrebat Fletcher, dorindu-şi tare mult să vadă şi alţi demoni.
— Nu, încă nu, a răspuns Atlas, cu o umbră de invidie în voce. Încă aşteptăm să-i primim. Ne-au zis că profesorii or să ni-i dea pe ai noştri mâine. În ziua în care am ajuns noi, nu aveau decât doi demoni.
— A fost o mişcare deşteaptă, a adăugat Seraph, mai mult ca pentru sine. Pe mine m-au întrebat dacă vreau să iau pe una dintre Insecte sau să aştept. Mi-am făcut temele, am întrebat nişte servitori. Insectele sunt cei mai slabi demoni. Mai bine aştept, aşa am şansa să primesc ceva mai bun.
Fletcher era intrigat că pomeneau de demoni mai buni. A încercat să-şi amintească ce reuşise să zărească în tablourile şi sculpturile de prin castel. Dacă nu s-ar fi grăbit şi Jeffrey ăla aşa de tare… Dar o să aibă timp berechet pentru asta mai târziu.
— Eu nu mi-aş dori să am altul, s-a apărat Rory. Nu l-aş schimba pe Malahi pentru nimic în lume.
Seraph a ridicat mâinile în semn de pace.
— Fără supărare. Sunt sigur că o să simt acelaşi lucru pentru demonul meu când o să-l primesc, în cele din urmă, fie c-o fi Insectă ori ba.
Rory a mormăit ceva şi s-a apucat din nou să mănânce.
— Ce alte tipuri de demoni mai cunoşti? Eu am auzit numai de patru, l-a întrebat Fletcher pe Seraph, care părea a şti cele mai multe dintre toţi.
Înainte însă ca băiatul cel chipeş să apuce să-i răspundă, Atlas a scos un strigăt. Grăsunul se holba înspre uşă. Fletcher s-a întors şi a

văzut care era cauza. Un gnom intrase în încăpere… şi avea un demon cu el.

Capitolul 19

Gnomul arăta cam la fel ca Athol, cu o barbă de un roşu-închis şi un trup viguros, îndesat. Le-a aruncat o privire pe sub sprâncenele stufoase, apoi a luat o tavă din mâinile unui servitor nervos. S-a aşezat departe de grup, la altă masă, întorcându-le spatele. Fletcher era sigur că gnomul era obiectul fascinaţiei celorlalţi, dar el era mai interesat de demonul care se ţinea după el.

Nu mai înaltă de un metru, creatura părea mai curând un copilaş, dacă nu ar fi fost silueta bondoacă şi braţele şi picioarele vânjoase. Dar ceea ce atrăgea şi mai mult atenţia era culoarea lui. Arăta de parcă ar fi fost făcut dintr-un pietroi necizelat, acoperit de un strat de muşchi şi licheni, ceea ce sporea efectul. Palmele parcă le avea băgate în mănuşi, cu un deget opozabil gros, pe care îl putea folosi ca să apuce. La fiecare mişcare pe care o făcea, Fletcher auzea zgomotul monoton al frecării pietrei pe piatră.

În timp ce se holbau toţi la el, demonul s-a întors şi a aruncat o privire în urmă cu ochii lui negri, mici, înfundaţi în cap.

— Un Golem! Ăştia sunt greu de prins. Servitorii ziceau că ei cresc cu timpul, aşa că trebuie să îi capturezi de tineri, a şoptit Seraph. Sper să primesc unul din ăştia.

— N-aş prea crede, a zis Atlas. Pesemne că i l-au dat ca o favoare făcută Sfatului gnomilor, un semn de bună-credinţă, de vreme ce gnomii sunt înrolaţi în armată. Dar nu ştiam că au fost acceptaţi în toate branşele. Dacă vreunul ajunge la cavalerie, Dumnezeu ştie ce-ar putea călări. Cu picioarele lor scurte, abia dacă ar reuşi să stea pe cal.

La această idee, pe Atlas l-a pufnit râsul. Fletcher nu l-a luat în seamă, privindu-l pe gnom, care stătea singur, aplecat peste masă. S-a ridicat.

— Ce-ai de gând? l-a întrebat Rory în şoaptă, apucându-l de mânecă.

— Mă duc să fac cunoştinţă cu el, i-a răspuns Fletcher.

— N-ai văzut cum s-a uitat la noi? Cred că vrea să fie lăsat în pace, a murmurat Genevieve.

Fletcher şi-a smuls mâneca din strânsoarea lui Rory, fără să îi asculte. Recunoscuse pizma care se oglindea pe chipul gnomului când intrase în sală. O simţise şi el în nenumărate rânduri, în trecut, când era ţinut la distanţă de ceilalţi copii din Pelt.

În timp ce se apropia de banca pe care şedea gnomul, Golemul a mârâit ameninţător, iar pe faţa lui s-a deschis o gură fără dinţi. Auzindu-l, gnomul s-a întors, cu îngrijorarea întipărită pe faţă.

— Eu sunt Fletcher.

I-a întins gnomului mâna.

— Othello. Ce vrei? i-a răspuns acesta, fără să-i strângă mâna.

— Îmi pare bine de cunoştinţă. De ce nu vii să stai cu noi, e loc destul, i-a spus Fletcher.

Gnomul a privit înspre ceilalţi, care se uitau fix la ei de la cealaltă masă, cu chipuri îngrijorate.

— Stau bine şi aici Mulţumesc pentru gest, dar ştiu că nu sunt binevenit, a mormăit gnomul şi şi-a văzut mai departe de micul dejun.

Fletcher a hotărât să mai facă o ultimă încercare.

— Ba sigur că eşti binevenit! Doar o să lupţi împotriva orcilor, alături de noi.

— Nu înţelegi. Nu sunt nimic mai mult decât o prezenţă simbolică. Generalii imperiului nu au de gând să ne îngăduie să ne alăturăm pe bune trupelor. Pe cei mai mulţi dintre recruţii noştri i-au trimis pe frontul elfic, să putrezească împreună cu pleava. Regele a avut intenţii bune când i-a obligat să ne permită să ne înrolăm, dar tot generalii sunt cei care hotărăsc ce e de făcut cu noi. Cum să-i facem să se răzgândească, dacă nu ne dau voie să luptăm? a spus în şoaptă Othello, doar pentru urechile lui Fletcher.

— La Vocans sunt acceptate fete, precum şi oameni de rând. De fapt, toţi cei pe care-i vezi aici sunt oameni de rând. Nobilii urmează să vină mâine, i-a răspuns Fletcher, compătimind nefericirea gnomului.

A rămas tăcut pentru o clipă, apoi s-a apropiat de gnom şi i-a şoptit:

— Au nevoie de învăţăcei, indiferent de originea acestora. E chiar şi o elfă aici. Nu cred că divizia războinicilor-magi e foarte selectivă, atâta vreme cât poţi lupta.

Gnomul i-a adresat lui Fletcher un zâmbet trist, apoi i-a strâns mâna.

— Ştiu despre elfă. Am avut… o discuţie interesantă în timp ce aşteptam să ni se dea demonii. Oricum, sper să ai dreptate, îmi pare rău că am fost necioplit mai devreme. Probabil că am părut foarte dur, a zis Othello, luând tava în mâini.

— Nu-ţi face probleme. Am mai întâlnit un gnom ieri, şi gândea cam la fel ca tine. Mi-a dat ceva, i-a spus Fletcher, scoţând din buzunar bucata de hârtie pe care o primise de la Athol.

— Ia asta de-aici! a zis în şoaptă Othello, când a dat cu ochii de ea.

Fletcher a îndesat-o înapoi în buzunar. Ce era aşa mare lucru?

S-au aşezat la masă alături de ceilalţi, care îşi curmaseră sporovăiala la apropierea gnomului Fletcher a făcut prezentările.

— Bună dimineaţa, a zis Othello pe un tun stingher, înclinând capul. I-au răspuns printr-o înclinare tăcută a capului.

După câteva clipe, Rory a rupt tăcerea. Lui Fletcher i se părea că acesta nu suportă momentele stânjenitoare de linişte.

— Ştiţi ceva? Mi-aş dori să-mi crească şi mie o asemenea mustaţă. Întotdeauna ai avut-o aşa? l-a întrebat el pe gnom, mângâindu-şi obrazul imberb.

— Dacă mă întrebi dacă m-am născut cu ea, răspunsul e nu, a zis Othello, cu un surâs ironic. În credinţa noastră, a-ţi tăia părul înseamnă a păcătui faţă de Creator. Suntem făcuţi exact aşa cum şi-a dorit el. Dacă ne-a dat păr, atunci trebuie să-l păstrăm.

— Atunci de ce nu vă lăsaţi şi unghiile să crească? Mie mi se pare o prostie, a zis Atlas pe şleau, arătând înspre degetele groase, dar cu unghii îngrijit tăiate ale lui Othello.

— Atlas! l-a certat Genevieve.

— Nu-i nimic, e o întrebare îndreptăţită. Noi socotim partea cenuşie a unghiei ca fiind moartă, aşa că nu mai e o părticică din noi Bineînţeles, în zilele noastre, se consideră că e vorba mai curând de o tradiţie decât de o credinţă religioasă: mulţi gnomi îşi taie barba şi părul. Unii dintre cei mai tineri şi-l şi vopsesc. În Corcillum, ăsta e

un lucru ştiut. De unde eşti de loc? l-a întrebat Othello, pe un ton cumpănit.

— Sunt dintr-un sat de la apus, aproape de Marea Vesaniană, i-a răspuns Atlas. Tu eşti din Corcillum?

Consternat, Othello nu a zis nimic. A răspuns Seraph în locul lui:

— Gnomii au fost aici dinainte ca primul om să pună piciorul pe aceste meleaguri Ei au despădurit şi nivelat terenul, au deviat cursul râurilor, ba chiar au aşezat marile pietre de hotar care delimitează teritoriul imperiului.

Othello a zâmbit, impresionat de cunoştinţele despre neamul lui ale acestui tânăr din popor.

— Oamenii s-au aşezat aici acum două mii de ani, după lunga călătorie prin Deşertul Akhad, a continuat Seraph, încurajat de atenţia cu care îl ascultau ceilalţi. Corcillum a fost capitala gnomilor, aşa că ne-am instalat şi noi acolo împreună cu ei, muncind şi făcând negustorie. Apoi însă, oraşul a fost lovit de o molimă cumplită, şi cel mai rău i-a secerat pe gnomi. Curând după aceea, la putere a ajuns primul nostru Rege, cu ajutorul actualelor familii nobiliare. Acestea formau un mic grup de invocatori care stăpâneau nişte demoni puternici, mult mai puternici decât cei pe care îi stăpânesc invocatorii din zilele noastre. Ăsta e motivul pentru care toţi cei de neam nobil sunt capabili să invoce demoni. Au moştenit această pricepere de la strămoşii lor.

— Şi tot ăsta e motivul pentru care ne-am răzvrătit atât de des, a intervenit molcom Othello. Lucru deloc înţelept, dat fiind că eram mai puţini şi nu aveam invocatori în rândurile noastre. Numărul nostru nu s-a refăcut în urma molimei, din cauza unei legi care ne-a fost impusă de către înaintaşii Regelui. Suntem obligaţi să trăim în ghetouri şi nu putem avea decât un număr limitat de copii pe an. Nici măcar nu avem dreptul să deţinem pământ. Cei din familia regală susţin că ne-am făcut-o cu mâna noastră, cu atâtea răzmeriţe.

O atmosferă apăsătoare s-a instalat printre ei, dar Fletcher se simţea furios, la fel de furios ca faţă de nedreptatea comisă de Didric. Era… inuman. Toată făţărnicia aia îl scârbea. Deci despre asta vorbise Athol. Atlas a dat să deschidă gura, părând a nu fi de acord.

— Seraph, ziceai că ai făcut unele cercetări. Spune-ne la ce ar trebui să ne aşteptăm în următoarele luni, a intervenit Fletcher înainte să apuce Atlas să stârnească o ceartă.

Seraph s-a aplecat înspre ei şi le-a făcut semn să vină mai aproape, încântat că are ocazia să arate ce descoperise.

— Aici totul se face corect. Misiunile sunt acordate pe merit, aşa că, cu cât de descurci mai bine la examene şi la teste, cu atât mai mare va fi gradul pe care o să-l primeşti în armată după absolvire. Problema e că noi, cei de rând, suntem dezavantajaţi. Demonii care ni se dau nu sunt prea puternici, pe când cei pe care îi primesc nobilii sunt de la părinţii lor, care au grijă să captureze unii puternici pentru progeniturile lor. Unii sunt atât de norocoşi că li se dă unul dintre demonii părinţilor lor, dar asta se întâmplă rar. Despre demonul lui Fletcher nu prea ştiu ce să zic – n-am mai văzut unul ca ăsta până acum. Însă demonul tău, Othello, o să fie foarte puternic odată ce va fi crescut, din câte am auzit despre Golemi.

— Deci… noi o să rămânem pentru totdeauna cu demonii noştri Insectă? a întrebat Genevieve, nedumerită.

— Nu neapărat, a răspuns Seraph. Se poate să capturezi un alt demon, mai puternic, în eter şi să-l adaugi pe listă. Nu ştiu prea multe despre cum se face asta, şi se pare că e mai greu şi mai primejdios atunci când ai un demon slab. Eu nădăjduiesc la ceva mai bun decât un demon Insectă. Sunt foarte buni spioni, iar cleştii lor ciupesc al naibii, dar nivelul lor de mana este scăzut, şi nu ar putea ţine piept nici măcar unui Canid tânăr.

— Înţeleg, a zis Genevieve, privind-o cu ceva mai puţină mândrie pe Azura, care se apucase să zboare, zumzăind, prin încăpere.

O urmăreau toţi cum se aşază pe statuia uriaşă din mijlocul sălii, căţărându-se pe unul dintre ochii de piatră ai bărbatului.

— Pe cine o înfăţişa statuia asta? i-a întrebat Fletcher pe cei de la masă.

— Ştiu eu, a zis Othello, arătând placa de pe soclul statuii. E Ignatius, mâna dreaptă a Regelui Corwin şi întemeietorul Academiei Vocans, pe vremea când nu era decât un cort pe un câmp. A murit în Primul Război cu Orcii, cam acum două mii de ani, dar se crede că el

a fost cel care a condus atacul sinucigaş care a spart defensiva orcilor, ceea ce a dus, în cele din urmă, la înfrângerea lor.

— Asta e! a şoptit Fletcher, privindu-şi demonul. Acesta coborâse pe braţul lui şi lingea cu mare plăcere resturile de fiertură de ovăz din castron.

— Ce? l-a întrebat Rory.

— Ignatius. Aşa o să-i zic demonului meu.

Capitolul 20

Odată isprăvit micul dejun, ceilalţi s-au hotărât să se întoarcă în camerele lor, să mai doarmă puţin, dar lui Fletcher îi displăcea ideea de a sta în frig. Discuţia din timpul micului dejun îl ajutase să-şi dea seama cât de puţine ştia despre locul ăsta. Avea de gând să îl găsească pe Jeffrey. Dacă Seraph ştia atâtea despre Citadelă de la servitori, avea să profite şi el la maximum de sursa asta de informaţii. Avea noroc: Jeffrey lustruia în continuare podeaua vestibulului.

— Te-aş putea ruga să-mi mai arăţi împrejurimile? Nu prea are rost să lustruieşti atâta podeaua aia acum, o să se murdărească din nou când or să coboare cei din anul al doilea la micul dejun, i-a zis Fletcher servitorului, care arăta ostenit.

— N-o lustruiesc decât ca să nu urle la mine domnu' Mayweather. Dar scap de probleme dacă îi arăt locul unui învăţăcel! Numai să o luăm mai uşor pe scări de data asta, i-a răspuns Jeffrey, zâmbind. Ce ai vrea să vezi?

— Totul! a venit răspunsul lui Fletcher. Am toată ziua pentru asta.

— Atunci şi eu la fel, s-a bucurat Jeffrey. Hai mai întâi în camera pentru invocarea demonilor.

Încăperea se afla la acelaşi etaj, în aripa de est. Uşile mari de oţel erau greu de deschis, iar scrâşnetul balamalelor ruginite a răsunat în întreg vestibulul. Jeffrey a luat o torţă dintr-un suport şi l-a condus înăuntru, la lumina pe care o dădeau pâlpâirile portocalii ale flăcării. Podeaua se simţea lipicioasă sub picioare, iar la o privire mai atentă, s-a dovedit a fi acoperită cu fâşii groase de piele. În mijlocul încăperii era desenată o pentagramă mare, în epicentrul unei spirale alcătuite

din stele din ce în ce mai mici. Fiecare era înconjurată de aceleaşi simboluri stranii pe care Fletcher le văzuse şi în cartea invocatorului. Acestea să fie oare cheile despre care scrisese James Baker?

— De ce piele? a întrebat Fletcher.

— Pentagramele şi simbolurile trebuie să fie desenate pe un material organic, căci altfel nu funcţionează. Înainte era lemn, dar lua mereu foc şi trebuia înlocuit. Rectorul a hotărât că pielea e o idee mai bună. Până acuma e în regulă. Cam scoate fum şi arde înăbuşit, ca să nu mai spun că miroase groaznic, dar e mai bine aşa decât să riscăm declanşarea unui incendiu de fiecare dată când un demon intră în eter.

— Habar nu aveam! a exclamat Fletcher, cercetând un şir de şorţuri din piele atârnate în cuie pe perete, lângă uşă.

— Nu ştiu mai multe despre camera asta. Mai bine îl întrebi pe unul din anul al doilea, dar eu nu mi-aş bate capul. Competiţia pentru grade e acerbă, aşa că nu prea au chef să-i ajute pe cei din primul an, ca nu cumva să fie promovaţi în locul lor. Urăsc mentalitatea asta, dar rectorul susţine că pe front competiţia e pe viaţă şi pe moarte, aşa că n-ar fi rău ca învăţăceii să se obişnuiască, cât de cât cu ea, încă de aici.

Jeffrey zăbovea lângă uşă, refuzând să se aventureze dincolo de prag.

— Hai să mergem. Locul ăsta îmi dă fiori, a murmurat el.

Urcând cu greu scările, Jeffrey l-a condus apoi pe Fletcher la al doilea etaj din aripa de est.

— Aici e biblioteca, i-a spus el, deschizând prima uşă. Iartă-mă, dar eu nu intru. Din cauza prafului, îmi face foarte rău.

Pe cât era vestibulul de înalt, pe atât era această încăpere de întinsă. Pe pereţi se întindeau rafturi după rafturi de cărţi, pline cu volume mai groase chiar decât cărţoiul aflat pe fundul sacului lui Fletcher, sus, în camera lui. Între rafturi se aflau nişte mese lungi, cu lumânări, acum stinse, aşezate din loc în loc.

— Găseşti aici mii de cărţi cu tot felul de învăţături şi practici, scrise de invocatorii din vechime. Foarte multe jurnale, din ultima mie de ani. Locul ăsta nu prea e folosit, e şi aşa foarte mult de învăţat, fără lecturi suplimentare. Dar unii vin aici să înveţe diverse trucuri, mai

ales cei de rând, care nu au bani de cheltuit în Corcillum la sfârşit de săptămână, i-a explicat Jeffrey, rezemându-se de uşă. Oricum au de recuperat. Nobilii ştiu întotdeauna mai multe decât ei, căci cresc în mijlocul lucrurilor de felul ăsta.

— Foarte interesant! a zis Fletcher, trecând cu privirea peste vrafurile de cărţi. Mă mir că biblioteca e atât de rar folosită. Cred că aici se găseşte o comoară de cunoştinţe.

Ridicând din umeri, Jeffrey a închis uşa.

— N-am cum să ştiu, dar din câte îmi dau eu seama, în predare a început să se pună mai mult accent pe partea practică, de nevoie. Nu mai e timp pentru cercetare şi experimente. Tot ce contează e să fii pregătit să pleci cât mai repede pe front.

Pe când plecau de acolo, Fletcher a dat cu ochii de un şir de băieţi şi fete care străbăteau coridorul.

— Ăştia sunt din anul al doilea, i-a spus Jeffrey, arătând înspre ei cu un gest din cap. Au avut un an al naibii de greu, competiţia pentru grade e tot mai acerbă. Acuma, că se pare c-or să fie înrolaţi şi răufăcătorii, şi gnomii, e mare nevoie de ofiţeri. Iar dacă cei din anul al doilea nu se descurcă bine, pe ăştia or să-i aibă de comandat în luptă… sau or să fie trimişi să putrezească pe frontul elfic.

Fletcher nu înţelegea de ce ar fi atât de rău să-i comanzi în luptă pe gnomi, dar nu avea de gând să intre într-o polemică cu Jeffrey, pentru că erau încă multe de aflat.

I-a privit pe cei din anul al doilea în timp ce coborau pe scara întunecoasă, neînsoţiţi de demonii lor. Nişte mici globuri incandescente pluteau în jurul capetelor lor, asemenea unor licurici, răspândind o lumină albăstrie, diafană.

— Ce-i cu luminile alea? Şi demonii lor unde sunt? l-a întrebat Fletcher, uimit, pe Jeffrey, în timp ce coborau în urma lor.

Cei din anul al doilea nu le acordaseră nicio atenţie, ocupaţi să se frece somnoroşi la ochi şi să şuşotească între ei.

— Prezenţa demonilor nu e permisă decât în camere şi la lecţii, o să vi se spună asta şi vouă, celor din primul an, îndată ce vă veţi fi instalat. Deşi habar nu am unde se duc demonii atunci când nu sunt cu stăpânii lor. Cât priveşte luminile, se numesc flame magice. Cred

că e una din primele tehnici pe care le deprind învăţăceii. Peste câteva zile şi voi o să aruncaţi în toate părţile cu chestiile alea.

— De-abia aştept! a exclamat Fletcher, cu ochii la luminiţele albăstrii care pluteau la întâmplare prin vestibul. Nu mă mai mir că avem o singură lumânare în cameră.

Jeffrey l-a tras afară din vestibul şi au coborât cele câteva trepte de lângă uşa camerei pentru invocări.

— Castelul e uriaş, dar camerele sunt folosite în general pentru găzduirea nobililor, a profesorilor şi a servitorilor. Restul sunt fie goale, fie folosite pentru depozitare, cu excepţia celor câtorva săli de curs, i-a explicat Jeffrey, în timp ce ecoul paşilor lor răsuna în întunericul de pe scări.

Odată ajunşi jos, primul lucru pe care l-a observat Fletcher a fost un şir de cătuşe fixate în zidurile unui coridor lung şi întunecos, al cărui capăt se pierdea în beznă. Pe măsură ce înaintau de-a lungul lui, a putut vedea zeci de celule înghesuite, fără ferestre şi foarte înguste.

— Ce-i cu locul ăsta? a întrebat el, simţind că-l trec fiori.

Era de-a dreptul îngrozitor să fie cineva întemniţat în asemenea condiţii.

— Partea asta a Citadelei a fost construită chiar la începutul războiului, acum opt ani, pentru dezertori. Nu ştiam la ce să ne aşteptăm, aşa că, de fiecare dată când urmau să fie trimise trupe pe front, aveam grijă să-şi petreacă aici noaptea de dinaintea plecării în felul ăsta, aflau ce îi aşteaptă, dacă laşitatea i-ar fi îndemnat să fugă. Din câte am aflat, în primii doi ani n-au fost închişi aici decât câteva zeci de fugari. Acum, cei care dezertează sunt doar biciuiţi când sunt prinşi şi apoi sunt trimişi înapoi pe front.

În timp ce vorbea, Jeffrey şi-a trecut mâna peste bare. Cuprins de groază, Fletcher l-a urmat de-a lungul coridorului.

Spre uimirea lui, la un moment dat tunelul îngust a dat într-o încăpere imensă. Avea forma unui amfiteatru, cu şiruri concentrice de trepte care serveau totodată pentru şezut şi care împrejmuiau o incintă aşternută cu nisip. Din câte şi-a dat seama, încăpeau aici pe puţin cinci sute de persoane.

— Ce naiba caută aşa ceva aici? a întrebat Fletcher.

Ce explicaţie ar fi putut exista pentru o arenă de gladiatori în subsolul Citadelei?

— Tu ce crezi, băiete? a răsunat o voce aspră îndărătul lui. Pentru execuţii, la asta serveşte. Ca să le creştem moralul soldaţilor şi învăţăceilor de fiecare dată când capturăm un ore, ca să vadă că şi orcii mor la fel ca orice altă făptură.

Fletcher şi Jeffrey s-au răsucit şi au dat cu ochii de un bărbat aproape cu totul lipsit de dinţi, cu un păr cenuşiu, rezemat într-un baston. Îi lipseau piciorul drept şi mâna dreaptă, care fuseseră înlocuite, primul, cu un picior gros de lemn, iar a doua cu un cârlig foarte ascuţit. Lucru şi mai ciudat, purta o armură de zale învechită, în glorioasele culori verde-închis şi argintiu ale uneia dintre vechile familii nobiliare.

— Bineînţeles, n-a fost niciodată folosită. Cine a pomenit ca un ore să fie prins vreodată de viu?!

Râzând de unul singur, a întins mâna stângă, pe care Fletcher a strâns-o.

— Am prins câţiva gremlini, dar sunt atât de fricoşi, că n-ai nicio satisfacţie să-i vezi cum se scapă în nădragi. Probabil că îi duşmănesc mai mult decât noi pe orei, dat fiind că aceştia i-au făcut sclavii lor şi tot restul, a zis bărbatul, coborând şontâc în arenă. Hai, arată-mi ce ştii să faci cu acel khopesh. N-am mai văzut de mult unul, l-a îndemnat bărbatul, ridicând bastonul şi arătând înspre sabia lui Fletcher. Mi-oi fi pierdut eu mâna dreaptă în război, dar tot te pot învăţa câte ceva cu stânga. Ce naiba, n-am cum să nu fiu în stare! Doar asta mi-e sarcina!

— Ce-o mai fi şi asta?! a şoptit Fletcher, întrebându-se cât de ţicnit trebuie să fie cineva ca să aleagă să-şi petreacă timpul liber aici jos, în carceră.

Jeffrey s-a aplecat înspre el şi i-a şoptit:

— E Sir Caulder. Maestrul de arme!

Sir Caulder a tras o linie în nisip cu bastonul şi i-a făcut lui Fletcher semn să se apropie.

— Hai! Oi fi eu olog, dar tot am şi alte lucruri de făcut!

Fletcher a sărit în arenă şi a înaintat înspre el, poruncindu-i în gând lui Ignatius să rămână lângă Jeffrey. Sir Caulder i-a făcut cu ochiul şi

şi-a ridicat cârligul în chip de salut ironic.
— Ştiu când cineva are stofă de ofiţer, dar ştii să şi lupţi ca un ofiţer?
— Nu vreau să vă rănesc, domnule. Sabia asta e ascuţită, l-a avertizat Fletcher, scoţând sabia ca să i-o arate. Era prima dată când o ţinea în mână. Arma era mult mai grea decât s-ar fi aşteptat.
— Bine, oi fi eu bătrân, dar experienţa se dobândeşte odată cu vârsta. Bastonul ăsta e de două ori mai periculos în mâna mea decât acel khopesh mânuit de tine.
Fletcher se îndoia. Bărbatul era slab ca o scândură şi deşirat. Fără tragere de inimă, a îndreptat sabia înspre el, dar având grijă să nu-l lovească. Bătrânul nu a făcut nicio mişcare ca să se apere, lăsând chiar ca vârful lamei să-i şteargă pieptul, fără însă să-l rănească.
— În regulă, băiete, gata cu joaca, a zis el pe un ton serios.
Bastonul s-a ridicat vâjâind prin aer înspre capul lui Fletcher şi l-a pălit serios. Băiatul a ţipat şi şi-a dus mâna la ureche, simţind cum i se scurg pe gât picături calde de sânge.
— Fii serios, sabia aia nici măcar nu mi-ar străpunge zalele, l-a provocat bătrânul pe Fletcher, ţopăind înaintea lui ca un ţap.
— Nu eram pregătit pentru asta, a bâiguit Fletcher, apoi a încercat să înfigă cu ambele mâini sabia în stomacul lui Sir Caulder.
Ca un ciocan, bastonul s-a abătut asupra sabiei, atât de tare încât vârful acesteia s-a înfipt în nisip. Fletcher s-a ales cu încă o lovitură peste obraz, care i-a lăsat o vânătaie lată.
— O să arate destul de rău mâine dimineaţă, a chicotit Sir Caulder, aplicându-i lui Fletcher o lovitură în stomac, care l-a făcut să se dea înapoi, împleticindu-se.
— Vezi tu, Jeffrey, ăştia se grozăvesc cu săbiile lor de parcă ar fi de paradă. Ascultă-mă pe mine, atunci când te atacă un ore dintr-un tufiş, să nu-ţi închipui că o să-l oprească un glonţ de muschetă. O să se scobească în dinţi cu coastele tale până să-şi dea seama că l-ai împuşcat, a perorat Sir Caulder şi, pentru a-şi întări spusele, îl împungea pe Fletcher la fiecare cuvânt cu vârful bastonului.
Fletcher îşi pierduse răbdarea. Şi-a rotit sabia într-un cerc larg, apucând bastonul cu partea ei curbată şi împingându-l într-o parte.

Apoi, odată Sir Caulder prins cu garda jos, l-a împins cu umărul la pământ, aterizând peste el.

Mai înainte de a apuca să scoată un strigăt triumfător, Sir Caulder i-a prins gâtul între genunchi, înăbuşindu-i cuvintele. Piciorul lui de lemn l-a izbit pe Fletcher în ceafă. Acesta a aruncat sabia din mână, încercând din răsputeri să scape din strânsoarea coapselor bătrânului, dar erau asemenea unor bare de oţel. Bărbatul şi-a accentuat strânsoarea, până când lui Fletcher i s-a înceţoşat privirea. Apoi totul s-a făcut negru.

Capitolul 21

Când şi-a venit în simţiri, Fletcher l-a auzit pe Ignatius sâsâind. A deschis ochii şi i-a văzut pe Jeffrey şi pe Sir Caulder privindu-l din cealaltă parte a arenei. Sir Caulder suduia de mama focului, iar în aer plutea miros de ars.

— Ai naibii demoni, ar trebui împuşcaţi toţi! Numai o luptă cinstită, pe viaţă şi pe moarte, îi poate doborî pe orei, nu ororile astea! a bombănit el, pipăind o bucată arsă a pelerinei, pe piept. Pesemne că Ignatius a aruncat cu flăcări înspre el în momentul în care Fletcher leşinase.

Frecându-şi gâtul rănit cu părere de rău, s-a ridicat. Ce aveau toţi de voiau să-l stranguleze? Până şi lui Ignatius îi plăcea să i se înfăşoare în jurul gâtului.

— Ai uitat ceva, a reuşit Fletcher să rostească, cu o voce răguşită. Şamanii orei au de două ori mai multe orori din astea, cum le spui dumneata. Socoteşti cumva că o luptă cinstită, pe viaţă şi pe moarte, le-ar veni şi lor de hac? De ce mai predai aici, dacă îi urăşti aşa de tare?

Sir Caulder şi Jeffrey au traversat arena înspre el, oprindu-se aproape la fiecare pas, în caz că Ignatius ar mai fi avut intenţia să-i atace. Fletcher şi-a liniştit demonul cu gânduri paşnice şi apoi a ridicat sabia, pe care şi-a prins-o din nou la centură.

— Îmi pare rău, flăcăule. Voiam doar să mă mai descarc un pic. Iar pelerina e din vechea mea uniformă. E tot ce mi-a mai rămas din vremurile de glorie, a zis Sir Caulder, lovind în nisip cu piciorul.

— Păi, e şi vina mea. Trebuia să-i fi spus lui Ignatius că ne luptăm în joacă, cu toate că ne-am cam întrecut cu gluma de data asta. Îmi pare rău pentru uniformă. Aş putea să vă iau alta? l-a întrebat Fletcher.

— Nu. Am luptat sub stindardul familiei Raleigh, i-a răspuns Sir Caulder, ca şi cum asta explica totul.

— Raleigh? E o familie nobiliară? a întrebat Fletcher.

— Da, era. Dar nu mai e, a mormăit Sir Caulder.

Fletcher vedea durerea din ochii bărbatului, dar curiozitatea l-a făcut să continue cu întrebările.

— Cum aşa? Au căzut în dizgraţie în faţa Regelui? a întrebat el.

Nu auzise niciodată să se mai fi întâmplat asta, dar, chiar dacă Pelt era atât de departe de intrigile din rândurile aristocraţiei imperiului, ăsta putea fi un lucru des întâlnit, din ce ştia el.

— Nu e vorba de aşa ceva, tâmpitule! Am fost în slujba lordului Edmund Raleigh cu mult timp înainte de începerea războiului. Era unul dintre nobilii care stăpâneau pământuri de-a lungul hotarului de la miazăzi, care erau adeseori călcate de prădători orei. Pe vremea aia, armata era prea preocupată să-i ţină sub control pe gnomi, aşa că nu primeam niciun ajutor, iar noi, cei din garda lui Raleigh, trebuia să ne descurcăm singuri cu ei. Lordul Raleigh era un om bun şi un prieten apropiat al Regelui, nu cumva să crezi că nu-i aşa, l-a apostrofat Sir Caulder.

— N-am vrut să fiu lipsit de respect, a zis Fletcher, încercând să fie politicos. Nu înţeleg însă cum de a decăzut familia Raleigh.

— Din cauza orcilor, băiete. Ei sunt de vină. Au venit în miez de noapte, pe furiş, fără să se atingă de vite ori de grâne şi de ce mai păzeau oamenii mei. Noi credeam că doar la astea jinduiesc, aşa că ce rost avea să mai păzim şi altceva? a zis el cu amar, încleştându-şi pumnii la amintirea acelor întâmplări. I-au măcelărit pe toţi cei din familia Raleigh care erau în casă: soţia, copiii. Când a ajuns vestea la noi, deja plecaseră, luând leşurile cu ei ca trofee şi atârnându-le în copacii de la hotarul ţinutului lor. Lordul Raleigh li s-a împotrivit printr-o luptă crâncenă. Canidul lui le-a făcut de petrecanie la trei dintre orei înainte să îi despice pântecele şi să-l lase să sângereze

până când își dă duhul. Chiar eu i-am curmat suferința, bietul de el. Așa că să nu-ți închipui că am ceva cu invocatorii!

Rememorând toate astea, pe Sir Caulder l-au trecut fiorii, apoi a urcat treptele arenei și a deschis o ușă din perete.

— Nu lupți chiar rău, dar trebuie să înveți cum să îi înfrunți pe orei. Atacul ăla cu umărul nu ar avea niciun efect și o să trebuiască să ții piept unor ditamai ghioagele și topoarele, nu unor arme de mare precizie. Să mai treci pe la mine, și o să te învăț, a zis el din ușă, apoi a dispărut înăuntru, mormăind satisfăcut.

Jeffrey l-a însoțit înspre intrare și a ridicat torța ca să-i studieze lui Fletcher fața, care nu se vedea prea bine în semiîntuneric. Ignatius, care se cățărase pe umărul lui Fletcher, a început să toarcă la vederea flăcării.

— Știu că te-a aranjat bine. O să se umfle groaznic, a zis Jeffrey.

— Nu mă doare așa de tare, i-a răspuns Fletcher, pipăindu-și vânătaia de pe față și tresărind de durere.

S-au întors în tăcere în vestibul, gândindu-se la cele povestite de Sir Caulder în timp ce urcau înapoi scara înaltă.

— Turul de prezentare s-a încheiat, a zis oftând Jeffrey când au pătruns în vestibul. Acum trebuie să mă întorc la treaba mea.

— Știai de Sir Caulder și de familia Raleigh? l-a întrebat Fletcher, în timp ce servitorul s-a apucat din nou să lustruiască podeaua.

— Știam ce s-a întâmplat cu familia Raleigh, dar habar nu aveam că Sir Caulder a fost în slujba lor. Știu însă că grozăvia întâmplată cu familia Raleigh a declanșat războiul. Ca ripostă, Regele și nobilii lui au început să extindă hotarele imperiului Hominum. An după an, le tăiau orcilor copacii și le făceau așezările una cu pământul. Dar un război în adevăratul înțeles al cuvântului s-a pornit abia odată ce orcul albinos a început să unească triburile, a răspuns Jeffrey, frecând pardoseala.

— Nu pot să cred că nu am auzit despre asta până acum, a zis Fletcher, scărpinându-se în cap. Faptul că trăia în nord, la o distanță atât de mare de Corcillum, îi limitase, se pare, cunoștințele despre chestiunile politice din lumea largă.

— N-aveai cum. A fost ținut stric secret. Regele nu-și dorește ca poporul de rând să afle că o familie de viță nobilă se poate stinge

aşa, pur şi simplu. Eu am aflat doar pentru că odraslele de nobili vin aici. Sir Caulder nu a pomenit niciodată despre aşa ceva până acum, i-a spus Jeffrey.

— Probabil că ţinea foarte mult la uniforma aia, a zis Fletcher, mângâindu-l pe Ignatius pe cap.

— Că veni vorba, nu pot să cred că încă nu ţi-ai curăţat hainele. Mi-au cam mutat nasul în coridorul ăla strâmt de jos, Fletcher. Întoarce-te în camera ta, o să trimit pe cineva să-ţi ia hainele şi să te conducă la baie. Pe bune!

Capitolul 22

Luna plină strălucea pe cerul fără nori. Fletcher tremura de frig, aşa că şi-a ridicat gulerul uniformei. Erau singurele haine care nu-i fuseseră luate şi duse la spălat. Trebuia totuşi să se îmbrace cu ceva. Era foarte frig în cameră, iar pătura zdrenţuită de pe pat nu îi ţinea prea mult de cald. S-a aplecat pe fereastra fără geam şi a scos capul în aerul rece al nopţii, gândindu-se la ceea ce se întâmplase peste zi.

Elfa rămăsese în camera ei, ceea ce lui Fletcher i-a convenit de minune. Ceilalţi din grup fuseseră voioşi în timpul prânzului şi al cinei, aşteptând cu nerăbdare ziua de mâine şi 1ucrurile noi pe care le va aduce ea. Fletcher a descoperit că se simte bine în compania celorlalţi, cu toate că tensiunea dintre Atlas şi Othello îşi pusese oarecum amprenta asupra atmosferei altfel destinse. Îl simpatiza mai cu seamă pe Seraph, ale cărui charismă neîndoielnică şi talent de povestitor îi făceau pe toţi să-i soarbă fiecare cuvânt. Atitudinea nepăsătoare a lui Rory l-a ajutat să-i pară simpatic lui Fletcher şi, chiar dacă strădaniile ei de a-i drege uniforma fuseseră în van, o descoperise pe Genevieve ca fiind o persoană drăguţă, cu un simţ al umorului surprinzător de sec.

Era un sentiment ciudat să ştie că, peste doar doi ani, îşi vor risca toţi vieţile în hăţişurile călduroase din sud. Cu toate că Fletcher încerca să nu se gândească la asta, ceilalţi erau nerăbdători să intre în luptă. Genevieve era singura care nu se grozăvea cu dorinţa de a lupta, deşi vorbea despre orei cu o furie abia stăpânită, care tăinuia o tragică experienţă.

Fletcher ştia că ar fi trebuit să meargă la culcare, dar era prea surescitat. Până şi Ignatius, de obicei atât de leneş, se molipsise de la dispoziţia lui şi se juca fugind după propria coadă, în întunericul din încăpere.

Fletcher a ridicat lumânarea ca să i-o aprindă Ignatius, apoi a pornit spre sala comună. Când a intrat, a văzut dinspre casa scării lumina palidă a unei lumânări şi a auzit răsunând un zgomot de paşi zoriţi.

— Hai, Ignatius, se pare că nu suntem singurii care n-au somn, a zis Fletcher.

Dacă tot avea să fie o noapte albă, de ce să nu aibă şi companie?

Coridoarele îţi dădeau fiori noaptea, cu rafalele reci de vânt care şuierau prin nenumăratele deschizături pentru tras cu arcul din ziduri. La fiecare pală, flacăra lumânării pâlpâia, astfel că a fost nevoit să o protejeze cu căuşul palmei, ca să nu se stângă de tot.

— Ce bine mi-ar prinde acum una dintre luminile alea zburătoare, nu-i aşa, Ignatius? a şoptit el.

Umbrele luau nişte forme cât se poate de neobişnuite pe măsură ce înainta pe coridor, iar fantele întunecate ale fiecărei armuri se holbau la el când trecea pe lângă ele.

Era ciudat că, oricine ar fi fost, cel pe care-l urmărea Fletcher se mişca foarte repede, nu la pas, ca într-o plimbare de noapte, ci mai degrabă alergând. Fletcher a iuţit pasul, ca să se poată ţine după el, mânat de curiozitate. Chiar şi atunci când a ajuns în vestibul, nu a văzut decât lumina palidă şi a auzit un fâşâit de haine, în timp ce o siluetă ieşea glonţ pe uşă.

Când Fletcher a păşit în curte, domnea o linişte de mormânt, care îţi dădea şi mai mulţi fiori, dar nici urmă de silueta misterioasă. S-a apropiat de podul mobil şi a privit de-a lungul drumului, încercând să zărească lumina lumânării. Cum privea el aşa în întuneric, a început să se audă un tropot cadenţat de copite apropiindu-se de Citadelă.

Fletcher s-a ascuns degrabă într-o cămăruţă de lângă pod care servea drept gheretă şi care era goală, stingând lumânarea şi lipindu-se de zidul rece de piatră. Orice ar fi fost, nu voia să dea, încă de la început, impresia unuia căruia îi place să se furişeze în toiul nopţii.

A potolit agitaţia lui Ignatius transmiţându-i în gând că trebuie să facă linişte. Şi-a amintit ce se întâmplase ultima dată când mai fusese într-o încăpere rece de piatră, ascunzându-se în beznă. La această amintire, a simţit din partea demonului încuviinţare şi chiar o uşoară părere de rău. Zâmbind, Fletcher l-a scărpinat sub bărbie. Spiriduşul înţelegea mai multe decât ar fi crezut el!

Zgomotul de roţi şi plesnetele de bici anunţau apropierea trăsurilor, care au traversat huruind vechiul pod. Fletcher a privit printr-o crăpătură din zidul de piatră, strângându-şi braţele pe piept, ca să se încălzească. Să fie oare nobilii? Sau poate că unul dintre profesori soseşte mai devreme?

Erau două trăsuri, amândouă bogat împodobite cu ornamente aurite şi luminate de torţe. Pe capra fiecăreia se aflau câte doi bărbaţi îmbrăcaţi în uniformă neagră, cu nasturi de alamă, şi cu chipiu pe cap, amintindu-i lui Fletcher de uniformele pinkertonilor. Erau înarmaţi cu nişte puşcoaie pe care păreau gata să le descarce asupra oricui ar încerca să le atace convoiul. Pesemne că duceau o încărcătură preţioasă.

Uşile s-au deschis şi şi-au făcut apariţia două siluete, purtând uniforma Academiei Vocans, care le venea ca turnată. În lumina palidă a torţelor era greu să le distingi feţele, dar cea mai apropiată se vedea limpede.

— Vai de mine, a zis acesta, pe un ton fandosit, tărăgănat. Ştiam că locul ăsta a ajuns în paragină, dar nu credeam că e chiar atât de rău.

— Ai văzut în ce stare e, Tarquin? S-a auzit din întuneric o voce de fată. E de mirare că am reuşit să trecem peste pod.

Tarquin era un băiat chipeş, cu trăsături armonioase şi un păr blond, ca de înger, care îi cădea în bucle pe ceafă. Dar ochii lui albaştri cu nuanţe cenuşii îi păreau lui Fletcher reci şi nemiloşi.

— Asta se întâmplă când primeşti lepădăturile înăuntru, a declarat Tarquin cu un rânjet dispreţuitor. Standardele se prăbuşesc. Bag mâna în foc că, atunci când tata era aici, locul ăsta era mult mai răsărit.

— Tot e bine că li se pot da celor de rând sarcinile pe care nu le vrem noi, a zis fata, pe care Fletcher nu o putea vedea.

— Mda, asta e partea bună, a admis Tarquin, cu o voce plictisită. Cei de rând îi pot comanda pe puşcăriaşi şi dacă, Doamne fereşte, o să li se permită şi gnomilor să se înroleze, şi pe aceşti jumătate-de-om. Fiecare să stea la locul lui, aşa e cel mai bine. Fiecare la locul potrivit.

O fată a apărut din întuneric şi s-a oprit lângă el, privind la Citedela care li se ridica în faţă. Ar fi putut fi sora geamănă a lui Tarquin, cu trăsăturile ei ascuţite şi părul blond, angelic, numai cârlionţi.

— E o ruşine! Cum să fie obligaţi copiii din familiile nobile ale imperiului să petreacă doi ani aici? a exclamat ea, aranjându-şi o şuviţă rebelă după ureche.

— Dragă surioară, aşa se face că suntem aici. Nimeni din familia Forsyth nu a mai pus piciorul aici de când a absolvit tata. O să le arătăm noi cum trebuie trataţi nişte nobili adevăraţi, a răspuns Tarquin. Că veni vorba, unde sunt servitorii? isadora, n-ai vrea tu să fii drăguţă şi să mergi să-i chemi? a glumit el, dându-i un brânci surorii lui înspre intrare.

— Câh! mai bine mă rad în cap decât să petrec vreun minut în încăperile servitorilor! s-a burzuluit ea.

În acel moment, s-a deschis o uşă laterală, şi Mayweather, Jeffrey şi alţi câţiva servitori s-au apropiat cu paşi ezitanţi, mulţi frecându-se la ochi, somnoroşi.

— Îmi cer iertare pentru întârziere, domnule, a zis Mayweather cu o voce slugarnică. Credeam că o să ajungeţi abia dimineaţă, dat fiind că nu aţi venit până la miezul nopţii.

— Mda, ne-am zis că e mult meii tentant să ne petrecem seara prin cârciumile din Corcillum decât în… stabilimentul ăsta, i-a tăiat-o Tarquin, apoi a continuat, arătând către Jeffrey: Băiete, ia-mi bagajele şi du-le în camera mea şi ai grijă cu ele. Ceea ce-i înăuntru valorează mai mult decât o să faci tu cât trăieşti.

Jeffrey s-a grăbit să-i dea ascultare, înclinându-se stângaci în faţa nobililor cu păr auriu când a trecut pe lângă ei.

— Daţi-mi voie să vă conduc în camerele domniilor voastre, domnule. Urmaţi-mă amândoi, le-a zis Mayweather, pornind să urce scările cu mersul lui legănat, în timp ce servitorii descărcau bagajele.

Fletcher i-a zărit câteva clipe pe cei doi nobili mergând în urma lui Mayweather, apoi trăsurile, care au cârmit şi au părăsit curtea în huruit de roţi, l-au împiedicat să mai vadă.

Curând după aceea, Fletcher era din nou singur, dezgustat la culme de scena la care asistase. Îşi imaginase întotdeauna că nobilii erau nişte oameni mărinimoşi şi drepţi, care îşi conduceau supuşii în luptă şi îşi trimiteau copiii la vârsta adolescenţei să devină războinici-magi. Ştia că mulţi dintre nobilii care aveau vârsta potrivită pentru luptă îşi riscau zi de zi viaţa pe front, lăsându-şi în urmă familiile. Dar ţâncii ăştia răsfăţaţi îi păruseră a fi contrariul a ceea ce credea el. Nu putea decât să spere că nu toţi învăţăceii de viţă nobilă se vor dovedi asemenea celor două specimene pe care tocmai le văzuse.

A mai aşteptat câteva minute, apoi s-a furişat afară din gheretă şi s-a îndreptat înspre intrarea principală, ascunzându-se în umbra zidurilor care împrejmuiau curtea. Chiar când să păşească în lumina lunii, a auzit podul scârţâind înapoia lui S-a întors şi a reuşit să zărească o siluetă cu plete lungi, roşcate, care s-a făcut pe dată nevăzută, îndepărtându-se în fugă pe drum.

Capitolul 23

Nobilii au venit târziu la micul dejun şi s-au aşezat în cealaltă parte a sălii, fără să-i bage deloc în seamă pe cei de rând. Tarquin şi Isadora erau primii, fiind limpede că se autodeclaraseră şefi, cu toate că gesturile amicale şi hlizeala îl făceau pe Fletcher să creadă că cei mai mulţi dintre aceştia se cunoşteau deja între ei.

— De ce nu ne bagă în seamă? a întrebat Atlas, privind peste umăr la nobilii care începeau să comenteze în gura mare cum că mâncarea e mizerabilă.

— E firesc, a zis Seraph, indiferent. Nobilii stau întotdeauna departe de oamenii de rând. M-am furişat pe lângă una dintre camerele lor alaltăieri. E la fel de mare cât toate ale noastre la un loc!

— Nu mi se pare corect să fie aşa, a intervenit Rory. Doar o să trăim în acelaşi loc în următorii doi ani. Ei nu-s decât cinci. Nu or să se plictisească unii de alţii?

— Nu prea cred, şi-a dat Fletcher cu părerea. Unul dintre servitori mi-a zis că nobilii îşi petrec adesea timpul liber în Corcillum. Doar noi o să rămânem mereu în castelul ăsta, fără să avem ceva de făcut. Am face bine dacă ne-am împrieteni cu unii dintre cei mai mari.

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, vreo zece dintre învăţăceii din anul al doilea au intrat în sală, vorbind tare. S-au împărţit în două grupuri şi s-au aşezat la mese separate, dar, spre deosebire de cei din primul an, cele două găşti păreau a-şi vorbi una alteia fără urmă de ostilitate. Judecând însă după calitatea uniformelor, Fletcher a bănuit că împărţirea la mese era tot după criteriul nobili versus cei de rând.

— Au coborât devreme la micul dejun, a comentat Seraph, în timp ce învăţăceii de anul al doilea de la ambele mese îi măsurau cu privirea, acordându-i o atenţie specială lui Othello.

Unul dintre ei i-a dat un ghiont vecinului şi a arătat înspre Ignatius şi Golem, pe care Othello îl botezase Solomon. Gnomul s-a foit pe bancă şi şi-a aţintit privirea în farfurie, stingherit de privirile lor insistente.

— Aş vrea să avem în fiecare zi micul dejun la aceeaşi oră cu ei E destul loc aici să mănânce o sută de oameni, a zis Genevieve şi a căscat, sprijinindu-şi capul în mâini.

Fletcher s-a uitat bănuitor la părul ei roşcat. Să fi fost ea silueta pe care o văzuse plecând din Citadelă noaptea trecută?

În timp ce servitorii terminau de adus micul dejun nou-veniţilor, în sală s-a lăsat brusc tăcerea. Ridicând privirea din farfurie, Fletcher a văzut că intrase rectorul, urmat de doi bărbaţi şi o femeie îmbrăcaţi în uniforme de ofiţeri. L-a recunoscut pe Arcturus, cu ochiul lui lăptos privind fix înainte, şi a tresărit. Acesta nu a dat vreun semn că l-ar recunoaşte. Fata elfă a apărut în spatele lor, provocând rumoare. Cu capul sus, s-a îndreptat către un loc un pic mai încolo de masa celor de rând Canidul ei s-a făcut covrig sub banca pe care se aşezase aceasta, iar coada lui stufoasă s-a zbârlit în timp ce arunca, protector, priviri prin sală.

Cei patru ofiţeri au rămas în picioare, cu braţele încrucişate pe piept, aruncând priviri prin sală până când s-a făcut absolută linişte.

— Bine aţi venit în Citadelă! Sper că v-aţi instalat cu toţii, a rostit rectorul Scipio cu glasul lui aspru, pe sub mustaţa ţepoasă. Aveţi privilegiul de a fi ultima şi cea mai mică promoţie de învăţăcei care va împodobi onorabilele ziduri ale Academiei Vocans.

Fletcher a privit în jur, numărând învăţăceii. Anul al doilea număra douăsprezece persoane, la fel ca primul an.

— Tradiţiile noastre datează încă de pe vremea primului Rege al imperiului Hominum, acum mai bine de două mii de ani, a continuat rectorul. Şi cu toate că suntem puţini la număr, războinicii-magi care absolvă această instituţie vor servi în armată ca excelenţi ofiţeri, fie la dispoziţia Regelui ori sub stindardul uneia dintre marile case nobiliare.

Fletcher a observat că Tarquin se aplecase înspre Isadora şi îi şoptea ceva, iar râsul cristalin al acesteia a răsunat în întreaga sală. Nu era singurul care băgase de seamă. Rectorul s-a roşit la faţă de mânie şi, arătând înspre tânărul nobil, a zis:

— Tu, cel de colo, ridică-te! Nu am de gând să tolerez lipsa de politeţe din partea nimănui, fie el nobil ori ba! Ridică-te, îţi spun, şi prezintă-te!

Tarquin s-a ridicat în picioare, dar nu părea deloc impresionat de furia rectorului. Cu degetele vârâte în buzunarele pantalonilor, a răspuns, cu o voce imperturbabilă:

— Mă numesc Tarquin, moştenitorul Ducatului Pollentia. Tatăl meu, ducele Zacharias Forsyth, este generalul Furiilor Forsyth.

A zâmbit când cei din anul al doilea au început să şuşotească, recunoscând numele de familie. În mod limpede, tatăl lui era unul dintre cei mai vechi şi mai puternici nobili din imperiu. Lui Fletcher îi era cunoscut numele Pollentia, o întindere de pământ vastă şi mănoasă, cuprinsă între Marea Vesaniană şi centrul imperiului.

Fără să spună nimic, rectorul Scipio îl privea pe Tarquin pe sub sprâncenele lui stufoase, aşteptând. Acesta a lăsat să se scurgă câteva secunde, pentru ca liniştea din încăpere să devină apăsătoare. Apoi a continuat:

— Îmi cer scuze pentru impoliteţe. Îi spuneam surorii mele că… sunt mândru să fac parte din această instituţie.

— Numai respectul pe care i-l port tatălui tău mă opreşte să te trimit imediat în camera ta, ca pe un copil, a spus indignat Scipio. Aşază-te şi să nu mai scoţi o vorbă până nu termin eu de vorbit.

Tarquin şi-a înclinat capul, zâmbind, şi s-a aşezat, deloc tulburat de acest schimb de replici. Fletcher nu era sigur dacă încrederea în sine sau aroganța stătea în spatele atitudinii lui îndrăznețe, dar bănuia că mai degrabă a doua. L-a privit pe Tarquin o vreme, apoi s-a întors din nou către cei trei ofițeri.

— Aceştia sunt cei trei profesori ai voştri: maiorul Goodwin şi căpitanii Arcturus şi Lovett. Le veţi arăta respectul cuvenit şi nu uitaţi că, în timp ce ei stau aici ca să vă învețe pe voi, pe front, oameni de toată isprava sunt lipsiţi de comanda şi de protecţia lor.

Fletcher i-a studiat cu privirea pe ceilalţi doi profesori, pe care nu-i ştia. Căpitanul Lovett era o femeie cu părul negru ca pana corbului, ochi reci şi o înfăţişare severă, dar atunci când i-a fost pomenit numele şi le-a zâmbit învăţăceilor, de pe chipul ei a dispărut orice urmă de asprime. Maiorul Goodwin părea a fi aproape la fel de bătrân ca Scipio, era corpolent şi avea un barbişon gros, alb. Nişte ochelari cu ramă aurie se sprijineau pe un nas roşu, care lăsa să se ghicească o slăbiciune pentru tării.

— Voi, cei din anul al doilea, probabil că vă întrebaţi de ce v-am chemat aici atât de devreme, li s-a adresat Scipio, ceea ce i-a făcut pe aceştia, care păreau plictisiţi la culme, să se îndrepte de spate. Am de făcut un anunţ care vă priveşte pe toţi. Se poate să nu fi luat o decizie foarte populară, dar este necesară: la examenele şi la turneul de final de an, vor participa şi cei din primul an, şi cei din anul al doilea. Celor din primul an care vor avea performanţe excepţionale li se va acorda gradul de ofiţer şi vor fi trimişi cu un an mai devreme pe front, unde e foarte mare nevoie de ei îndată s-a iscat rumoare, dar Scipio a potolit-o cu un răcnet. A ridicat mâna pentru a conteni murmurele.

— Îmi dau seama că această hotărâre face să crească şi mai mult concurenţa pentru cele câteva posturi de comandă de nivel înalt între cei din anul al doilea. Vă aduc aminte că voi aţi avut avantajul unui an în plus. Dacă vă învinge unul din primul an, atunci înseamnă că nici nu meritaţi gradul de ofiţer.

La acest anunţ, Fletcher a ridicat din sprâncene. Se cam zisese cu posibilitatea de a-şi face prieteni printre cei de rând din anul al doilea.

— În ce vă priveşte, voi, cei din primul an, v-aţi putea face griji că anul ăsta vi s-ar putea da posturi mai slabe decât cele pe care le-aţi putea primi dacă mai staţi un an. Drept compensaţie, vi se vor oferi numai grade de la cel de locotenent-major în sus, cu posibilitatea de a accepta, dacă vreţi, şi un post, mai puţin prestigios, de sublocotenent. Învingătorul turneului va primi gradul de căpitan, cel mai înalt grad pe care-l poate primi un războinic-mag fără experienţă.

Aceste cuvinte au stârnit o rumoare şi mai mare printre cei din anul al doilea. Fletcher bănuia că aceştia ar fi fost mulţumiţi să ia parte la turneu şi cei din primul an, cu condiţia să poată obţine numai gradul de sublocotenent, care e cel mai de jos şi mai comun grad.

— Regele a oferit un stimulent în plus pentru turneul de anul ăsta. Învingătorul va primi de asemenea un loc în consiliul Regelui şi dreptul de vot în ceea ce priveşte problemele de stat. Regele îşi doreşte ca noua generaţie de războinici-magi să fie reprezentată în consiliu. Dacă un grad de înalt ofiţer nu e suficient să vă motiveze, cred că asta va fi, a anunţat Scipio, măsurând sala cu o privire solemnă.

Fletcher a observat cum, în timp ce Scipio face anunţul, Othello îşi încleştează pumnii, cu toate că nu-şi putea da seama dacă ceea ce îl enervase fusese locul în consiliu, gradul oferit ori amândouă. Tarquin şi Isadora erau peste măsură de stârniţi de dezvăluirile lui Scipio şi şuşoteau de zor, în ciuda privirii dezaprobatoare a lui Arcturus.

— Comanda căror companii am putea-o primi? Cei din primul an riscă în aceeaşi măsură să se trezească în batalioane de gnomi ori de puşcăriaşi? a întrebat unul dintre cei de rând din anul al doilea, care s-a ridicat cât era de înalt de la masă.

Această aluzie l-a făcut pe Othello să se zbârlească, dat Scipio i-a luat-o înainte.

— O să mergeţi în oricare companie veţi fi trimişi! Şi nu vorbi până nu ţi-a venit rândul! a răcnit rectorul.

Băiatul s-a aşezat imediat, cu toate murmurele de nemulţumire pe care le stârnise răspunsul. Scipio a părut a se mai domoli la vederea chipurilor mohorâte care-l priveau din toate părţile încăperii.

— Au exact aceleaşi şanse ca şi voi. Şi asta e tot ce am de spus în această privinţă, a zis el.

O mână delicată s-a ridicat, fluturând degetele pentru a atrage atenţia. Scipio şi-a dat ochii peste cap şi i-a acordat Isadorei permisiunea să vorbească, printr-o înclinare nervoasă a capului. Fata s-a ridicat în picioare şi a făcut o reverenţă elegantă.

— Îmi cer iertare că vă întrerup, domnule rector Scipio, dar *ea ce* caută aici? a întrebat Isadora, îndreptând un deget acuzator înspre elfă.

— Exact despre asta urma să vă vorbesc, i-a răspuns Scipio, apropiindu-se de fata cu păr argintiu. Tratativele de pace dintre imperiu şi căpeteniile diferitelor clanuri de elfi au fost foarte anevoioase, dar în ultima vreme s-au făcut oarece progrese. În loc să plătească taxe, elfii au de gând să ni se alăture pe câmpul de luptă, trimiţându-şi războinicii să fie instruiţi ca soldaţi, la fel ca gnomii.

Când a pomenit despre gnomi, Scipio a înclinat respectuos capul în direcţia lui Othello, care i-a răspuns în acelaşi fel.

— Dar, aşa cum era de aşteptat, există încă multă neîncredere, a continuat rectorul, îndreptându-se înapoi către intrare, ca să se alăture celorlalţi profesori. Prin urmare, ca o dovadă de bună-credinţă, fiica unei căpetenii a fost trimisă pentru a fi pregătită să devină războinic-mag, prima dintr-un şir lung de elfi pe care sperăm să-i înrolăm în armată în următorii ani.

Zicând acestea, i-a adresat elfei un zâmbet forţat.

— Numele ei este Sylva Arkenia şi vă rog să faceţi tot ce vă stă în putinţă să se simtă bine-venită. Noi şi elfii nu am fost niciodată cu adevărat duşmani, cu toate că aşa s-ar fi zis. Să sperăm că acesta este primul pas către o alianţă îndelungată şi rodnică.

Pe chipul Sylvei nu s-a putut citi nicio reacţie, dar Fletcher a observat că Sariel dădea din coadă sub masă. Se minuna de curajul acestei fete, care-şi lăsase în urmă casa şi familia ca să lupte într-un război ce nici nu era al ei, alături de oameni care nu aveau încredere

în cei de-un neam cu ea. În timp ce se gândea cum să-şi ceară scuze de la fată, vocea rectorului i-a întrerupt încă o dată şirul gândurilor:

— Acum sunteţi liberi. Lecţiile încep în câteva minute. A, să nu uit, a zis el, întorcându-şi privirea către Fletcher. Vino în biroul meu. Chiar acum!

Capitolul 24

În încăpere era aceeaşi zăpuşeală ca data trecută, numai că acum obloanele de la ferestre erau deschise, permiţând unei raze strălucitoare de lumină să pătrundă în spaţiul dintre Fletcher şi biroul rectorului. Acesta îl privise ţintă printre degetele împreunate ale mâinilor vreme de câteva minute, ceea ce îl făcea să se simtă stânjenit.

— De ce m-ai minţit, băiete? l-a întrebat Scipio, mutându-şi privirea când la Ignatius, când la Fletcher.

— Nu am avut intenţia asta, i-a răspuns Fletcher şi, după o clipă, a adăugat: domnule rector Scipio.

— Te-am întrebat de unde ai demonul şi mi-ai spus că te-a trimis Arcturus. Îţi imaginezi că astfel mi-ai răspuns la întrebare? Nu crezi că răspunsul pe care mi l-ai dat implică unele consecinţe? Nu te-ai gândit că am să vorbesc cu Arcturus şi că o să aflu adevărul?

Scipio vorbea calm şi stăpân pe sine, cu totul altfel decât bărbatul care răcnea în sala de mese cu numai câteva minute înainte. Fletcher nu ştia ce variantă să prefere.

— Păi… nu ştiu de ce am spus asta. E adevărat că Arcturus m-a trimis, dar ştiam la ce vă referiţi. N-am făcut bine că v-am minţit. Dar îmi doream mult de tot să fiu acceptat în Academie. Vă rog să mă iertaţi, domnule.

Fletcher stătea cu capul plecat, simţindu-se cât se poate de prost. Dacă i-ar fi spus pur şi simplu adevărul, poate că acum ar fi fost la lecţia lui Arcturus, învăţând cum se produc flamele magice. În loc de asta, risca să fie exmatriculat de la Vocans încă din prima zi, pentru că minţise un ofiţer superior. Scipio a scos un sunet pe care Fletcher îl spera ca fiind aprobator, apoi i-a făcut băiatului semn să se apropie de birou.

— A fost şi vina mea. Ar fi trebuit să te descos ceva mai bine. La urma urmei, orice războinic-mag a avut sarcina de a cerceta cum se pot captura noi specii de demoni. Am presupus că nu aveai de unde şti ce uriaşă importanţă are Salamandra ta… în ultima vreme, am presupus cam prea multe lucruri, a zis el cu un oftat. Arcturus mi-a explicat cum a ajuns demonul la tine… un pergament cu formula de invocare a unui şaman orc, auzi şi tu! Bănuiesc că frustrarea mea provine din dezamăgirea că nu am făcut cine ştie ce progrese, e vorba doar de noroc. Oricum, trebuie să îţi cer să duci cartea despre care mi-a zis Arcturus la bibliotecă, poate că, cine ştie, bibliotecara va putea spicui din ea unele cunoştinţe. James Baker a fost, se vede treaba, un om secretos.

Fletcher, care vedea licărind o speranţă, stătea tăcut în timp ce bătrânul războinic îl măsura cu privirea. În cele din urmă, Scipio a scos o foaie de hârtie şi a pus-o pe birou, în faţa lui.

— Ăsta e angajamentul pe care toţi ofiţerii aspiranţi trebuie să îl semneze înainte de a se înrola în armata imperiului. Odată ce l-ai semnat, devii oficial învăţăcel soldat în cadrul acestei Academii şi eşti la dispoziţia Majestăţii Sale. Vei primi o soldă de o mie de scuzi pe an, din care se scad taxele pentru cazare şi şcolarizare. E scris totul aici. Semnează, şi asta-i tot.

I-a întins lui Fletcher o pană imensă, iar el şi-a mâzgălit numele pe linia punctată din josul paginii, cu inima săltându-i de bucurie.

— Nu ai nume de familie? l-a întrebat Scipio, uitându-se la ce scrisese.

— Nu am avut niciodată, a bolborosit Fletcher, oarecum stânjenit.

— Scrie şi tu ceva, acolo. Ofiţerii sunt cunoscuţi după numele de familie, nu după prenume, a zis Scipio, punând degetul pe locul rămas gol de lângă numele lui Fletcher.

Numele de familie al lui Berdon era Wulf, aşa că l-a scris pe ăsta.

— Du-te în vestibul, cadet Wulf. Protectorul tău ţine prima lecţie şi deja ai întârziat cinci minute, a zis Scipio, adresându-i un zâmbet, lucru altfel rar.

Când a ajuns Fletcher în vestibul, prin sală pluteau deja câteva flame magice, asemenea unor licurici. La lumina albăstruie, strălucitoare, i-a văzut pe nobili, care râdeau şi îşi fluturau pe rând

degetele, întrecându-se să creeze cel mai mare glob. Othello, Genevieve şi Rory erau singurii de rând dintre toţi cei de faţă, dar stăteau departe de nobili, într-o tăcere jalnică.

— A mers repede. E chiar atât de simplu? i-a întrebat Fletcher, uitându-se cum produce Tarquin un glob cât pumnul, spre marea uimire a celorlalţi nobili.

— Nu, nici măcar nu ne-a arătat încă. Cum părinţii lor sunt invocatori, nobilii ştiu deja câteva lucruri, a şoptit Rory, pe a cărui faţă se puteau citi dezamăgirea şi invidia.

Arcturus stătea în mijlocul vestibulului, privindu-i impasibil pe nobili. A pocnit din degete şi globurile au dispărut, iar încăperea s-a scufundat în întuneric, care a început apoi, treptat, să se subţieze în momentul în care o flamă magică a apărut în vârful degetului lui Arcturus. Dâre de lumină albăstrie au ţâşnit din vârful degetului, formând apoi un glob de mărimea capului unui bărbat. I-a dat drumul în sus, iar acesta a plutit pe loc, de parcă era legat de tavan. O lumină albăstrie, caldă, a umplut pe dată încăperea.

— Nu v-am cerut să-mi arătaţi. Am întrebat doar dacă vreunul dintre voi cunoaşte tehnica. E limpede că nobilii voştri părinţi v-au învăţat deja asta. Aşa că, dacă vreţi, sunteţi liberi. Aveţi orarul fiecare pe patul lui. Vă sfătuiesc să-l învăţaţi pe de rost. Nu se admit întârzierile.

La aceste ultime cuvinte, Arcturus i-a adresat lui Fletcher o privire grăitoare.

— Ştiam că lecţia asta va fi pierdere de vreme. Hai, Penelope, să-i lăsăm pe amatori să recupereze, a chicotit Isadora.

Mai era o fată de viţă nobilă, brunetă, cu ochi mari, căprui, care a dat din cap, după o clipă de ezitare. Isadora a plecat în grabă, urmată de această fată, care i-a aruncat lui Arcturus, peste umăr, o privire spăşită.

Tarquin a luat-o agale după ele împreună cu alţi doi nobili, un băiat masiv, cu păr sur şi pielea la fel de închisă ca Seraph, celălalt, un băiat mai slăbuţ, cu păr castaniu-deschis şi un chip angelic. Când a trecut pe lângă Fletcher, Tarquin i-a privit uniforma jerpelită, care nici nu era pe măsura lui, şi vânătăile de pe faţă. A strâmbat din nas,

dezgustat, şi a trecut mai departe. Fletcher era însă prea binedispus ca să se lase afectat în acel moment.

— N-au decât să plece, a zis Arcturus odată ce nobilii nu-l mai puteau auzi. N-au învăţat să controleze mişcările flamelor magice. La următoarea lecţie, ei or să aibă de recuperat. Principiile flamelor magice sunt aceleaşi cu ale oricărei magii.

S-a întors înspre cei de rând şi i-a cântărit din priviri.

— Prima lecţie e foarte importantă. O să descoperiţi că aveţi cu toţii diferite aptitudini pentru magie. Demonii voştri sunt sursa voastră de mana, iar cantitatea şi viteza de regenerare ale acesteia depind de specia, experienţa şi vârsta fiecărui demon.

Mana. Ăsta era cuvântul pe care îl folosise Seraph cu o zi înainte. Fletcher bănuise că însemna un soi de energie, folosită pentru a da putere formulelor magice. Arcturus venea către ei, iar blocul de lumină de deasupra lui se mişca în acelaşi ritm cu el. La lumina diafană răspândită de acesta, cicatricea părea şi mai înfricoşătoare.

— Vă rog să mă scuzaţi, unde sunt Seraph şi Atlas? a întrebat Fletcher, păşind în faţa lui Rory şi a Genevievei, pentru ca Arcturus să-l observe în sfârşit.

— Domnule Arcturus, i-a suflat acesta.

— Domnule Arcturus, a repetat Fletcher, exasperat.

— Bănuiesc că s-au dus să-şi ia demonii. Din moment ce am ales să-ţi fiu protector, dar fără să-ţi dau unul dintre demonii mei, aşa cum se face în mod normal, rectorul a decis că ar fi corect să ofer un spiriduş unui alt învăţăcel de rând. L-am capturat ieri, cu un mare risc pentru Sacharissa. Sper să meriţi, a zis el cu o urmă de regret în voce, mai mult spre descurajarea lui Fletcher.

— Asta înseamnă că era un demon puternic, domnule? a vrut să ştie Rory, în vreme ce moralul lui Fletcher se prăbuşea.

— Nu neapărat. O să devină, cu timpul, dar eu nu prea las să-mi scape o asemenea ocazie. Unul dintre prietenii tăi are marele noroc de a-l fi primit. Nu am mai dat niciodată până acum peste unul de felul ăsta. Acum gata cu întrebările! Aşezaţi-vă pe podea şi închideţi ochii.

Au făcut ce le ceruse, iar paşii lui Arcturus răsunau în spatele lor.

— Goliţi-vă mintea de gânduri. Ascultaţi doar sunetul vocii mele.

Fletcher a încercat să-şi domolească bătăile nebuneşti ale inimii, concentrându-se asupra cuvintelor lui Arcturus. Vocea acestuia era melodioasă şi se revărsa asupra lui ca o adiere caldă de vânt.

— Conectaţi-vă fiecare cu demonul lui, conştientizaţi legătura dintre voi. Cu blândeţe. Probabil că asta e prima dată când o simţiţi. Nu vă îngrijoraţi dacă la început aveţi dificultăţi să o stabiliţi, cu cât exersaţi, cu atât va fi mai uşor.

Fletcher a făcut ce îi ceruse, încercând să contacteze conştiinţa demonului, ce părea că pluteşte undeva la limita minţii lui. A simţit spiritul demonului şi, în momentul în care s-a conectat cu el, Ignatius i s-a foit, deranjat, în jurul gâtului. Nu era impulsul pe care i-l transmisese Fletcher înainte, ci ceva cu totul diferit.

— Când vă conectaţi, o să simţiţi mana demonului cum se răspândeşte înlăuntrul vostru. Trebuie să o captaţi şi să o dirijaţi prin arătătorul mâinii pe care o folosiţi îndeobşte. Deocamdată, asta e tot ce aveţi de făcut.

Fletcher a simţit cum acel sentiment de limpezime îi invadează încă o dată trupul, chiar mai intens decât atunci când îl invocase pe demon în cimitir. S-a dezlănţuit în interiorul lui asemenea unei furtuni, astfel că îşi simţea corpul tremurând.

— Prin deget, Fletcher! Iei prea multă! Nu-ţi pierde controlul! a strigat Arcturus. Vocea lui părea că răsună undeva, la mare depărtare.

Fletcher a tras adânc aer în piept şi apoi l-a expirat pe nas, ridicând degetul şi canalizând curentul de energie prin el. În timp ce făcea asta, degetul a început să-l furnice, i se părea că e fierbinte şi rece ca gheaţa în acelaşi timp. Îndărătul pleoapelor a apărut o uşoară lumină albastră.

— Deschide ochii, Fletcher! a zis Arcturus, apăsându-şi ferm mâna pe umărul băiatului.

Acesta şi-a dat seama că răsufla greu şi şi-a domolit respiraţia, apoi a deschis ochii, agitat.

Vârful degetului era de un albastru foarte strălucitor, aproape alb. Când l-a mişcat, a lăsat în aer o urmă luminoasă, asemenea celei lăsate de o torţă aprinsă pe care o agiţi în întuneric.

— Am spus *prin* deget, Fletcher, nu în deget, a zis Arcturus, dar în vocea lui se putea simţi o urmă de mândrie.

— O să fiu bine? l-a întrebat Fletcher, îngrozit, în timp ce desena un opt luminos în aer.

Ceilalţi, cărora era limpede că le luase mai mult timp decât lui Fletcher să capteze mana demonului lor, deschiseseră şi ei ochii. Înainte să i se urce la cap, Fletcher şi-a amintit că el petrecuse cu demonul lui cu mai bine de o săptămână mai mult decât ei.

— Ai reuşit să faci ceva ce ar urma să învăţăm abia peste câteva lecţii: arta gravării. Fii atent.

Arcturus a ridicat degetul şi vârful a început să strălucească cu o lumină albastră. A trasat un semn triunghiular straniu, alcătuit din linii zimţate. A mişcat degetul în faţa lor, iar acel semn l-a urmat, de parcă ar fi fost legat de deget printr-un cadru invizibil. Chiar când începea să pălească, a lansat o rază luminoasă în spaţiul dintre degetul lui şi semn. În momentul în care a trecut prin triunghi, a apărut un puhoi de tentacule fantomatice, opace, care au format un scut circular în faţa lui. Fletcher l-a recunoscut ca fiind acelaşi cu cel care îi salvase viaţa cu numai două zile înainte, pe străzile din Corcillum.

— Când folosim mana fără un simbol, nu obţinem decât flame magice, cunoscute şi ca mana în stare pură. Dar atunci când gravăm un semn şi canalizăm mana prin el, se activează unele aspecte mai utile din apanajul unui războinic-mag. Nu e deloc uşor. E nevoie de timp şi de antrenament pentru a crea un scut ca al meu, care să nu fie doar o masă diformă. Până şi să ajungeţi să stăpâniţi formarea unui glob de lumină o să vă ia ceva timp.

Degetul lui Fletcher îşi recăpăta culoarea rozalie şi şi l-a lipit de piept. Ignatius, care torcea, a sărit pe podea. Demonul s-a apucat să lângă degetul băiatului cu limba lui ascuţită, neaşteptat de moale, domolind furnicăturile pe care încă le simţea în vârful lui.

— Ce-am pierdut? a răsunat în spatele lui vocea veselă a lui Seraph.

Întorcându-se, Fletcher a dat cu ochii de Seraph, de Atlas şi de căpitan Lovett, care ieşeau din camera pentru invocare. Aveau demonii cu ei.

Seraph rânjea ca scos din minţi, nebun de fericire. Demonul lui se ţâra pe jos în spatele lui, cu un mers greoi şi o statură care-i evocau lui Fletcher un viezure uriaş. Dar asemănarea se reducea la atât. Creatura era acoperită cu o piele rugoasă, care semăna cu scoarţa de copac, cu un strat de mucegai pe deasupra. De-a lungul şirei spinării se întindea o coamă groasă de ţepi, lungi de vreo doi centimetri şi ascuţiţi ca un bisturiu. Îi aminteau lui Fletcher de o tufă cu ghimpi, cu tăişuri verzi afurisite, care străpungeau cu uşurinţă pielea.

— Ce-i asta? a întrebat Rory uimit, în timp ce creatura a fugit înaintea celorlalţi şi a început să amuşine încălţările lui Arcturus, recunoscându-l.

Botul lui scurt, ca de mops, s-a deschis şi a dat la iveală un interior ciudat, plin cu nişte dinţi crestaţi. Fletcher putea vedea printre ei resturi păstoase de frunze, care erau înghiţite apoi cu ajutorul unei limbi maronii, aspre.

— E un Cameleon, i-a răspuns Arcturus. Sunt maeştri ai camuflajului, de aia e şi atât de greu să găseşti unul. O să ai probleme cu hrana lui. Au nevoie de cel puţin o jumătate de kilogram de frunze pe zi. Dar sunt sigur că maiorul Goodwin o să vă înveţe asta la cursul lui de demonologie.

Arcturus a privit demonul cu sentimente amestecate, apoi i-a frecat capul cu o oarecare reţinere. Seraph l-a prins şi i-a zâmbit lui Arcturus cu recunoştinţă.

— Mi-ar fi plăcut tare mult să-l pot păstra pentru mine şi să prind alt demon pe care să ţi-l dau, Seraph. Dar creatura asta vicleană a umplut-o pe Sacharissa cu ţepi de pe spinarea ei, când s-a apropiat. Era rănită prea rău ca să mai facă încă o incursiune în eter. Biata de ea, mai să nu mai poată să-l ţină odată ce l-a târât prin portal. Abia am apucat să preiau controlul asupra lui. E prea târziu să prind altul. Să-ţi meargă bine cu el!

— Vă mulţumesc mult, domnule! a exclamat Seraph, luându-l pe demon în braţe, surprins de cât de greu era. Nici nu ştiţi cât de mult înseamnă asta pentru mine. O să îi pun numele Sliver.

Atlas zăbovea undeva în spatele lor, cu un zâmbet larg pe faţă. Demonul lui era cât un câine mare, cu blană groasă, ţepoasă, şi doi incisivi ascuţiţi, care se iveau din gură. Arăta ca o vidră uriaşă,

dinţoasă, dar cu o coadă ca de şobolan, terminată într-o bilă cu ţepi, asemănătoare cu un buzdugan. Era incredibil de sprinten, aproape că plutea pe pardoseală, în timp ce se învârtea în jurul picioarelor lui Atlas.

— Al meu e Vidră. I-am pus numele Bărbosul, de la ţepii din coadă.

— Bărbosul, a comentat Arcturus. Poate că ar trebui să te mai gândeşti un pic la nume, ăsta nu e unul… tocmai obişnuit pentru un demon. Nu mai bine îi zici Barbarus? Mai ştiu cel puţin încă un demon cu numele ăsta.

— Perfect! a răspuns Atlas, legănând demonul în braţe.

Căpitanul Lovett se făcuse nevăzută înapoi, în camera pentru invocare, dar nu înainte ca Fletcher să zărească pentru o clipă nişte pene maronii, până să se închidă uşa. Se întreba ce o putea fi. Se pare că existau mai multe specii de demoni la dispoziţia invocatorilor din imperiu decât s-ar fi putut gândi.

Tocmai când Arcturus se pregătea să reia lecţia, Fletcher a ridicat mâna. Trebuia neapărat să ştie un lucru.

— Unde e Sacharissa acum, domnule? Şi unde sunt demonii nobililor? îi aşteaptă în camerele lor? a întrebat Fletcher, nemaiputându-şi stăpâni curiozitatea.

— Ştii ce este infuzia? l-a întrebat Arcturus, privindu-l calm.

Fletcher a clătinat din cap.

— Infuzia este atunci când un invocator absoarbe demonul înlăuntrul lui, îngăduindu-i să se vindece şi să se odihnească. Invocatorul poate în continuare să comunice cu demonul şi chiar să folosească mana, dar asta rămâne între ei, într-ascuns.

Când în jurul tău plouă cu suliţe de-ale orcilor, infuzia este cea mai bună metodă de protejare a demonului. O să învăţaţi cum se face la cursul de invocare de mâine cu căpitanul Lovett. Eu sunt specializat în magie, aşa că nu e rolul meu să vă învăţ despre infuzie. Eşti mulţumit de răspuns?

— Da, domnule. Mulţumesc.

În timp ce Arcturus s-a întors şi a început să graveze un alt simbol în aer, Fletcher a dus mâna la umăr şi l-a mângâiat pe Ignatius. Simţea corpul acestuia sub degete, carne şi oase. Infuzie. O să creadă aşa ceva doar atunci când o să vadă.

Grupul a plecat de la lecţie gălăgios, râzând şi sporovăind în timp ce urcau scările. Fletcher, Othello şi Seraph au fost singurii care au reuşit să facă flame magice. Unele mici, dar funcţionale, care le pluteau pe lângă umeri. Ceilalţi nu au putut decât să producă o rază de lumină albăstruie, dar nu au fost capabili să se concentreze pentru a forma globul. Cu toate astea, erau entuziasmaţi de primul contact cu magia, iar Rory şi Genevieve nu erau genul care să-şi invidieze prietenii. Până şi Atlas îi masa capul lui Barbarus cu un zâmbet vesel pe faţă.

— Mă duc să exersez controlul luminiţelor săltăreţe la mine în cameră, i-a anunţat Seraph când au ajuns pe coridorul unde se aflau camerele lor. Deşi am reuşit să o fac să se mişte, nu am putut şi să o ţin în loc, cum a făcut Arcturus.

A dispărut înspre camerele băieţilor, cu Sliver în urma lui. Nici urmă de Sylva, care se făcuse din nou nevăzută pe undeva. Fletcher nu înţelegea de ce i s-a permis să lipsească de la prima lecţie, dar el era nerăbdător să îndrepte lucrurile.

— Oare n-ar fi fost mai bine să mai aşteptăm? a zis Rory posomorât, privindu-l acum cu alţi ochi pe Malahi.

— Ţin tare mult la Azura, dar nu pot să nu mă gândesc că o să avem de tras. Dacă până şi lui Arcturus i se pare greu să captureze un demon nou, ce mai putem spera? a mormăit Genevieve, dându-i dreptate.

Fletcher nu prea ştia cum ar putea să le ridice moralul. Dar iată că Othello, cel atât de tăcut de obicei, i-a luat-o înainte:

— Poate că n-o să reuşiţi să capturaţi un demon puternic, aşa cum e un Cameleon, dar aţi putea prinde încă un demon Insectă. Dacă trăieşti aşa de aproape de linia frontului, se întâmplă să mai auzi câte ceva despre feluritele tipuri de războinici-magii. Câte unii au un demon puternic, pe care e greu să-l controleze, în vreme ce alţii au mai mulţi spiriduşi mai mici, aşa cum fac şamanii orei. Nu v-ar plăcea să puteţi trimite un roi de Insecte împotriva duşmanului? Ba chiar aţi putea trimite câţiva demoni Insectă în eter şi să vă folosiţi

de puterea lor combinată ca să capturaţi un demon mai puternic, a zis acesta, scărpinându-şi bărbia.

— Să ştii că ai dreptate, a exclamat Rory, zâmbind larg. Ia gândiţi-vă, o mie de mici Malahi! Asta ar fi ceva!

În acel moment, Seraph s-a întors în sala comună, cu o bucăţică de hârtie într-o mână şi un săculeţ de pânză în cealaltă.

— Ia uitaţi-vă aici! a zis el şi le-a pus în faţă ceea ce s-a dovedit a fi un orar. Avem doar trei zile de cursuri pe săptămână, după micul dejun, şi opţional un antrenament pentru folosirea armelor, în a patra zi. În rest, studiem pe cont propriu. Putem face ce vrem în timpul rămas!

Rory a izbucnit în râs şi a lovit cu palma în masă, făcându-i pe Malahi şi Azura să-şi ia zborul şi să bâzâie supăraţi.

— Ups! a exclamat Rory, întinzând palma, pentru ca demonul lui Insectă să poată ateriza pe ea. L-a sărutat uşor pe carapacea verzuie.

— Şi asta nu-i tot. Ne plătesc şi partea din soldă cuvenită pentru prima lună. Cine ar mai vrea să meargă la universitate, când te poţi înrola în armată şi mai eşti şi plătit ca să înveţi? a zis Seraph, zornăind săculeţul. Aici sunt şaizeci de scuzi.

— Cred că se impune o escapadă în Corcillum! a exclamat Genevieve, cu faţa luminată de un zâmbet radios. E mai mult decât câştigă maică-mea pe lună şi ea munceşte cât e ziulica de lungă. Hai să plecăm după prânz!

— Da, ar cam trebui să trec pe la un croitor, a încuviinţat Fletcher, pipăindu-şi tivul descusut al gulerului de la cămaşă.

— Probabil că familia mea îşi face griji pentru mine. Mi-ar plăcea să am posibilitatea să-i anunţ că mi-am făcut câţiva… prieteni, a îndrăznit şi Othello să zică, trăgându-se de barbă.

— Atunci rămâne stabilit! Cine zicea că noi n-avem bani să mergem în Corcillum? Probabil c-o să ne coste şi ochii din cap, dar merită, a zis Seraph şi s-a întors în grabă în camera lui.

În spatele lor, pe scări, a răsunat zgomot de paşi şi de voci.

— Oare cine o fi? a dat Fletcher glas nedumeririi.

— Aşa că, vezi tu… m-au băgat aici, împreună cu cei de rând, pe mine, care am sânge la fel de nobil ca al tău! E o ruşine! Sunt sigură

că, dacă vorbeşti cu rectorul pentru mine, o să mă pot muta într-o cameră de lângă a ta.

Era vocea Sylvei, împreună cu care erau Isadora şi cealaltă fată de viţă nobilă.

— Îu! Locul ăsta e mai mic decât baia mea, s-a plâns Isadora, strâmbând din nasul ei desăvârşit, ca şi cum în încăpere ar fi mirosit urât.

— Da, ştiu! Stai să vezi camera mea! Hai să-ţi arăt, a zis Sylva, încercând s-o tragă pe Isadora înspre camerele fetelor.

Aceasta însă s-a oprit în loc ca să se uite la ei, îngustându-şi ochii în momentul în care a dat de Othello.

— Stai puţin, a zis ea, bătând uşor din picior. E momentul să le spun ăstora de rând cum vor sta lucrurile pe aici anul ăsta.

Isadora le-a dat ţanţoşă ocol, ca o leoaică la vânătoare. Emana o încredere în sine care îl agasa pe Fletcher.

— Ascultaţi cum stă treaba. Voi, ăştia de rând, o să vă ţineţi capul plecat şi nu care cumva să ne faceţi nouă, nobililor, vreo problemă. Cât despre turneul de anul ăsta, o să vă retrageţi toţi din prima rundă, ca să-i lăsaţi pe cei mai buni decât voi să-şi ocupe locurile binemeritate. Până la urmă, din impozitele pe care le plătim noi e finanţată armata Regelui, aşa că noi plătim pentru batalioanele noastre de nobili. E cât se poate de corect să comandăm soldaţii pentru care plătesc familiile noastre. Voi nu aveţi nici dreptul, nici vreo şansă să ajungeţi ofiţeri superiori. Pur şi simplu, vă lipseşte educaţia. Aşa că nu ne staţi în cale, şi s-ar putea să-l lăsăm pe unul dintre voi să ne fie locotenent. S-a înţeles?

Terminând de vorbit, a afişat un surâs mieros, de parcă le-ar fi făcut un compliment. Fletcher a vorbit primul:

— S-a înţeles că îţi e cam frică de competiţie, a zis el, pe un ton exagerat de nonşalant.

Ceilalţi nu au zis nimic, aşteptând să vadă ce o să facă fata. Aceasta s-a bosumflat ca un copil răsfăţat, oferind o cu totul altă imagine decât afurisita sigură pe ea de mai înainte.

— Dacă-i neobişnuit nu înseamnă că-i şi puternic. Să nu uiţi asta, Fletcher, i-a şuierat ea la ureche.

Tocmai atunci, Seraph s-a întors în încăpere şi pe chip i-a apărut un zâmbet la vederea fetelor.

— Super! Nu ştiam că avem oaspeţi. Bun venit în umilul nostru sălaş! Încă nu am făcut cunoştinţă. Eu sunt Seraph.

Isadora l-a privit cu făţişă repulsie, apoi a luat-o în jos pe scări, fără să o bage în seamă pe Sylva, care se îndepărtase câţiva paşi în direcţia camerei ei. L-a fulgerat pe Fletcher cu privirea ca şi cum ar fi fost vina lui şi a pornit îndată după ea. Fata cea brunetă stătea în capul scărilor, neştiind ce să facă, îşi muşca buzele şi îl privea pe Seraph, pe al cărui chip se citea uluiala.

— Îmi pare rău, a zis ea cu o voce abia şoptită.

— Hai odată, Penelope, i-a strigat Isadora de pe scări.

Fata s-a întors şi a luat-o din loc, cu pielea de pe ceafă îmbujorată.

— Mi-a părut bine de cunoştinţă, a strigat Rory în urma ei, în timp ce fata dispărea în josul scărilor.

— Ce naiba a fost asta? a întrebat Seraph, trântindu-se într-un scaun.

— Încerca să ne citească, să vadă dacă suntem uşor de intimidat. Bănuiesc că s-a înşelat, a zis Othello, încleştându-şi mânios pumnii.

— Ce urmăreşte Sylva de se dă bine pe lângă nobili? a întrebat Genevieve, la fel de nedumerită.

— Bănuiesc că fiica unei căpetenii de clan se consideră ca fiind de viţă nobilă, a zis Fletcher, care nu mai avea nici cea mai mică intenţie de a-şi cere scuze.

Chiar dacă se părea că Isadora şi Tarquin erau deocamdată singurele dovezi ale superiorităţii pe care şi-o arogau nobilii, faptul că Sylva se dăduse de partea lor nu i-o făcea deloc simpatică.

— Hai, strângeţi-vă lucrurile. Mai bine sărim peste prânz şi plecăm chiar acum la Corcillum, le-a propus el.

— Bună idee! Mi-a pierit oricum pofta de mâncare, a răspuns Othello, clătinând dezamăgit din cap.

Capitolul 26

O trăsură până la Corcillum i-ar fi costat exorbitanta sumă de şase scuzi de persoană, dar Othello ştia un orăşel aşezat un pic mai

departe pe drumul principal, de unde s-ar fi putut să fie mai ieftin. După o jumătate de oră de mers pe jos şi încă zece minute de tocmeală, gaşca rezolvase problema transportului, pentru un scud de fiecare, în spatele unei căruţe trase de un cal. Au cumpărat un coş de mere pentru încă un scud şi le-au ronţăit cu poftă, savurând gustul dulce-acrişor. Nici măcar ploaia care s-a abătut asupra lor nu le-a putut strica buna dispoziţie. Se distrau încercând să prindă în gura deschisă picăturile de ploaie, ceea ce-i amuza la culme. Vidra lui Atlas, care chelălăia şi se rostogolea pe scândura udă a căruţei, se bucura cel mai mult de ploaie.

Au fost lăsaţi chiar la drumul principal, pe care se îmbulzeau vânzătorii şi cumpărătorii, chiar dacă ploua cu găleata. S-au strâns unii lângă alţii la un colţ de stradă, iar oamenii se holbau la demonii şi la uniformele lor, unii zâmbeau şi le făceau cu mâna, alţii treceau în grabă pe lângă ei, cu priviri temătoare.

— Vreau să merg la parfumerie, a zis Genevieve, când au trecut pe lângă ei două fete cu umbrele roz.

Răspândeau un parfum exotic, care-i amintea lui Fletcher de munţi. I s-a strâns stomacul când şi-a dat seama cât de puţin se gândise la Berdon în ultimele câteva zile. Trebuia să ia legătura cu el, să-l anunţe că e bine.

— Am nişte treburi de rezolvat, de trimis nişte mesaje, chestii de genul ăsta. Othello, nu ştii pe cineva care ar putea să-mi facă o teacă pentru sabie? l-a întrebat Fletcher.

— Sigur… asta dacă nu te deranjează să faci o oprire pe la mine pe acasă în drum, a răspuns gnomul, trăgându-se entuziasmat de barbă.

— De ce nu? Încă nu am ajuns în cartierul gnomilor. Sunt şi croitori pe acolo? l-a întrebat el.

— Cei mai buni din întregul Hominum, a răspuns Othello, fără nicio ezitare.

— Cineva trebuie să mă însoţească la parfumerie. Nu pot merge de una singură, s-a linguşit Genevieve, în timp ce pe lângă ei treceau alte fete.

Lui Seraph îi sticleau ochii când le-a văzut, aşa că s-a oferit fără să stea pe gânduri.

— Merg eu cu tine. Poate găsesc vreun parfum care să mă ajute să topesc inima de gheaţă a Isadorei, a zis el şi le-a făcut cu ochiul.

— Dar tu, Rory? Mergi cu noi sau cu ei? l-a întrebat Fletcher.

— Cred c-o să merg cu Genevieve. E interesant de văzut ce fac cu toate florile alea. Mama culege flori de munte şi le vinde negustorilor de parfumuri, a răspuns Rory, privind cu coada ochiului la fetele drăguţe care treceau pe acolo.

Fletcher ar fi putut băga mâna în foc că motivul lui Rory era altul decât secretele artei parfumurilor, dar nu-l putea învinui. Cu numai două zile în urmă, fusese el însuşi impresionat de frumuseţea fetelor din Corcillum şi de machiajul lor. Atlas o luase deja de-a lungul străzii, dar Fletcher a presupus că acesta nu avea oricum de gând să-i însoţească în cartierul gnomilor, dată fiind antipatia lui pentru Othello.

— Ne întâlnim din nou aici peste vreo două ceasuri. Pe drum trec o mulţime de căruţe care se îndreaptă către front, aşa că urcaţi-vă în una dintre ele dacă ceilalţi întârzie, le-a strigat Othello.

S-au despărţit şi, cum ploaia era tot mai straşnică, au grăbit pasul, mergând pe lângă ziduri şi adăpostindu-se pe sub marchizele de la intrarea prăvăliilor. Ignatius torcea la căldură, adăpostit în gluga lui Fletcher, în timp ce Solomon venea la mică distanţă în urma lor, străduindu-se să ţină pasul, cu picioarele lui bondoace. Gnomul fusese prevăzător şi avea o tunică cu glugă, dar bietul Solomon era ud leoarcă şi arăta jalnic.

— Şi în afară de un croitor şi de un fierar, de ce altceva mai ai nevoie? Am înţeles bine, vrei să trimiţi o scrisoare? l-a întrebat Othello, privind peste umăr ca să se asigure că Solomon se ţinea în continuare după ei.

În timp ce Othello îşi croia drumul luând-o pe tot felul de străduţe, Fletcher şi-a dat seama că gnomul era cel mai bun ghid pe care l-ar putea avea în Corcillum.

— Da, trebuie să trimit o scrisoare pe frontul elfic, i-a răspuns el.

Cel mai bine era să nu-i trimită nimic direct lui Berdon, pentru că ar fi putut cădea în mâinile lui Didric ori ale lui Caspar. Poate că, dacă îi trimite scrisoarea lui Rotherham, acesta ar putea apoi transmite mesajul în secret.

— În cazul ăsta, cel mai bine e s-o trimiţi de la Citadelă. Curierii armatei trec tot timpul pe acolo. Cât despre fierar, trebuie să mă crezi când îţi spun că e cel mai bun. El mi-a făcut asta.

Othello s-a oprit, a deschis taşca de piele pe care o purta pe umăr şi a scos din ea o toporişcă. Aceasta avea o coadă din lemn negru, călit în foc, fasonată astfel încât se potrivea perfect cu forma mâinii lui Othello. Capul ei era îngust, dar cu un tăiş straşnic, şi din spate mai pornea o lamă ascuţită, care permitea o lovitură cu reverul ucigătoare.

— E un tomahawk de gnom. Fiecare dintre noi primeşte unul când împlineşte cincisprezece ani, ca să se apere cu el în viaţa de adult. Primul dintre slăviţii noştri înţelepţi a hotărât, după ce au început persecuţiile împotriva noastră, acum două mii dea ani, că fiecare gnom de parte bărbătească aflat la vârsta adultă trebuie să aibă tot timpul unul asupra sa. Ba chiar şi femeile noastre au câte o mara, o brăţară cu ţepi, pe care o poartă permanent la încheietură. Aşa ne cer tradiţia, cultura şi religia. Acum înţelegi de ce am un respect atât de mare pentru priceperea fierarului.

Fletcher a făcut ochii mari la vederea acelei minunăţii de armă.

— Pot să-l iau în mână? a întrebat Fletcher, dorindu-şi să poată încerca barda. Poate că o să ceară să i se facă acelaşi tip de mâner şi pentru khopeshul lui.

Dintr-odată, s-au auzit un şuierat foarte ascuţit şi zgomot de paşi în fugă. Doi pinkertoni alergau înspre ei, cu bastoanele în mână şi cu pistoalele îndreptate către Othello.

— Aruncă-l! Imediat!

Primul dintre pinkertoni l-a apucat pe Othello de gât, l-a ridicat prin aer şi l-a lipit de un zid de cărămidă. Era o namilă de om, cu o barbă neagră, ţepoasă, care acoperea un chip urât, ciupit de vărsat. Tomahawkul lui Othello a căzut zdrăngănind pe caldarâm, în timp ce gnomul se zbătea să respire, deşi degetele groase ale pinkertonului îi strangulau traheea.

— Ce v-am spus noi vouă, gnomilor, despre purtatul armelor în public? De ce nu vă intră odată asta în tărtăcuţele alea seci ale voastre? Dreptul ăsta e privilegiul exclusiv al oamenilor! a zis

celălalt pinkerton, cu o voce ascuţită. Acesta era un bărbat înalt, cu o mustaţă subţire şi păr blond, slinos.

— Dă-i drumul! a strigat Fletcher, regăsindu-şi glasul.

A făcut un pas înainte, iar Ignatius a sărit pe caldarâm, sâsâind de mama focului. Demonul a scuipat o pală ameninţătoare de foc în aer.

— Lasă-l, Turner, a zis pinkertonul, dându-şi seama de primejdie şi lovind cu bastonul în zid.

— În regulă, sergent Murphy, o să ne distrăm oricum mai bine dacă îl ducem la închisoare, a răspuns namila, dându-i drumul lui Othello, care s-a prăbuşit pe caldarâm, cu răsuflarea tăiată.

Cel numit Turner i-a tras lui Othello o lovitură straşnică de picior în coaste, făcându-l să ţipe de durere. În acel moment, dindărătul lui Fletcher a răsunat un răget nepământean.

— Nu! a strigat Othello, ridicând mâna înspre Solomon, care năvălise de după colţ, şi oprindu-l chiar când să se arunce asupra pinkertonului. Nu, Solomon, e în regulă!

Gnomul s-a ridicat cu greu în picioare şi s-a sprijinit de zid în spatele lui Fletcher, împleticindu-se.

— Eşti întreg? l-a întrebat Fletcher, în timp ce demonul, care venise în grabă lângă stăpânul lui, mormăia îngrijorat.

— N-am nimic. Altă dată s-au purtat şi mai rău, a răspuns răguşit gnomul, mângâindu-l pe demon pe cap.

Fletcher s-a întors înspre pinkertoni, cu o privire ameninţătoare şi cu mâna pe khopesh.

Murphy a păşit înspre el şi l-a împuns cu bastonul în piept.

— În ce te priveşte, fă bine şi nu te mai uita aşa la noi, a mârâit sergentul Murphy, ridicându-i lui Fletcher bărbia cu vârful bastonului. De ce iei apărarea unui gnom? Ar trebui să ai mai multă grijă cu cine te împrieteneşti.

— Eu cred că ar trebui să aveţi mai multă grijă când vreţi să arestaţi un ofiţer al armatei Regelui pentru că poartă armă. Sau ce-aţi vrea, să lupte împotriva orcilor cu mâinile goale? Le-a zis Fletcher, încercând să pară mai sigur pe sine decât era.

Turner îşi legăna bastonul dintr-o parte în alta.

— Cine te crezi să îmi spui tu mie ce pot face şi ce nu? l-a întrebat Murphy, îndreptându-şi pistolul înspre capul lui Fletcher.

Ignatius nu putea face nimic împotriva unui glonţ. Fletcher a cântărit ce şanse avea să-i reuşească de la prima încercare formula magică pentru un scut şi a hotărât că acestea erau zero. Mai bine să încaseze o bătaie decât să-şi rişte viaţa. A tras o sudalmă printre dinţi. Era a doua oară când se afla încolţit pe străzile din Corcillum, cu un pistol îndreptat către el.

— Ce-ai zis? Cred că tocmai te-a înjurat, sergent Murphy, a mormăit Turner, ridicând la rândul lui pistolul.

— N-am zis nimic. Îmi blestemam doar ghinionul, s-a bâlbâit Fletcher.

Cele două ţevi îndreptate înspre el erau ca doi ochi de şarpe gata să atace.

— Habar nu aveţi cu cine vă puneţi, i-a ameninţat Othello, îndreptându-se de spate cu o grimasă de durere. Mai bine aţi da pistoalele alea deoparte şi v-aţi căra de aici.

— Ajunge, Othello! i-a şuierat Fletcher.

Gnomul pesemne că-şi pierduse minţile. Îi era uşor s-o facă pe viteazul, că doar nu spre el erau aţintite ţevile de pistol!

— Staţi numai să-i spunem tatălui lui ce-aţi făcut! Lordul Forsyth o să fie foarte nemulţumit să afle că nişte pinkertoni de rând l-au luat în cătarea armei pe fiul lui, Tarquin, nu s-a oprit Othello, desfăcându-şi nasturii de la tunică, pentru a da la iveală uniforma de dedesubt.

Fletcher încerca să nu pară foarte surprins, dar în sinea lui era îngrozit de cât de riscant era jocul pe care-l făcea gnomul. Acum însă era prea târziu. Iar pe faţa lui Murphy se citea o oarecare ezitare.

— Presupun că aţi aflat despre batalioanele de gnomi care participă la războiul cu elfii. Dacă familia Forsyth va trebui să includă unul în propriile trupe, normal că vrem să avem cei mai buni ofiţeri gnomi, a zis Fletcher, cu o voce sigură, dând la o parte pistolul lui Turner încă îndreptat către el. Iar voi ce faceţi? Tăbărâţi în plină stradă asupra celui mai nou ofiţer al nostru, pentru că poartă o armă pe care i-a dat-o Zacharias Forsyth însuşi? Cum vă cheamă? Murphy? Turner?

Ezitant, Murphy a îndreptat pistolul către pământ.

— Nu vorbeşti ca un nobil, a mai făcut el o încercare, cu ochii aţintiţi la tivul ros al pantalonilor lui Fletcher. Şi nici nu eşti îmbrăcat

ca unul.

— Şi uniformele voastre ar arăta la fel dacă aţi lupta pe front. Cât despre cum vorbesc, dacă aţi fi crescut printre soldaţii de rând, şi vorba voastră ar fi la fel de aspră ca a mea. Nu putem fi toţi băieţi simandicoşi, aşa ca voi!

Fletcher îşi intrase în rol, dar Othello l-a înghiontit în spate ca să-l tempereze, de teamă că mersese prea departe.

— Iar acum vă rog să mă scuzaţi, dar o să-mi văd de drum. Vino, Ignatius! a zis Fletcher şi a luat-o din loc.

Fără să privească în urmă, a auzit un ţăcănit ca atunci când se trage piedica unui pistol.

— Nu te opri, i-a şoptit Othello din spatele lui. Ne pun la încercare.

Fletcher a mers mai departe, imaginându-şi cum, în orice clipă, un glonţ i-ar putea străpunge pieptul. În momentul când au cotit pe o altă stradă, au luat-o la goană şi, de data asta, Solomon mai să nu se poată ţine după ei, cu picioarele lui scurte.

— Eşti genial, a exclamat Fletcher, odată ajunşi destul de departe încât să fie în siguranţă.

— Nu te grăbi încă să-mi mulţumeşti. Când o să mai dai ochii cu ei, o să ai şansa să primeşti o bătaie soră cu moartea. Pe mine n-or să mă recunoască, toţi gnomii arată la fel pentru ei. Ăştia doi m-au mai arestat de două ori şi tot nu mă recunosc, a zis Othello, cu răsuflarea tăiată, apăsându-şi cu mâna coasta rănită. Cred că am o coastă ruptă.

— Brutele alea! Trebuie să mergi la doctor. Nu-ţi face griji pentru mine. Aveam gluga trasă pe ochi şi era şi întuneric. Câtă vreme nu îi văd cu noi pe Ignatius şi pe Solomon, data viitoare când ne mai întâlnim cu ei, n-o să avem probleme. Trebuie să învăţăm repede tehnica infuziei. Şi, de asemenea, cum să facem scuturi, a zis Fletcher.

— Ai mare dreptate! Hai să mergem! Cartierul gnomilor nu e prea departe. Cred că maică-mea o să-mi poată obloji coastele, a zis Othello.

Solomon a scos un oftat adânc în momentul când au luat-o iar din loc. Era limpede că nu e obişnuit cu un asemenea efort.

— Trebuie neapărat să facem ceva cu tine, nu eşti deloc în formă, l-a tachinat Othello, oprindu-se să-i scarpine căpăţâna aspră.

Pe măsură ce înaintau, străzile se îngustau şi erau tot mai murdare. Se vedea treaba că măturătorii nu se mai deranjau să ajungă şi aici, atât de aproape de cartierul gnomilor. Probabil că se stabilise ca aceştia să locuiască în partea cea mai urâtă a oraşului.

— De ce ai fost arestat înainte? l-a întrebat Fletcher pe Othello, păşind peste un vagabond culcat în mijlocul străzii.

— Taică-meu a refuzat să le plătească pinkertonilor taxa de protecţie. Toţi gnomii care au un negoţ trebuie să le plătească o taxă de protecţie, dar ăştia doi sunt cei mai răi. M-au băgat de două ori la închisoare, până când taică-meu le-a plătit.

— Dar e absurd! Cum reuşesc să scape basma curată? a întrebat Fletcher.

Othello şi-a continuat drumul în tăcere, iar Fletcher şi-a dat seama că pusese o întrebare prostească.

— Cu ce se ocupă tatăl tău? E fierar? Tatăl meu era fierar, a zis el, încercând să umple tăcerea stânjenitoare pe care o pricinuise.

— Tatăl meu e unul dintre cei care au inventat şi au perfecţionat muscheta, i-a răspuns Othello, mândru. Acum, că deţinem secretul fabricării lor, pinkertonii nu prea se mai iau de fierarii noştri. Dar nu pot spune asta şi despre celelalte negoţuri de-ale gnomilor. Inventarea muschetei a fost primul pas din lungul drum către egalitatea cu oamenii. Înrolarea în armată e cel de-al doilea. Eu o să închei ce-a început taică-meu.

— Cred că eşti primul ofiţer gnom din imperiu, chiar dacă acum eşti doar cadet. Are de ce să fie mândru de tine, a zis Fletcher.

Vorbea cât se poate de serios. Cu cât afla mai multe despre gnomi, cu atât creştea respectul lui faţă de aceştia. Şi-a propus să încerce serios să le imite hotărârea de a-şi îmbunătăţi situaţia.

Othello s-a oprit şi a arătat în faţă.

— Bun venit în cartierul gnomilor!

Clădirilor înalte le luaseră locul şiruri după şiruri de corturi albe, uriaşe, splendid ornate cu tot felul de forme în roşu şi alb. O iarbă de un verde primăvăratic înlocuise pietrele de pavaj şi fiecare cort era înconjurat de grădini impecabil îngrijite. Florile în culori vii răspândeau în aer miresme plăcute, care îi aduceau lui Fletcher aminte de verile din copilărie, petrecute în munţi. Nestânjenit de clădiri mizere, soarele de iarnă scălda faţa băiatului în lumina lui palidă, dar caldă.

— E foarte frumos! a zis acesta, uluit de schimbarea bruscă de peisaj. Se aşteptase să dea peste un loc sordid şi sărăcăcios, judecând după starea deplorabilă a clădirilor care înconjurau cartierul gnomilor.

Cuvintele lui i-au smuls lui Othello un zâmbet. Gnomul a mers mai departe, şontâcăind, şi le făcea cu mâna vecinilor care şedeau în grădini, la taclale.

— Ăsta e al meu, a zis el, arătând înspre un cort din apropiere. Toată familia mea locuieşte aici.

— Câţi sunteţi? l-a întrebat Fletcher, încercând să nu bage în seamă privirile sfredelitoare ale gnomilor pe lângă care treceau.

— Păi, cred că în fiecare cort intră cam treizeci de persoane, dar al nostru adăposteşte şi atelierul tatălui meu, aşa că în ăsta suntem numai douăzeci. Are nevoie de spaţiu.

Fletcher încerca să îşi dea seama cum ar putea un cort mare adăposti douăzeci de persoane şi un atelier. Fiecare cort era de mărimea unui ditamai hambarul, dar, dacă nu cumva dormeau în paturi suprapuse, aşa ceva nu avea cum să fie posibil.

— Dă-ţi gluga jos din cap şi descalţă-te înainte să intri. Aşa cer la noi regulile politeţii, l-a dăscălit Othello.

Fletcher l-a ajutat să-şi scoată încălţările. Bietul gnom devenise palid din pricina durerii şi îi era foarte greu să se aplece. Pe când Fletcher, în genunchi, se lupta cu nodurile sănătoase de la şireturile lui Othello, o siluetă scundă, într-o rochie vaporoasă, a alergat către ei pe potecă, ţipând alarmată. Faţa îi era ascunsă de un voal roz, fixat cu un lănţişor delicat de argint.

— Othello, ce-ai păţit? S-a tânguit silueta, cu o voce piţigăiată.

— N-am nimic, Thaissa. Trebuie doar să intru. E mai bine să nu vadă şi alţii că sunt rănit. Or să creadă că s-au purtat rău cu mine la Academia Vocans şi nu aşa stau lucrurile.

Thaissa a dat la o parte pânza cortului şi i-a condus înăuntru. În mod ciudat, nu au pătruns într-o încăpere înţesată, cum s-ar fi aşteptat Fletcher. Podelele erau aşternute cu covoare cu motive florale şi cu perne. În mijloc era un tub gros de metal, care se ridica până în vârful cortului, asemenea unui horn. Fletcher a înţeles cum stă treaba abia când a văzut scara în spirală care înconjura acel tub, coborând în măruntaiele pământului. Gnomii trăiau sub pământ!

Thaissa, care pesemne că era sora lui Othello, a continuat să se agite pe lângă ei, punând mai multe perne una peste alta, pentru ca Othello să se sprijine de ele.

— Ai o casă frumoasă, a remarcat Fletcher, moment în care o altă siluetă şi-a făcut apariţia pe scări. A apucat să zărească o faţă îmbujorată, cu ochi verzi, strălucitori, înainte ca femeia să scoată un ţipăt şi să-şi tragă voalul pe faţă.

— Othello! a strigat ea. Cum să aduci oaspeţi fără să ne anunţi? Mi-a văzut faţa!

— Stai liniştită, mamă, nu cred că se pune dacă e vorba de un om. E prietenul meu şi te rog să-l tratezi ca atare.

Othello s-a prăbuşit pe podea şi s-a apucat cu mâna de coaste.

— Eşti rănit! a ţipat aceasta şi s-a repezit înspre el.

— Te rog să aduci nişte bandaje. Turner şi sergentul Murphy s-au luat din nou de mine. De data asta, cred că s-ar putea să-mi fi rupt o coastă. Am nevoie să mi-o oblojeşti.

În timp ce vorbea, răsufla sacadat, ca şi cum respiraţia i-ar fi produs dureri, şi încerca să-şi scoată tunica şi partea de sus a uniformei. Pe umerii lui laţi şi pe piept avea un strat gros de păr roşu, cârlionţat, care îi acoperea şi spatele până la jumătate. Pielea de pe umeri era brăzdată de cicatrici, alte dovezi ale brutalităţii pinkertonilor. Pe Fletcher l-au trecut fiorii la vederea lor.

Mama lui Othello a coborât în grabă scările, în timp ce Thaissa îi tampona fruntea cu mâneca rochiei. S-a întors repede cu un sul de pânză şi s-a apucat să îi bandajeze pieptul. Othello se chircea de

durere la fiecare înfăşurare, dar suporta cu stoicism. Fletcher putea vedea cum pe pieptul gnomului începea să apară o vânătaie urâtă.

— Othello, cum de te-ai întors atât de curând? Mi-a spus cineva că te-a văzut în oraş, a răsunat o voce în spatele lor.

— Am venit doar să-mi oblojesc rana, Atilla, i-a răspuns Othello. Pinkertonii s-au luat iar de mine. Noroc că eram cu Fletcher, care m-a ajutat.

Încă un gnom a apărut în uşă. Era copia leită a lui Othello, aproape că nu-i puteai deosebi. Acesta i-a aruncat lui Fletcher o privire plină de ostilitate şi l-a ajutat pe Othello să se ridice în picioare.

— Oamenii n-or să ne accepte niciodată. Ar trebui să plecăm din blestematul ăsta de oraş şi să ne întemeiem propriile aşezări, undeva, departe. Uite unde ai ajuns dacă te-ai întovărăşit cu oamenii, l-a bodogănit Atilla. Pleacă de aici, omule, până nu-ţi arăt şi eu ţie!

Ca şi cum ar fi înţeles cuvintele, Ignatius a sărit pe podea şi a început să sâsâie, iar din nări i-a ieşit un firicel de fum.

— Ajunge! M-am săturat de discursurile tale împotriva oamenilor! s-a răstit Othello. Nu îţi permit să-mi insulţi prietenul în propria mea casă. Tu eşti cel care pleacă!

Această izbucnire l-a făcut să tuşească, stârnindu-i durerea, şi s-a sprijinit de Fletcher. Atilla l-a săgetat din nou pe acesta cu privirea, apoi a ieşit din cort, bombănind.

— Te rog să-l ierţi pe fratele meu geamăn. Şi el a trecut testul, dar ura lui faţă de oameni nu-i va îngădui niciodată să lupte în armata imperiului, nici măcar ca războinic-mag. Amândoi ne dorim drepturi pentru gnomi, dar ăsta e singurul punct asupra căruia suntem de acord, a zis Othello, abătut. Îmi fac griji pentru el, pentru ce-ar fi în stare să facă. Nici nu mai ştiu de câte ori m-am predat singur, când se emisese mandat de arestare pe numele lui, şi am încasat pedeapsa în locul lui. Dacă ar fi încercat să-l aresteze, ar fi fost în stare să riposteze. Şi atunci l-ar fi ucis. Ce altceva puteam face decât să mă predau în locul lui?

— Nu-i nimic. Cum l-aş putea învinui pentru ce simte, când azi am văzut ce-am văzut? Sper doar să am cândva ocazia să-l fac să-şi schimbe părerea. Nu suntem toţi răi.

— Da, aşa e, a zis Othello, zâmbind. Am încercat să-l ţinem pe Atilla departe de belele punându-l să lucreze cu tata în atelier. Aş putea să te duc acum acolo. Tata o să se uite la sabia aia a ta. E cel mai bun fierar din întreg imperiul.

— Cel care a inventat muscheta şi pistolul? N-am nici cea mai mică îndoială, a răspuns Fletcher, apoi şi-a amintit de bunele maniere: M-aş simţi onorat dacă mi-aţi îngădui să vă vizitez casa, li s-a adresat el celor două femei, înclinându-şi capul.

Voalul nu lăsa să se vadă expresia de pe chipul mamei lui Othello, dar, după câteva clipe, aceasta a încuviinţat din cap.

— Am încredere în judecata băiatului meu şi mă bucur că şi-a făcut un prieten la Vocans. Ne temeam că o să fie nefericit acolo. Numele meu e Briss. Îmi pare bine să te cunosc.

— Are mai mulţi prieteni, eu sunt doar unul dintre ei, a zis Fletcher, bătându-l prieteneşte pe Othello pe spate. Sunt onorat să vă cunosc, Briss. Şi pe tine, Thaissa.

— Probabil că îţi părem foarte ciudate cu voalurile astea, a zis Thaissa cu o voce care trăda timiditate şi şovăială. Femeile gnomilor nu întâlnesc prea des oameni. De aia mulţi îşi închipuie că avem barbă şi că nu putem fi deosebite de bărbaţi.

A chicotit şi până şi Briss a lăsat să-i scape un râs cristalin.

— Trebuie să recunosc că mă întrebam într-adevăr de ce le purtaţi. Ar fi nepoliticos din partea mea să vă întreb? a îndrăznit Fletcher.

— Nici vorbă! Le purtăm pentru ca gnomii să se însoare cu noi din dragoste, nu din poftă trupească, i-a explicat Briss. Soţii noştri nu ne pot vedea chipul decât în noaptea nunţii, aşa că trebuie să se îndrăgostească de felul nostru de a fi, nu de cum arătăm. E de asemenea un semn de modestie şi de intimitate, aşa că nu ne etalăm frumuseţea în văzul tuturor. Este un privilegiu rezervat soţilor noştri…

— Că veni vorba de soţi, trebuie să-l duc pe Fletcher la tata, chiar acum, a întrerupt-o Othello, deranjat de francheţea mamei sale. Vino, Fletcher. E jos.

Capitolul 28

Scările dădeau într-o încăpere cu aceleaşi dimensiuni ca ale cortului de deasupra. În tubul din mijloc, peste un grătar, trosnea un foc care răspândea căldură şi un fum în care jucau scântei. Pereţii din pământ erau susţinuţi de grinzi solide de stejar, care le sporeau trăinicia. Din tavan atârnau mici policandre cu lumânări de ceară, a căror lumină caldă, portocalie scălda încăperea. De jur-împrejur erau şapte uşi, făcute toate din oţel.

Din această încăpere au trecut într-una aproape identică, în care se afla însă o masă de piatră. În locul căminului, tubul era legat de ceva ce aducea cu un cuptor foarte mare. De pereţi erau rezemate în bună rânduială stive de talgere şi de oale de toate mărimile. Erau decorate toate cu un model floral elaborat.

— Aici îşi petrece maică-mea cea mai mare parte a timpului. Îi place să gătească şi să se ocupe cu olăritul. În fiecare săptămână, vine un bărbat care cumpără cantităţi mari din vasele făcute de ea, ca să le vândă în prăvălia lui. Gospodinele din imperiu strâmbă din nas la oalele confecţionate de gnomi, aşa că acesta pretinde că sunt făcute de mâna lui. Ne plăteşte o sumă frumuşică, s-a lăudat Othello.

Fletcher era uluit de cât de repede se refăcea gnomul. Erau o seminţie viguroasă, nu încăpea îndoială.

Au pătruns tot mai adânc sub pământ, iar scara devenea din ce în ce mai îngustă şi mai înghesuită. Fletcher era bucuros că Solomon rămăsese cu Thaissa şi cu Briss. Cu picioarele lui bondoace, nu ar fi făcut faţă acestor trepte abrupte.

Au trecut prin încă două camere, una mai mică decât alta. Prima avea pardoseală de piatră şi era plină de aburi, iar în jurul tubului central se răsuceau ţevi de cupru. Pesemne un soi de baie.

Următoarea cameră era atât de întunecată, că nu prea puteai vedea mare lucru, dar Fletcher a reuşit să distingă o sumedenie de suliţe şi de săbii. Bănuia că încăperea servea drept depozit pentru armele făcute de tatăl lui Othello. Treptele au devenit atât de abrupte, încât Fletcher avea dificultăţi să le coboare, bâjbâind în lumina slabă.

— Îmi pare rău pentru scări. Au fost făcute aşa în scopuri defensive. Sunt construite în sensul acelor de ceasornic, astfel că oricine le-ar coborî ar fi obligat să lupte cu mâna stângă şi, în plus, nu încape decât câte o singură persoană. Un singur gnom ar putea ţine aici

piept la o mie de inamici, dacă e un războinic adevărat, a zis Othello, lovind cu încheietura degetelor în stâlpul din mijloc, care l-ar fi împiedicat pe un dreptaci să-şi mânuiască sabia. Acesta a sunat a gol, iar lui Fletcher i s-a părut că aude aerul cald trecând prin el.

— Casa ta a fost întotdeauna aşa? l-a întrebat el pe Othello, în timp ce simţea cum atinge cu vârful capului tavanul jos, ceea ce îi dădea o senzaţie apăsătoare. Pentru unul ca el, obişnuit să trăiască în munţi, sub cerul liber, nu era o experienţă prea plăcută.

— Da, atât cât ne putem aminti. Bănuim că, la început, a fost construită aşa pentru a împiedica să intre animalele sălbatice şi orcii, dar cu timpul am început să preferăm adăpostul de sub pământ. Aici, jos, e atâta linişte şi pace! Trebuie să mărturisesc că nu mi-a fost deloc uşor să dorm în vârful turnului ăluia, cu vântul şuierând prin cameră.

— Da… nici mie, a zis Fletcher, cu gândul la silueta pe care o văzuse pe pod cu o noapte în urmă.

— Am ajuns, l-a anunţat Othello în momentul în care au coborât şi ultima treaptă.

Se aflau în faţa unei uşi mari de oţel cu cadru din piatră, ca şi cum ar fi fost încastrată într-o placă naturală de rocă subterană.

— Chiar dacă s-ar apuca să sape împrejur, ar trebui să-şi croiască drum prin piatră ca să pătrundă înăuntru. Pentru taică-meu, spaţiul privat e foarte important. Mai sunt multe altele la fel, care adăpostesc atelierele care fabrică muschete. Dar atelierul ăsta e special. Aici a fost făcută prima muschetă.

A lovit cu pumnul în uşă într-un ritm anume, pesemne un fel de cod secret. Câteva secunde mai târziu, s-a auzit cum sunt deschise mai multe zăvoare. Apoi un chip cunoscut a deschis uşa.

— Athol! a exclamat Fletcher, adresând un zâmbet acelui chip cunoscut. Tatăl lui Othello e meşterul tău? Ar fi trebuit să-mi dau seama, gândindu-mă la minunăţiile alea de arme.

— Ce cauţi aici? l-a întrebat acesta, pe a cărui faţă se citeau surprinderea şi nedumerirea. Şi tocmai cu Othello?

— E prietenul meu de la Vocans, l-a lămurit Othello, făcându-şi loc pe lângă el să între. Vreau să i-l prezint lui tata.

— Uhtred e ocupat acum, Othello. Ar fi mai bine să vii altă dată, l-a sfătuit Athol. Aşteaptă aici, Fletcher. Nu cred c-ar vrea să intri în atelier.

Gnomii s-au făcut nevăzuţi înăuntru, lăsându-l pe Fletcher să cerceteze locul cu privirea. Peste tot erau o mulţime de unelte şi grămezi de lingouri de metal. Spre deosebire de fierăria lui Berdon, aici domnea o ordine aproape maniacală. Dinăuntru venea o căldură care-i ardea faţa, ca şi cum s-ar fi aflat la numai câţiva centimetri de foc. Un murmur de voci îi ajungea la urechi, dar nu-i vedea pe cei care vorbeau şi nici nu putea înţelege ce spun, din pricina duduitului înăbuşit al flăcărilor din forjă.

— CE? a bubuit o voce. AICI?

A răsunat un zgomot surd de paşi şi tatăl lui Othello a apărut în faţa lui Fletcher. Pieptul dezgolit al gnomului era incredibil de lat şi îşi ţinea braţele vânjoase de-a latul uşii, ca să-l împiedice să vadă înăuntru. Bărbia îi era acoperită cu o barbă roşcată, lungă, împărţită în două cozi, care-i atârnau până la talie, iar mustaţa lungă, cu capetele lăsate, îi ajungea aproape până pe pântec. Părul des de pe piept lucea de sudoare în lumina portocalie răspândită de focul din forjă.

— Athol îmi spune că acum câteva zile voiai să-mi fii ucenic, a răsunat vocea adâncă şi puternică a lui Uhtred în spaţiul îngust al casei scării. Acum aflu că eşti prieten cu băiatul meu şi aşa ţi-ai deschis calea înspre fierăria noastră. Nu am încredere în tine nici cât negru sub unghie şi nu te vreau prin preajmă!

Ignatius a început să se foiască în glugă, simţind ameninţarea. Fletcher s-a dat câţiva paşi înapoi, îngrozit de posibilele urmări. Înţelegea însă că tatăl lui Othello are motivele lui să fie suspicios.

— Vă jur, nu am venit aici cu nicio intenţie ascunsă. Am lucrat ca ucenic fierar în nord. De abia ajunsesem în Corcillum şi căutam de lucru! Pe Othello l-am cunoscut abia când m-am înscris la Vocans. Am nevoie de o teacă pentru sabia mea şi fiul dumitale s-a oferit să mă ducă la un fierar de încredere. Nici măcar nu ştiam că are unul în familie până acum câteva minute, nici că Athol lucrează aici. Acum o să urc înapoi. Îmi cer iertare că v-am deranjat.

Fletcher s-a înclinat şi s-a întors, dând să plece, dar nu a apucat să facă decât un pas, că l-a auzit pe Uhtred dregându-şi vocea.

— Poate că… m-am cam pripit. Fiul meu cunoaşte oamenii, la fel şi Athol. Dar mai întâi trebuie să-ţi verific spusele, să văd dacă într-adevăr ai fost ucenic. Athol, ascunde sculele pentru fabricarea muschetelor şi adu-i lui Fletcher un ciocan din cele mai mici. Dacă e spion, mai bine să descoperim acum, ca să putem lua măsurile cuvenite. Până una-alta, arată-mi sabia. N-am mai văzut un khopesh de calitate de ceva vreme.

Fletcher i-a întins sabia. În mâinile mari ale gnomului părea mică, ai fi zis că e o seceră de tăiat flori, nu o armă mortală. Uhtred era înalt de aproape un metru şi jumătate – pentru un gnom era, practic, un uriaş.

— Trebuie să ai mai multă grijă de ea. Când ai dat-o ultima dată cu ulei sau ai ascuţit-o? l-a întrebat Uhtred, întorcând lama pe o parte şi pe alta în lumina palidă. O sabie e o unealtă, la fel ca oricare alta. Până îţi fac teaca, o să-ţi dau o pânză îmbibată cu ulei, să o înfăşori în ea, asta dacă se adevereşte ce ai spus. Trebuie să ai grijă de armele tale, băiete! Pe demon îl laşi să moară de foame?

— Am fost cam delăsător în ultima vreme, a zis Fletcher, stânjenit.

Abia dacă se mai gândise la khopesh de când îl primise, în afară de lupta cu Sir Caulder. Sentimentul de vinovăţie a crescut la gândul că lui Berdon îi luase mult timp şi trudă să îl facă.

— În regulă. Athol trebuie să fi terminat deja, a zis Uhtred, dându-se la o parte din drum. Hai să vedem de ce eşti în stare.

Capitolul 29

Văzând că metalul roşu de pe nicovală devenea din nou cenuşiu, pe faţa lui Fletcher a apărut o grimasă. De fiecare dată când scosese bara de oţel din focul care ardea cu trosnete în forjă, aceasta se răcise imediat, iar el abia apuca să o lovească de două-trei ori cu ciocanul. Tot ce reuşise era să îi dea forma unei lame grosolane de metal, care nu aducea deloc cu pumnalul pe care voia să-l facă.

— Ăsta e oţelul gnomilor, a zis Othello, cu o umbră de compasiune. E mai rezistent şi mai tăios decât orice metal cunoscut de om, dar se

răcește repede. Ai nevoie de o forță de gnom ca să apuci să-l modelezi înainte să se întărească.

— Ți-am jucat o festă nu tocmai corectă, Fletcher, a recunoscut Uhtred, fără răutate. Știam că n-o să te descurci cu oțelul ăsta. Athol, adu niște fontă din spate.

— Nici măcar nu știa cum arată oțelul gnomilor, mi-am dat seama după cât de surprins arăta, a zis Athol. Un spion trimis de armata imperiului ar fi știut asta. Acuma urmează să aflăm dacă chiar a fost ucenic.

— Ia stați, a zis Fletcher, căruia îi venise o idee. Pot s-o fac.

L-a luat pe Ignatius de după gât și l-a trezit. Acesta a căscat și s-a scărpinat în cap cu laba din spate, ca un câine. Fletcher a zâmbit și a așteptat ca demonul să se trezească de-a binelea din moțăială, astfel încât și conștiința să i se limpezească.

— E timpul să faci și tu ceva, leneșule, l-a tachinat Fletcher.

Apoi s-a concentrat asupra oțelului, dorindu-și să devină roșu din nou. Ignatius a ciripit, entuziasmat. A tras adânc aer în piept și apoi a slobozit asupra metalului o flacără albăstruie, încet, dar limpede, acesta s-a făcut mai întâi roșu, apoi rozaliu.

— Uau!... Ce bine mi-ar prinde unul de-ăsta! a exclamat, uimit, Uhtred, în timp ce demonul a tras din nou aer în piept, apoi a slobozit o nouă flacără. Metalul a devenit aproape alb, iar în încăpere s-a răspândit un miros înțepător, de sulf.

Fletcher bătea îndârjit fierul cu ciocanul, iar pumnalul începea să prindă contur cu fiecare lovitură. După o vreme care a părut o veșnicie, l-a liniștit pe Ignatius în gând. Sleit, demonul s-a vârât din nou în glugă, rămas fără vlagă. Și Fletcher se simțea stors, iar brațul îl durea de la ploaia de lovituri pe care o abătuse asupra lamei.

Uhtred a luat niște clești și a ridicat pumnalul să se uite la el în lumină. Mânerul din metal, rotunjit la capăt, aștepta să fie înfășurat în piele, ca să poată fi bine apucat. Lama în sine era un stilet simplu, tăișul lung și subțire preferat de ucigași.

— Unde ai învățat să faci așa ceva? l-a întrebat Othello, încercându-i vârful cu degetul. Nu întâlnești unul ca ăsta pe toate drumurile.

— Le vindeam mai ales negustorilor. Preferau o armă ușor de ascuns vederii, ca să-i poată lua pe tâlharii la drumul mare prin

surprindere, a zis Fletcher, admirându-şi munca. Era unul dintre cele mai reuşite pumnale pe care le făcuse.

— În regulă, flăcăule, eşti liber să pleci. Oricum, n-ai văzut mare lucru pe aici. Ca să-mi cer iertare pentru purtarea de mai adineauri, o să-ţi fac o teacă, fără să plăteşti. Va trebui să-ţi laşi sabia la noi, dar o s-o ai înapoi în câteva zile. Nevastă-mea o să-ţi încropească o uniformă nouă. N-o să-ţi vină ea ca turnată, dar tot o să fie mai bună decât treaba aia roasă de molii pe care o porţi acum. Nu vrem să se spună că băiatul nostru s-a înhăitat cu vagabonzii. Fără supărare, a zis Uhtred, zâmbind.

— Cât vă datorez? a întrebat Fletcher, scotocind prin pungă.

— Doar pumnalul ăla şi să promiţi că ai grijă de băiatul meu. Pari a fi soi bun, Fletcher. Oamenii ca tine mă fac să sper că împăcarea dintre gnomi şi oameni e cu putinţă, a zis Uhtred.

Când au ajuns la locul de întâlnire, ploua cu găleata, dar nici urmă de ceilalţi. Othello a tras o lovitură în zid, în timp ce aşteptau, pătrunşi de frig, sub marchiză, plănuind ce să facă. Nu se vedea nicio căruţă, iar străzile erau aproape pustii.

— Blestemata asta de ploaie! a bombănit Othello.

Era cu capsa pusă, iar ploaia şi lipsa unui mijloc de transport nu erau singurele motive. În graba lor de a scăpa de pinkertoni, Othello îşi lăsase tomahawkul pe caldarâm. S-au întors pe acelaşi drum, dar nu l-au mai găsit.

— Şi blestemaţii de pinkertoni! Mă dor coastele de mor, şi am mai şi pierdut o mândreţe de tomahawk, făcut de tata! a continuat să bombăne Othello, încercând să zărească ceva prin perdeaua de apă.

— Îmi pare rău, Othello. Dar tatăl tău o să-ţi facă mai mult ca sigur altul, a căutat să-l liniştească Fletcher, cu vădită compasiune.

— Tu cum te-ai simţi dacă ţi-ai pierde khopeshul? l-a întrebat Othello cu amărăciune, ieşind în stradă.

Fletcher nu ştia ce-ar putea să-i răspundă, aşa că şi-a ţinut gura. A păşit şi el în ploaie, pe urma gnomului abătut. Frigul îi pătrunsese până în măduva oaselor, în ciuda tunicilor, iar Fletcher şi-a dat seama că drumul de întoarcere la Citadelă avea să fie o experienţă neplăcută.

— Cred că ar trebui să încercăm în Piaţa Valentius, i-a strigat Othello, în timp ce tunetele începuseră să zguduie văzduhul. Acolo sunt cele mai multe dintre grajduri.

— Bine, să mergem atunci! Hai să ne grăbim! a răcnit şi Fletcher, cu ochii la cerul dezlănţuit.

Au străbătut în fugă străzile pustii, împroşcând apa din băltoacele ce se formaseră pe jos. La intervale de câteva secunde, strada era luminată de un fulger, urmat de bubuitul puternic al tunetului.

— A fulgerat aproape, Othello! Cred că se pregăteşte o furtună în toată legea, a strigat Fletcher, a cărui voce era înăbuşită de rafalele de vânt.

— Aproape am ajuns! i-a răspuns Othello.

În cele din urmă, au ajuns într-o piaţetă cu o copertină uriaşă, care oferea adăpost împotriva ploii. O mulţime de oameni care se refugiaseră aici din calea furtunii ascultau ceea ce le spunea un om urcat pe un podium. Acesta striga, dar Fletcher era prea obosit ca să asculte.

— Aici se vând cai la licitaţie, asta ca să ştii în caz c-o să vrei vreodată să-mi cumperi unul, a glumit Othello, storcându-şi apa din barbă.

— Ha! Poate un ponei burduhănos, altceva nu-mi permit, i-a răspuns Fletcher, tot în glumă, bucuros că gnomul părea să-şi mai fi revenit.

În timp ce se uitau în jur după o căruţă, lui Fletcher i-au ajuns la ureche ultimele vorbe din cuvântarea bărbatului nervos:

— …dar elfii sunt cei care au zădărnicit încheierea războiului, astfel că amândouă seminţiile, şi noi, şi ei, au avut de plătit mult mai mult decât ar fi însumat impozitele. Dar în loc să continue războiul împotriva elfilor, Regele nostru vorbeşte despre pace, neînţelegându-le adevăratele intenţii. Aceştia îşi doresc ca noi să pierdem războiul, nu vedeţi? Dacă imperiul se prăbuşeşte, ei or să ne poată lua pământurile! Orcii nu şi le doresc, ei ne vor pe noi morţi! Când străzile din Corcillum vor fi scăldate în sânge, elfii se vor bucura să ne vadă murind!

Mulţimea a vociferat aprobator, cu pumnii strânşi ridicaţi în aer. Fletcher a continuat să privească, uitând de scopul lor.

Nu mai văzuse niciodată pe cineva care să vorbească pe faţă împotriva Regelui, şi nici cu atâta ură împotriva elfilor. Nici măcar Rotherham nu era atât de pornit.

— Aşadar, ce ar trebui să facem? Cum îi putem forţa Regelui mâna? Vă spun eu! Mergem la ambasada lor şi îi ucidem până la unul pe ticăloşii ăia cu urechi ascuţite! a răcnit bărbatul, iar din cauza patimii cu care vorbea, părea aproape că ţipă.

De data asta, cei care-l ascultau nu s-au mai arătat atât de entuziasmaţi. Propunerea era atât de îndrăzneaţă, încât peste mulţime s-a aşternut o linişte uluită, tulburată apoi de rumoare. Bărbatul a ridicat mâna, cerând să se facă linişte.

— Da, e adevărat, primul pas e întotdeauna cel mai greu. Dar haideţi să-l facem împreună. Să nu irosim această ocazie! a declamat el, iar vorbele i-au fost însoţite de aclamaţiile timide ale mulţimii, aţâţate de discursul lui. Dar, mai întâi, daţi-mi voie să vă arăt cum trebuie procedat. Grindle, adu prizonierul!

Un bărbat gras şi chel, cu braţe la fel de vânjoase ca ale lui Othello, şi-a făcut apariţia pe o uşă din spatele podiumului, trăgând după el un elf care urla cât îl ţineau puterile. Chiar şi de unde se afla, mult în spate, Fletcher a recunoscut figura care se zbătea să scape.

— Sylva! a strigat el.

Capitolul 30

Mulţimea a fost cuprinsă de un freamăt de indignare şi de exaltare deopotrivă. Bărbatul gras de pe podium a fluturat un ciomag în aer, ceea ce a stârnit noi strigăte ale mulţimii Fletcher a început să-şi croiască drum înspre podium, dar Othello l-a oprit.

— Dă-mi drumul! i-a strigat Fletcher, zbătându-se să scape din strânsoarea ca un cleşte a gnomului.

— Nu suntem înarmaţi, Fletcher. Trebuie să mergem după ajutor! i-a zis Othello, în timp ce în jurul lor mulţimea fremăta.

— La cine să cerem ajutor, la pinkertoni? Dacă nu facem ceva chiar acum, Sylva o să moară, i-a răspuns Fletcher, eliberându-şi braţul şi repezindu-se înainte.

Îşi deschidea drumul împingând oamenii cu coatele, dar mulţimea devenea tot mai deasă pe măsură ce se apropia de podium. S-a trezit curând zdrobit între trupurile dezlănţuite şi abia mai reuşea să vadă ceva pe deasupra capetelor celor din faţa lui.

— Elfii au un asemenea tupeu, încât se plimbă pe străzile noastre de parcă nici nu le-ar păsa de război! a tunat bărbatul de pe podium. Grindle, adu-o aici, ca să putem cu toţii vedea ce le facem elfilor care nu ştiu care le e locul.

Oamenii au început să vocifereze, unii aprobând, alţii dezaprobând cuvintele bărbatului Atmosfera era la fel de încărcată ca fulgerul care a luminat copertina de deasupra, dând la iveală feţele celor care strigau. Soarele era pe cale să apună, iar cerul era de un albastru-închis, aşa cum e iarna, la ceasul apusului.

— Ce se petrece? l-a întrebat Othello din spatele lui, sărind întruna, în încercarea de a vedea ce se întâmplă pe podium. Solomon era ghemuit pe jos, lângă el, şi mârâia înspre picioarele care frământau noroiul în jur.

— Nu ştiu. Trebuie să găsim o cale să străbatem prin mulţime! a strigat Fletcher.

Aerul vuia de zgomotul tunetelor, de strigăte furioase şi de răpăitul ploii pe pânza întinsă de deasupra. Urletul Sylvei s-a ridicat din mijlocul acestui tumult, un ţipăt prelung, izvorât din teroare, care l-a pătruns pe Fletcher până în adâncul inimii.

A scrâşnit din dinţi cu furie şi a încercat din nou să înainteze, dar nu a câştigat mai mult de câţiva centimetri.

— Othello, pune-l pe Solomon să facă un pic de gălăgie! Dacă nu putem trece printre ei, trebuie să-i facem să se împrăştie, i-a strigat el peste umăr.

Din spatele lui a răsunat un muget, un răget adânc, care l-a trimis pe Fletcher cu gândul la un urs din munţi. Oamenii din jur s-au întors şi s-au împrăştiat care-ncotro, făcând un gol de vreun metru împrejurul lor.

— Ignatius! a strigat Fletcher, poruncindu-i în gând demonului să i se aşeze pe umăr.

Acesta a slobozit în aer o flamă sănătoasă, iar oamenii, speriaţi, s-au dat şi mai mult în lături. În faţa lor s-a deschis astfel o cărare,

moment în care s-au repezit pe scări şi sus, pe podium.

Fletcher a văzut dintr-o privire cum stă treaba. Vorbitorul cel furios ţinea capul Sylvei imobilizat pe un butuc, iar el îngenunchease alături. Grindle îşi ridicase ciomagul, pregătit să-i zdrobească elfei ţeasta. Biata fată era legată la ochi – nici măcar nu putea vedea de unde avea să i se tragă moartea.

Ignatius a reacţionat instinctiv, trimiţând o minge de foc drept în umărul grăsanului şi aruncându-l prin aer. În timp ce acesta se prăbuşea la pământ, Othello s-a repezit şi i-a tras un picior în tâmplă vorbitorului, doborându-l pe loc.

Alţi trei bărbaţi l-au atacat pe gnom, înarmaţi cu nişte bastoane ca ale pinkertonilor. Othello a încasat o lovitură în faţă şi s-a prăbuşit ca o marionetă cu firele tăiate. Înainte ca bărbatul să apuce să-l lovească din nou, Solomon i-a tras una în picior, care s-a îndoit, trosnind îngrozitor. Golemul i s-a căţărat pe piept şi a început să sară pe el. Pocnetul de coaste rupte a făcut să i se strângă lui Fletcher stomacul.

Ceilalţi doi bărbaţi s-au apropiat, rotindu-şi bastoanele cu o uşurinţă care vădea o practică îndelungată. Fletcher s-a albit la faţă şi s-a dat câţiva paşi înapoi, ca să câştige puţin timp, regretând că-şi lăsase arcul în cameră. Dăduse de belea.

— Hai, Ignatius, pe ei! a zis Fletcher.

Demonul a sărit de pe umărul lui de parcă ar fi fost un liliac infernal, un vârtej de gheare şi flăcări. A aterizat pe faţa bărbatului aflat cel mai aproape şi a sâsâit, iar coada lui subţire, cu vârf ascuţit, înţepa în stânga şi-n dreapta, ca un ac de scorpion.

Până să apuce să intervină celălalt bărbat, Fletcher s-a aruncat asupra lui. Înainte ca lovitura de baston să se abată asupra lui, a făcut să-i ţâşnească din mână o flamă care l-a orbit pe bărbat cu lumina ei albăstruie. I-a aplicat o lovitură între picioare, apoi i-a tras una în nas, în timp ce acesta se îndoia de durere. Rotherham avea dreptate: regulile sunt pentru gentlemani. Ignatius îi desfigurase celuilalt bărbat faţa. Acesta se tăvălea pe podea, gemând, în timp ce demonul îşi lingea botul plin de sânge, mulţumit. Se zisese cu inocenţa lui.

Sylva era legată fedeleş, dar se zbătea sălbatic. Solomon schelălăia şi îşi îngropa faţa în barba lui Othello.

Fletcher i-a desfăcut Sylvei banda de la ochi, apoi a început să tragă de noduri cu degetele îngheţate. Frânghiile erau îmbibate cu apă, dar s-au desfăcut când a tras de ele. În tot acest timp, mulţimea se uita ca la teatru.

— Desfă-le, desfă-le! a ţipat ea.

Avea ochii daţi peste cap. Cum ajunsese oare într-o asemenea situaţie? Ultima dată când o văzuse era cu Isadora, la Vocans.

În acel moment, a simţit o durere cumplită în tâmplă şi s-a trezit întins pe spate, nemaivăzând altceva decât pânza albă de deasupra. Apoi în faţa ochilor i-a apărut căpăţâna cheală a lui Grindle, care se pregătea să lovească din nou cu ciomagul. Era un obiect urât, inform, plin de noduri şi de asperităţi, asemenea unei ramuri de copac grosolan tăiate.

— Trădătorule! a şuierat Grindle. Umărul lui nu mai era decât o masă diformă de țesătură carbonizată şi de carne arsă.

L-a apucat pe Ignatius de gât aşa cum apuci un pui de găină, iar coada demonului se înțepenise în braţul lui gras. Fletcher a început să nutrească o oarecare speranţă în momentul în care pieptul lui Ignatius s-a umflat, dar pe nările lui nu a ieşit decât un firişor de fum. Grăsanul şi-a pus piciorul pe gâtul lui Fletcher ca să-l ţină nemişcat, apoi i-a ţintit capul cu ciomagul. Băiatul a închis ochii şi s-a rugat pentru o moarte rapidă.

Atunci a auzit un ţipăt, apoi o bufnitură. Un corp greu s-a prăbuşit peste el, zdrobindu-i pieptul şi tăindu-i răsuflarea. A deschis ochii şi a văzut-o pe Sylva, ţinând în mână un ciomag plin de sânge. Grăsanul scotea nişte sunete nedesluşite.

S-a zbătut să dea corpul la o parte, dar parcă încerca să mute un trunchi de copac.

— Nu pot să respir, a gâfâit Fletcher, cu ultima rămăşiţă de aer din plămâni.

Sylva s-a lăsat pe vine şi a împins cu toată forţa, dar abia dacă a mişcat un pic trupul grăsanului. Fletcher simţea bătăile inimii bubuindu-i în tâmple, neregulat, năvalnic. Vederea a început să i se întunece şi respira greu, încercând să tragă măcar un pic de aer în piept.

În acel moment, a apărut Othello, care se împleticea pe podium, cu sângele şiroindu-i pe obraz. Elfa şi gnomul au tras de corpul bărbatului până când Fletcher a putut să respire din nou, iar aerul pe care îl inspira cu lăcomie i se părea mai dulce ca mierea.

— Sunteţi nişte monştri! le-a strigat Sylva oamenilor, care priveau în tăcere, şi i-a scuipat.

— Hai să plecăm naibii de aici! a zis Othello, privind cu scârbă mulţimea.

L-au ridicat pe Fletcher în picioare, apoi au coborât treptele clătinându-se ca nişte beţivi, căci abia se mai ţineau pe picioare. De data asta, oamenii s-au dat la o parte ca să le facă loc să treacă.

Au străbătut cu mersul lor împleticit străzile pustii, sub rafalele de ploaie înteţite de vânt. Othello, care părea a şti încotro se îndreaptă, i-a condus pe străduţe înguste şi dosnice, până când au ajuns la drumul principal pe care veniseră la Corcillum. Nu aveau nici cea mai mică idee dacă sunt urmăriţi. Avea să se întunece dintr-o clipă în alta, dar însoţiţi fiind de Sylva, nici nu se punea problema să tragă peste noapte în vreo cârciumă. Au umblat vreme de trei ceasuri, fără să întâlnească nici măcar o căruţă, de niciun fel. Sylva era îmbrăcată doar într-o rochie de mătase şi îşi pierduse încălţările cât fusese captivă. Tremura atât de tare, încât cu greu a reuşit să îmbrace tunica lui Fletcher, când băiatul i-a oferit-o.

— Trebuie să ne oprim pentru odihnă! le-a strigat Fletcher ca să acopere vuietul vântului şi al ploii.

Othello a încuviinţat din cap, prea obosit ca să mai ridice privirea din pământ. Era alb ca varul la faţă, şi pe obraji i se scurgeau mici şuvoaie de apă roşiatică. Din cauza umezelii, rana de la cap nu se închidea de la sine.

Drumul era mărginit pe ambele laturi de lanuri verzi de porumb, dar Fletcher a zărit un acoperiş de lemn ivindu-se la o depărtare de câteva sute de metri, la dreapta.

— Pe aici! a strigat el, trăgându-i de pe drum.

Au străbătut o bucată de pământ acoperită de tulpini groase de porumb, pe care le călcau sub picioare. Solomon le deschidea drumul, în dorinţa de a-şi duce stăpânul la loc sigur.

Nu era decât o şura veche, de multă vreme părăsită. Fletcher s-a cam descurajat când a văzut că uşa fusese încuiată pe dinafară cu un lanţ ruginit, dar Solomon l-a rupt cu o lovitură de pumn.

Înăuntru era umezeală şi mirosea a mucegai, iar locul era plin de butoaie vechi cu făină, putrezite. Veniţi însă din potopul de afară, li se părea o binecuvântare.

Sylva şi Othello s-au prăbuşit pe podea, înghesuindu-se unul în altul ca să-şi ţină de cald. Fletcher a închis uşa şi s-a trântit şi el pe podea. Nu aşa îşi închipuise că avea să decurgă escapada în Corcillum.

— Nu vă faceţi probleme, o să vă ajut eu să vă încălziţi. Ignatius, vino aici.

Spiriduşul i-a coborât pe braţ şi l-a privit cu o expresie jalnică. Micuţa creatură avea pe gât, acolo de unde îl apucase Grindle, o pată de un roşu-închis. A tras adânc aer în piept şi a scos o flamă plăpândă, dar în umezeala dinăuntru nu a reuşit decât să aducă o geană de lumină în bezna din jur. Singura lumină pătrundea prin crăpăturile din pereţi, care lăsau însă să intre şi palele reci de vânt. Trebuia să existe o cale de a aprinde focul. Dacă Fletcher nu făcea nimic, aveau probabil să-şi afle sfârşitul.

Solomon a mârâit, apoi a început să facă bucăţi câteva dintre butoaie. Palmele Golemului erau ca nişte mănuşi de piatră, dar degetul opozabil îi îngăduia să poată sfărâma lemnul putrezit şi să arunce bucăţile în mijlocul încăperii.

— Gata, Solomon, nu-ţi irosi energia, a murmurat Othello.

Demonul s-a oprit şi i-a adresat lui Othello nişte bolboroseli spăşite. Apoi a început să mârâie şi a arătat înspre butoaie cu mâinile lui scurte.

— Bine, bine, a zis Othello, dând a lehamite din mână.

Solomon s-a reapucat de treabă, dar de data asta şi mai serios. Oare ce avea de gând?

— Face lemne pentru foc! Hai, mai repede, până nu intră Sylva în şoc, l-a îndemnat Fletcher.

Elfa tremura în continuare, cu genunchii strânşi la piept. Fletcher nici nu se putea gândi la ce zi avusese fata. Vârfurile urechilor, bătute de vânt, îi erau roşii şi îngheţate bocnă.

În scurt timp se strânsese o grămadă măricică de lemne, dar Fletcher a păstrat cea mai mare parte pentru mai târziu. Solomon a făcut aşchii din câteva bucăţi de lemn, cu care să aprindă focul, apoi Ignatius a suflat de mai multe ori flăcări, până ce un firicel de foc a prins să pâlpâie. Curând, în şură s-a răspândit o lumină călduţă, iar fumul ridicat a ieşit prin crăpăturile din colţurile acoperişului. Lemnul jilav ardea greu, aşa cum se întâmplă cu lemnul putrezit. Cu toate că în aer plutea un miros rânced, încet-încet frigul le-a ieşit din oase, iar hainele au început să li se usuce pe corp. Dar tot avea să fie o noapte lungă.

Capitolul 31

Fletcher a tresărit şi a privit în jur. Othello scormonea uşor prin foc cu un băţ. Era dezbrăcat până la brâu, căci îşi pusese cămaşa şi tunica să se usuce lângă foc.

— Cred că m-a luat somnul. Cât am dormit? a întrebat Fletcher, ridicându-se în capul oaselor.

Hainele lui erau încă jilave, dar a hotărât să nu le dea jos. Se gândea că Sylvei nu i-ar fi pe plac o atare privelişte. Dar, spre surprinderea lui, aceasta şedea de cealaltă parte a focului şi rupea o fâşie lungă din marginea rochiei. Ignatius era făcut covrig lângă ea, încălzindu-şi spinarea la foc.

— Numai câteva minute, Fletcher, a zis ea, întinzându-i lui Othello fâşia. Uite, bandajează-ţi capul cu asta. O să ajute la vindecarea rănii.

— Mulţam, i-a răspuns Othello, cu o expresie de plăcută surprindere pe chip. Îţi sunt recunoscător. Îmi pare rău că ţi-ai distrus rochia.

— Asta-i ultima mea problemă. Ce prostie din partea mea, să cred că pot să mă plimb pe străzile din Corcillum în plin război, fără să suport consecinţe.

— De ce ai făcut-o? a întrebat-o Fletcher, ridicând din sprâncene.

— Am crezut c-o să fiu în siguranţă cu alde Forsyth. Se plimbau cu demonii lor pe stradă, în văzul lumii, şi oamenii se ţineau la distanţă de noi. Acuma, dacă stau să mă gândesc, nici nu mă mai mir.

Îşi frângea mâinile, nervoasă.

— Mai mult ca sigur că, dacă un om s-ar aventura să se plimbe prin ţinutul elfilor, ar păţi cam la fel. Sunt rasişti de ambele părţi ale graniţei.

— Mă bucur că gândeşti aşa. Nu te-aş condamna dacă ai avea o părere cât se poate de proastă despre noi şi ţi-ai convinge tatăl să pună capăt oricăror încercări de alianţă între seminţiile noastre, a zis Fletcher, frecându-şi mâinile amorţite deasupra focului, ca să şi le încălzească.

— Nu, asta doar mi-a întărit hotărârea, i-a răspuns Sylva, cu ochii aţintiţi la foc.

Nu mai era fata înfumurată, cu nasul pe sus. Acum era o cu totul altă persoană, mult mai onestă.

— Cum aşa? a întrebat Fletcher.

— Dacă până şi acest aşa-zis război ne-a făcut să ne urâm atât de mult între noi, îţi dai seama la ce ar putea duce unul adevărat? i-a explicat ea, punând lemne pe foc.

— Care e starea de spirit în rândul elfilor? a întrebat Othello, scoţându-şi încălţările ca să-şi usuce şosetele la focul ce ardea cu trosnete.

Solomon le-a luat conştiincios, ca să le ţină aproape de flăcări.

— Unii înţeleg, fiind de părere că merită să ne aliem cu oamenii pe frontul de miazăzi, dacă astfel îi putem ţine la distanţă pe orei. Alţii susţin că oricum orcii nu s-ar aventura atât de departe în nord, chiar dacă s-ar prăbuşi Imperiul Hominum, i-a răspuns Sylva, strâmbând din nas la mirosul urât răspândit de şosetele gnomului. Dar tatăl meu e de multă vreme căpetenie, îşi aminteşte istorisirile spuse de tatăl lui, despre zilele când orcii făceau ravagii prin satele noastre, se distrau măcelărind locuitorii şi adunau capetele războinicilor noştri ca trofee. Elfii mai tineri nici nu ştiu că din cauza acestor incursiuni de pradă ale orcilor am început să ne construim casele în stejarii uriaşi de la miazănoapte, acum două mii de ani. Şi chiar şi atunci, asta nu a făcut decât să-i încetinească pe orei. Abia după ce primii oameni s-au aliat cu noi, i-am împins înapoi în hăţişurile lor şi am început să păzim fruntariile. Alianţa noastră e veche încă de când primii oameni au traversat Deşertul Akhad, numai că, în decursul timpului, cu trecerea atâtor generaţii, s-a destrămat.

— Am fost aliaţi cu elfii? a întrebat Fletcher, neîncrezător, făcând ochii mari.

— Înainte să vin aici în misiune diplomatică, am studiat istoria neamurilor noastre. Noi, elfii, trăim două sute de ani, aşa că amintirile istoricilor noştri sunt mai vechi decât cele pe care le au istoricii voştri. Regele Corwin, primul Rege al imperiului, a purtat un război împotriva orcilor în numele nostru. Elfii sunt cei care i-au învăţat, pe el şi pe cei din neamul lui, invocarea demonilor, în schimbul acordării protecţiei şi astfel au apărut primele familii nobiliare din Hominum.

— Uau! Habar nu aveam că aţi avut un rol în întemeierea imperiului, s-a minunat Fletcher. Şi nici că elfii au fost primii care au deţinut meşteşugul invocării.

— Nu-i chiar aşa, a murmurat Sylva. Orcii au invocat demonii cu mult înaintea noastră. Dar era un meşteşug brut, primitiv, şi nu capturau decât nişte demoni mici, nimic altceva. Ce n-aş da să fie la fel şi acum!…

— Am o întrebare, a întrerupt-o Othello. De ce nu ai venit la Vocans cu demonul tău? Mai mult ca sigur că aveţi demonii voştri, dacă voi i-aţi învăţat pe oameni cum să-i invoce.

— E greu de răspuns la întrebarea asta. După întemeierea Imperiului Hominum, a urmat pentru noi o lungă perioadă de pace. În vreme ce gnomii se răzvrăteau, iar orcii atacau teritoriul oamenilor, elfii s-au aflat într-o relativă siguranţă. Aşa că nu am mai avut nevoie de demoni ca să ne apărăm. Au mai intervenit, desigur, şi alţi factori. De pildă, invocarea demonilor a fost interzisă pentru o scurtă perioadă, acum patru secole, când duelul a ajuns la modă printre moştenitorii căpeteniilor noastre de clan. În cele din urmă, nu au mai rămas demoni de dăruit, căci fie erau ucişi în aceste dueluri, fie li se dădea drumul înapoi în eter.

Lui Othello i-au chiorăit maţele, iar Sylva a izbucnit în râs. Atmosfera sumbră din încăpere s-a evaporat.

— Am o idee, i-a anunţat Fletcher şi s-a ridicat.

După ce a stat în cumpănă o clipă, s-a repezit afară. După vreo jumătate de minut, a năvălit în şură, ud leoarcă din nou, dar cu braţele pline de porumb.

Pe când se aşeza la loc, Fletcher a observat ceva ce-i scăpase până atunci Othello avea tatuat cu negru pe spate un ciocan încrucişat cu o toporişcă. Desenul reproducea până şi cele mai mici detalii.

— Ce tatuaj frumos, Othello! Ce semnifică? a vrut el să ştie.

— A, ăla. E un sigiliu al gnomilor. Sunt cele două unelte pe care le folosim cel mai mult. Toporul semnifică curajul nostru în luptă, iar ciocanul, priceperea noastră ca meşteşugari. Mie însă nu mi-au plăcut niciodată tatuajele. Nu am nevoie de semne pe piele ca să vadă lumea că sunt un gnom adevărat, a mormăit Othello.

— Atunci de ce ţi l-ai făcut? l-a întrebat Sylva. Înfipsese câţiva ştiuleţi de porumb pe dinţii unei furci ruginite pe care o ţinea deasupra focului.

— Fratele meu şi-a făcut tatuajul ăsta, aşa că am fost obligat să mi-l fac şi eu. Uneori trebuie să îmi asum vina în locul lui Aşa că e preferabil să arătăm la fel. Pinkertonii îţi scot cămaşa când... îţi aplică pedeapsa.

Sylva a continuat să-l privească cu un amestec de nedumerire şi groază şi a făcut ochii mari când a văzut cicatricile gnomului.

— Suntem gemeni, dar oricum pinkertonii nu ar fi în stare să ne deosebească. Pentru ei, toţi gnomii arată la fel, a lămurit-o Othello.

— Atunci… sunteţi ca Isadora şi Tarquin, s-a încumetat ea să constate. Întotdeauna m-am întrebat cum o fi să ai un frate geamăn.

— Mă gândeam eu că sunt gemeni, dar nu eram sigur, a zis Fletcher, încercând să vadă în minte chipurile celor doi.

— Normal că sunt, i-a răspuns Othello. Întotdeauna primul născut e cel care moşteneşte capacitatea de a invoca demonii, iar când sunt gemeni, o moştenesc amândoi. Următorii copii au şanse mult mai mici, cu toate că se mai întâmplă uneori. Nimeni nu ştie de ce, dar asta a contribuit fără doar şi poate la consolidarea puterii în familiile nobiliare. Primul născut, băiat sau fată, moşteneşte întreg domeniul, aşa că pământurile nu mai sunt împărţite între mai mulţi copii, în cele mai multe cazuri. Dar alde Forsyth au destul pământ pentru amândoi, asta-i sigur!

Gnomul a scos un porumb din furcă şi a muşcat cu poftă din el, suflând să nu-şi frigă degetele.

— Spune-mi, Sylva, ce făceai în Corcillum? Te-ai întâlnit cu Genevieve şi cu ceilalţi la parfumerie? a întrebat-o Fletcher, încercând să treacă peste faptul că fusese cât pe ce să fie amândoi ucişi din pricina ei.

— Am mers împreună cu nobilii, într-o trăsură, până în piaţa oraşului Apoi Isadora şi Tarquin m-au dus în cartierul florarilor, căci voiau trandafiri proaspeţi pentru camerele lor. Îmi pusesem o basma ca să-mi ascund urechile şi părul, aşa că nu credeam c-o să am probleme. Dar probabil că m-au dat de gol ochii Grăsanul ăla, Grindle, mi-a smuls eşarfa de pe cap şi m-a târât pe o străduţă lăturalnică. Isadora şi Tarquin au şters-o la primul semn că se îngroaşă gluma. Nici nu s-au uitat în urmă.

Cum nu aveam la mine niciun pergament pentru invocare, Sariel a rămas absorbită în mine. Nu o să mai fac niciodată greşeala asta.

— Pergament pentru invocare? S-a mirat Othello, dând gata porumbul şi întinzând mâna să mai ia un ştiulete.

Sylva l-a plesnit în joacă peste mână.

— Nesătulule! Fletcher, ia şi tu. Am observat că ieri niciunul dintre voi nu a venit la masa de prânz, aşa că ar trebui să mănânci ceva.

— Mulţam! Nu am mâncat la prânz decât un măr, i-a zis Fletcher, luându-şi un ştiulete. Şi-a înfipt dinţii în boabele moi, care i-au inundat gura cu o neaşteptată dulceaţă.

— Un pergament pentru invocare, a zis Sylva, întorcându-se către Othello, este o pentagramă imprimată pe un petec pătrat de piele care îmi permite să îl invoc pe Sariel când e absorbită în interiorul meu. Nu ştiu dacă invocatorii voştri îl mai numesc aşa. Toate scrierile despre practicile de invocare pe care le-am găsit erau destul de vechi.

— Nu pot să cred că Tarquin şi Isadora au spălat putina, a exclamat Fletcher, cu gura plină de porumb.

— Şi asta nu e cel mai rău lucru. Amândoi îşi aveau demonul cu ei când am fost prinsă. Bănuiesc că prezenţa lor a atras atât de mult atenţia asupra noastră.

— Nişte laşi, a mormăit Othello.

— Iar demonii lor sunt din cei meseriaşi, primiţi de la părinţii lor, a continuat Sylva. Ar fi făcut faţă unui număr de bărbaţi de câteva ori

mai mare decât cei care m-au atacat. Dacă aş fi stat mai aproape de ei, bărbaţii ăia nu ar fi îndrăznit să mă atace, dar mă săturasem de pălăvrăgeala lor narcisistă, aşa că mă îndepărtasem puţin.

Sylva s-a oprit din vorbit ca să muşte delicat din ştiuletele ei.

— De ce ai încercat să te împrieteneşti cu ei, dacă îţi erau antipatici? a întrebat-o Fletcher.

— Sunt aici cu o misiune diplomatică. Cu cine crezi că ar trebui să mă împrietenesc, dacă vreau să mijlocesc o alianţă între popoarele noastre? Acum ştiu, bineînţeles, că cea mai bună cale este să ajung cât mai repede ofiţer şi să-mi fac un renume în luptă, nu să linguşesc nişe plozi răsfăţaţi, care nu au cu adevărat putere. Aşa o să se ducă vestea, dacă se află că elfii sunt în stare să lupte.

— Aha! a zis Fletcher.

Ceea ce spunea avea o logică, dar încă era jignit de felul în care se purtase cu el înainte. Apoi însă s-a gândit că nici lui, dacă ar fi singur pe teritoriul vrăjmaş, purtând o asemenea uriaşă responsabilitate, numai de politeţe nu i-ar arde.

— Bine. Acum ar trebui să ne culcăm, rămânem aici peste noapte. Probabil c-o să avem probleme pentru că lipsim toată noaptea, dar nu avem cum să ne întoarcem pe vremea asta, le-a propus Fletcher, întinzându-se lângă foc.

— Nu aş fi prea sigur, i-a răspuns Othello, folosindu-şi tunica făcută sul pe post de pernă şi aşezându-şi capul pe ea. Nu sunt străji la intrarea în Citadelă. Dacă ajungem înaintea celor care livrează alimentele, ne-am putea furişa înăuntru, fără să ne vadă nimeni.

Sylva s-a ghemuit lângă foc şi şi-a tras pe cap gluga tunicii, iar pe Fletcher l-a fulgerat un gând: cum de ştia Othello asta?

Capitolul 32

— Pe unde naiba aţi umblat? a şuierat Seraph.

Fletcher, Othello şi Sylva tocmai ce intraseră în camera pentru invocare, alăturându-se celorlalţi cât mai în linişte, pe măsură ce învăţăceii veneau din vestibul. Cei trei arătau groaznic, dar nu aveau ce face. Ajunseseră chiar în timp ce se descărnau căruţele care

aduceau proviziile, aşa că nu au putut decât să se furişeze înăuntru după micul dejun, chiar când să înceapă cursul.

— E o poveste lungă. O să-ţi spunem mai târziu, i-a şoptit Fletcher.

Agitaţia i-a atras atenţia Isadorei, care a făcut ochii mari când a văzut-o pe Sylva. L-a înghiontit uşor pe Tarquin, care a privit în jur şi a tresărit, surprins. Sylva le-a aruncat o privire absentă şi apoi s-a întors cu faţa către căpitanul Lovett, care aştepta să-şi găsească fiecare locul. Femeia cea înaltă purta un şorţ de piele peste uniforma de ofiţer, precum şi nişte mănuşi groase, tot de piele.

— Haideţi să facem puţină lumină aici, a zis Lovett şi a proiectat în aer câteva flame magice albăstrii Spre deosebire de Arcturus, ea le-a dat drumul să plutească la întâmplare prin încăpere, scăldând-o într-o lumină strălucitoare, stranie.

— Aşadar, am înţeles că Arcturus v-a dat voie, ieri, celor care aveaţi deja o anume experienţă cu flamele magice, să plecaţi mai devreme. Asta n-o să se întâmple la ora mea. Deviza mea e „practica duce la desăvârşire" şi, având în vedere scurta voastră şedere aici, ar trebui să profitaţi de fiecare secundă petrecută sub îndrumarea noastră.

Se plimba încoace şi-ncolo în faţa lor, purtându-şi privirea aspră de la un chip la altul. Nu era o persoană căreia Fletcher şi-ar fi dorit să-i stea în cale.

— Primul punct pe listă va fi să vă învăţ arta infuziei. Văd că unii dintre voi nu v-aţi adus demonii, aşa că presupun că aţi fost deja învăţaţi cum se face. Totuşi, viteza cu care puteţi elibera demonul din interiorul vostru poate reprezenta diferenţa dintre viaţă şi moarte. Credeţi-mă, ştiu ce spun. Aceia dintre voi care aţi învăţat deja de la părinţi veţi exersa în cercurile de invocare din cealaltă parte a încăperii. O să vin puţin mai încolo să văd cum merge.

Nobilii s-au îndepărtat cu îngâmfarea întipărită pe chip, sporovăind între ei şi râzând. Lovett împărţise încăperea în două cu ajutorul unei draperii mari, aşa că au dispărut în spatele acesteia. După câteva clipe, Fletcher a zărit pe sub ea nişte lumini strălucitoare. Ce soi de demoni aveau oare nobilii?

Sylva a ridicat mâna şi a făcut un pas în faţă.

— Eu sunt autodidactă. Aş putea rămâne cu ceilalţi, ca să învăţ corect tehnica? a întrebat elfa.

Lovett s-a uitat la rochia ei ruptă şi la părul în neorânduială şi a ridicat dintr-o sprânceană. După ce a privit-o critic îndelung, a încuviinţat:

— Bine. Dar te rog să reţii că, pe viitor, mă aştept să porţi uniforma, e zis ea.

Apoi s-a întors către ceilalţi.

— Mergeţi şi luaţi fiecare câte un pergament pentru invocare şi un şorţ de piele. În raftul de dedesubt ar trebui să găsiţi mănuşi şi ochelari de protecţie.

A întins mâna înspre capătul încăperii, şi o flamă magică a pornit în acea direcţie, oprindu-se deasupra unui şir de dulapuri construite în perete.

— Ce-aţi păţit? i-a întrebat în şoaptă Genevieve, în timp ce se îndreptau înspre dulapuri. V-am aşteptat cât de mult am putut, dar a trebuit să plecăm, să nu pierdem şi ultima căruţă.

— Noi am pierdut-o şi a trebuit să venim pe jos, în dimineaţa asta, i-a răspuns tot în şoaptă Fletcher, cotrobăind printre mai multe suluri de piele, până ce a găsit unul cu o pentagramă care nu era prea ştearsă. Nu era sigur că Sylva ar fi vrut să afle toată lumea ce păţise.

— V-aţi încăierat cu cineva pe drum? a întrebat Genevieve, neconvinsă.

— De ce crezi asta? a întrebat-o la rândul lui Fletcher, în timp ce-şi punea pe după gât şorţul de piele.

— Păi, făcând abstracţie de capul bandajat al lui Othello, şi tu ai un cucui cât un ou de gâscă la tâmplă, a remarcat Genevieve, în timp ce se întorceau.

Fletcher şi-a dus mâna la tâmplă şi a tresărit când şi-a dat seama că fata avea dreptate. Din fericire, ajunseseră din nou în faţa lui Lovett, care le-a aruncat o privire ce i-a redus la tăcere.

— Am înţeles că unii dintre voi au deja demonii de cel puţin şapte zile. Probabil că sunt deja foarte obosiţi, aşa că ar fi numai bine să îi absorbiţi chiar acum, ca să se poată odihni. Să ridice mâinile cei care şi-au primit demonii încă de săptămâna trecută, le-a cerut Lovett.

Genevieve şi Rory au ridicat mâna. După câteva clipe, a ridicat-o şi Fletcher.

— De unde ezitarea asta? Fletcher parcă te cheamă, nu? l-a întrebat Lovett, făcându-i semn să iasă în faţă.

— Eu am demonul de două săptămâni şi jumătate, i-a răspuns Fletcher. E în ordine?

— Nu e deloc în ordine. Pesemne că e sfârşit de oboseală. Ia să vedem, l-a certat ea.

Fletcher l-a îndemnat în gând pe Ignatius să se trezească. Acesta a scos un miorlăit plictisit şi a sărit din glugă pe podea.

A privit în jur cu curiozitate şi apoi şi-a lins botul. Probabil că era flămând rău, căci adulmecase până şi porumbul fript de noaptea trecută.

— E un pic cam somnoros, dar aşa e el de obicei, i-a explicat Fletcher, cuprins de vinovăţie în momentul în care demonul a căscat.

— O Salamandră, a exclamat surprinsă Lovett. O raritate! Maiorul Goodwin va fi extrem de interesat de el. Nu se întâmplă prea des să aibă ocazia să studieze o specie nouă de demoni.

— Ignatius o să fie bine? a întrebat Fletcher, îngrijorat în continuare că s-ar putea ca demonul lui să fie extenuat.

— Aşa s-ar zice, i-a răspuns Lovett. Cu cât e mai puternic un demon, cu atât poate supravieţui mai mult în lumea noastră în lipsa odihnei. De abia după câteva luni oboseala poate să îi pună viaţa în pericol. Credeam că, tu fiind un om de rând, demonul tău e dintr-o specie mai slabă. Deşi, după toate aparenţele, voi sunteţi o grupă norocoasă. Anul trecut, majoritatea celor de rând au primit Insecte, dar voi aveţi o Vidră, un Cameleon, o Salamandră şi un Golem.

— Şi un Canid, a exclamat Sylva, întinzându-şi pergamentul pe podea.

Fletcher a zâmbit, bucuros că elfa a ales să facă parte din grupul celor de rând.

Rory se bâţâia de pe un picior pe altul, strângând pumnii.

— M-am săturat să mi se tot spună ce ghinion am avut cu Malahi! a şoptit el, vizibil enervat.

— Ce ar fi să începi tu, Sylva? O să-ţi spun dacă procedezi corect. E destul de simplu, dacă ştii ce ai de făcut, i-a propus Lovett.

Fără să stea pe gânduri, Sylva a îngenuncheat pe podea şi şi-a aşezat mâinile îmbrăcate în mănuşi pe pergament. Ochelarii de

protecţie îi stăteau ciudat din pricina urechilor ascuţite, dar asta nu părea să o deranjeze. Fletcher era sigur că elfa de abia aşteaptă să se ştie din nou sub protecţia lui Sariel, după ceea ce pătimise cu o seară înainte. Sylva a început să respire adânc, regulat, şi şi-a fixat ochii asupra pentagramei, până când aceasta a început să licărească uşor, cu o lumină violetă.

— Uitaţi-vă cum propagă mana prin mâini, înspre pergament şi până în pentagramă. O să ştie când e momentul să facă să apară demonul, odată ce pentagrama va ajunge la o strălucire constantă.

Pentagrama răspândea o licărire albăstruie, dar vreo jumătate de minut nu s-a petrecut nimic. Nu se auzea decât răsuflarea grea a Sylvei, în timp ce stătea cu privirea aţintită asupra stelei, care licărea. Apoi, pe neaşteptate, silueta unui Canid a început să se închege parcă din neant, crescând într-o clipită, de la un punct luminos până la o formă strălucitoare, de mari dimensiuni Aceasta a răspândit la început o lumină albă, care apoi a pălit, iar Sariel a apărut stând deasupra pentagramei.

Cu cei patru ochi aţintiţi asupra Sylvei, demonul a sărit pe ea, doborând-o la podea. Apoi a început să o lângă pe faţă şi să latre voios. Fletcher se întreba dacă Sariel ştie prin ce trecuse Sylva cu o zi înainte. Poate că doar îi simţise lipsa stăpânei…

— E limpede că demonul tău are nevoie de puţină disciplină şi instruire, dar, oricum, ai făcut o treabă bună! O să îmi invoc demonul, pe Lysander, ca să vă arăt cum se face infuzia. Daţi-vă înapoi, vă rog! le-a spus Lovett.

Sylva şi Sariel s-au tras deoparte, iar ceilalţi s-au dat câţiva paşi în spate.

— Cu cât demonul vostru e mai mare, cu atât e mai dificil de invocat. Desigur, pe câmpul de luptă n-o să puteţi purta echipament de protecţie, dar e mai bine să ne luăm toate măsurile de precauţie atunci când se poate, mai ales dacă e vorba despre novici lipsiţi de antrenament, aşa ca voi, a zis Lovett, îngenunchind în colţul pergamentului pentru invocare. Principalul motiv pentru toate măsurile astea de protecţie este folosirea unor pentagrame codate, dar la asta o să ajungem mai târziu.

Dintr-un buzunar al şorţului de piele, a scos o pereche de ochelari de protecţie cu lentile negre şi o bonetă din piele, pe care şi le-a pus aranjându-le cu atenţie.

Pentagrama a început din nou să licărească, iar nişte scântei alburii au prins să sară, sfârâind, în jur. Deasupra a apărut un glob alb şi, spre uimirea lui Fletcher, în numai câteva secunde, un demon a început să prindă contur. Creatura avea corpul, coada şi labele din spate ale unui leu, dar capul, aripile şi ghearele din faţă erau ca de vultur. De mărimea unui armăsar, avea nişte pene de un maroniu-roşcat, care se pierdeau apoi în blana aurie care-i acoperea spatele de la mijloc în jos.

— Am şi eu norocul să deţin un demon rar, un Grifon. Dar nu mi-a fost dăruit. Am început şi eu cu o Insectă, la fel ca unii dintre voi. Nu fiţi descurajaţi de începutul acesta modest. Insectele sunt nişte creaturi profund credincioase şi, în plus, puteţi să controlaţi mai multe simultan. Pentru Lysander am nevoie de toată concentrarea numai ca să nu-l scap de sub control. Maiorul Goodwin o să vă înveţe mai multe despre cum să vă ţineţi demonii sub control, la cursul de demonologie.

Genevieve a zâmbit şi a ridicat-o pe Azura, ca să o sărute pe carapacea albăstruie.

— Înseamnă că şi dumneavoastră sunteţi de origine modestă? a întrebat Rory, dezlipindu-şi cu greu ochii de la impunătoarea creatură.

— Nu… cu toate că am fost de faţă atunci când primii oameni de rând au ajuns la Vocans. Eu sunt cea de a treia fiică a familiei Lovett de Calgary, o mică feudă din nordul imperiului. Printr-o coincidenţă stranie, tata a fost binecuvântat cu mai mulţi copii cu darul invocării. Eu eram cea mai mică, aşa că mie tata mi-a dat cel mai slab demon. Mă bucur că a făcut-o. Altfel, nu m-aş fi specializat în capturarea demonilor. Oricine poate ajunge să deţină un demon puternic ca acesta, cu condiţia să muncească din greu.

L-a cuprins pe Lysander cu braţul, iar acesta şi-a frecat plin de afecţiune pliscul de pieptul ei. Ochii Grifonului erau de un chihlimbariu-închis, mari şi inteligenţi ca ai unei bufniţe. Îi privea pe

rând pe învăţăcei, cu curiozitate, şi în cele din urmă a zăbovit asupra lui Ignatius, cu multă atenţie.

— Acum o să vă arăt cum se produce infuzia. Am putea spune că e o procedură inversă invocării. Pentagrama trebuie să fie îndreptată direct către demon, care nu trebuie să se afle prea departe. Din acest motiv îi punem să stea pe pergamentul pentru invocare. Oricum, dacă Lysander s-ar afla la câţiva metri de pentagramă, tot aş reuşi să o fac.

A îngenuncheat şi şi-a aşezat încă o dată palmele pe pergament, făcându-l din nou să scânteieze.

— Mai întâi, trebuie să propagaţi mana în pentagramă. În curând, veţi simţi un obstacol între conştiinţa demonului şi a voastră. În momentul în care simţiţi asta, trebuie să trageţi demonul înăuntru…

Respira greu, iar Lysander a început să strălucească, apoi s-a dezintegrat în mici dâre de lumină albă, care i-au pătruns în palme.

— Asta-i tot, i-a anunţat Lovett, cu fruntea plină de sudoare.

I-au aplaudat priceperea, dar pe Fletcher l-au cuprins temerile în momentul în care ea şi-a îndreptat privirea glacială spre el.

— Fletcher, o să fii primul care încearcă, pentru că demonul tău are cea mai mare nevoie de odihnă. Arcturus mi-a spus că eşti deosebit de dotat pentru magie. Hai să vedem dacă e valabil şi pentru infuzie.

Lovett i-a arătat cu degetul podeaua din faţa lui.

Fletcher şi-a întins fără grabă pergamentul pentru invocare şi i-a ordonat lui Ignatius să stea pe el. Demonul s-a aşezat unde îi ceruse, scoţând un bâzâit nervos, căci percepea neliniştea lui Fletcher. Acesta a făcut cum i se arătase, canalizând mana în pergament. Pentagrama a început să răspândească o strălucire violetă, intensă şi statornică.

— Îl simţi, Fletcher? l-a întrebat Lovett, apăsându-şi mâna pe umărul lui.

— Îl simt, a mormăit Fletcher printre dinţii încleştaţi.

În starea în care se afla, încărcat cu mana, lumina emisă de steaua strălucitoare aproape că îl orbea.

— Trage-l înăuntru. La început s-ar putea să se împotrivească, dar e normal la prima infuzie.

Lui Fletcher i se părea că vocea lui Lovett vine de departe. Mana îi pulsa prin vene cu fiecare bătaie a inimii, bubuindu-i în urechi. Conexiunea cu Ignatius era blocată. Apus stăpânire pe mintea demonului şi, cu un efort uriaş, l-a absorbit. Pentru o clipă, s-a opintit, şuierând printre dinţii încleştaţi. Era ca şi cum Ignatius ar fi fost prins într-o plasă elastică. După un timp care lui i s-a părut o veşnicie, s-a auzit un uşor pocnet, iar conştiinţa demonului s-a contopit cu a lui. Avea senzaţia că se afundă în apă caldă.

— Bravo, Fletcher! Acum te poţi odihni, i-a şoptit Lovett la ureche.

Fletcher şi-a lipit capul de pielea moale, trăgând cu nesaţ aer în piept. Îi auzea pe ceilalţi aplaudând şi strigând nedesluşit. Mintea îi era stăpânită de o fericire şi o limpezime ieşite din comun, ca atunci când eşti complet pe altă lume.

— Euforia pe care o simte Fletcher acum e produsă de contopirea conştiinţei lui cu o altă conştiinţă, dar nu va dura mult. Demonul e înlăuntrul lui, dar peste câteva minute nici nu-şi va mai da seama de asta. Ignatius va vedea tot ceea ce vede şi Fletcher, dar nu va înţelege mare lucru. Ceea ce se poate dovedi extrem de util atunci când trebuie să invoci demonul în toiul luptei, căci astfel demonii sunt pregătiţi să se confrunte cu situaţia de îndată ce reapar, le-a explicat Lovett, plimbându-se dintr-o parte în alta prin faţa lor. Unii invocatori reţin frânturi de amintiri de-ale demonului în lunile următoare primei infuzii. Şi această experienţă va trece, dar are o mare importanţă pentru felul în care învăţăm despre eter. Dacă vi se întâmplă, aveţi grijă să reţineţi toate detaliile şi să ne relataţi totul mie şi maiorului Goodwin. Avem nevoie de orice informaţie, cât de mică, pe care o putem obţine despre viaţa demonilor, a continuat ea.

Fletcher s-a ridicat cu greu în picioare şi s-a dus lângă ceilalţi, încă ameţit. Seraph l-a bătut pe spate, cu un rânjet de invidie pe faţă.

— Bravo! Cred că o să fii un adversar serios, i-a şoptit el.

— Nu prea cred. Era cât pe ce să-mi dau duhul, i-a răspuns Fletcher, simţind căldura radiată de Ignatius înlăuntrul lui.

Era o senzaţie stranie, dar abia reuşea să facă deosebirea între conştiinţa demonului şi propria conştiinţă. Acum acestea nu mai erau conectate, ci se contopeau, aşa cum un râu se revarsă în altul.

Othello i-a adresat un zâmbet de încurajare, iar Sylva l-a atins uşor pe braţ, apoi şi-a îndreptat din nou atenţia înspre Sariel. Elfa şi-a adâncit faţa şi mâinile în blana aurie a demonului, agăţându-se de acesta ca şi cum viaţa i-ar fi depins de el. Fletcher bănuia că o să treacă o vreme până când o să-şi mai dorească să îl mai absoarbă pe Sariel.

— Othello şi Fletcher, haideţi acum să ne uităm puţin la căpăţânile voastre, a zis Lovett, făcându-le semn să se apropie.

Când au ajuns în faţa ei, le-a şoptit:

— Nu aveţi nimic să-mi spuneţi? Şi voi, şi Sylva arătaţi de parcă v-aţi întors de la război, aşa că ar trebui să ştiu ce s-a întâmplat.

— Nu s-a întâmplat nimic, ne-am descurcat, a încredinţat-o Fletcher, cerându-i ajutor lui Othello din priviri.

— Am rezolvat-o, a întărit Othello.

Lovett i-a mai cercetat cu privirea câteva clipe, apoi a încuviinţat printr-o înclinare a capului.

— Bine, dacă vă răzgândiţi, puteţi veni să-mi spuneţi, a murmurat ea, privindu-i în ochi. Nu trebuie să vă descurcaţi de unii singuri, fără niciun ajutor.

A făcut apoi un pas în spate şi a zis cu voce tare:

— Apropiaţi-vă cu toţii! O să recurg la o magie pentru vindecare. Ar trebui să vedeţi şi voi.

Ceilalţi s-au apropiat, sporovăind entuziasmaţi de ocazia de a asista la încă o magie. Othello şi-a scos bandajul, dând la iveală o tăietură urâtă care-i brăzda tâmpla.

La vederea ei, pe faţa lui Fletcher a apărut o grimasă. Nu-şi dăduse seama cât de adâncă era rana.

— Priviţi cu atenţie, i-a îndemnat Lovett.

Cu o flamă magică, a trasat în aer un simbol în formă de inimă, apoi l-a îndreptat către tăietura lui Othello.

— Magia pentru vindecare are un efect puternic în cazul tăieturilor, al vânătăilor şi chiar al leziunilor interne, cu toate că este neputincioasă în ceea ce priveşte otrăvurile şi bolile, le-a explicat Lovett, încruntându-şi sprâncenele din pricina concentrării. Cere multă mana şi durează o vreme să o aplici, mai ales în cazul rănilor adânci.

A suflat şi o lumină aurie s-a revărsat din simbol înspre capul lui Othello. Timp de o jumătate de minut, nu s-a întâmplat nimic. Apoi, spre marea uimire a lui Fletcher, rana a început să se închidă, până când nu a mai rămas nicio urmă pe piele, în afara unei pojghițe de sânge uscat.

Cei din grup au început să aplaude, ovaţionând succesul. Lovett a privit fruntea lui Fletcher, dar a clătinat din cap.

— Va trebui să o laşi să se vindece singură, Fletcher, i-a spus ea, arătând cucuiul. S-ar putea să ai o fractură. Iar magia pentru vindecare ar putea face oasele să se sudeze incorect, aşa că ai rămâne desfigurat pentru totdeauna. Mai bine să nu riscăm.

Fletcher a încuviinţat din cap, pipăind cu degetele cucuiul, ceea ce l-a făcut să tresară de durere.

— În regulă, haideţi acum şi ceilalţi, e rândul vostru să învățaţi cum se face. Odată ce veţi fi asimilat tehnica infuziei, putem trece la lucruri mai amuzante, a exclamat Lovett, bătând din palme.

— Ce o să facem după? a întrebat Rory în timp ce-şi întindea pe podea pergamentul pentru invocare.

Lovett şi-a scos ochelarii de protecţie şi a zâmbit tainic.

— O să facem o incursiune în eter.

Capitolul 33

Următorul curs îl aveau cu maiorul Goodwin, un bătrân cu vorbă răstită, sever, cu un nas roşu şi un barbişon alb, ţepos. Se mişca dintr-o parte în alta a sălii de curs, cu toate că era trupeş.

— Demonologia are o importanţă uriaşă pentru magie şi pentru activităţile legate de eter. Ea presupune identificarea, cunoaşterea şi îmblânzirea demonilor de toate tipurile, precum şi studierea geografiei şi a diversităţii eterului. Fără a lăsa la o parte impactul pe care îl au demonii asupra nivelului de mana al invocatorilor şi a împlinirii acestora.

Vorbea sacadat şi împroşca salivă, pe care nobilii din primul rând o simţeau stropindu-le fruntea. Lui Fletcher îi părea bine să vadă că Tarquin era în bătaia focului şi, judecând după expresia de dezgust de pe faţa lui, nu îi făcea deloc plăcere să fie scăldat în salivă.

Din păcate, zâmbetul lui Fletcher i-a atras atenţia lui Goodwin.

— Băiete, tu de colo, a întrebat el, arătând înspre Fletcher, care este împlinirea unui invocator?

— Ăăă… fericirea? a încercat Fletcher un răspuns. Părea limpede că asta trebuie să fie, nu?

— Un răspuns de tot râsul. Împlinirea unui invocator ţine de numărul de demoni pe care îi poate stăpâni. Cineva destul de norocos să primească un demon atât de rar ar fi trebuit, speram eu, să se fi deranjat să studieze acest aspect înaintea primului curs. E limpede că m-am înşelat. Păcat, a zis Goodwin, scuturând din cap.

Fletcher, roşu la faţă de ruşine, simţea că obrajii îi iau foc. Din rândul din faţă, Isadora s-a întors către el şi a rânjit.

— E cineva pregătit, care ne-ar putea explica? Poate tu, Malik? a întrebat Goodwin.

— Domnule, fiecare invocator are din naştere un anumit nivel al capacităţii de a absorbi energia demonilor, a răspuns un nobil înalt, cu tenul închis la culoare. De pildă, căpitanul Lovett are capacitatea de a captura şi controla o Insectă şi un Grifon. Alţi invocatori ar putea să ţină sub control doi Grifoni, pentru că au un nivel de împlinire mai înalt decât ea.

— Corect. Bătrânul Rege Alfric are un nivel de împlinire de o sută, cel mai ridicat înregistrat vreodată, de când am început noi să clasificăm demonii. Ca să ne referim din nou la exemplul căpitanului Lovett, ştim că are un nivel de împlinire de unsprezece, dat fiind că Grifonul ei e un demon de clasa zece, iar Insecta, un demon de clasa unu. Altceva?

— Nivelurile de împlinire se pot îmbunătăţi, a zis Malik, după o pauză.

— Cum?

— Nu ştiu, domnule.

Mânios, Goodwin a tras adânc aer pe nas.

— Nu ajunge! Răspunsul e că, în timp, nivelurile de împlinire cresc în mod natural, într-un ritm variabil, pentru fiecare invocator. Procesul poate fi accelerat de munca susţinută a respectivului invocator. Lovett nu s-a născut cu nivelul de împlinire necesar pentru capturarea şi stăpânirea unui Grifon. A trebuit să lucreze

mult la acest capitol prin folosirea constantă a magiei, prin incursiuni în eter şi prin confruntarea frecventă cu alţi demoni şi controlul asupra lor. Unii invocatori nu ajung toată viaţa lor la un nivel de împlinire mai mare de cinci, în timp ce alţii încep cu cinci şi reuşesc să ajungă la douăzeci ori chiar mai mult. De ce, mă rog, nu vă notaţi ce vă spun? S-a răstit la ei Goodwin, împroşcându-i din nou cu stropi de salivă.

Toţi şi-au scos pergamentele din saci şi au început să mâzgălească de zor. Fletcher a rămas cu ochii aţintiţi la propriile mâini, descumpănit să-şi dea seama că el nu avea. Toţi ceilalţi ştiuseră cu săptămâni înainte că aveau să vină la Vocans, aşa că îşi aduseseră toate cele de trebuinţă, dar el uitase să-şi cumpere, în cele două zile de când era aici. Goodwin s-a zbârlit când a observat că Fletcher stă degeaba.

— Fletcher parcă te cheamă, nu? a mârâit el.

— Da, domnule, i-a răspuns Fletcher, cu capul plecat de ruşine.

— Cât timp ceilalţi sunt ocupaţi să înveţe, poate îmi spui şi mie ce se întâmplă cu un demon atunci când stăpânul lui e ucis.

Fletcher s-a gândit la întrebare, dorindu-şi să se poată reabilita, chiar dacă asta însemna să ghicească răspunsul. Ştia că demonii morţi erau adesea conservaţi în borcane şi vânduţi ca nişte curiozităţi Dar desigur că trebuia să se procedeze cumva atunci când invocatorul murea şi lăsa demonul fără stăpân… sau era o întrebare-capcană?

Fletcher şi-a amintit ce povestise Rotherham despre Baker şi demonul care nu voia să plece de lângă stăpânul mort. Poate că era o capcană!

— Nimic, domnule, a răspuns el, sigur pe sine.

Dar s-a pleoştit când a văzut rânjetul lui Tarquin. Ştia că răspunsese greşit dinainte să înceapă Goodwin să vorbească.

— E absurd! Tu chiar nu ştii nimic despre demoni? Când un invocator moare, demonul lui mai rămâne în lumea noastră doar câteva ore, apoi e reabsorbit în eter. Ca să poată sta în lumea noastră, un demon trebuie să fie controlat de un invocator. Legătura asta îi ţine aici Altfel dispar, pur şi simplu. Sau poate că îţi închipui că există demoni sălbatici care bântuie pe aici?!

Goodwin vorbea tare, ca să audă toţi, şi ca urmare scârţâitul peniţelor pe hârtie s-a intensificat. Maiorul i-a întors spatele lui Fletcher, cuprins de dezgust, şi s-a îndreptat către peretele din spatele lui, de care erau rezemate mai multe teancuri de suluri de pergament. A ales unul dintre ele, l-a desfăşurat şi l-a prins pe perete. Pe el era schiţa detaliată, în alb-negru, a unui demon Insectă, iar dedesubtul desenului erau tot felul de statistici şi de cifre.

— Astăzi o să vorbim despre Insecte, clasa de demoni cea mai de jos, alţii decât feluriţii lor verişori aflaţi pe prima treaptă a lanţului trofic, care nici nu merită să fie capturaţi. Ştiu că azi avem doi demoni Insectă aici, şi anume Scarabei, cei mai puternici din categoria Insectelor. Sunt slabi ca mana, dimensiuni şi forţă, dar sunt folositori ca iscoade. Se pricep de minune să distragă atenţia duşmanului în timpul luptei, mai ales dacă ţintesc la ochi. Demonii lui Genevieve şi Rory sunt Scarabei tineri, dar în câteva luni or să le crească ace, care pot cauza forme uşoare de paralizie şi o durere destul de serioasă. Un roi de zece ace îi poate veni de hac unui ore de mărimea unui taur, aşa că nu trebuie subestimat efectul otrăvii lor.

— Foarte tare! a răsunat glasul lui Rory, care şi-a acoperit imediat gura cu palma.

Ceilalţi au izbucnit în râs, cu excepţia lui Goodwin, care a pufnit, nervos.

Lecţia a continuat aşa timp de câteva ore, au scris diferite statistici şi au vorbit despre obiceiurile de creştere şi de hrănire ale Scarabeilor. Fletcher se uita posomorât la teancurile de foi care se adunau pe băncile celorlalţi, până când Othello l-a înghiontit cu piciorul şi i-a şoptit:

— Nu-ţi face griji, poţi să copiezi notiţele mele, mai târziu.

În timpul prânzului, Fletcher a reuşit să împrumute o pană de rezervă de la Rory şi o bucată de pergament de la Genevieve, aşa că era ceva mai pregătit pentru a doua parte a cursului.

Dar când s-au întors în sală, a fost surprins să-l găsească pe Scipio aşteptându-l, cu nerăbdarea întipărită pe chip.

— Fletcher, trebuie să te prezinţi la bibliotecă. Încă nu ai predat cartea lui James Baker, deşi ţi s-a spus de acum două zile să i-o duci bibliotecarei, a spus el, enervat. Maior Goodwin, te superi?

— Nici vorbă! Cadetul ăsta m-a dezamăgit, şi-a vărsat Goodwin năduful.

Scipio a ridicat din sprâncene, dar nu a zis nimic. Fletcher şi-a adunat lucrurile, simţind că intră în pământ de ruşine. Făcuse o impresie chiar atât de proastă?

— Măi să fie, s-ar zice că ăştia de la bibliotecă chiar nu glumesc cu restituirea la timp a cărţilor, i-a şoptit Rory la ureche.

— Ne întâlnim acolo. Ai grijă să aduci cartea, i-a spus Scipio lui Fletcher, apoi a ieşit din sală fără să se uite în urmă.

Fletcher a urcat în grabă scările, boscorodindu-şi uituceala. Uitase să îi scrie lui Berdon, uitase să predea cartea şi, cel mai important, uitase să se uite prin ea.

Şi-a amintit însă că în căruţa cu oi fusese prea întuneric ca să citească, lucru care îl necăjise la culme. În timpul acelei călătorii trebuise să îndure o căldură cumplită şi o duhoare groaznică şi nu avusese nimic cu care să-şi mai treacă timpul, în afara propriilor gânduri. Chiar şi aşa, tot ar fi putut găsi timp să răsfoiască măcar cartea, cu o noapte în urmă.

După ce a ajuns în vârful turnului şi a luat cartea, Fletcher s-a grăbit să ajungă la bibliotecă, astfel că acum gâfâia. S-a sprijinit de perete ca să-şi recapete suflul. Nu voia să-i dea lui Scipio motive să-şi facă despre el o părere şi mai proastă decât avea deja, înfăţişându-se într-un asemenea hal.

— Ce mai aştepţi, Fletcher? intră odată! a răsunat în spatele lui vocea lui Scipio, făcându-l să sară cât colo.

Rectorul şi-a pus mâna pe umărul lui şi l-a îmboldit să între.

Au pătruns în bibliotecă împreună, iar mirosul mucegăit al cărţilor vechi i-a amintit lui Fletcher de cripta din Pelt. Oare chiar trecuseră doar câteva săptămâni de atunci?

— A, iată-te în sfârşit! Trebuie să recunosc că aşteptam cu nerăbdare. Mulţumesc că l-aţi adus, domnule rector Scipio, s-a auzit o voce dindărătul rafturilor.

Câteva clipe mai târziu, o femeie de vârstă mijlocie, cu păr blond cârlionţat şi ochelari cu ramă aurie, şi-a făcut apariţia de după nişte rafturi cu cărţi Avea o înfăţişare distinsă şi o expresie sinceră pe chip.

— Dânsa e doamna Rose Fairhaven, bibliotecara şi sora medicală de la Vocans. E de multă vreme aici, cu noi, a făcut Scipio prezentările.

— Haideţi, domnule rector, mă faceţi să par o femeie în vârstă. Nu a trecut chiar atât de mult!

Şi către Fletcher:

— Ia dă-mi cartea, să vedem despre ce e vorba.

Le-a făcut amândurora semn să se apropie de o măsuţă, luminată de o mulţime de lumânări aprinse.

— Pune-o aici, ca să o pot studia. Arcturus mi-a explicat de unde provine. Mi-l amintesc pe James Baker. Un băiat tăcut, desena tot timpul. Avea suflet de artist, nu de războinic. Nu avea stofă de soldat. Mi-a părut rău să aud ce i s-a întâmplat.

A oftat şi s-a aşezat la măsuţă.

Fletcher a pus cartea jos şi i s-au alăturat, aplecându-se peste măsuţă, în timp ce bibliotecara dădea paginile cu un aer cunoscător.

— Extraordinar! a şoptit ea.

Paginile erau acoperite de schiţe elaborate înfăţişând demoni şi de un scris mărunt. Totul era foarte amănunţit, cu statistici şi măsurători cam ca în pergamentul cu schiţa detaliată a demonului Insectă pe care îl folosise maiorul Goodwin în predare.

— Baker era interesat de demonii din partea de eter a orcilor, le studia comportamentul, trăsăturile. Probabil că a făcut disecţii pe toţi demonii conservaţi care i-au picat în mână! E exact ceea ce ne trebuie pentru arhivă. Cei mai mulţi războinici-magi par a fi uitat una dintre zicerile cele mai importante pentru un soldat: cunoaşte-ţi duşmanul! Poate că acum, când avem totul scris pe hârtie, chiar or să ţină seama de asta.

Fletcher a rânjit, bucuros că făcuse şi el, în sfârşit, un lucru bun, chiar dacă indirect.

— Excelente veşti, doamnă Fairhaven, cu toate că sperasem că vom găsi informaţii despre împrejurările în care a găsit pergamentul pentru invocarea Salamandrei lui Fletcher, a zis Scipio, cu o uşoară dezamăgire în glas.

— De fapt, doamnă Fairhaven, dacă deschideţi spre sfârşitul cărţii, s-ar putea să fie ceva despre asta. Cred că Baker a început să ţină un

jurnal spre sfârşit, a sugerat Fletcher.

Bibliotecara a dat paginile până a ajuns la ultimele foi care nu mai erau acoperite de desene, ci doar de scris.

— Ia stai, asta ce-i? a zis ea, scoţând pergamentul pentru invocare şi ridicându-l în lumină, să-l cerceteze.

— Ăăă… n-aş atinge aia în locul dumneavoastră, a îngăimat Fletcher.

— Ştiu ce e, Fletcher, a spus doamna Fairhaven, mângâind fascinată bucata de piele de om. Aşa procedau de obicei în vechime şamanii orei atunci când le dăruiau ucenicilor demoni: gravau formula de invocare pe pielea unui duşman. În zilele noastre, nu prea se mai practică. Ia să vedem ce a avut Baker de zis despre asta.

A scrutat paginile, în timp ce Fletcher şi Scipio aşteptau, răbdători. Părea că e capabilă să citească cu o viteză uluitoare, dar, la urma urmei, era bibliotecară. Nu după multă vreme, a închis cartea şi a pus-o deoparte.

— Bietul James, a zis ea, clătinând din cap. Spre sfârşit era foarte abătut – nimeni nu-i lua în serios cercetările. Ceilalţi războinici-magi nu îl respectau, pentru că nu era prea dotat pentru invocare. A avut ghinionul să aibă un nivel de împlinire de numai trei, săracul de el. Eu bănuiesc că misiunea în care şi-a găsit sfârşitul, în inima pădurii, sortită din start eşecului, a fost o încercare disperată de a întâlni un şaman ore şi de a afla cumva codurile pe care le folosesc ei.

— Ce nebunie din partea lui, a pufnit Scipio, ridicând exasperat mâinile. Şamanii orei ştiu că încercăm să le aflăm codurile, aşa că nu intră niciodată în eter în apropiere de linia frontului. Ia spune-mi, ce-i cu pergamentul ăsta? La urma urmei, el ne interesează cel mai mult.

— Aici scrie că l-a găsit îngropat sub pământ, într-o fostă tabără de-ale orcilor. Ceva mai înainte, scrisese în jurnal că găsise în acelaşi loc o mulţime de oase, şi de orei, şi de oameni. Bănuiesc eu că tabăra orcilor a fost atacată în toiul unei ceremonii de dăruire a demonilor, iar pergamentul a ajuns într-o groapă comună. Probabil că oamenii care au acoperit groapa nu şi-au dat seama de importanţa lui, a explicat doamna Fairhaven, mângâind bucata de piele cu o fascinaţie morbidă.

— Nu ne e de niciun folos! a bombănit Scipio, şi o mare dezamăgire i se citea în glas. L-a găsit din întâmplare, chestie de noroc. Mă îndoiesc că o să mai dăm şi peste alte pergamente, dacă dezgropăm oseminte vechi. Fă copii ale cărţii, mai puţin jurnalul, şi trimite-le războinicilor-magi.

— Da, domnule, o să mă apuc în noaptea asta. Dar va trebui să angajez câţiva scribi, ca să reproducă cum trebuie desenele, i-a răspuns doamna Fairhaven, răsfoind cartea cu un aer absent.

— Aşa să faci. Măcar să ne alegem cu ceva din toată povestea asta, a zis Scipio şi a părăsit biblioteca. Desigur, pe lângă faptul că te avem cu noi, Fletcher, a adăugat el de pe coridor.

Fletcher nu-şi putea lua ochii de la carte. Îi era ciudă că întârziase atât de mult să o citească, deşi ar fi avut timp berechet. Doamna Fairhaven răsfoia mai departe paginile, iar când Fletcher s-a mutat de pe un picior pe altul, a ridicat ochii din carte, ca şi cum uitase de prezenţa lui.

— Îmi pare rău, Fletcher, dar mă captivează cartea asta. Îţi mulţumesc mult că mi-ai adus-o. Din păcate, va trebui să o păstrez o vreme, până când vom face suficiente copii. Cred că va dura câteva luni După aceea, ţi-o dau înapoi.

Capitolul 34

Fletcher sperase să vadă ce fel de demoni aveau nobilii când, în cele din urmă, Lovett a hotărât că toţi cei de rând ajunseseră să stăpânească practica infuziei. Din păcate, le cerea de fiecare dată să-şi absoarbă demonii înainte de a ieşi de după draperie.

A fost surprins să afle că Rory şi Genevieve erau experţi în infuzie, în timp ce lui Seraph, lui Othello şi lui Atlas le trebuiseră câteva încercări până să reuşească. Era însă firesc, dat fiind că, cu cât e demonul mai puternic, cu atât e mai dificilă infuzia.

Pe măsură ce se desfăşurau cursurile, Fletcher a început să-şi evalueze colegii. Nobilii erau înzestraţi, dar loaze. Se mulţumeau cu nivelul de cunoştinţe şi de pricepere pe care îl aveau, aşa că nu se omorau cu învăţatul.

Cei de rând, dimpotrivă, învăţau ca apucaţii, acumulând cât mai multe informaţii cu putinţă. Dar, din păcate, întrucât repetiţia e mama învăţăturii, lucru valabil atât pentru magie, cât şi pentru infuzie, progresele erau lente.

Erau însă şi câţiva fruntaşi printre prietenii lui Fletcher. Sylva şi Othello, care erau talente înnăscute, primeau aproape la fiecare lecţie laude din partea profesorilor, lucru valabil şi la cursul de demonologie, ceva mai cerebral. Cei doi îşi petreceau practic tot timpul la bibliotecă, căutând cunoştinţe secrete prin tomuri străvechi. Fletcher a învăţat de la ei la fel de mult ca de la maiorul Goodwin.

În ceea ce priveşte grupul celor de rând, primii erau Fletcher şi Seraph, chiar dacă asta se datora mai degrabă muncii susţinute decât înzestrărilor naturale. Restul luaseră obiceiul să-şi petreacă weekendurile în Corcillum, ca să cumpere cadouri şi lucruri utile, pentru a le trimite familiilor lor. Se părea că familia lui Seraph era oricum înstărită şi vizitase Corcillum în trecut, aşa că el prefera să-şi petreacă timpul împreună cu Fletcher, învăţând.

Era un flăcău vesel, cu un simţ al umorului cam deocheat, care îi atrăgea adeseori priviri dezaprobatoare din partea Sylvei şi a lui Othello, când citeau în liniştea bibliotecii prăfuite.

— Apropiaţi-vă cu toţii, i-a invitat Lovett, trezindu-l pe Fletcher din reveriile lui.

Patru servitori aduseseră o masă rotundă de piatră şi o puseseră în centrul încăperii. Era acoperită cu un cearşaf alb, dar Fletcher a observat o umflătură mare, rotunjită, în mijloc. Şi-au găsit toţi câte un loc în jurul mesei, înghesuiţi. Isadora a făcut mutre când Atlas, lac de sudoare, s-a strecurat lângă ea şi şi-a acoperit ostentativ nasul, cu o batistă de dantelă.

— Scuze, a murmurat Atlas, stânjenit.

Lovett s-a ridicat de la masă şi a îngenuncheat lângă pentagrama cea mai mare, aflată chiar în centrul încăperii. Spre deosebire de pergamentele pentru invocare pe care le foloseau ei, această pentagramă era încercuită de nişte semne criptice asemenea celor ce fuseseră gravate pe coperta cărţii lui James Baker.

— Să nu folosiţi niciodată o pentagramă codată dacă nu e un profesor de faţă, aţi înţeles? a mormăit Lovett, arătând înspre steaua din faţa ei. Cine încalcă această regulă e exmatriculat pe loc. Să nu ziceţi că nu v-am avertizat.

Învăţăceii au încuviinţat din cap, cu un aer tâmp, iar ea a activat pentagrama, ale cărei linii au început să pârâie pe măsură ce se încărcau cu energie şi să arunce scântei în toate părţile. De această dată, Lovett a rămas timp de câteva minute cu capul aplecat, iar concentrarea i se citea pe faţa crispată. Pentagrama pulsa, scoţând un bâzâit difuz, tremurător ca lălăiala neîntreruptă a unui smintit.

— Uau! Dacă îi ia atât de mult lui Lovett, cred că n-aş putea folosi o pentagramă codată nici dacă aş vrea, a şoptit Seraph de lângă el. Eu de abia îl absorb pe Sliver fără să leşin.

— Nu-ţi face probleme. Sunt sigur că, dacă exersăm, o să reuşim, i-a răspuns Fletcher, tot în şoaptă.

În cele din urmă, în mijlocul stelei a prins a se forma un glob ce atârna în aer asemenea unui soare de un albastru palid. Lovett, care răsufla greu, s-a mutat, tot în genunchi, la următoarea pentagramă. Cu o uşoară atingere, a făcut să se materializeze un demon deasupra acesteia.

— O Insectă! i-a şoptit Genevieve lui Rory.

Lovett a auzit-o şi s-a întors către ei, zâmbind obosită.

— Corect. Sunt cele mai bune iscoade, întotdeauna e nevoie de ei când vânezi în eter. Valens e primul meu demon. Fără el nu aş fi reuşit să-l capturez pe Lysander şi, de fapt, pe niciunul dintre demonii pe care i-am avut înaintea lui.

S-a întors la masă şi şi-a aşezat o mână pe cearşaful alb care o acoperea. În cealaltă mână avea o fâşie lungă de piele care era legată de baza pentagramei codate. Fletcher bănuia că în felul acesta îşi putea propaga mana.

— Ceea ce am să vă arăt e bunul cel mai de preţ al Academiei. Să nu-l atingeţi, nici măcar cu o suflare. Doar vă uitaţi la el, le-a şuierat Lovett, privindu-i pe fiecare în ochi, până ce toţi au încuviinţat din cap. Cu acest ultim avertisment, a tras pânza, dând la iveală ceea ce se afla dedesubt.

O gemă uriaşă era aşezată pe o lespede de marmură albă. Cristalul, de un violet-închis ca florile de iarbă-neagră, avea limpezimea unui izvor de munte.

— Această gemă este un tip foarte rar de cristal, numit Corundum, le-a explicat Lovett. Pot fi de aproape orice culoare, dar bucăţi translucide precum aceasta se găsesc extrem de rar. Le numim globuri magice, iar acesta anume e cunoscut drept Oculus. O să vă dăm noi câte unul, în caz că nu vă permiteţi să vă cumpăraţi singuri, cu toate că or să vi se pară, probabil, slăbuţe în ce priveşte calitatea şi dimensiunea…

Lovett i-a făcut un semn lui Valens, iar micuţa creatură a zburat pe deasupra capetelor lor şi s-a aşezat pe gemă. Spre deosebire de Malahi şi Azura, avea o carapace temă, de un maroniu-închis. Ca şi cum i-ar fi citit lui Fletcher gândurile, Lovett i-a zâmbit cu înţeles şi a mângâiat carapacea demonului.

— Valens e cât se poate de potrivit pentru treaba asta. N-o arăta el spectaculos pe umărul meu, dar e şi extrem de greu de zărit de vreun demon flămând, în eter.

Pe Fletcher l-a fulgerat catorinea lui Ignatius înfruptându-se dintr-un gândac maroniu atunci când îl invocase, dar cum acela era mult mai mic decât orice demon Insectă pe care-l văzuse el, s-a gândit că o fi vorba de o specie diferită.

— În regulă, haideţi să-i dăm drumul! Trebuie să împingeţi mana, prin intermediul demonului, în glob, în felul acesta, le-a arătat ea, aşezându-şi mâna liberă peste Valens.

Gemă s-a făcut neagră. Când şi-a îndepărtat mâna, culoarea s-a schimbat din nou. La început, Fletcher a crezut că globul devenise o oglindă, căci îşi putea vedea reflectat propriul chip. Dar imediat acesta a fost înlocuit de imaginea lui Seraph.

— Acum priviţi prin ochii lui Valens. Această tehnică este numită străvedere şi e foarte folositoare pentru spionare şi pentru a-ţi controla demonul de la distanţă. Îţi permite să percepi gândurile demonului, dar poţi de asemenea să vezi în glob ceea ce vede el. Este extrem de important să verifici ce se află de cealaltă parte a portalului cu ajutorul celui mai slab dintre demonii pe care îi ai, înainte de a pătrunde în eter. Dacă de cealaltă parte e un pericol,

atunci prefer să îl pun în primejdie pe Valens, nu pe Lysander, pentru că un demon Insectă e mai mic şi mai sprinten, aşa că are mai multe şanse să treacă neobservat şi poate scăpa mai uşor.

Imaginea a început să tremure în momentul în care Valens a zbârnâit prin aer şi a planat exact deasupra sferei albastre, care se învârtea. Lovett a plescăit din limbă şi, la acest semn, demonul a intrat în glob cu viteza glonţului.

Primul lucru pe care l-a văzut Fletcher în interiorul globului a fost un sol roşiatic, deasupra căruia se învârteau grăunţi fini, ruginii, de nisip, care, purtaţi de rafalele de vânt, alcătuiau vârtejuri de praf. Cerul era colorat în portocaliul răsăritului de soare, fără însă ca astrul să-şi răspândească lumina şi căldura. Peisajul era presărat cu copaci pipernicıţi, cu ramuri rare, răsucite în chipuri ciudate. Era un ţinut lipsit de viaţă, doar coaja uscată a unui pământ de multă vreme neînsufleţit.

— Perfect! a zis Lovett. Am pătruns în tărâmurile moarte.

— Tărâmuri moarte? a întrebat, uimit, Rory.

— Accesul în eter nu e o ştiinţă exactă. E o mare marjă de eroare în ceea ce priveşte locul în care ajungi. Tărâmurile moarte au avantaje şi dezavantaje, depinde de scopul pe care îl urmăreşti. Acolo nu te poate lua nimic prin surprindere, dar dacă încerci să capturezi un demon, va trebui să îl tragi după tine o distanţă destul de lungă până ajungi înapoi, la portal. Dacă aş fi în căutarea unui demon, atunci aş închide acest portal şi aş deschide altul, dar pentru exerciţiul nostru este locul ideal. Tărâmurile moarte se află între vid şi cercul exterior al eterului locuit, a răspuns Lovett, cu o voce încordată.

Fletcher a observat cum îi pulsa o venă pe frunte. Probabil că intrarea în eter cere multă energie şi concentrare.

Valens a cotit şi s-a îndepărtat de calea de acces, zburând din ce în ce mai sus. În încăpere se aşternuse liniştea, astfel că se auzea doar răsuflarea grea a lui Lovett, în timp ce minutele se scurgeau unul după altul. Peisajul părea că devine tot mai pustiu, copacii s-au împuţinat, până când a rămas doar pământul neted, gol.

— De unde ştii încotro trebuie s-o iei? a întrebat Tarquin. Mie mi se pare că peste tot e la fel.

Fletcher şi-a dat seama că era o întrebare bună. Tânărul nobil nu era prost deloc.

— Portalul este îndreptat întotdeauna direct către centrul eterului atunci când pătrunde demonul, ceea ce îţi permite să te orientezi imediat ce intri în plus, toţi demonii sunt atraşi instinctiv către centru şi au un soi de busolă internă, care le spune unde se află acesta. Ne putem orienta folosindu-ne de acest lucru, dar e nevoie de practică şi nu e o metodă foarte exactă. Din pricina asta, pătrunderea în eter este întotdeauna riscantă. Pot menţine deschis portalul numai o anumită perioadă de timp şi, dacă acesta se închide înainte ca Valens să se întoarcă, legătura dintre noi se pierde şi rămân fără el, le-a explicat Lovett.

Tarquin a dat să mai pună o întrebare, dar Fletcher i-a luat-o înainte:

— Ce vreţi să spuneţi prin centrul eterului? Asta înseamnă că eterul are o anumită formă? a vrut el să ştie.

— Din ceea ce ştim, eterul are forma unui disc. Demonii mai slabi stau în general pe inelele exterioare, în timp ce demonii mai puternici gravitează în jurul centrului. Se pare că există şi un lanţ trofic rudimentar, la capătul căruia, cel mai aproape de tărâmurile moarte, se află Insectele.

Tarquin a încercat să spună ceva, dar Lovett a ridicat o mână, cerând linişte.

— Păstraţi întrebările pentru mai târziu. Este destul de dificil să păstrez deschis portalul şi să îl ghidez pe Valens, fără să mai trebuiască să mă gândesc şi la ce să vă răspund vouă.

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, pentagrama a început să licăre. Lovett a mormăit ceva, iar aceasta şi-a recăpătat culoarea purpurie.

În ciuda concentrării pe care o cerea lecţia, Fletcher şi-a permis să se relaxeze, poate pentru prima dată. Toţi aveau de învăţat ceva aici, până şi Tarquin. Pentru Fletcher totul era atât de logic, de parcă îşi amintea lucruri de mult uitate. Era făcut pentru asta.

În glob, linia orizontului începea să se îndepărteze, înghiţită de întuneric, iar cerul s-a făcut negru ca smoala, fără urmă de stea. Dar

micul demon zbura tot mai sus. În cele din urmă s-a oprit şi a privit încă o dată în jos.

— Uitaţi-vă cu atenţie şi o să-i vedeţi, a zis Lovett, cu vocea alterată de efort.

Întinderea de pământ s-a oprit într-o linie netă, dând naştere unei faleze dincolo de care domneau tenebrele. Fletcher putea vedea că faleza se întinde până hăt departe, cotind foarte uşor în depărtare. Şi-a dat seama că discul are, pesemne, dimensiuni uriaşe, fiind de o mie de ori mai mare decât Hominum. Un loc în care nu era bine să te rătăceşti, şi-a zis el, îngândurat. Gândurile i-au fost curmate de vederea a ceva ce se mişca în genune. Pe măsură ce ochii demonului se obişnuiau cu întunericul, a început să se contureze o masă clocotitoare, toată numai răsuciri şi încolăciri sinuoase, o încâlceală haotică de tentacule, ochi şi dinţi ascuţiţi.

— Ceteeni, a şoptit Sylva, cuprinsă de groază.

— Aşa e. Văd că ţi-ai făcut temele, Sylva, a zis Lovett pe un ton sumbru, ştergându-şi fruntea de sudoare. Unii îi numesc Cei Vechi. Stau acolo, în genune, lihniţi de foame, aşa că se mănâncă între ei, aşteptând să înhaţe orice demon care se abate atât de departe. De obicei, aici ajung demonii bolnavi sau răniţi, în căutarea unui loc unde să se însănătoşească. Din cauza asta trebuie zburat cât mai sus. E singura dată când risc să mă apropii atât de mult de ei, aşa că băgaţi bine la cap lecţia. Staţi departe de locul ăsta.

Valens s-a întors pe acelaşi drum pe care plecase. De data asta, nu au fost întrebări, căci cei din grup rămăseseră cu gândul la creaturile de coşmar pe care tocmai le văzuseră. Aceşti monştri uriaşi erau nişte vietăţi hidoase şi zbuciumate, de asta Fletcher era sigur. Cu toate că nu auzise nimic, îşi putea lesne imagina ţipetele lor chinuite.

Sfera albastră care reprezenta portalul a apărut din nou, dar Valens a trecut peste ea. De la înălţimea la care zbura el, distanţele erau repede înghiţite, astfel că întinderea de dedesubt se scurgea asemenea frunzelor purtate de apa unui râu. Fletcher se întreba cum o fi pentru Lovett să călărească un Grifon pe deasupra câmpului de luptă şi a simţit cum îl cuprinde invidia la gândul că el nu va putea niciodată să-l călărească pe Ignatius.

— O să vă arăt repede unde începe terenul de vânătoare şi apoi trebuie să mă întorc, a şuierat Lovett printre dinţii strânşi în mod normal, pot ajunge mult mai departe, dar încă nu mi-am revenit după capturarea Vidrei lui Atlas, acum câteva zile. Norocul meu a fost că rectorul Scipio a fost de faţă, să ţină demonul sub control.

— Să-l ţină sub control? a întrebat Rory.

Fără să îl bage în seamă, Lovett a arătat înspre gemă.

Interiorul se făcuse verde. Valens survola o pădure, dar Fletcher nu a putut recunoaşte vegetaţia. Deasupra acesteia, în depărtare, se vedeau stoluri de demoni zburători, care planau şi se roteau ca nişte grauri. Un roi de mici Insecte zburau jos, pe deasupra copacilor, şi s-au împrăştiat care încotro în momentul în care o Insectă mare, asemănătoare lui Valens, l-a înhăţat din zbor pe unul dintre ei. Departe, în zare, cerul era presărat cu nori cenuşii. Dedesubtul lor, nişte vulcani scuipau lavă şi coloane de fum, care stăruiau în aer, părând că sprijină văzduhul.

Valens a încasat o lovitură puternică, care l-a doborât din zbor. Lovett a scos un ţipăt de durere, în timp ce imaginea s-a învârtit asemenea unui caleidoscop, astfel încât copacii au părut că vin înspre ei.

Piatra s-a făcut neagră ca smoala.

Capitolul 35

Rămăseseră toţi cu ochii la piatra devenită neagră, cuprinşi de groază, cu sufletul la gură. Lovett strângea atât de tare în mână fâşia de piele, încât i se albiseră nodurile degetelor, iar pentagrama a prins să arunce scântei violete pe pielea din jur, să sfârâie şi să scoată fum, răspândind în aer miros de păr ars.

Gemă a dat semne că se activează. Imaginea era ceţoasă şi mişcată, dar a început încet să se contureze tot mai clar, în timp ce Valens privea în sus, înspre vârfurile irizate ale copacilor. Micul demon trăia!

— M-am temut de asta, a murmurat Lovett. E anotimpul în care Sfrânciocii migrează prin terenurile noastre de vânătoare. În anii trecuţi aş fi aşteptat încă o lună până să încep lecţiile din eter, dar

cum o să luaţi parte la turneu şi voi, cei din primul an, a trebuit să mă grăbesc. La naiba cu Scipio şi cu graba lui să vă trimită pe câmpul de luptă! Pe vremea lui, absolveai abia după cinci ani de studii. Ar fi trebuit să ştie şi el asta!

S-a lansat într-o tiradă de sudălmi, mai deocheate decât ale marinarilor care brăzdau marea Vesaniană. Lui Fletcher i s-au roşit urechile la auzul unui limbaj atât de colorat, dar a zâmbit în sinea lui. Lovett se pricepea ca nimeni altcineva la sudălmi!

A încercat să-şi aducă aminte tot ce învăţase despre Sfrâncioci, dar nu şi-a putut aminti decât că sunt nişte creaturi primejdioase, care arată ca nişte păsări, şi că pătrund în partea de eter a imperiului.

— Sfrânciocul o să se întoarcă, iar Valens e rănit la o aripă. Va trebui să se grăbească să ajungă la portal. Nici nu intră în discuţie să poată lupta cu un Sfrâncioc. E cu trei clase deasupra lui. Ba chiar cu cinci, dacă e vorba de şefa stolului.

Fletcher nu înţelegea mare lucru din ultimele cuvinte ale lui Lovett, dar se întreba în ce clasă se încadra Ignatius. În momentul în care Insecta şi-a revenit şi s-a avântat în văzduh, Fletcher şi-a îndreptat din nou atenţia înspre ceea ce se întâmpla acolo.

Bietul demon zbura încet, stânjenit de aripa rănită. Survola întinderea pustie, zgâlţâit de vânticelul care ridica nori de praf, împiedicându-l să vadă în faţă. În timp ce minutele treceau chinuitor de încet, Fletcher a observat ceva în faţă. Era o umbră, dar nu era sigur ce fel de umbră.

— E ceva deasupra, a zis el, arătând înspre forma neagră de pe piatră.

— Ştiu. Îl urmăreşte încă din pădure. Sfrânciocilor le place să-şi rănească prada atacând-o prin surprindere, iar apoi îşi urmăresc victima zburând deasupra ei, până când se prăbuşeşte din pricina rănilor. E o tactică eficientă, dar azi o să lucreze în avantajul nostru. Demonii sălbatici au o teamă aproape instinctivă de portaluri, aşa că se întâmplă arareori ca vreunul să treacă prin ele fără să fie tras. Dacă Valens reuşeşte să între, Sfrânciocul o să-l lase în pace. Atunci o să-l pot absorbi şi o să se vindece fără probleme. Sper doar să reuşească să treacă, a răspuns Lovett, îndepărtându-şi de pe ochi o şuviţă de păr, umedă de la transpiraţie.

În cele din urmă, portalul a apărut la orizont. Exact la momentul potrivit, căci Valens începuse să zboare tot mai greu, iar imaginea din Oculus se împăienjenea într-un ritm îngrijorător.

— Hai, încă puțin, a șuierat Lovett, cu fruntea ridată din cauza concentrării.

Dar Insecta nu mai era în stare să înainteze. Valens s-a prăbușit la numai câțiva metri de portal, aterizând în mijlocul unui nor de praf. A rămas pe jos nemișcat, singurul semn că era încă în viață fiind strălucirea pietrei, în care se puteau încă zări vârtejurile de praf iscate de vânt.

— Dați-mi repede echipamentul de protecție pentru eter! E în ultimul dulap de pe peretele din capăt. Nu știu cât timp mai avem!

Seraph a reacționat primul, repezindu-se înspre fundul încăperii și scoțând din dulap un pachet voluminos.

— Am nevoie de ajutor, e greu! le-a strigat el.

Othello s-a grăbit să îl ajute și, împreună, au cărat pachetul până lângă Lovett.

Fletcher rămăsese cu ochii pironiți la Oculus, încercând să vadă înăuntru. Umbra plonja din nou.

— Nu pot să-l trimit pe Ignatius să-l aducă înapoi? a întrebat el.

— Nu, dacă demonul tău trece prin portalul deschis de mine, cele două mana, a mea și a ta, se vor uni, lucru greu de ținut sub control. Dacă dai greș la prima încercare, portalul se va închide, și atunci o să-l pierdem definitiv pe Valens.

Lovett se chinuia să îmbrace ceea ce părea a fi un costum dintr-o singură piesă, greoi. Era confecționat din piele, cu niște ghete cu plachiuri de oțel în jumătatea dinspre vârf și un inel de metal în jurul gâtului. Odată îmbrăcat costumul, a atașat fâșia lungă de piele, prin care se încărca cu energie pentagrama, de o alta, care ieșea din spatele costumului, lungă de câțiva metri. Un furtun lung, gol, era conectat la o cască aflată pe podea, formând mai multe bucle.

— Desfășoară-mi tubul de aer, Seraph. Am nevoie să pot respira cum trebuie, i-a cerut Lovett, ridicând casca, a cărei margine de jos era încercuită cu un inel de metal.

În timp ce Seraph desfășura furtunul, ea și-a fixat-o pe cap cu un clic.

— Trebuie să fie fixată ermetic, a strigat ea cu voce înăbuşită. Atmosfera din eter e otrăvitoare pentru noi. Dacă se face vreo gaură în costumul meu, să mă trageţi imediat cu ajutorul fâşiei de piele, chiar dacă n-am apucat să-l recuperez pe Valens!

— Nu-i decât o Insectă! De ce să-ţi rişti viaţa pentru el, când poţi captura altul chiar şi mâine? a întrebat Tarquin, cu neîncredere în glas.

Lovett s-a întors înspre el, iar chipul abia i se zărea. Casca era făcută din cupru şi avea în partea din faţă un geam rotund, cu sticlă groasă. Ferestruica era acoperită cu un mic grilaj, ca să o protejeze să nu se spargă.

— Un demon nu-i un lucru de care să te debarasezi ca de o haină veche, i-a spus ea pe un ton răstit. Când o să lupţi şi tu împreună cu demonul tău, umăr la umăr, pe câmpul de luptă, poate că o să-nţelegi.

Zicând acestea, a păşit prin portal.

Au văzut-o apărând în imaginea din gemă, o siluetă cafenie, înceţoşată, care se mişca în câmpul vizual al lui Valens. Era cât se poate de ciudat să o vadă trecând, în numai câteva clipe, din lumina albăstrie a camerei pentru invocare, sub cerul pârjolitor din eter. Dar iat-o acolo, înaintând cu greu înspre Insectă, cu paşi atent măsuraţi.

Curând, mâna ei îmbrăcată în mănuşă l-a ridicat pe Valens până în dreptul căştii. Îi puteau vedea, prin sticlă, strălucirea ochilor cenuşii, care exprimau deopotrivă frică şi îngrijorare. Apoi s-a întors şi a pornit greoi înspre portal.

— De ce se mişcă atât de încet? a întrebat în şoaptă Genevieve.

— Poartă o costumaţie care atârnă greu, într-un deşert torid, încercând să menţină deschis un portal înspre cealaltă lume şi să controleze un demon muribund, în acelaşi timp. E o minune că se mai ţine pe picioare, a răspuns Tarquin, cu un ton arogant. Dacă portalul se închide, o să rămână închisă acolo până când o să moară otrăvită, odată ce tubul de aer se va fi rupt în două. Femeie nesăbuită!

— O să reuşească, a murmurat Fletcher, încurajând-o în gând să nu se oprească, pe măsură ce înainta, împleticindu-se, pas cu pas.

Othello a fost primul care a observat micul punct negru de pe cer, care se făcea tot mai mare cu fiecare secundă. A arătat înspre el, mai întâi curios, apoi făcând ochi mari de groază, căci un demon cu pene se desluşea acum bine. Se pare că îl văzuse şi Lovett, căci grăbise pasul, iar pentagrama a început să pârâie primejdios de tare, pe măsură ce ea îşi pierdea concentrarea.

Sfrânciocul era o pasăre uriaşă, cu pene lungi, negre. Lungimea aripilor întinse era cât înălţimea lui Fletcher, iar penele de pe margini erau de un alb spălăcit. Ciocul lui încovoiat era o armă mortală, pe gât avea nişte mărgele roşiatice, iar pe cap o creastă roşie ca de cocoş. Lui Fletcher îi amintea de un vultur uriaş şi urât.

Demonul pasăre a plonjat înspre Lovett, cu ghearele de un portocaliu strălucitor întinse. Femeia s-a lăsat în jos, dar prea târziu. Ghearele s-au abătut asupra căştii cu o precizie înfiorătoare. S-au agăţat de grilajul acesteia şi au tras-o pe Lovett, trântind-o pe spate. Ciocul încovoiat a început să lovească întruna, dar nu a reuşit decât să lase nişte urme pe casca de cupru.

— S-o tragem înăuntru! a strigat Fletcher. Îl ţine pe Valens în mână!

A apucat fâşia de piele şi a început să tragă, iar pielea groasă s-a întins până ce a pârâit. Ceilalţi i s-au alăturat şi până şi Isadora a apucat coarda delicat şi a tras împreună cu ei Făceau progrese rapide, reuşind să o tragă câţiva metri înspre portalul care pârâia. Fletcher a aruncat o privire în spate, înspre globul magic, dar nu a văzut decât strălucirea penelor pe fundalul cerului arămiu, în timp ce demonul continua să lovească aprig cu ciocul.

Tensiunea fâşiei de piele a crescut când Lovett a reuşit să se ridice în picioare, apoi s-a năpustit prin portal, într-o încâlceală de membre. Învăţăceii se pregăteau să scoată strigăte de bucurie, dar acestea li s-au oprit în gât, căci şi-au dat seama că Lovett nu era singură.

Sfrânciocul a scos un cârâit aspru, apoi şi-a întins aripile şi a păşit pe podea, aproape la fel de înalt ca un om. Şi-a mijit ochii în lumina palidă, apoi a înaintat cu mişcări ciudate, într-un soi de ţopăit, ca într-un sinistru joc de şotron. Lovett zăcea inertă pe podea – ceva nu era deloc în ordine.

— Înapoi! a ţipat Tarquin, aşezându-se fără ezitare în faţa Sfrânciocului.

Cu toate că nu îl simpatiza deloc, Fletcher era acum plăcut impresionat. Tarquin nu era un laş.

Tânărul nobil a îngenuncheat repede şi a pus o mână pe podea, activând pentagrama cea mai apropiată. În câteva clipe s-a materializat un demon, care s-a năpustit fără să stea pe gânduri asupra Sfrânciocului.

Demonul lui Tarquin era o Hidră, cu trei capete de reptilă pe un gât lung, robust, de parcă trei şerpi erau ataşaţi de corpul unui varan. Se repezeau, şerpuitoare, către Sfrâncioc, ţâşnind când într-o parte, când în alta şi obligând pasărea să se retragă înspre portal. Se potriveau perfect, dat fiind că demonul lui Tarquin era destul de mare pentru călărit, cu toate că mare parte din înălţimea lui era datorată gâtului. Picioarele Hidrei erau scurte, dar fiecare avea gheare negre, groase, care sfâşiau pielea la fiecare pas.

— Nimic nu i se poate împotrivi lui Trebius! a strigat Tarquin, în timp ce Sfrânciocul cârâia descumpănit de întreitul atac.

Fără să acorde atenţie luptei, Fletcher se agita în jurul lui Lovett. Pesemne că era conştientă, căci portalul era încă deschis, dar corpul îi era ţeapăn ca un cadavru. Valens tresărea uşor în palma ei deschisă, bâzâind, în timp ce Sfrânciocul se lupta cu demonul lui Tarquin. Mica Insectă ar fi vrut să fie de ajutor, dar nu avea destulă forţă.

— Merg să aduc un profesor, a strigat Genevieve, apoi a zbughit-o pe uşă.

Fletcher a îngenuncheat lângă Lovett şi a tras-o la o parte, apoi i-a scos cu grijă casca. A făcut ochii mari când i-a văzut chipul. Gura îi era plină de spumă, iar ochii erau daţi peste cap în asemenea hal, că nu li se vedea decât albul. Capul bietei femei se izbea cu putere de pielea de pe jos, în timp ce corpul îi era scuturat de convulsii. Fletcher habar nu avea cum de mai ţinea portalul deschis.

— Otrava! a strigat el cuprins de groază, încercând să îi sprijine ceafa în mâini.

Ochii i-au căzut asupra căştii şi a observat o crăpătură adâncă în sticla din faţă. Probabil că ghearele sfrânciocului o spărseseră la

primul atac.

S-a întors, cuprins de furie, înspre demonul pasăre şi a văzut că se oprise la doar câţiva paşi de portal. Aflat atât de aproape, frica de portal covârşise, pare-se, frica faţă de Hidră. Sfrânciocul a făcut un pas şovăielnic în faţă şi a lovit cu ciocul în cel mai apropiat cap al Hidrei, din care a ţâşnit sânge, împreună cu un strigăt de stupoare din partea lui Tarquin. Dar nobilul nu trebuia să lupte de unul singur.

— Ignatius! a strigat Fletcher, activând pentagrama aflată cel mai aproape de el şi invocându-şi demonul printr-o descărcare furioasă de mana. Salamandra s-a materializat cât ai clipi şi s-a aruncat în încăierare cu un ţipăt.

În ciuda faptului că Sfrânciocul era cu mult mai mare decât el, Ignatius l-a muşcat de un picior, înțepându-l repetat cu ţepuşa din vârful cozii. Acesta a cârâit de durere, alarmat şi, pierzându-şi echilibrul, s-a dat în spate, înspre pentagramă.

Fără să stea pe gânduri, Hidra a profitat de ocazie şi a înaintat ca să-şi înfigă toate cele trei seturi de colţi în gâtul Sfrânciocului. Luaţi de val, demonii s-au încleştat într-o învălmăşeală de gheare şi dinţi, ajungând chiar la marginea portalului, ţipând şi urlând de mama focului.

— Ignatius! a strigat Fletcher, îngrijorat că demonii ar putea să cadă în portalul instabil şi că îi vor pierde.

Spiriduşul s-a rostogolit afară din învălmăşeală şi a slobozit o pală de foc, care a pârjolit aerul din jurul Hidrei şi al Sfrânciocului. Aceasta a fost lovitura de graţie. Cu o ultimă lovitură de gheare înspre Hidră, pasărea a sărit în portal cu un cârâit de dezamăgire, astfel că Hidra s-a trezit muşcând aerul. Câteva clipe mai târziu, portalul s-a închis, făcându-se tot mai mic, până ce a dispărut de tot. Imediat după aceea au pălit şi flamele magice, din care au persistat scurtă vreme nişte dungi de lumină albastră, pentru ca, imediat după aceea, încăperea să fie scufundată de tot în întuneric. Lovett a oftat din rărunchi şi corpul i s-a relaxat. Fletcher a fost uşurat să vadă că respiră.

Învăţăceii au izbucnit în urale, dar bucuria le-a fost de scurtă durată la auzul respiraţiei înecate a profesoarei, care răzbătea din

întuneric. În timp ce Fletcher o ridicase şi îi freca spatele, dindărătul lui a răsunat vocea lui Tarquin:

— Eşti un tâmpit, Fletcher! Sfrânciocul urma să fie următorul meu demon!

O flamă magică pornită din mâna acestuia a luminat încăperea, apoi a îndreptat degetul către Fletcher, furios:

— Îţi faci atâtea griji pentru idioata de profesoară! Stai liniştit, că o să-ţi dau eu o lecţie pe care n-ai s-o uiţi prea curând!

Capitolul 36

Hidra s-a îndreptat către Fletcher, sâsâind cu limbile ei bifurcate. Capetele se mişcau hipnotic, legănându-se înainte şi înapoi, asemenea unei cobre gata să atace.

— Solomon! a strigat Othello, făcând să se materializeze demonul.

Acesta a păşit greoi şi s-a aşezat în faţa Hidrei. Imediat l-a urmat şi Ignatius, mârâind furios. Cei doi i-au blocat Hidrei calea, provocând-o să îndrăznească numai să treacă.

— Carevasăzică, gnomul s-a hotărât să dea cărţile pe faţă. Nu mă mir. Cei slabi se adună adesea, a zis Tarquin, cu voce tărăgănată.

— Stai că-ţi arăt eu cât sunt de slab. Hai, pune-mă la încercare, a mârâit Othello. A făcut un ocol şi a venit să stea lângă Fletcher.

— Nu e momentul pentru asta! Căpitanul Lovett trage să moară, nu vedeţi? a strigat Fletcher, furios pe amândoi.

Răsuflarea profesoarei devenea tot mai grea. Culcată cu faţa în jos, se chinuia să tragă aer în piept, ca şi cum fiecare secundă ar fi fost o luptă.

— Lasă-l pe jumătate-de-om să se bată, dacă vrea, a zis Tarquin, stârnind exclamaţiile celorlalţi cu insulta lui rasistă.

Chiar şi Fletcher ştia că expresia „jumătate-de-om” era cât se poate de ofensatoare pentru gnomi. Othello şi-a încleştat pumnii, dar nu a muşcat momeala.

— Tacă-ţi fleanca! Să nu-i mai vorbeşti în felul ăsta! s-a zborşit la el Fletcher, simţind cum îi fierbe sângele în vene de furie.

— Gnomul îşi închipuie că, dacă unul dintre cei mai buni decât el a fost nevoit să îi dea un demon valoros, e pe aceeaşi treaptă cu ei, a

continuat Tarquin, imperturbabil. O să îi arăt că se înşală. Şi după aia o să îi fac de petrecanie spiriduşului ăluia caraghios al tău, Fletcher. Şmecheriile alea ale lui cu focul nu-l sperie pe Trebius.

Auzindu-şi numele, Hidra a sâsâit şi a lovit cu laba în podea.

— Dragă frate, nu ţine toată distracţia pentru tine. Vreau şi eu să mă duelez! a zis Isadora, ieşind în faţă.

A făcut o reverenţă şi, în acelaşi timp, a frecat marginea celei mai apropiate pentagrame. Din suprafaţa de piele s-au revărsat dâre subţiri de lumină alburie, care s-au răsucit şi învârtit, până ce a prins contur silueta demonului, care a apărut în centrul pentagramei.

La arătare semăna mai degrabă cu o felină mare, dar avea o poziţie mai curând bipedă şi mergea adus de spate, cam ca un cimpanzeu. Blana deasă era dungată cu portocaliu şi negru, fiind asemănătoare cu a unui tigru, şi avea muşchi puternici, care se conturau pe sub piele. Nişte canini enormi îi ieşeau din gură în ambele părţi, amândoi mai lungi de zece centimetri şi cu un vârf ascuţit ca un ac. La fel ca un Canid, şi demonul ăsta avea un set de ochi în plus, în spatele primilor.

— N-ai mai văzut până acum o Felidă? a zis Isadora, observând uimirea de pe faţa lui Fletcher. Tamil al meu e un exemplar pe cinste. N-o să mai vezi unul ca el cât trăieşti. Scumpa mea mamă a fost atât de bună şi mi l-a dăruit. Măcar atât putea face, după ce Tarquin a primit cel mai de soi demon al tatălui nostru.

Felida a scos un miorlăit entuziast, dând din coadă. Şi-a îndreptat ochii dogorâtori către Ignatius, dând la iveală, cu uşurinţa unei îndelungate practici, nişte gheare letale.

În timp ce amândoi demonii se apropiau, Fletcher a înghiţit în gol, iar furia i s-a mai domolit văzând cum stau lucrurile. Ambii demoni erau, după toate aparenţele, unii foarte importanţi pentru părinţii gemenilor, ceea ce însemna că erau şi extrem de puternici. Chiar şi cu ajutorul lui Solomon, Fletcher era sigur că Ignatius nu le-ar fi putut face faţă. I-a transmis în gând demonului să lanseze o salvă de flăcări, dar demonii nobililor abia dacă au tresărit atunci când vâlvătaia s-a apropiat de ei, mai să-i atingă.

— Acum, Trebius! a strigat Tarquin, iar Hidra s-a repezit sâsâind înspre ei, cu Tamil sărind în urmă.

Solomon s-a înfipt mai bine pe picioare şi a slobozit un răget gutural, ridicându-şi pumnii pietroşi. Ignatius s-a ridicat pe labele din spate şi a tras adânc aer în piept, pregătit să-şi lanseze flăcările.

Dintr-odată, strălucirea unei blăni roşcate a apărut în goană între cei patru demoni. Sariel şi-a făcut intrarea în scenă. Coama aurie îi era zbârlită, iar cei patru ochi răspândeau fulgere de mânie. Botul de obicei delicat al Canidului era încreţit din pricina mârâitului fioros ce îi dădea la iveală dinţii, de pe care se scurgea saliva. A lovit podeaua cu ghearele din faţă, făcând patru crestături în piele. De data asta. Hidra s-a oprit.

— Opriţi-vă! a strigat Sylva. Aţi uitat cine e duşmanul? Suntem toţi de aceeaşi parte a baricadei!

— Nu oficial. Dacă nu cumva elfii au capitulat deja, a răspuns Tarquin, răutăcios. Nu eşti nimic mai mult decât un ostatic.

Sylva s-a zbârlit la aceste cuvinte, iar Sariel a lătrat, simţindu-i furia.

— Serios acum, Tarquin, hai să păstrăm măsura, a zis Isadora, punându-şi mâna pe umărul fratelui ei, ca să-l pondereze. S-ar putea ca elfii să ne fie în curând aliaţi. Familia noastră şi căpeteniile lor de clan ar avea mult de câştigat unii de pe urma celorlalţi, ai uitat?

Fletcher a văzut cum l-a strâns pe Tarquin de braţ, înfigându-i unghiile în carne. Acesta a tăcut şi apoi a înclinat capul, făcându-i lui Trebius semn să se retragă câţiva paşi.

— Îmi cer scuze, m-am lăsat dus de val. Vâltoarea acţiunii, înţelegeţi, a murmurat Tarquin, dar mânia i se citea încă pe faţă. I-a aruncat o privire ameninţătoare lui Fletcher.

— Aşadar, Sylva, ce tabără alegi? Gnomul şi plebea… sau pe noi? a întrebat-o Isadora.

Dar n-a mai apucat să audă răspunsul elfei. Uşa s-a dat brusc în lături şi Arcturus a năvălit înăuntru, urmat de Genevieve şi de doi servitori care duceau o targă.

— Ce se întâmplă aici? a răcnit el.

Sacharissa a venit în grabă şi s-a oprit lângă Sariel, faţă de care era mai înalt cu un cap. Şi-a clănţănit colţii, şi celălalt Canid s-a retras lângă Sylva.

— Duceți-o imediat la infirmerie, a zis Arcturus, ridicând-o pe Lovett şi aşezând-o cu grijă pe targă.

I-a îndepărtat o şuviță de păr de pe frunte şi i-a închis pleoapele peste ochii care se holbau, goi, la tavan. Servitorii au plecat de îndată cu targa, împiedicându-se în graba lor.

— Iar acum… să-mi spună şi mie cineva ce se-ntâmplă aici, a cerut el, cu o furie abia stăpânită.

— Încercam să punem pe fugă un Sfrâncioc care intrase prin portal, a mințit Tarquin pe jumătate. Acum a plecat.

Arcturus şi-a îndreptat privirea înspre Fletcher, dar acesta detesta să-i bage pe ceilalți în belea. Şi-a ținut gura, dar se bâțâia de pe un picior pe altul, cu un aer vinovat. Arcturus l-a privit printre gene şi, făcând câțiva paşi, a lansat prin încăpere un tir de flame magice albastre. În timp ce învățăceii strângeau din ochi din pricina strălucirii puternice, a început să vorbească pe un ton ridicat:

— Sper că nu aveați de gând să vă duelați. Elfilor le place să se dueleze. Au pierdut o mulțime de demoni, până când nu le-a mai rămas niciunul. Ştiți ce se întâmplă când nu mai sunt demoni? Nu mai există mana pentru a deschide un portal. Nu mai există nicio posibilitate de a reface numărul acestora. Gata, s-a terminat cu eterul pentru totdeauna. Sylva, dintre toți, tu ai fi complet nebună să te duelezi aici. Toate concesiile pe care poporul tău a fost nevoit să le facă pentru a te trimite aici… trebuie să fii deschizătoarea unei noi generații de elfi bine instruiți, cărora vei avea sarcina să le dăruieşti primul demon. Eşti primul invocator elf din ultima mie de ani. Nu te juca cu asta. Dacă îți pierzi Canidul, nu o să mai primeşti altul.

Sylva şi-a plecat capul, ruşinată, iar Sariel a scos un geamăt, cu coada între picioare. Fletcher îi era recunoscător pentru că-şi asumase un asemenea risc pentru el şi i-a mulțumit fără cuvinte, din locul unde se afla, în celălalt capăt al încăperii. Ar fi putut fi prinşi în plin duel şi, prin urmare, exmatriculați, dacă nu ar fi fost ea.

— Orice caz de duel va fi pedepsit cu exmatricularea. Cei de rând vor deveni simpli soldați, fără niciun alt antrenament. Dacă aveți noroc, poate ajungeți sergenți. În ce-i priveşte pe nobili, vor avea dreptul să cumpere un grad de ofițer, dezonorându-şi familia prin

mita dată pentru intrarea în armată. Chiar şi aşa, va trebui să faceţi meditaţii particulare.

Tarquin a luat în zeflemea spusele lui Arcturus, şoptindu-i ceva surorii sale.

— Asta îţi doreşti, Tarquin? Marele Zacharias Forsyth să fie nevoit să plătească pentru ca fiul lui să acceadă la un grad de ofiţer?

În vocea lui Arcturus se simţea sarcasmul. Tarquin s-a albit la faţă, apoi, simţind că ochii tuturor sunt aţintiţi asupra lui, s-a repliat şi a replicat:

— Pentru tata ar fi doar mărunţiş.

A ridicat din umeri, apoi a continuat, pe un ton sinistru:

— Şi cu cei pe jumătate nobili ce se întâmplă? Pe cine să întreb asta, dacă nu pe tine… sau mă înşel cumva, Arcturus?

Tarquin a zâmbit, închipuindu-şi că l-a lăsat fără replică, iar Arcturus a părut şocat. Apoi s-a înroşit la faţă de furie, iar Sacharissa a mârâit ameninţător, atât de tare, încât Fletcher a simţit sunetul până în adâncul pieptului. Tarquin a făcut un pas înapoi, dându-şi seama că mersese prea departe. Spre norocul lui, Scipio a dat buzna în încăpere, cu faţa lui de morsă roşie de la efort.

— Am venit îndată ce am aflat, a zis el gâfâind. Lovett e teafără?

— Nu, domnule, nu e. Este în stare de şoc din cauza aerului otrăvitor din eter, asta e sigur. Trebuie să aşteptăm să îşi revină, dar nu se poate spune când va fi din nou pe picioare. Până atunci, o să-i ţin eu cursurile.

Scipio a închis ochii şi a oftat cu obidă. Apoi s-a întors înspre învăţăcei şi le-a spus:

— Atenţie, cadeţi! Acum aţi înţeles câte pericole sunt în eter, cât de mult riscă părinţii voştri şi cei care vă dau demonii. Fiţi recunoscători şi munciţi din greu, pentru ca darurile lor să nu fi fost în zadar.

Zicând acestea, a făcut câţiva paşi înspre uşă, apoi s-a oprit şi a vorbit din nou:

— Tarquin Forsyth, tu vino cu mine. Să nu crezi că scapi basma curată după ce ai fost atât de lipsit de respect faţă de un ofiţer superior. O să suporţi consecinţele neobrăzării tale.

Lui Tarquin i-a picat faţa şi a rămas cu ochii în pământ, dar Scipio a bătut poruncitor din picior, aşa că s-a grăbit să iasă pe uşă. Fletcher nu şi-a putut reţine un zâmbet. Răzgâiatul ăla înfumurat primise ceea ce merita.

Bucuria i-a fost însă de scurtă durată. După câteva clipe, vocea lui Arcturus l-a adus la realitate.

— Şterge-ţi rânjetul ăla de pe faţă, Fletcher. Îţi sunt protector, iar comportamentul tău se răsfrânge asupra mea. Du-te imediat în biroul meu şi aşteaptă-mă acolo. Noi doi o să avem o discuţie.

Capitolul 37

Pe cât de cald era în biroul lui Scipio, pe atât de frig era în cel al lui Arcturus, în care nu exista niciun cămin, iar în perete era o deschizătură pentru tras cu arcul, fără geam. Încăperea era foarte sărac mobilată, dar amândoi, şi el, şi Fletcher, ajunseseră la Vocans de numai câteva săptămâni. Lucru greu de crezut, căci lui Fletcher i se părea că e acolo de ani de zile.

Minutele se scurgeau unul după altul, iar Fletcher a început să se plictisească. Ignatius dormea în jurul gâtului lui, extenuat de toată tevatura de mai devreme. Atent la un eventual zgomot de paşi care s-ar fi apropiat, Fletcher a dat ocol biroului mare de stejar, ce părea a fi singura mobilă din încăpere, alături de două scaune şi o pernă mare pentru Sacharissa, într-un colţ. Pe birou erau împrăştiate la nimereală tot felul de hârtii, dar una i-a atras atenţia lui Fletcher.

Era o listă cu nume, iar primul era chiar al lui. S-a uitat mai bine şi a văzut că mai era o listă, pe care ultimul nume era Wulf. Asta nu putea fi de bine. Dacă avea de gând să facă cercetări mai amănunţite, Arcturus cir putea afla despre crima lui Fletcher. Şi mai rău, căutările ar putea lăsa urme şi în felul ăsta Caspar l-ar putea găsi. S-a chinuit să-şi amintească dacă pomenise cumva despre Pelt.

Pe coridor a răsunat zgomot de paşi, iar Fletcher s-a grăbit să se întoarcă în faţa biroului. Câteva clipe mai târziu, a intrat Arcturus, iar în urma lui venea, ţopăind, Sacharissa. Din felul în care se mişca, Fletcher şi-a dat seama că protectorul lui era agitat, cu toate că nu i se citea nimic pe faţă. S-a aşezat la birou şi a umblat prin hârtii, fără

a lăsa să se înțeleagă că acestea ar avea vreo legătură cu Fletcher. Apoi şi-a împreunat palmele şi a ridicat privirea.

— Ştii de ce am hotărât să-ţi fiu protector, Fletcher? l-a întrebat el, privindu-l în ochi.

— Pentru că aveam deja un demon şi nu mai era nevoie să capturezi unul pentru mine? a îndrăznit Fletcher un răspuns.

— Nu, nu m-ar fi deranjat să fac asta. Sacharissa e foarte priceput la vânatul în eter, cu toate că n-a fost deloc uşor să prindă Cameleonul ăla, nu-i aşa, Sacha? a zis Arcturus, ciufulind blana de pe capul Canidului. Mai încearcă o dată, i-a poruncit el lui Fletcher, lăsându-se pe spate în scaun.

— Ăăăă… datorită Salamandrei mele, care e o raritate?

— Ăsta a fost un bonus, dar nu e motivul, a zis el, cu un licăr de amuzament în ochi.

— Datorită curajului meu în fața morții? a glumit Fletcher, observând expresia de pe fața lui Arcturus şi sperând să mai destindă atmosfera.

— Nu, nici de asta! a răspuns Arcturus, chicotind. Unii ar spune că n-ai luat decizia corectă în situația aia. Un ofițer trebuie să învețe că uneori e nevoie să-şi sacrifice o parte din oameni, ca să-i poată salva pe ceilalți. Aşa că ai fi putut renunța la bani în schimbul vieții. Dar trebuie să recunosc că am fost impresionat. Ți-ai păstrat calmul în fața pericolului şi ți-ai asumat un risc calculat. Ofițerii buni sunt pragmatici şi nu-şi pierd sângele-rece nici sub focul inamicului. Dar cei care obțin cu adevărat gloria sunt jucătorii, cei care îşi asumă riscuri. Care mizează pe totul sau nimic. Dacă îți joci cum trebuie cărțile, poate că o să ajungi şi tu în rândul lor.

Aceste cuvinte ale lui Arcturus au adus un rânjet pe fața lui Fletcher, dar imediat după aceea tonul acestuia s-a schimbat, devenind mai grav:

— Azi nu ți-ai jucat cum trebuie cărțile, Fletcher. Absolut deloc. Puteai fi exmatriculat pe loc pentru duelul cu Tarquin.

— Îmi pare rău, domnule. Dar nu făceam decât să mă apăr. Dacă aş fi ştiut să creez un scut, aş fi ales varianta asta, a murmurat Fletcher, lăsând capul în jos.

— Un scut nu ţi-ar fi fost de prea mare folos împotriva unui demon, dar nu asta e important. Trebuie să înţelegi că nobilii vor face tot ce le stă în putinţă să se descotorosească de voi. Mai bine încasezi o bătaie decât să muşti din momeală. Crede-mă, ştiu ce spun, a zis Arcturus, cu amărăciune în glas.

Părea că intenţionează să mai spună ceva, dar apoi s-a răzgândit şi a clătinat din cap. S-a ridicat brusc şi i-a făcut lui Fletcher semn să se apropie de birou.

— Avem nevoie de invocatori, Fletcher, dar nu trebuie neapărat să fie războinici-magi cu grad de ofiţer. Şi ca simplu soldat un invocator e la fel de bun ca unul din rândurile ofiţerilor, în ansamblu. Nu se obişnuieşte, în general, ca oamenii de rând să fie instruiţi împreună cu nobilii. Mulţi sunt de părere că ar trebui să aveţi o academie a voastră. Nu-i da lui Scipio motive să te pună într-o poziţie inferioară.

Fletcher a dat din cap, abătut. Nu se putea abţine să nu mai arunce câte o privire înspre hârtiile de pe birou. Arcturus nu s-a deranjat să le ascundă.

— Motivul pentru care am ales să fiu protectorul tău, Fletcher, e că îmi aminteşti de mine. Şi mai important, ştiu cine eşti. Sau măcar *ce* eşti.

A întors hârtiile pentru ca Fletcher să le poată vedea şi a trecut cu degetul peste ele.

— Sunt doar câţiva Fletcher de vârsta ta înregistraţi în Hominum şi niciunul nu are numele de familie Wulf. Nu apari în niciun recensământ oficial pe care l-am putut găsi. Am dreptate dacă spun că eşti un orfan neînregistrat?

Fletcher a încuviinţat din cap, fără să înţeleagă prea bine ce urmăreşte Arcturus. Acesta s-a aşezat la loc, dând din cap mulţumit că Fletcher i-a confirmat bănuielile. A arătat înspre scaunul din faţa lui Fletcher s-a aşezat şi s-a uitat la Arcturus, care îl privea printre gene.

— Îţi aminteşti că Tarquin a insinuat că sunt doar pe jumătate nobil? l-a întrebat Arcturus, netezindu-şi părul şi aranjând panglica cu care şi-l legase pe ceafă.

Fletcher a încuviinţat şi, după o lungă tăcere, Arcturus a continuat:

— Acum zece ani, un nobil tânăr era în drum spre Citadelă, venind de la el de acasă, din ţinuturile de miazănoapte care mărginesc tărâmul elfilor. Şi-a petrecut prima noapte în Boreas, care, aşa cum ştii, nu e prea departe de Munţii Dinte-de-Urs.

Fletcher nu ştia dacă să se bucure ori să se supere că Arcturus pomenise de Dinte-de-Urs în loc de Pelt. Erau sute de sate în regiunea aia, dar vorbele circulă repede. Dacă ar fi aflat că un fugar tânăr scăpase din locurile alea, Arcturus ar fi putut pune lucrurile cap la cap.

— Acest nobil primise un Canid de la tatăl lui, lordul Faversham, şi-a continuat Arcturus povestea. Dar nu voia să citească textul de invocare înainte să ajungă la Academie, unde profesorii ar fi putut supraveghea transferul. Aşa că a lăsat pergamentul în desagă şi s-a dus la culcare.

Arcturus a făcut o pauză şi l-a scărpinat pe Sacharissa după urechi Demonul a scos un mormăit de plăcere şi şi-a frecat botul de mâinile lui.

— În noaptea aia, un băiat de la grajduri s-a hotărât să-l jefuiască pe nobil, luând tot ce avea o oarecare valoare. Nu avea nimic al lui. Era un orfan care crescuse într-un aşezământ pentru săraci, apoi fusese vândut unui hangiu pentru douăzeci de scuzi, ca să slujească la grajduri. Nici măcar hainele de pe el nu-i aparţineau. Jaful era o ultimă încercare disperată de a obţine suficienţi bani ca să fugă şi să înceapă o viaţă nouă. Dar soarta avea un alt plan cu el.

Fletcher a încruntat din sprâncene. Povestea îi părea cunoscută, dar nu putea să-şi dea seama unde o mai auzise.

— Băiatul ştia cât de cât să citească. Învăţase singur, ca să poată afla mai multe despre lume, aşa că citea pe nerăsuflate orice carte uitată de călători în cârciuma hanului de care ţineau grajdurile. Prin urmare, atunci când a găsit textul de invocare şi pergamentul aferent, le-a desfăcut şi a citit, mai mult de curiozitate. Din fericire pentru băiatul ăsta, încă buchisea, aşa că rostea în şoaptă fiecare cuvânt pe care îl citea. Nu mică i-a fost mirarea când şi-a făcut apariţia un Canid cu blană neagră şi ochi strălucitori. Era cel mai frumos lucru pe care-l văzuse vreodată.

Fletcher se uita când la Sacharissa, când la Arcturus, şi brusc i-a picat fisa.

— Dumneavoastră sunteţi primul om de rând care a avut un demon! a exclamat el. Dacă nu eraţi dumneavoastră, niciunul dintre noi nu s-ar afla aici! Descoperirea pe care aţi făcut-o a triplat numărul războinicilor-magi.

Arcturus a dat din cap, cu un aer grav.

— Dar ia staţi puţin, a zis Fletcher, nelămurit. Ce legătură are asta cu mine? Sau cu faptul că sunteţi pe jumătate nobil?

— Asta e o poveste pe care o cunoşti, cu excepţia unui mic detaliu. Dar mai e o parte, pe care o ştiu doar nobilii şi încă alţi câţiva. Vezi tu, la puţini ani după ce am fost descoperit, a avut loc o întâlnire între casele nobiliare, generalii imperiului şi Regele Harold. Războiul decurgea rău în primul an, şamanii orei se uneau sub stindardul orcului albinos şi erau cu mult mai numeroşi decât războinicii noştri magi Nobilii refuzau să-şi mai pună primii născuţi, băieţi şi fete, în primejdie, pentru că, prin moartea moştenitorilor, riscau ca familia lor să se stângă. Erau obligaţi să aibă mai mulţi copii, astfel încât, dacă primul născut murea, să mai poată fi un altul înzestrat cu darul invocării demonilor. După primul născut, există o şansă din trei ca un copil de nobil să fie înzestrat. Multe familii nobiliare aveau trei sau patru copii, pentru ca următorul înzestrat cu darul invocării să poată deveni moştenitor, în cazul morţii primului născut. Pe lângă toate astea, mulţi tineri nobili sunt obligaţi să se căsătorească şi să aibă copii imediat ce absolvă Academia, pentru ca, dacă mor în luptă, să îl lase pe primul născut în loc.

Fletcher nu-şi bătuse niciodată capul cu privire la succesiunea din cadrul familiilor nobiliare. Îşi putea imagina disperarea de care probabil că erau cuprinse aceste case nobile la gândul că moartea unui singur membru ar putea duce la dispariţia întregii familii în decursul unei generaţii. I s-a făcut puţin milă de Tarquin şi de Isadora, cu toată presiunea pe care o simţeau asupra lor din cauza sângelui lor nobil. Dar numai puţin.

— Să nici nu-ţi vină să crezi, chiar Obediah Forsyth – bunicul lui Tarquin – a fost cel care a avut iniţiativa de a le permite celor de rând să devină războinici-magi şi-a folosit propriii bani pentru a fonda

Inchiziţia, care e atât de importantă, aducând copii de peste tot şi căutând indicii că ar avea mana. A fost cel mai puternic şi mai avut nobil din vremea lui, lucru valabil şi azi. Fiul lui, Zacharias, s-a însurat cu o fată care era tot prima născută a unei familii de vază, Josephine Queensouth, unind în felul acesta pământurile celor două familii care se învecinau, sub stindardul casei Forsyth. Lucru care a dus la dispariţia casei Queensouth. De obicei, moştenitorii se căsătoresc cu al doilea ori al treilea născut dintr-o altă familie nobiliară, pentru a se păstra moştenirea, dar familia Queensouth era aproape ruinată şi aveau de gând să-şi vândă pământurile. La momentul acela, era singura lor soluţie. Îţi explic toate astea, Fletcher, pentru că nobleţea, căsătoria şi succesiunea sunt esenţiale ca să înţelegi cine eşti.

Fletcher a încuviinţat prudent din cap, încercând să nu piardă şirul. Maşinaţiunile politice ale nobilimii erau interesante, dar tot nu pricepea ce legătură avea asta cu el sau cu Arcturus.

— În orice caz, căutările lui Obediah au dat roade şi cei de rând au fost acceptaţi la Vocans, inclusiv eu. Inchizitorii fostului Rege au preluat căutările, însă au observat o tendinţă ciudată, care îi scăpase lui Obediah. Existau nişte grupuri bizare de înzestraţi, regăsite mai ales în orfelinatele din oraşele de la miazănoapte. Ce crezi că înseamnă asta, Fletcher? l-a întrebat Arcturus, cu orbita lăptoasă holbându-se la faţa băiatului, fără să o vadă.

Fletcher însă nu avea nici cea mai mică idee. Ce era atât de deosebit la orfanii ăia?

— Ce îi deosebeşte pe orfani de toţi ceilalţi? a întrebat din nou Arcturus, parcă ghicind ce gândea băiatul.

— Nu sunt doriţi de nimeni? a încercat Fletcher.

— Corect, Fletcher. Şi cine sunt cei care nu-şi doresc de obicei copiii? a şoptit Arcturus, lămurindu-l.

— Cei care nu îşi permit să îi păstreze.

Fletcher s-a dus cu gândul la lungile nopţi de singurătate în care îşi pusese atâtea întrebări despre lucrurile astea.

— Adevărat, Fletcher, sunt unii care îşi abandonează copiii din acest motiv. Mai sunt şi orfanii ai căror părinţi au murit. Dar mai e o categorie de oameni care îşi abandonează adesea copiii. Inchiziţia a

descoperit că acesta e lucrul pe care mai toţi orfanii înzestraţi cu danii invocării îl au în comun.
Arcturus a tras adânc aer în piept.
— Mamele lor erau, aproape toate, curtezane. Şi a mea la fel.
Sacharissa a gemut, iar Arcturus l-a liniştit cu blândeţe.
Fletcher a înţeles că atinsese un subiect care îi pricinuia o mare suferinţă.
— Vezi tu, lordul Faversham era… cum să spun… un bărbat nesăţios. O lungă bucată de timp, soţia lui nu îi putuse dărui copii. Lady Faversham a devenit în cele din urmă rece şi distantă, îndepărtându-l din patul ei. Aşa că a căutat compania acelor femei care îl primeau în patul lor.
Fletcher s-a adâncit în scaun, înţelegând în sfârşit ce voia să spună.
— Adică primul născut al curtezanei cu care s-a culcat este înzestrat cu darul? Aşa se întâmplă, nu? a întrebat el, încercând să nu se gândească la ce ar presupune asta legat de propria lui moştenire.
— Mda, cu toate că a avut şi ibovnice. Un bărbat poate avea cu mai multe femei copii înzestraţi cu darul, atâta vreme cât acel copil este primul născut al femeii cu pricina. Prin urmare, şi o femeie poate avea mai mulţi copii, care să fie, fiecare, primul născut cu câte un bărbat, dacă acei bărbaţi nu au avut şi alţi copii. E o pură coincidenţă că un mic număr de oameni de rând s-au născut cu acest dar. De la mine au început căutările, dar eu nu m-am născut cu darul de la sine, aşa cum s-a întâmplat în cazul celor de rând. Eu sunt înzestrat cu darul pentru că sunt unul dintre primii născuţi ai lordului Faversham.
Gândurile despre împrejurările în care fusese abandonat s-au învălmăşit în mintea lui Fletcher. Nu fusese nici măcar înfăşurat într-o pătură care să îl protejeze de frig. Explicaţia părea plauzibilă. Arcturus i-a întrerupt şirul acestor gânduri mohorâte.
— Desigur că această descoperire a provocat un adevărat scandal. Dovezile de infidelitate aruncă oprobriul asupra diferitelor case nobiliare şi, în special, asupra casei Faversham. Femeile nobile au făcut grevă şi au refuzat să mai meargă la război, dacă Inchiziţia nu dădea o lege care să interzică testarea orfanilor. Nu puteau îndura

ruşinea de a-i vedea pe bastarzii soţilor lor luptând alături de ele şi de copiii lor legitimi.

Acum vorbea în şoaptă, iar în voce i se simţea o emoţie adâncă.

— Aflu că lady Faversham a fost indignată când demonul care trebuia să-i revină fiului ei mi-a fost dat mie. Ura ei faţă de mine e şi mai mare decât a celorlalte femei de viţă nobilă.

Ea nu a născut decât un copil, ceea ce înseamnă că, în eventualitatea că fiul ei moare, eu devin moştenitorul lordului Faversham, potrivit legii imperiului. A fost nevoită să ceară permisiunea specială a fostului Rege pentru a-şi retrage băiatul de pe linia frontului, ca nu cumva să încerc să-l omor şi să-i iau locul la moştenire. N-o să te surprindă să afli că ea a fost cea care a organizat greva.

Fletcher era uimit de calmul cu care vorbea Arcturus despre suspiciunea ce plana asupra lui. Se întreba dacă acesta ar fi capabil de o asemenea crimă. Lordul Faversham stăpânea aproape toate pământurile din jurul Muntelui Dinte-de-Urs, fiind un bărbat bogat şi puternic.

— Desigur, cei mai mulţi dintre orfani au fost descoperiţi şi instruiţi în momentul în care s-au aflat toate astea, aşa că s-a ajuns la un compromis şi celor care fuseseră deja descoperiţi li s-a permis să rămână, a continuat Arcturus. Cu singura condiţie de a nu folosi numele familiei nobiliare, de aceea eu sunt cunoscut drept căpitanul Arcturus, acesta fiind prenumele meu. Am trei fraţi vitregi cam de vârsta mea, care sunt şi ei în armată. Probabil că mai sunt şi alţii, care însă nu îşi cunosc originile. Nu am voie să testez copiii din orfelinate, oricât de mult mi-aş dori. Şi totuşi, soarta a reuşit să mi te scoată în cale.

Fletcher mai să nu priceapă ultimele cuvinte. Era prea adâncit în gânduri. Oare să fie lordul Faversham tatăl lui? Să însemne asta că maică-sa trăise în tot timpul ăsta în Boreas?

— Fletcher, s-ar putea să mă înşel, a ajuns până la el vocea lui Arcturus. S-ar putea să nu fii decât un orfan oarecare, eşti mult mai tânăr decât mine, la urma urmei. Nici măcar nu mai ştiu dacă Faversham a mai călcat strâmb după ce lady Faversham i-a născut

un fiu. Dar ce şanse ar fi ca un orfan înzestrat, care a fost abandonat lângă Boreas, să fie unul dintre puţinii care nu au origini nobile?

— Din câte înţeleg, tu spui că sunt copilul din flori al lordului Faversham, iar mama mea este o ibovnică sau, şi mai rău, o curtezană? a zis Fletcher cu amărăciune, scuturându-se de gândurile lui.

— Şi fratele meu vitreg… a zis Arcturus Faversham.

Capitolul 38

Fletcher dăduse buzna afară din biroul lui Arcturus furios la culme, fără să ştie prea bine pe cine. Ignatius îşi petrecuse mare parte din seară sâsâind şi pe nări îi ieşeau mici rotocoale de fum, în timp ce toţi ceilalţi erau la cină, râzând şi glumind.

— Poate că nu ştiu eu sigur pe cine sunt supărat, dar tu clar nu ai habar, aşa-i? a murmurat Fletcher printre dinţi, scărpinându-l pe Ignatius sub bărbie.

Era amuzat de-a binelea să vadă agitaţia confuză a micului demon, ceea ce îl înveselea cât de cât.

Reuşise să bagatelizeze ceea ce se petrecuse în biroul lui Arcturus, susţinând în faţa celorlalţi că fusese doar muştruluit ca un elev neastâmpărat. Dintre toţi noii lui prieteni doar Othello remarcase cât e de abătut, ceea ce l-a făcut să îl caute în camera lui, după ce se duseseră toţi să se culce. Fletcher s-a hotărât să îi împărtăşească totul – la urma urmei, trebuia să le întoarcă, lui Othello şi familiei acestuia, încrederea pe care aceştia i-o arătaseră lui. Dar gnomul nu a fost deloc impresionat de povestea lui Arcturus.

— Dacă vrei părerea mea, mi se pare că Arcturus prea răstălmăceşte totul, a zis Othello, scărpinându-şi barba. Pesemne că îşi doreşte cu disperare să găsească mai mulţi membri ai familiei şi, din cauza asta, trece cu vederea unele lucruri, pentru ca istoriile voastre să se potrivească. Auzisem de lady Faversham, dar din cu totul alte motive. E verişoara fostului Rege şi era vestită pentru marea ei frumuseţe, la vremea ei. Mă îndoiesc profund că, odată ce metehnele lordului Faversham au fost date în vileag, fostul Rege

Alfric i-ar mai fi îngăduit să îi facă în continuare de ruşine în felul ăsta verişoara. Şi nici fiul lui, Regele Harold.

— Şi dacă a făcut-o? Dacă a avut un moment de slăbiciune, la ani de zile după ce a fost dat totul în vileag? l-a întrebat Fletcher.

— Chiar presupunând că a fost atât de nechibzuit, de ce să fi fost tu abandonat tocmai lângă Pelt? Mai mult ca sigur, femeia în cauză te-ar fi lăsat în vreun orfelinat ori în faţa vreunei uşi din Boreas, nu într-un loc atât de puţin cunoscut şi aflat atât de departe de oraş precum Pelt. Ce să mai, e aproape de fruntariile elfilor! a exclamat Othello.

— Poate că nu a vrut să ajung într-un aşezământ pentru săraci, aşa ca Arcturus, i-a răspuns Fletcher, cu aceeaşi încăpăţânare, cu toate că nu ştia prea bine de ce îi ţine partea lui Arcturus.

— Dacă i-ar fi păsat de asta, atunci de ce te-a lăsat să îngheţi în zăpadă, fără un petic de îmbrăcăminte sau o pătură, acolo? Nu, Fletcher, nu aşa stau lucrurile. Nu te lăsa influenţat de teoria lui Arcturus. Fii bucuros că îl ai de partea ta şi că ai avut norocul să dai peste el în Corcillum.

Cu aceste cuvinte, Othello s-a dus să se culce, lăsându-l pe Fletcher într-o dispoziţie mult mai bună, dar tot foarte confuz.

— Cine naiba sunt eu? a şoptit Fletcher în întuneric.

Ignatius a miorlăit cu empatie şi şi-a îngropat capul în pieptul băiatului.

În ciuda întâmplărilor din acea zi, Fletcher a avut un somn liniştit şi fără vise, căci era complet vlăguit.

Învăţăceii aşteptau în camera pentru invocare să înceapă următoarea lecţie despre eter. Fletcher spera să o vadă pe Lovett, deşi ştia că era mult mai probabil ca Arcturus să ţină lecţia, încercările lui de a intra la infirmerie fuseseră în zadar, doamna Fairhaven avusese grijă de asta. I-a spus lui Fletcher că, de bună seamă, căpitanul Lovett nu ar vrea să fie sâcâită de elevii ei cât timp e paralizată şi că are ea grijă să îi citească, lucru suficient pentru a-i alunga plictiseala. Faptul că a aflat că e paralizată, dar conştientă de ceea ce se întâmplă în jurul ei, nu a făcut decât să sporească dorinţa lui Fletcher de a o vedea, dar uşa i-a fost închisă scurt în nas.

— Mişto haine, a zis Genevieve, făcându-i semn cu degetul mare ridicat.

Fletcher a zâmbit şi a pipăit gulerul noii lui tunici.

Uhtred se ţinuse de cuvânt şi îi trimisese lui Fletcher, cu căruţa care aducea dimineaţa alimentele, o uniformă albastru-închis, foarte frumoasă, împreună cu sabia lui. Nasturii aurii de la tunică şi de la pantaloni fuseseră chiar gravaţi cu imaginea unei salamandre, spre marea încântare a băiatului Teaca sabiei era de cea mai bună calitate, făcută din piele neagră şi oţel călit. Fletcher a constatat că sabia fusese ascuţită şi că avea împreună cu ea şi o bucată de pânză înmuiată în ulei amintindu-i să aibă grijă de armă, ca de o piesă măiestrit făurită.

Era bucuros că o avea din nou cu el, căci fusese obligat să folosească un băţ de lemn atunci când Sir Caulder îi învăţase, pe el şi pe ceilalţi colegi cu origini modeste, elementele de bază ale scrimei. Nobilii fuseseră instruiţi şi în acest domeniu de la o vârstă mai fragedă şi nu îi însoţeau, cu toate că Malik şi Penelope rămăseseră puţin să privească de pe tuşă, până se plictisiseră şi plecaseră. Când Fletcher întrebase de ce erau învăţaţi să se bată între ei, după ceea ce îi spusese Sir Caulder despre lupta împotriva orcilor, acesta i-o retezase scurt:

— Pentru turneu, băiete. O să fiţi puşi să vă duelaţi în săbii şi Dumnezeu mai ştie ce. N-ar avea rost să pierdeţi toţi cei de rând încă din prima rundă pentru că aţi fost învăţaţi să daţi piept cu un sălbatic de doi metri, dar nu şi cu un nobil înarmat cu o floretă.

Pomenirea turneului l-a umplut de groază pe Fletcher şi l-a făcut să alerge la bibliotecă, unde s-a îngropat în cărţi. Nu era singur – majoritatea celor de rând îl însoţeau. Datorită faptului că îşi petrecuseră copilăria alături de părinţi care erau războinici-magi pe deplin calificaţi, învăţăceii nobili se aflau într-un avantaj considerabil faţă de colegii lor cu origini modeste, astfel că, pentru ei, cele mai multe întrebări ale profesorilor se dovedeau a fi floare la ureche.

Erau mii de demoni ale căror denumiri trebuiau învăţate, la fel dimensiunile, punctele tari şi punctele slabe, chiar dacă, dintre aceştia, cei mai mulţi nici nu se găseau prin partea de eter la care

aveau acces invocatorii din imperiu. Numai cele optsprezece tipuri de Canizi îi luaseră lui Fletcher aproape două zile ca să le învețe.

Uşa trântită îndărătul lui l-a trezit din gânduri. În încăperea pentru invocare intrase un bărbat înalt şi zvelt. La început Fletcher a crezut că e Arcturus, dar când bărbatul a păşit în lumina flamelor magice, a văzut că purta o uniformă diferită, dintr-o stofă neagră, cu argintiu pe margini. Chipul îi era supt şi avea barbă şi nişte ochi mici, negri, care scânteiau în timp ce îi cercetau pe elevi.

— Sunt Inchizitorul Damian Rook, dar puteţi să îmi spuneţi domnule. Eu o să vă instruiesc în arta explorării eterului până când căpitanul Lovett îşi va reveni după… accident. Din fericire pentru voi, Scipio a hotărât să aducă un profesor mai competent de data asta.

Cuvintele lui au adus un rânjet pe faţa lui Tarquin şi au făcut-o pe Isadora să chicotească discret, spre marea neplăcere a lui Fletcher. Rook nu le-a luat în seamă grimasele şi s-a întors către cei de rând, privindu-i cercetător printre gene.

— Măi să fie, parcă mai ieri v-am testat! a zis el, cu o voce gravă, care cerea supunere. Genevieve, Rory, Seraph, Atlas, la fel şi gnomul şi elfa, voi o să vă aşezaţi acolo, în rând.

Prietenii lui Fletcher s-au mişcat cu vioiciune, aliniindu-se cu spatele la peretele din celălalt capăt al încăperii. Fără să îi bage în seamă, Rook i-a studiat pe Fletcher şi pe nobili, plimbându-se în jurul lor de parcă ar fi fost nişte cai de vânzare.

— Un număr bun de cădeţi anul ăsta. Tarquin şi Isadora, sper că tatăl vostru e bine, sănătos, le-a spus el.

— Da, domnule, cu toate că au trecut câteva luni de când l-am văzut ultima dată, a răspuns Tarquin, cu o politeţe surprinzătoare.

Fletcher se întreba ce fel de om e acesta, care se bucură de respectul unui nobil precum Tarquin. Cum de se cunoşteau?

— Tu eşti în mod clar un Saladin, dacă nu mă înşel, a continuat Rook, oprindu-se înaintea băiatului cu tenul închis la culoare.

— Sunt Malik Saladin, fiul lui Baybars Saladin, de loc din ţinuturile Antiohiei, a răspuns Malik, cu bărbia scoasă în faţă cu mândrie.

— Desigur. Anubidul tatălui tău a luptat alături de Minotaurul meu în bătălia de la Podul Watford. Ai avut şansa de a-l moşteni?

— Nu, domnule, tata are mai mare nevoie de el decât mine. Dar am primit un Anubid tânăr, care a fost capturat înainte să vin eu aici.

— În regulă. O să ai în curând nevoie de el.

Rook s-a întors către următorul învăţăcel nobil, Penelope.

— Şi tu cine eşti?

— Penelope Colt, din Coltshire.

A făcut, stânjenită, o reverenţă, lucru care i-a atras un mormăit rezervat din partea lui Rook, care a trecut la ultimul nobil, băiatul bondoc, cu păr castaniu, pe care Fletcher îl văzuse ţinându-se după Tarquin ca un căţeluş.

— Eu sunt… Numele meu e Rufus Cavendish, din Cavendish Downs, a îngăimat băiatul.

— Cavendish Downs. Nu am auzit de locul ăsta. Cine sunt părinţii tăi? l-a întrebat Rook, sfredelindu-l pe Rufus cu ochii lui negri, ca un uliu.

— Mama a murit pe când eu eram mic. A fost căpitanul Cavendish. Tata nu e de neam nobil.

— Înţeleg, a zis Rook pierzându-şi interesul, apoi s-a îndepărtat. Era limpede că familia Cavendish nu era una nobilă şi nu avea cine ştie ce renume şi importanţă.

Şi-a aţintit asupra lui Fletcher privirea răutăcioasă, iar ochii lui mici se mutau de la sabie la nasturii aurii ai uniformei băiatului.

— Şi tu? De unde eşti?

După o scurtă ezitare, Fletcher a îndrăznit:

— Sunt din ţinuturile de la miazănoapte, domnule, de lângă Boreas. Mă numesc Fletcher.

— Un Faversham, aşadar? Nu ştiam că au un copil de vârsta asta. Cum de te-am scăpat din vedere?

Vocea lui Tarquin a răsunat înainte să apuce Fletcher să răspundă.

— Nu e de neam nobil, domnule. E de rând.

— E absurd! Sunt un inchizitor, ştiu numele tuturor celor de rând care au darul. Cine eşti, băiete?

— Eu… am un protector, domnule. Am citit un pergament de invocare pe care… l-am găsit… şi am invocat un demon. Arcturus m-a descoperit şi m-a adus aici.

— Părinţii tăi nu s-au gândit să te trimită la inchizitori când au descoperit că ai darul? Şi Arcturus te-a găsit? Nu are voie să meargă la nord de Corcillum, cum de a dat de tine?
— Sunt orfan, dom…
— ORFAN! a şuierat Rook, tăindu-i vorba.
— Da, dar nu e ce credeţi! a strigat Fletcher, dându-şi seama ce îşi imaginase Rook.
— A încălcat regulile! Fiul ăla arogant de târfă îşi închipuie că poate încălca, trişând, înţelegerea pe care a făcut-o cu fostul Rege, astfel că trimite în taină pergamente de invocare orfanilor din Boreas! O, de data asta l-am prins! a zis Rook cu satisfacţie.
— Nu a făcut asta! a strigat Fletcher.
— Tu să taci, bastardule! Credeam că am văzut acum multă vreme pe ultimul de teapa ta. Lordul Faversham o să audă de asta, a şuierat el, împingându-l puternic pe Fletcher cu mâna în piept.
— Vă înşelaţi! Întrebaţi-l pe rector! a continuat să strige Fletcher.
— O să o fac, fii fără grijă. Dar asta mai poate aştepta. Mai întâi trebuie să măsurăm nivelul de împlinire al fiecăruia. Urmaţi-mă cu toţii!
S-au încolonat în spatele lui Rook, iar acesta i-a condus afară din camera pentru invocare, pe scările din aripa de apus, până sus, iar apoi pe coridorul din turnul de sud-vest. Doar Othello înţelesese ceea ce tocmai se întâmplase, aşa că şi-a pus o mână pe umărul lui Fletcher.
— Nu-ţi face griji, o să se lămurească totul, ai să vezi, i-a şoptit el la ureche.
Ceilalţi îl priveau cu un amestec de suspiciune şi nelămurire, dar liniştea în care era cufundat coridorul îi împiedica să îi pună întrebări. Tarquin şi Isadora săreau de bucurie, deşi Fletcher nu ar fi putut spune sigur dacă din pricina umilirii lui publice ori datorită lecţiei care urma.
Turnul acesta nu avea o scară în spirală. În locul ei era un amplu spaţiu circular, gol, întrerupt de plafon la fiecare etaj. Un stâlp imens se ridica în mijlocul încăperii, construit din nenumărate segmente în care erau încastrate cristale multicolore de Corundum. Acesta se întindea tocmai până în vârful turnului, iar razele de lumină care

pătrundeau prin deschizăturile pentru tras cu arcul din zidurile vechiului turn îl făceau să scânteieze.

— Acesta este măsurătorul nivelului de împlinire, sau împlinirometrul, cel mai mare din câte există. Fiecare segment reprezintă un nivel de împlinire. Atingând baza, un invocator sau un demon poate afla ce nivel are. Haideţi, cine încearcă primul? a murmurat el, uitându-se doar către nobili. Malik, dacă semeni măcar puţin cu tatăl tău, o să ne impresionezi. Aşază-ţi mâna pe piatra de la bază. Hai să vedem cât de buni invocatori sunteţi.

Malik a păşit în faţă fără să stea pe gânduri, a îngenuncheat lângă primul segment şi şi-a lipit apăsat palma de piatră. Câteva clipe nu s-a întâmplat nimic, apoi, dintr-odată, cristalele de pe primul segment au început să strălucească foarte intens, răspândind în încăpere raze de lumină de felurite culori. Un sunet înăbuşit a reverberat în încăpere, urmat imediat de încă unul, în momentul în care următorul segment a început să licărească. Au urmat altele, până când s-au aprins paisprezece segmente. Malik a mai rămas cu mâna pe piatră încă un minut, până ce Rook l-a ridicat în picioare. În momentul în care şi-a dat mâna la o parte, luminile au început să pâlpâie, până ce s-au stins.

— Bravo, băiete! Media pentru un novice de viţă nobilă este de opt. În curând o să ajungi la nivelul douăzeci, ca tatăl tău. Următorul!

Isadora şi-a aranjat un zuluf şi a păşit în faţă, apăsându-şi palma pe împlinirometru. S-a auzit din nou acelaşi sunet înăbuşit, urmat de licărirea luminiţelor. De data asta, s-au aprins douăsprezece segmente.

— Sângele Forsyth este puternic. Zacharias va fi mândru de tine, a zis Rook, ajutând-o pe Isadora să se ridice.

A venit la rând Tarquin. Tot nivelul doisprezece.

— În general gemenii au acelaşi nivel de împlinire, dar merita verificat, a murmurat Rook, mai curând ca pentru sine, în timp ce dădea mâna cu Tarquin.

Fletcher şi-a simţit inima grea când, trecând pe lângă el, nobilul l-a îmbrâncit ca să se dea mai în spate. Erau toţi atât de puternici! Lovett avea doar nivelul unsprezece!

Penelope avea nivelul şapte, dar părea încântată, iar când s-a ridicat zâmbea, dând mulţumită din cap. Rufus s-a clasat la nivelul nouă, ceea ce i-a atras o palmă pe spate de la Tarquin şi un mormăit aprobator din partea lui Rook.

— Acum, cei de rând. Tu eşti primul, gnomule. Nivelul opt, pe puţin, din ce am auzit, dat fiind că ai fost în stare să invoci un Golem. Media pentru începătorii de rând este, fireşte, de cinci, dar tu eşti un caz special.

— De ce au cei de rând niveluri de împlinire mai scăzute, domnule? a întrebat Rory, mutându-se de pe un picior pe altul.

— După părerea mea, din pricină că sunt plămadă rea, a declarat Rook. Dar răspunsul oficial e că nobilii cresc înconjuraţi de demoni şi îi primesc pe ai lor cu mult înainte să ajungă la Academie, ceea ce le îngăduie să-şi crească nivelul de împlinire în decursul anilor, prin practicarea magiei elementare şi a infuziei. Voi veţi începe cu nivelul cu care v-aţi născut, de vreme ce nu aţi avut timp să vi-l consolidaţi. Acesta e un alt motiv pentru care de obicei primiţi la început demoni Scarabei. Nu ar avea rost capturarea unui demon pe care s-ar putea să nici nu fiţi capabili să îl controlaţi – oricum, nu aţi merita ceva mai de soi. Se pare că unii dintre voi au avut un noroc extraordinar anul ăsta.

Othello îşi aşezase deja palma pe împlinirometru, iar cum acesta a început să strălucească, Rook s-a văzut nevoit să îşi întrerupă discursul. Segmentele s-au luminat unul după altul, iar încăperea a vibrat de zece ori.

— Zece! Se pare că gnomii au talent pentru invocare. Va trebui să îi spun asta şi Regelui cândva. Foarte interesant… a zis Rook, făcându-i semn Sylvei să îi ia locul lui Othello.

Fletcher a surprins expresia îngrijorată de pe faţa gnomului. De ce să-i spună Regelui? Să însemne rezultatul obţinut de Othello că gnomii sunt aliaţi mai buni decât şi-ar fi închipuit Regele… sau o ameninţare mai mare?

— De obicei, elfii încep de la nivelul şapte, sau cel puţin aşa era înainte. Hai, dă-i drumul. Ai deja Canidul de câteva luni.

Sylva avea într-adevăr nivelul şapte, cu toate că şi segmentul opt a licărit pentru o clipă.

— Bravo, eşti aproape de următorul nivel. Dacă lucrezi serios, vei putea captura o Insectă, pe lângă Canidul tău.

Genevieve s-a clasat la nivelul cinci. Seraph i-a surprins pe toţi cu nivelul lui, şapte, iar Atlas s-a dovedit abia de nivelul patru, spre marea lui amărăciune.

— Sper c-o să te descurci mai bine decât mine, i-a şoptit el lui Rory, care, alb ca varul la faţă, se grăbea să îi ai locul.

De data aceasta, împlinirometrul a ezitat, apoi două segmente au început să lumineze. După încă treizeci de secunde, şi al treilea segment a început să licărească. Rook l-a apucat de braţ, ca să-l ridice de lângă stâlp.

— Nu! a țipat Rory. Mai lăsaţi-mă puţin, e mai mare de atât!

— Ba nu e, băiete. Asta e toată energia demonică pe care o poţi absorbi. Eşti un invocator de nivelul trei. Fii mulţumit că e şi atât.

L-a ridicat pe Rory şi l-a împins înapoi, în grupul celor de rând.

— Acuma e rândul bastardului. Să vedem ce e de capul lui.

Rook l-a împins pe Fletcher să îngenuncheze. Acesta a închis ochii şi a pus palma pe împlinirometru. Piatra era rece ca gheaţa. Simţea cum mana, aspirată de stâlp, i se scurge prin vene, ieşind prin degete. Apoi a simţit cum ceva e împins înapoi în corpul lui, altceva decât mana, pentru că era ca un foc ce făcea să-i clocotească sângele şi să simtă furnicături pe piele.

S-a ferit să privească, dar sunetul acela înfundat îi permitea să ştie exact câte segmente se aprindeau. Deocamdată cinci. Apoi şase. La cel de al şaptelea a simţit că fluxul slăbeşte, deşi continua să se propage înlăuntrul lui. Opt… şuvoiul s-a domolit. În cele din urmă, chiar când credea că nu se mai întâmplă nimic, o a noua vibraţie s-a răspândit prin încăpere. S-a simţit cuprins de uşurare, dar în acelaşi timp îi părea rău pentru Rory. James Baker fusese un invocator de nivelul trei.

— Ia te uită ce surpriză! Cine ar fi crezut?! Nu contează. Fletcher o să stea aici atât cât e necesar să pot găsi probele că Arcturus i-a trimis un sul pentru invocare. Copiilor din flori nu li s-a mai îngăduit să pună piciorul în Citadelă, după ce fostul Rege Alfric a hotărât astfel, la cererea lui lady Faversham. Şi nici bastarzii mai în vârstă nu au voie să descopere unii noi. Inclusiv Arcturus.

Spusele lui Rook au stârnit exclamaţiile de uimire ale celor de rând. Secretul lui Arcturus era dat la iveală.

— Nu-ncape îndoială că veţi avea încă un profesor nou, odată ce voi fi reuşit să mă descotorosesc de el, a adăugat Rook, rânjind mulţumit.

— Vă mai spun o dată, Arcturus nu mi-a trimis niciun sul pentru invocare. Dacă vreţi să ştiţi, un negustor ambulant mi-a dat sulul unui şaman ore, a zis Fletcher printre dinţi.

Rook l-a aţintit cu privirea câteva clipe, apoi a desprins un cilindru de piele de la centură. A scos dinăuntru un sul maroniu şi l-a întins pe podeaua de piatră. Era un pergament.

— Arată-mi, a zis el, cu un gest înspre pergament.

Ignatius s-a materializat de îndată ce Fletcher l-a eliberat, de parcă ar fi fost nerăbdător să iasă. S-a repezit la mâna lui Rook, făcându-l să se dea înapoi, încruntat.

— Ca să vezi ce întorsătură, a murmurat acesta, frecându-şi gânditor bărbia cu degetele lui lungi şi subţiri. În regulă, hai să vedem ce nivel de împlinire are. Maiorul Goodwin va vrea să ştie. Nu am mai testat o Salamandră până acum.

Fletcher l-a luat pe Ignatius în braţe şi i-a atins coada de împlinirometru. Acesta a prins să vibreze. Primele patru segmente s-au aprins unul după altul. Dar, spre surprinderea lui Fletcher, cel de al cincilea a licărit oarecum şovăielnic. Tarquin a izbucnit în râs.

— Hahaha! Salamandrele abia sunt de nivelul cinci. Şi tu credeai că poţi să dovedeşti o Hidră de nivelul opt şi o Felidă de nivelul şapte, doar cu ajutorul unui Golem! E o diferenţă de două niveluri, bastard nesăbuit!

— Credeam că ai zis că demonii noştri nu făceau decât să gonească Sfrânciocul, a răspuns Fletcher, străduindu-se să-şi stăpânească furia. Nimeni, nici măcar Didric, nu-i mai vorbise în felul ăla. Vrei cumva să îţi schimbi versiunea?

Tarquin a încercat să bolborosească ceva, dar a fost întrerupt de Rook.

— Linişte! Ne întoarcem în camera pentru invocare, imediat! Lecţia nu s-a terminat încă.

Drumul înapoi, spre camera pentru invocare, a fost şi mai tensionat decât la venire. Othello era adâncit în gânduri, iar faţa lui Rory era întruchiparea celei mai profunde nefericiri, aşa cum mergea, târându-şi picioarele, în urma celorlalţi. Genevieve făcuse tot posibilul să-l consoleze, dar el se mărginea să privească înainte fără să vadă nimic, ca şi cum nici nu ar fi auzit ce-i spunea ea. Nu mai era băiatul gălăgios, gata să ia totul în zeflemea.

Când au ajuns, Rook dăduse deja instrucţiuni unor servitori să aducă înăuntru o coloană masivă, pe care se luptau să o ridice. Era asemănătoare cu împlinirometrul, doar că, în loc de mai multe geme, fiecare segment era făcut dintr-o singură gemă roşie, de mărimea pumnului unui bărbat. Rook a lovit-o nonşalant cu palma şi, la fiecare atingere a degetelor lui, câte o piatră începea să licărească.

— Profesoara voastră a preferat să procedeze în mod tradiţional, activând chiar ea portalul. Dar eu abordez diferit riscul intrării în eter. Aceasta e o piatră de încărcare. Poate fi umplută cu mana şi folosită ulterior. Cu ajutorul unui dispozitiv de acest fel, putem crea marile scuturi care să protejeze linia frontului, încărcând-o în timpul zilei, ca să nu fim nevoiţi să le activăm întreaga noapte. Dar o să o folosim într-un alt scop. Împreună o vom menţine permanent complet încărcată şi o vom conecta la portalurile pe care le folosim să intrăm în eter. În felul acesta, dacă unul dintre noi îşi pierde concentrarea, portalul lui nu se va închide prea devreme. Nu ne putem permite să pierdem o Hidră în momentul ăsta, nu? Nici nu se mai găsesc în zona noastră de eter.

Tarquin a zâmbit şi a înghiontit-o pe Isadora.

— De ce au dispărut în partea asta a eterului? Că doar nu i-om fi capturat pe toţi!

Rook a oftat teatral şi apoi a dat din cap, ca şi cum s-ar fi hotărât să dea un răspuns la o întrebare prostească.

— Vedeţi codurile astea de pe marginea pentagramei? Acestea sunt coordonate, corespunzând aproximativ aceleiaşi zone din eter. Fiecare invocator din ultimii două mii de ani a vânat în aceeaşi regiune, capturând o mulţime de demoni. Fireşte, în decursul timpului am intrat în război cu orcii. Au venit apoi răzmeriţele gnomilor. Mulţi dintre demonii noştri au murit în bătălie şi aveam

nevoie de alţii să le ia locul. Curând demonii sălbatici au învăţat să stea departe de zona noastră din eter sau poate că i-am exterminat pe toţi cei rari. Orice s-o fi întâmplat, au mai rămas numai câteva specii. Din când în când, câte un demon dintr-o specie rară, cum ar fi un Grifon, se mai abate prin acest ţinut. De obicei e un demon care a fost rănit sau e bolnav. Alteori, demonii migrează peste suprafaţa noastră de teren, aşa cum fac Sfrânciocii.

— Deci din cauza asta avem nevoie de codurile orcilor, a oftat Genevieve, când a înţeles cum stau lucrurile.

— Nu avem nevoie de codurile orcilor! i-a tăiat-o Rook. Demonii obişnuiţi, slabi, sunt pentru cei de rând Nobilii moştenesc demonii mai bătrâni, exemplare mai rare, de la părinţii lor. Fiecare rămâne la locul lui firesc. Oricum orcii nu trimit împotriva noastră decât demoni de nivel scăzut, ceea ce ne arată că nici coordonatele lor nu sunt mai bune decât ale noastre. Ar fi o pierdere de timp şi de resurse să încercăm să descoperim care sunt codurile lor.

Genevieve şi-a muşcat buzele şi s-a retras, intimidată de limba lui ascuţită. Fletcher nu înţelegea de ce e Rook atât de pornit împotriva găsirii codurilor. Ar fi un lucru folositor pentru Hominum. Dar bărbatului nu părea să-i pese decât de dezechilibrul josnic de putere dintre cei de rând, înzestraţi cu darul invocării, şi cei nobili.

— În prezent, piatra de încărcare are suficientă putere pentru a lucra cu doar cinci elevi pe săptămână. Aşa că, până la terminarea turneului, numai nobilii vor avea permisiunea să intre în eter. Apoi ne vom gândi la posibilitatea de a le permite şi celor de rând să o folosească.

În timp ce Rory a scăpat un suspin deznădăjduit, iar ceilalţi au început să protesteze vocal, Fletcher nu se putea gândi decât la un singur lucru: „Cât mi-aş dori să fie aici căpitanul Lovett!”.

Capitolul 39

Fletcher a pufnit enervat când simbolul pe care îl gravase a început să pâlpâie în aer, apoi a dispărut.

— Încă o dată, Fletcher. Concentrează-te! s-a răstit Arcturus la el. Aminteşte-ţi paşii!

Fletcher şi-a ridicat degetul, care strălucea, şi a trasat din nou glifa pentru crearea unui scut. Aceasta a stăruit în aer la capătul mâinii lui, iar el a alimentat-o cu un uşor flux de mana.

— Foarte bine! Acum stabilizează-l! a mormăit Arcturus.

Fletcher s-a concentrat asupra simbolului, ţinând degetul îndreptat exact către centrul lui. L-a menţinut aşa până ce lumina simbolului a început să pulseze scurt, iar Fletcher a simţit că l-a fixat în loc. Şi-a mişcat mâna şi a văzut cum simbolul îi urmărea degetul, de parcă era ţintuit acolo de un cadru invizibil. A simţit cum sudoarea i se scurge pe spinare de parcă se ţâra o insectă, dar Fletcher nu a băgat-o în seamă. Trebuia să facă tot ce îi stătea în putinţă să îşi păstreze concentrarea.

— Împinge mana prin glifă, în ritm constant! Trebuie să şi alimentezi glifa în acelaşi timp.

Aceasta era partea cea mai grea. Fletcher avea impresia că o să îi crape capul în timp ce încerca să jongleze cu fluxul de mana ca să-l dirijeze simultan către şi prin glifă.

Simbolul a pâlpâit din nou, dar Fletcher a scrâşnit din dinţi şi a împins în el un jet subţire de substanţă opacă, care a ieşit în cealaltă parte.

— Da. Ai reuşit! Acum, cât timp suntem într-o poziţie favorabilă, încearcă să îi dai formă, l-a îndemnat Arcturus.

Fletcher nu avea la dispoziţie cine ştie ce energie cu care să lucreze, dar nu voia să rişte să propage o cantitate mai mare, ca să nu şubrezească legătura. La fel cum făcuse cu flamele magice la prima lecţie, a format o sferă.

— Bravo! Dar acum nu facem flame magice. Când e vorba de scuturi, trebuie să le întinzi. Dă-i drumul, s-ar putea să nu mai ai altă şansă să încerci.

Dar Fletcher nu mai putea menţine glifa stabilă. Aceasta a pâlpâit câteva secunde, apoi s-a făcut nevăzută. Câteva clipe mai târziu, s-a întâmplat acelaşi lucru şi cu scutul sferă.

— În regulă. O să mai încercăm la lecţia următoare. Ia o pauză, Fletcher, a murmurat Arcturus, cu dezamăgire în glas.

Fletcher a strâns pumnii, furios pe el însuşi. Răspândiţi prin vestibul, ceilalţi învăţăcei se descurcau mult mai bine. Nobilii erau

cei mai tari, fireşte, şi exersau schimbând întruna grosimea şi forma scuturilor, întrucât erau deja experimentaţi în magie, încă de acasă. Malik era cu deosebire dotat, reuşind să creeze un scut curbat atât de gros, încât abia se putea vedea prin el.

Cei mai mulţi dintre prietenii lui reuşeau deja să creeze un scut la fiecare încercare, cu excepţia lui Rory şi a lui Atlas, cărora le ieşea o încercare din două. Fletcher, pe de altă parte, reuşise o singură dată în ultimele trei ore.

S-a aşezat pe o bancă, în celălalt capăt al vestibulului, şi i-a urmărit, mohorât, pe ceilalţi. De când cu lecţia lui Rook, cu câteva săptămâni în urmă, lucrurile mergeau tot mai prost.

Mai întâi fusese treaba cu globurile magice. Rook trecuse prin faţa şirului în care erau aliniaţi cei de rând cu o cutie cu globuri de rezervă, pentru ca ei să-şi aleagă câte unul. Pe Fletcher îl lăsase intenţionat la urmă, aşa că nu îi mai rămăsese decât o bucată purpurie, de mărimea şi forma unui scud de argint.

Ca să vadă ceva, fusese obligat să îl ridice la nivelul ochilor şi să se chiorască la el. Peste toate astea, cei de rând erau obligaţi să exerseze străvederea în camera pentru invocare, în timp ce nobilii îşi trimiteau demonii să exploreze părţile mai sigure din eter.

Apoi, bineînţeles, urmase o nouă lecţie cu Arcturus. Căpitanul nu se arătase supărat pe Fletcher, dar îi dăduse băiatului şi mai multe pricini de îngrijorare.

— Nu mi-au fost nicicând simpatici inchizitorii, iar Rook e cel mai rău dintre toţi. Sunt trei instituţii care au fost întemeiate de fostul Rege Alfric: Inchiziţia, Pinkertonii şi Magistraţii, toate trei putrede până în străfunduri. Când tatăl lui a abdicat, Regele Harold a moştenit aceste instituţii, dar umblă vorba că nu prea e mulţumit de felul în care funcţionează ele. Dacă Rook încearcă să ne facă probleme, Regele Harold nu o să ţină seama de el. Îmi fac griji mai degrabă să nu se amestece bătrânul Alfric, dar acesta nu părăseşte decât arareori palatul, aşa că putem spera că nu o să-i ajungă nimic la urechi. Nu-ţi face griji, Fletcher. Nu ai greşit cu nimic. Sper doar că Rook n-o să trimită inchizitorii acasă la tine, să întoarcă locul pe dos.

Aceste cuvinte l-au bântuit pe Fletcher timp de câteva săptămâni, făcându-l să se răzgândească şi să nu-i mai trimită lui Berdon nicio

scrisoare, ca nu cumva să i se poată da de urmă în felul ăsta. Dacă Rook ar afla despre crima lui… nici nu voia să se gândească la ce s-ar fi întâmplat.

Acesta nu era, evident, singurul motiv din cauza căruia Fletcher era cu moralul la pământ. Goodwin le dăduse o groază de teme, cerându-le eseuri nesfârşite despre demonologie şi, dacă făceau până şi cea mai măruntă greşeală, îi critica plin de sarcasm.

Îl mai consolase faptul că, la a doua lecţie de demonologie, primise laude de la Goodwin, chiar dacă nu fuseseră spuse din inimă. Cercetarea lui despre soiurile de Canizi şi demonii înrudiţi cu ei fusese un succes. Identificase corect demonul Penelopei şi pe cel al lui Malik şi vorbise elocvent despre ei. Demonul Penelopei era un Vulpid, un demon-vulpe cu trei cozi, ceva mai mic decât un Canid obişnuit, dar mult mai sprinten. Avea un bot ascuţit, elegant şi o blană moale, roşcată, care lucea precum arama lustruită.

Anubidul lui Malik era unul dintre cei mai rari demoni înrudiţi cu Canizii. Se ridica în două picioare, cam ca o Felidă, avea un cap de şacal şi corpul acoperit cu o blană neagră, mătăsoasă. Era îndeaproape înrudit cu demonul preferat al maiorului Goodwin, un Licaon, o creatură asemănătoare, cu blană groasă, cenuşie şi cap de lup. Anubidul era un demon popular în rândul războinicilor-magi care proveneau din Deşertul Akhad, cu toate că aceste specii aproape că dispăruseră, din pricina vânătorii, din regiunea de eter a imperiului.

Demonul lui Rufus era tot o Vidră, spre marea dezamăgire a lui Atlas. În mod cu totul neobişnuit, îi fusese dat lui Rufus aşa cum îi obţineau cei de rând pe ai lor, prin primirea unui sul de invocare. Asta deoarece mama lui murise pe când el era doar un copil, iar tatăl lui nu era invocator.

Singurul lucru pentru care Fletcher simţea că are un talent înnăscut era mânuirea sabiei. Sir Caulder îi propusese să îi dea lecţii suplimentare, ca să îl înveţe tehnici specifice mânuirii khopeshului. Principala lui problemă era controlul agresivităţii. Potrivit lui Sir Caulder, răbdarea era una dintre cele mai importante virtuţi ale unui spadasin.

— Adunaţi-vă cu toţii aici, vă rog! le-a strigat Arcturus, trezindu-l pe Fletcher din visare.

Grupul s-a strâns în jurul lui, cu feţele strălucind de bucuria că urmau, în sfârşit, să participe la una dintre lecţiile de magie prin excelenţă practice. În ultimele câteva săptămâni exersaseră mai mult cu flamele magice, canalizându-şi mana şi controlându-le mişcările, mărimea, forma şi strălucirea.

Arcturus se gândise că tehnicile învăţate pentru flamele magice aveau să le folosească în momentul în care vor ajunge să graveze glife.

— Mulţi dintre voi au avut de furcă la fiecare încercare de a face o magie. Mai mulţi s-au străduit să reuşească în timp util. Vreau să fiu bine înţeles. Şi rapiditatea, şi eficienţa sunt esenţiale pentru a izbândi ca războinic-mag, le-a spus Arcturus pe un ton serios, privindu-l pe fiecare în ochi. Aşadar, care sunt cele patru magii de bază pentru un războinic-mag?

Penelope a ridicat mâna.

— Magia pentru scut, pentru foc şi pentru fulger.

— Foarte bine, dar sunt numai trei. Cine îmi poate spune care e a patra?

— Telechinezia, a sugerat Seraph.

— Aşa e, capacitatea de a mişca obiecte. Priviţi cu atenţie, a zis Arcturus, zâmbind.

A ridicat mâna şi a gravat o spirală în aer, ca şi cum ar fi clătinat o ceaşcă de cafea. Dintr-odată, a lăsat mâna în jos, iar pălăria pe care o purta a zburat până în plafon, iar apoi a plutit încetişor şi a aterizat din nou pe capul lui. Fletcher a observat o perturbare în aerul de sub ea, cam ca undele de căldură într-o zi cu soare.

— Meşteşugul de a mişca obiectele nu e o treabă uşoară, căci, spre deosebire de magia pentru scut, foc ori fulger, cea pentru mişcarea obiectelor aproape că nu se vede cu ochiul liber. E mult mai greu să prinzi ceva cu lasoul şi apoi să îl manipulezi fără să vezi frânghia pe care o foloseşti, ca să zic aşa. Cei mai mulţi războinici-magi se mulţumesc să lovească direct: îşi aruncă inamicul cât colo prin aer, dar folosesc pentru asta o mare cantitate de mana.

Cu un aer uşor vinovat, Arcturus a privit un teanc de suluri pe care Penelope le adusese cu ea. Erau pline cu alte simboluri pe care le-a spus că trebuie să le înveţe.

— Desigur că mai sunt mii de alte magii. Cea pentru vindecare, de pildă, este grea, dar de mare folos. Acţionează încet, deci nu prea poate fi folosită în toiul luptei.

Arcturus a gravat simbolul inimii în aer, ca să le arate.

— Mai sunt simboluri de care veţi avea nevoie la anul, dar pe care nu le puteţi face acum, cum ar fi magia pentru bariera de protecţie. O să vedeţi cum funcţionează în timpul turneului. În orice caz, rămâneţi la cele patru de bază, şi nu o să prea daţi greş în întrecere. De celelalte o să aveţi nevoie la examenele scrise, aşa că trebuie să le învăţaţi pe toate! Sunteţi liberi!

Zicând acestea, Arcturus s-a răsucit pe călcâie şi a pornit înspre uşă. Ceilalţi au început să sporovăiască, veseli, dar Fletcher nu avea chef de pălăvrăgeală. S-a luat după Arcturus şi l-a tras de mânecă.

— Domnule, nu vă supăraţi că întreb, cum se simte căpitanul Lovett?

Arcturus s-a întors şi l-a privit pe Fletcher în ochi, încruntând îngrijorat din sprâncene.

— E tot în stare de şoc. S-ar putea să nu-şi mai revină, la fel cum s-ar putea ca mâine să fie bine. Încerc să merg să îi citesc de câte ori pot, a răspuns Arcturus, lovind uşor cu degetele într-o carte pe care o avea sub braţ. Din fericire pentru ea, unul dintre demonii ei, Valens, nu era infuzat în momentul în care s-a petrecut accidentul. Nu e exclus să poată vedea prin ochii lui, folosindu-şi doar mintea. Numai invocatorii extraordinar de pricepuţi au reuşit să dobândească această aptitudine, dar Lovett este unul dintre cei mai pricepuţi invocatori pe care am avut onoarea să îi cunosc. Dacă poate cineva să facă asta, ea e aceea.

L-a strâns pe Fletcher de umăr, ca să îl încurajeze, şi a zâmbit forţat.

— Acum du-te să te odihneşti puţin, după efortul de azi.

Fletcher a încuviinţat din cap şi s-a îndepărtat, urcând anevoie scările din aripa de apus. Era nerăbdător să fie din nou singur în camera lui, numai cu Ignatius, pe care nu avea voie să-l invoce decât uneori, la vreo lecţie.

De când căpitanul Lovett nu mai era conştientă, Fletcher se simţea mai singur decât oricând. Cu toate că prietenii lui erau alături de el şi se simţea bine în compania lor, aveau toţi propriile lor griji. Până şi Arcturus fusese mai rezervat în ultima vreme, deşi nu era limpede dacă era din cauza prezenţei lui Rook, a dezamăgirii provocate de Fletcher ori a stării în care se afla Lovett. Aceasta fusese corectă şi neînfricată, complet nepăsătoare faţă de diferenţele de rasă şi de clasă socială dintre elevi. Fletcher ştia că putea merge la ea pentru ajutor, dacă ar fi avut vreo problemă. Acum… era ca şi cum ar fi murit.

Din cauză că era mort de oboseală, Fletcher a greşit etajul şi s-a trezit în faţa uşilor de la camerele nobililor. În timp ce făcea cale întoarsă înspre scări, oftând, ceva i-a atras privirea. Era o tapiserie, care înfăţişa nişte soldaţi îmbrăcaţi în armuri, în toiul unei bătălii. S-a apropiat ca să admire țesătura elaborată care dăduse viaţă întregii scene.

Nişte orei luau cu asalt un pod, călare pe rinocerii lor de război, atacând un mic grup de bărbaţi înarmaţi cu suliţe. În fruntea acestora se afla un personaj cu o figură impunătoare, cu braţul întins pentru a grava simbolul spiralei. Alături de el, o Felidă cu înfăţişare de leu îşi arăta colţii, părând a rage înspre hoarda care se apropia.

Fletcher s-a aplecat în faţă, ca să citească plăcuţa de dedesubt: „Eroul de la Podul Watford”.

— Incredibil. Scipio a doborât prin magie un ore călare pe rinocer, a murmurat Fletcher.

Dintr-odată, a răsunat zgomot de paşi Dându-şi seama că e la etajul nobililor, Fletcher s-a ascuns în grabă în umbra unei uşi. Nu voia să dea nas în nas cu Tarquin, nu avea dispoziţia pentru aşa ceva.

— Ai văzut ce faţă a făcut idiotul când nu i-a reuşit magia? Simţeam că mor de râs. Bastardul îşi închipuia că e mare lucru de capul lui. Şi când colo… zicea în derâdere Tarquin.

Chicotul care a urmat a dezvăluit că era însoţit de Isadora.

— Eşti amuzant, frate dragă, s-a hlizit ea. Dar azi nu am avut timp să stăm de vorbă, cu toate lecţiile astea inutile. Ia spune-mi, ce zice tata în scrisoare?

— Ştii doar că nu ne poate spune prea multe într-o scrisoare, din prudenţă. Dar am citit printre rânduri. O să se întâmple la noapte. Mâine-dimineaţă vom fi cei mai mari fabricanţi de arme din Hominum. Nu va mai trebui decât să ne descotorosim de tatăl lui Seraph şi să punem mâna pe negoţul lui cu muniţie. După aia, totul o să fie al nostru!

— Perfect. Moştenirea noastră o să fie din nou în siguranţă. Dar nu ţi-a spus…

Vocea Isadorei s-a stins în momentul în care au intrat într-o cameră şi au închis uşa în urma lor. Fletcher şi-a dat seama că îşi ţinuse răsuflarea şi a tras adânc aer în piept. Orice ar fi însemnat ceea ce auzise în acea seară nu erau deloc veşti bune.

Dând să iasă din ascunzătoare, a auzit din nou zgomot de paşi, care s-au apropiat şi s-au oprit exact în dreptul uşii de la camera în care intraseră gemenii, apoi cineva a tras adânc aer în piept.

— Curaj, Sylva, poţi s-o faci, a răsunat vocea cristalină a elfei.

Fletcher a rămas cu gura căscată de uimire. De ce îi căuta Sylva pe cei doi Forsyth la o oră atât de târzie?

— Ce să faci? a întrebat el, ieşind din umbră.

Luată prin surprindere, Sylva şi-a acoperit gura cu mâna.

— Fletcher! Credeam că te-ai culcat deja.

— Ce să faci? a repetat Fletcher întrebarea, încruntând din sprâncene.

— Am venit să… fac pace cu gemenii, a murmurat ea, ferindu-şi privirea.

— De ce? De ce naiba ai face aşa ceva? Te-au lăsat baltă exact când aveai mai mare nevoie de ei! a exclamat Fletcher.

— Nu trebuie să uit de ce mă aflu aici, Fletcher. Sunt elfă, primul invocator din spiţa mea, de câteva sute de ani încoace. Şi nu e numai asta, sunt şi ambasador. Tu şi Othello aţi fost buni cu mine şi nu vă port duşmănie. Dar nu îmi permit să nu mă înţeleg bine cu nobilii, sunt în joc relaţiile dintre ţările noastre. Zacharias Forsyth e unul dintre cei mai vechi şi mai apropiaţi sfetnici ai Regelui, iar Regele e cel care va mijloci o alianţă între popoarele noastre. Împrietenindu-mă cu copiii lui Zacharias, o să îl pot influenţa în favoarea noastră.

Sylva vorbea cu multă siguranţă, de parcă şi-ar fi repetat dinainte discursul.

— Bine, Sylva, dar ei nici măcar nu te simpatizează. Îţi caută prietenia numai pentru a-şi urmări interesele! a insistat Fletcher.

— La fel ca şi mine. Îmi pare rău, Fletcher, dar m-am hotărât. Asta nu schimbă nimic între noi, dar aşa stau lucrurile, a spus ea ferm.

— Ba cum să nu?! Îţi închipui că o să mai am încredere în tine, dacă o să fii prietenă cu viperele astea două? i-a spus Fletcher adevărul drept în faţă, dând să plece.

— Fletcher, te rog! l-a implorat Sylva.

Dar era prea târziu. Fletcher plecase năvalnic. Uitase de propria supărare, căci simţea cum îi clocoteşte sângele de furie.

La naiba cu elfa şi mişculaţiile ei politice! La naiba şi cu nobilii! Totul se ducea de râpă. Prieteniile lui, ca şi învăţătura. Nici măcar nu putea lua legătura cu Berdon, căci Rook îi sufla în ceafă.

În capul scărilor, Rory, Seraph şi Genevieve stăteau la taclale, încântaţi de propriile reuşite. Fletcher s-a adâncit într-un scaun, în spatele lor, sperând să nu-l bage în seamă. Nu avea chef de vorbă.

— Cred că nivelul meu de împlinire s-ar putea să crească! a zis Rory, în culmea fericirii. M-am descurcat binişor. Poate că o să crească şi nivelul lui Malahi.

— Eu cred că nu ai înţeles cum stă treaba cu nivelurile de împlinire, Rory, i-a zis Seraph, calm. Capacitatea ta de a executa o magie nu are de-a face cu nivelul de împlinire. Acesta nu are legătură decât cu cantitatea de energie demonică pe care eşti capabil să o absorbi. Iar nivelul lui Malahi nu poate să crească. Demonii rămân la acelaşi nivel toată viaţa. Chiar dacă demonul tău se face mai mare ori mai puternic, asta nu se va schimba niciodată.

— Aaa… a murmurat Rory. Dar atunci de ce Tarquin a râs de Fletcher cum că Ignatius are un nivel mai mic decât Trebius, dacă asta nu are nicio legătură cu forţa lor?

— Pentru că, de obicei, te poţi orienta aproximativ în funcţie de asta. Un demon de nivelul şapte este probabil să fie mai puternic decât unul de nivelul şase, aşa, ca regulă generală. Dar nu e şi obligatoriu. De pildă, o Felidă bate un Canid în nouă cazuri din zece, chiar dacă sunt amândoi de nivelul şapte. Sau să luăm Golemul lui

Othello. La deplina maturitate, va fi mult mai puternic decât un Canid, chiar dacă e de nivelul opt, iar Canidul, de şapte.

— Bine… nu mai contează.

Tristeţea s-a aşternut din nou pe faţa lui Rory.

— Nu-ţi face probleme, sunt sigur că o să-ţi îmbunătăţeşti nivelul, i-a zis Seraph, observând că s-a întristat. Maiorul Goodwin mi-a spus că nu se întâmplă decât foarte rar ca un invocator să rămână toată viaţa la acelaşi nivel. Nu li se întâmplă decât celor care nu reuşesc să captureze alţi demoni sau care sunt foarte ghinionişti în privinţa creşterii fireşti a nivelului de împlinire.

— Şi cum aş putea captura alţi demoni, dacă Rook nu ne lasă să vânăm? a zbierat Rory, sărind în picioare.

— Rory, stai! E vorba de un singur an! a încercat Genevieve să-l tempereze, dar el nu a băgat-o în seamă şi a plecat de acolo, furios.

Fata i-a aruncat lui Seraph o privire iritată şi a pornit-o după Rory, înspre camerele băieţilor.

Seraph şi-a muşcat buzele şi a oftat.

— Iar am dat cu bâta-n baltă! Încercam doar să-l aduc un pic cu picioarele pe pământ, a murmurat el.

În încăpere s-a aşternut apoi liniştea, iar Seraph s-a apucat să îşi ia notiţe pentru următorul eseu la demonologie. În cele din urmă, obosit, şi-a stins flama magică, iar încăperea s-a cufundat în întuneric. Băiatul s-a ridicat să meargă în camera lui.

— Stai puţin, a zis Fletcher, apucându-l de mână. Vreau să te întreb ceva.

— Sigur, care-i treaba? i-a răspuns Seraph, căscând.

— Cu ce se ocupă tatăl tău? Te întreb pentru că, fără să vreau, l-am auzit pe Tarquin pomenind despre… Zicea ceva de genul că o să-l elimine pe tatăl tău, ceva legat de negoţul lui.

Seraph a înţepenit. Fletcher a observat că înlăuntrul lui se dădea o luptă, apoi băiatul s-a destins şi s-a aşezat în scaunul de lângă el.

— Cred că, dacă îţi ştiu secretul, e absolut corect să ţi-l spun şi eu pe al meu. Promite-mi doar că nu o să sufli nicio vorbă, nimănui.

Fletcher a consimţit printr-o înclinare a capului şi Seraph a continuat:

— M-am născut şi am crescut în Antiohia, în acelaşi oraş de unde sunt Malik şi familia lui, Saladin. Familia lui Malik nu stăpâneşte mari întinderi de păduri şi de pământuri, asemenea celorlalte familii nobile, dar au mai multe negoţuri şi proprietăţi în Antiohia. Asta din cauză că oraşul se află în mijlocul deşertului, unde nu creşte nimic, iar apa e puţină.

— Deci e la mijloc familia Saladin? a întrebat Fletcher.

— Nu tocmai. Tata şi-a asumat riscul şi a cumpărat mari suprafeţe de deşert. Era un pământ ieftin şi aparent fără nicio utilitate. Îmi amintesc că părinţii mei s-au certat toată noaptea când tata a cheltuit toate economiile familiei ca să cumpere terenurile alea. Apoi, într-o bună zi, a venit la noi un gnom. Acesta ne-a spus că gnomii nu au dreptul să deţină pământuri în afara celor care le sunt alocate în Corcillum, dar că el şi seminţia lui au nevoie de pământ. Nobilii nu ar accepta să facă negoţ cu gnomii, dar poate că acceptăm noi.

— Ştiam eu că trebuie să fie amestecaţi şi gnomii! a exclamat Fletcher, apoi şi-a dat seama că vorbise prea tare şi şi-a dus un deget la gură.

— S-a dovedit că gnomii aveau nevoie de mari cantităţi de metale şi de sulf. Ne sondaseră terenurile şi descoperiseră zăcăminte sub pământ, la mare adâncime. Fără cunoştinţele şi priceperea lor, noi nu am fi fost capabili să le extragem, iar fără pământul nostru, nici ei nu ar fi avut ce zăcăminte să exploateze. Aşa că am căzut la învoială: ei urmau să ne ajute să deschidem minele şi să ne împrumute bani ca să plătim oameni şi să cumpărăm echipamentul necesar. În schimb, noi aveam să ne asociem numai cu gnomii şi să le vindem exclusiv lor ceea ce exportam. Gnomii procesează materiile prime şi apoi împărţim cinstit profitul.

— Dar de ce au nevoie de sulf? a întrebat Fletcher.

Totul începea să se lege.

— Se foloseşte la fabricarea prafului de puşcă. Partea bună e că, se pare, numai în Deşertul Akhad se găseşte în cantităţi importante, şi tot terenul aflat suficient de aproape de civilizaţie pentru a putea fi exploatat îl deţinem noi. Toate gloanţele de plumb şi toate butoaiele cu praf de puşcă folosite pe front sunt fabricate într-una din minele ori fabricile aparţinând familiei mele – Paşa.

— Şi de ce i-ar păsa familiei Forsyth de ceva din toate astea? a venit întrebarea lui Fletcher.

— Tu chiar nu ştii nimic? Cea mai mare afacere a lor e fabricarea de arme. Sunt principalii furnizori de săbii, armuri, coifuri, chiar şi uniforme. Când au venit gnomii cu muschetele… afacerile lor au început să meargă prost. Armele fabricate de gnomi au început, încetişor, să fie tot mai căutate, iar dacă sunt înarmaţi cu muschete, soldaţii nu mai au nevoie să poarte armură, pentru că pot lupta de la distanţă. Nu cred că alde Forsyth au idee deocamdată cum să ne elimine, dar nu m-ar mira să plănuiască aşa ceva.

— Au pomenit despre ceva important care o să se întâmple în noaptea asta, dar au zis că de tatăl tău or să se ocupe după, l-a avertizat Fletcher, încercând să-şi amintească exact cuvintele lui Tarquin.

— E prea târziu să mai pot face ceva acum, dar tatăl meu e bine protejat. Nu mi-aş face prea multe griji. Speram ca Tarquin şi Isadora să nu ştie cine sunt, dar bănuiesc cum au aflat.

În timp ce spunea acestea, Seraph zâmbea, de parcă nu aşteptase decât un pretext să-şi dezvăluie secretul.

— Mai întâi a dispărut o familie nobiliară, Raleigh, apoi familiile Queensouth şi Forsyth s-au unit într-o singură casă. Regele Harold a pierdut dintr-odată două familii nobiliare dintre cele mai vechi. Îşi dorea să apară noi case, aşa că le-a dat titluri câtorva copii de nobili care nu erau primii născuţi, dar erau înzestraţi cu darul. Nobililor însă nu le-a plăcut ideea, căci de regulă îi căsătoreau pe aceştia cu primii născuţi ai altor case nobiliare. Aşa că Regele şi-a îndreptat atenţia în altă parte. Tata are relaţii bune cu gnomii, stăpâneşte o mulţime de pământuri şi e aproape la fel de bogat ca un nobil. Dar asta nu e de ajuns. Ca să devii nobil, trebuie să ai darul invocării. Apoi, într-o bună zi, inchizitorii au trecut pe la noi, ca să mă testeze…

— Şi au descoperit că ai darul, a completat Fletcher, înţelegând cum stă treaba. Poţi întemeia o nouă familie nobiliară, de vreme ce şi primul tău născut va avea darul.

— Exact! O să se anunţe oficial la anul, dar nobilii au aflat deja. Nu cred că mă bucur de prea mare simpatie din partea gemenilor în

momentul ăsta, şi de fapt nici chiar din partea lui Malik.

Fletcher a rămas tăcut, încercând să înţeleagă tot ceea ce îi spusese Seraph.

— Noapte bună, Fletcher, i-a urat acesta, ieşind din cameră. Şi nu uita, asta rămâne între noi.

Capitolul 40

Tobele de război bubuiau înnebunitor, făcând ca aerul nopţii să vibreze puternic. Şiruri după şiruri de orei băteau din palme şi din picioare în ritmul acestora, marcând fiecare măsură cu un urlet gutural.

Salamandra, înfăşurată în jurul gâtului unui şaman ore, urmărea ceea ce se petrecea jos. Podiumul înalt pe care stăteau era punctul central în jurul căruia erau adunaţi toţi orcii şi era luminat de câte un foc ce ardea cu trosnete în fiecare colţ. Sclavii gremlini alergau de colo-colo, târând lemne din hăţişurile dimprejur, pentru ca focurile să ardă cu flăcări înalte.

Dintr-odată, bubuitul tobelor a încetat. În tăcerea care s-a aşternut pe neaşteptate, demonul a tresărit, căscând zgomotos. Şamanul l-a făcut să tacă şi i-a strecurat o bucată de carne în gură, mângâindu-l afectuos pe cap.

Un geamăt venit din spatele lor a rupt tăcerea. Un elf era strâns legat de mâini şi de picioare de un stâlp de lemn. Faţa îi era tumefiată şi acoperită de sânge închegat, dar rana cea mai urâtă era pătratul mare de carne vie de pe spate, de unde îi fusese smulsă o bucată de piele. În spatele lui, un ore răzuia pielea cu o piatră zimţată, pentru a îndepărta orice urmă de grăsime, carne ori tendon.

Elful scotea nişte scântece disperate, dar gâtul îi era atât de uscat, că nu reuşea să rostească vreun cuvânt inteligibil. Şamanul i-a tras un picior în stomac, iar lovitura l-a făcut să se sufoce şi să se agaţe de funiile cu care era legat, încercând să tragă aer în piept, ca un peşte pe uscat.

Din rândurile orcilor a început să se audă un murmur. Mulţimea a făcut loc să treacă unui convoi care tocmai intra în tabără. Şi-au făcut apariţia zece orei, nişte exemplare masive, vânjoase, cu pielea

cenuşie, acoperită cu desene în nuanţe de roşu şi galben. Purtau nişte arme primitive, dar înfricoşătoare la vedere: ditamai ghioagele, ţintuite cu pietre zimţate.

Aceştia însă nu erau singuri. În spatele lor păşea un alt ore, în preajma cărora ei păreau nişte pitici. Avea o piele albă ca laptele, iar ochii lui străluceau roşiatici în lumina focului Arăta o desăvârşită încredere în sine, primind privirile pline de veneraţie ale celor ce-l înconjurau ca pe ceva ce i se cuvenea.

Când convoiul s-a apropiat de podium, elful a început să urle, luptându-se să-şi desfacă legăturile. De data aceasta, şamanul nu a făcut nimic să-l reducă la tăcere. În schimb, a îngenuncheat şi şi-a plecat adânc capul în momentul în care orcul albinos a urcat pe podium, neînsoţit de gărzile lui.

Orcul cel alb l-a ridicat pe şaman în picioare şi l-a îmbrăţişat, moment în care mulţimea a început să ovaţioneze, bătând atât de tare din picioare, încât podiumul s-a clătinat. Urletele de disperare ale elfului, care trăgea de chingile de piele cu care era legat, răzbăteau prin zgomotul asurzitor.

Aclamaţiile au amuţit atunci când orcul cu pielea albă s-a îndreptat spre prizonierul elf. Apucându-i acestuia capul ca şi cum ar fi fost doar un grapefruit, l-a întors cu faţa înspre el şi l-a studiat, apoi i-a dat drumul, cu un mormăit ce vădea lipsă de interes.

Elful tăcuse, ca şi cum s-ar fi resemnat cu soarta ce-l aştepta. Mulţimea urmărea cu răsuflarea tăiată cum orcului albinos i se înmânează bucata de piele, care fusese întinsă pe o scândură. Când a ridicat-o în lumină, a dat la iveală o pentagramă tatuată pe mână cu o cerneală neagră, care contrasta puternic cu albul pielii. Şi degetele îi erau tatuate, în vârful fiecăruia fiind imprimat un simbol diferit.

Dând jos demonul de la gât, şamanul s-a îndepărtat, cu o nouă plecăciune adâncă. Orcul cel alb a ridicat mâna, cu palma tatuată îndreptată înspre cer. Apoi, cu o voce puternică, răsunătoare, a început să citească de pe bucata de piele.

— Di rah go mai lo fa logo rah lo…

Pentagrama din palma orcului a început să lucească, răspândind o lumină puternică, violetă. Au apărut apoi nişte raze albe, formând un soi de cordon ombilical răsucit între şaman şi Salamandră.

Această legătură invizibilă dintre cei doi s-a deşirat, apoi a plesnit cu un pocnet.

— *Fai lo so nei di roh…*

Dar acestea au fost cele din urmă cuvinte rostite de orcul albinos.

O săgeată elfă a şuierat prin aer şi i s-a înfipt în gât, iar sângele lui fierbinte a împroşcat podiumul. Alte săgeţi s-au abătut cu un zgomot surd asupra şirurilor de orci Erau săgeţi cu tija lungă şi cu pene de lebădă la capăt. Şamanul a scos un urlet, dar fără demon era neputincios. Aşa că s-a dus repede lângă orcul prăvălit la pământ, încercând să oprească sângele care îi şiroia din gât.

A urmat încă o rafală de săgeţi, ce a semănat haosul printre orcii care se precipitau fără nicio noimă, agitând în mâini ghioagele şi mănunchiuri de suliţe. Apoi dinspre pădure a început să răsune un zgomot asurzitor de trompetă şi dintre copaci s-au năpustit la atac o mulţime de soldaţi, cu strigăte de luptă. Dar nu erau elfi cei care dădeau năvală din întuneric… ci oameni.

Erau bărbaţi îmbrăcaţi în armuri grele de fier, înarmaţi cu săbii şi scuturi, care se avântau neînfricaţi în mijlocul taberei Fără milă, i-au măcelărit pe orei, într-un vârtej de oţel, transformând tabăra într-un abator şi acoperind pământul cu un strat gros de măruntaie, leşuri şi sânge. În urma lor, nenumărate alte rafale de săgeţi îi secerau pe orei cu o precizie care semăna moartea în rândurile lor.

Orcii nu erau nişte laşi Au dat piept cu atacatorii, zdrobindu-le coifurile şi platoşele cu lovituri de ghioagă, de parcă erau făcute din foiţă de aluminiu. Era o încăierare disperată, aprigă. Abilitatea şi tactica nu intrau în discuţie – moartea era o chestiune de noroc, forţă şi număr.

Orcii scoteau strigăte de sfidare, în timp ce săbiile oamenilor se abăteau asupra lor. Cu fiecare lovitură de ghioagă aruncau câte un bărbat prin aer, zdrobindu-i oasele şi lăsându-l schilod. Continuau să lupte prin ploaia de săgeţi, smulgându-şi-le din trup şi azvârlindu-le sfidător în faţa vrăjmaşilor.

Gărzile orcului albinos au făcut prăpăd printre oameni, trimiţând puhoi dintre ei în braţele morţii. Aveau o forţă nemaiîntâlnită şi se eschivau şi parau loviturile inamicilor în lumina focului, dându-le lovituri letale cu ghioagele lor ţintuite. Şi-au unit forţele cu alţi orei

din spatele lor, răcnind ordine în focul luptei. Se părea că soarta bătăliei se întorsese în favoarea lor.

Dar apoi în hăţişuri s-a stârnit mişcare, o umbră întunecată care aşteptase, ascunsă vederii. Ceea ce la început păreau doar nişte ramuri s-au dovedit a fi coame care loveau şi împungeau în stânga şi-n dreapta, năvălind în luminiş. Erau elfi, călare pe elani uriaşi, nişte fiare cu piept lat, picioare puternice şi coame ascuţite. Nu purtau armură, dar mânuiau arcurile care, cu puţin timp în urmă, umpluseră văzduhul de săgeţi. Elful din frunte ţinea o flamură mare, care fremăta în spatele lor, dintr-o pânză verde, cusută cu fir de aur. Săgeata ruptă înfăţişată pe ea se unduia pe măsură ce elanii galopau peste leşurile împrăştiate pretutindeni.

I-au lovit pe orei asemenea unor berbeci, străpungându-i cu coamele pe cei din primele rânduri şi azvârlindu-i în sus. Din şa, elfii trăgeau cu îndemânare săgeată după săgeată, iar acestea se înfigeau vâjâind în ţeste şi în orbitele ochilor.

Aclamându-i, oamenii îi urmau pe elfi şi înjunghiau orcii călcaţi în picioare de elani.

Soarta luptei părea a se întoarce din nou, dar sfârşitul ei era încă departe. Orcii au încercuit podiumul, un ultim nucleu de rezistenţă, care refuza să cedeze. Şi-au azvârlit înspre cei care îi atacau suliţele, nişte tije lungi de lemn cu vârf ascuţit, care răpuneau elfi şi elani deopotrivă.

Oamenii şi-au ridicat scuturile, cei din primul rând îngenuncheaţi, iar cei din rândul următor în picioare, pentru a forma prin îmbinare un zid de înălţimea a două rânduri. Elfii şi-au trimis elanii înapoi, la adăpostul copacilor, şi trăgeau cu arcul dindărătul acestui zid, trimiţând cu multă agilitate săgeţile pe deasupra lui, cu boltă, pentru a cădea apoi asupra duşmanilor. Era un război de uzură, dar ucigaş, căci armele din ambele tabere secerau multe vieţi. Dar nu se putea sfârşi decât într-un fel.

A fost nevoie de zeci de săgeţi pentru a răpune fiecare ore, dar tot au murit până la urmă. Se prăbuşeau, unul câte unul, zvârcolindu-se şi vărsându-şi sângele în ţărână. În cele din urmă, cei din garda orcului alb au făcut o ultimă încercare disperată şi s-au năpustit asupra inamicului. Abia dacă au apucat să facă zece paşi.

Pe podium, şamanul mângâia trupul Salamandrei pierdute, regretând amarnic mana care i-ar fi dat o şansă să supravieţuiască. Când şi-a dat seama că nu mai avea sens, a scos un cuţit şi s-a repezit înspre elful captiv, sperând să rămână măcar cu ostaticul.

În momentul în care a ridicat cuţitul înspre gâtul elfului, arcurile erau din nou pregătite să tragă. Săgeţile au şuierat pentru ultimă oară.

Fletcher s-a trezit şi a tresărit, scăldat în sudori reci.

— Ce naiba o însemna asta?

Scena la care tocmai asistase nu era un vis, de asta Fletcher era sigur. Simţise mirosul de sânge, auzise ţipetele. Imaginile erau din memoria lui Ignatius, unul din acele crâmpeie de amintiri declanşate de infuzie, în legătură cu care îl avertizase Lovett.

— Sunt un pic gelos, i-a şoptit el demonului. Aproape uitasem că înainte i-ai aparţinut unui ore.

Spiriduşul a mârâit uşor şi s-a culcuşit mai bine între pături. În cameră era foarte frig – Fletcher nu reuşise încă să găsească ceva cu care să astupe deschizătura din perete.

Cu o oarecare repulsie, şi-a dat seama că sulul de invocare pe care i-l lăsase doamnei Fairhaven fusese făcut din pielea acelui elf. Într-un fel, acum că văzuse efectiv victima, sulul era şi mai dezgustător.

S-a gândit la scena la care fusese martor. Ce căutau elfii în teritoriile orcilor? Să fie oare orcul albinos pe care îl văzuse acelaşi cu căpetenia triburilor de orei de acum? Nu se poate. James Baker scrisese că sulul fusese îngropat printre oseminte de foarte multă vreme. Lupta trebuie să se fi dat cu sute de ani în urmă, în cel de al Doilea Război cu Orcii, poate. Pe vremea aia nici nu existau muschete. Dar asta tot nu explica ce căutau elfii acolo, şi nici povestea cu orcul cel alb.

— Pesemne că eşti cu sute de ani mai bătrân decât mine, asta cel puţin e clar, a murmurat Fletcher, încălzindu-şi mâinile de burtica demonului.

S-a întins din nou în pat, dar nu reuşea să adoarmă. Răsucea întruna în minte cele văzute. Nu cir putea găsi nişte indicii? Nu mai fusese prezent niciun alt demon, în afară de Ignatius. O fi însemnând asta ceva? Cu siguranţă, într-o oştire de oameni, trebuie să fi fost şi războinici-magi, mai ales pentru o bătălie atât de importantă.

Şi în acel moment i-a picat fisa. Stindardul pe care îl aveau elfii: săgeata ruptă! Putea afla cărui clan îi aparţine. Sylva ar şti cu siguranţă cine erau acei elfi. Cunoştea mai multe decât oricine despre istoria poporului ei.

Dar şi-a amintit de cearta lor şi asta l-a descumpănit. Poate că fusese prea dur cu ea. Era uşor să treci cu vederea situaţia ei şi

responsabilităţile pe care le avea faţă de propriul popor. La naiba, dacă asta ar fi însemnat sfârşitul războiului de pe frontul elfic, ce mai conta că se arăta prietenoasă cu gemenii Forsyth? La urma urmei, asta ar fi însemnat o lovitură dată planurilor lui Didric. Nu ar mai avea de ce să fie trimişi toţi puşcăriaşii în nord, pentru instrucţie, dacă frontul elfic nu ar mai exista.

S-a dat jos din pat şi s-a îmbrăcat. L-a înfăşurat pe Ignatius, încă adormit, în jurul gâtului, ca pe un fular, şi s-a îndreptat în linişte înspre odăile fetelor.

— De data asta, o să bat la uşă, categoric, şi-a zis Fletcher în sinea lui, căci nu îşi mai dorea o altă ciocnire cu Sariel.

Sylva i-a deschis imediat uşa. Camera ei era aproape identică cu a lui, dar de două ori mai mare şi mai avea şi un scrin la picioarele patului. Sariel era făcut covrig pe o blană de oaie, în mijlocul încăperii, şi îl urmărea cu neîncredere pe Fletcher. Sylva avea aceeaşi expresie ca şi demonul, iar Fletcher a observat că era îmbrăcată tot în uniformă. Pesemne că tocmai ce se întorsese de la întâlnirea cu alde Forsyth. A încercat să-şi ascundă iritarea provocată de acest gând şi i-a vorbit direct:

— Pot să intru?

— Desigur. Dar dacă ai venit ca să mă faci să mă răzgândesc, poţi să te întorci în pat. Tarquin şi Isadora sunt dispuşi să treacă peste neînțelegerile dintre noi şi sper că şi tu eşti dispus să faci la fel în ceea ce mă priveşte.

— Nu pentru asta am venit, a zis Fletcher, trecând peste imboldul de a o contrazice. Am văzut o fărâmă din amintirile lui Ignatius, aşa cum ne spusese Lovett că se poate întâmpla. Vreau să te întreb când au luptat elfii şi oamenii ultima dată împreună.

Sylva a ascultat captivată relatarea visului pe care îl avusese Fletcher. Acesta a încercat să i-l povestească cât mai detaliat cu putinţă, sperând să îşi mai amintească şi alte indicii.

— Fletcher, eşti sigur că e mai mult decât un simplu vis? l-a întrebat Sylva când a terminat de povestit. Pentru că ceea ce mi-ai povestit tu nu-i cu putinţă.

— De ce? a întrebat-o el. Crede-mă, e cât se poate de real!

— Dacă ceea ce spui tu e adevărat, Ignatius are mai mult de două mii de ani! a zis ea în şoaptă.

S-a repezit înspre un cufăr aflat la picioarele patului şi a început să scotocească prin el.

— Trebuie să fie pe undeva pe aici, sunt sigură, a murmurat, scoţând o mulţime de cărţi prăfuite, pe care le stivuia lângă ea, pe podeaua de piatră. Am găsit! i-a dat ea de veste, ridicând un cărţoi şi aşezându-l pe pat.

Fletcher s-a aşezat lângă Sylva, care începuse să frunzărească prin carte, până ce s-a oprit la o pagină cu un desen, de pe la mijlocul tomului Când s-a uitat la scena înfăţişată, a simţit că îl cuprinde ameţeala: nişte elfi călare pe elan atacau o hoardă de orei. Flamura cu săgeata ruptă se unduia îndărătul lor. Din cealaltă parte dădeau asaltul oameni purtând exact armurile pe care le văzuse el. Erau înfăţişate până şi gărzile orcului alb, cu desenele în roşu şi galben de pe piele înfăţişate desluşit.

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus în noaptea aia, în lanul de porumb? Că elfii l-au învăţat pe primul Rege al imperiului să invoce demonii, în schimbul unei alianţe împotriva orcilor? Aceasta e lupta finală de atunci, Bătălia de la Corcillum, numită aşa pentru că s-a dat în apropierea oraşului gnomilor. Tizul demonului tău, Ignatius, a fost cel care a comandat atunci atacul. Se pare că s-a întâmplat undeva, nu prea departe de aici, dar locul exact al bătăliei nu se mai ştie. Faptul că ai putut să îl vezi… e incredibil!

Şi-a purtat degetele pe pagină, trasând conturul unor coame de elan.

— Dar nu înţeleg. Ce căuta acolo un ore alb… şi de ce nu mai era şi alt demon, în afară de Ignatius?

— Numai căpeteniile clanurilor de elfi puteau invoca demoni, şi singurul motiv pentru care au încheiat alianţa cu primul vostru rege a fost să evite să-şi primejduiască viaţa în luptă. Potrivit înţelegerii, elfii nu ar fi trebuit să intre în luptă, dar Bătălia de la Corcillum s-a dat pentru că fusese răpit fiul unei căpetenii de clan, aşa că elfii şi-au trimis propriii soldaţi în ajutor. Încă nu îl învăţaseră pe Regele Corwin meşteşugul invocării, deoarece înţelegerea prevedea cât se poate de clar că mai întâi trebuia ca orcii să fie definitiv învinşi. Cât

despre orcul cel alb, nu am nicio idee. Ştiu doar că, după Bătălia de la Corcillum, orcii s-au refugiat în hăţişuri. Aceasta a fost victoria care a deschis o eră a păcii, până la al Doilea Război cu Orcii, de acum trei sute de ani.

Fletcher se bucura că venise la Sylva. Părea că învăţase totul despre relaţiile dintre oameni şi elfi, pregătindu-se să vină la Citadelă.

— Cred că ar trebui să mergem la bibliotecă, să vedem dacă găsim vreo relatare despre un alt ore albinos, a zis Fletcher. Se pare că, după ce ultimul a fost ucis, printre orei s-a instalat haosul. Poate că orcii albi sunt mai mult decât simpli conducători. Ar putea să mai fie şi altceva, a zis Fletcher.

— Ai dreptate. Ignatius urma să îi fie dăruit, şi se pare că era o ceremonie importantă, trebuie să aflăm tot ce se poate despre orei şi despre conducătorii lor din trecut, poate că descoperim ceva.

Sylva s-a ridicat şi s-a îndreptat către uşă.

— Unde te duci? a întrebat-o Fletcher, iar Sariel a ţopăit în urma ei, mai să-l doboare la pământ.

— La bibliotecă, normal. Am zis: cât mai curând posibil.

Fletcher n-a avut de ales şi a urmat-o.

Era umezeală şi frig noaptea la Vocans, dar flamele magice le luminau suficient de bine drumul. Folosirea magiei nu îi mai provoca lui Fletcher aceeaşi bucurie ca înainte, pentru că îl frământa încă slaba lui performanţă de la cursul lui Arcturus.

S-a străduit să-şi alunge gândurile negre şi să se concentreze asupra a ceea ce aveau de făcut. Avea măcar şansa de a-şi mai spăla obrazul oferind informaţii esenţiale despre orei.

Ce bine ar fi dacă ar avea acces la cartea invocatorului! Fletcher şi-ar fi dorit să poată citi mai multe despre locul unde fusese găsit sulul de invocare a lui Ignatius.

În timp ce coborau scara în spirală, Fletcher a zărit în spatele lor strălucirea unei flame magice.

— Să ne ascundem! Ar putea fi Rook, a şoptit el.

Şi-au stins flamele magice şi s-au ghemuit pe unul din coridoarele de la următorul etaj. Ţinându-şi răsuflarea, s-au lipit de o uşă. Sariel a scheunat din pricina beznei bruşte, dar Sylva l-a făcut să tacă dându-i una peste bot.

În curând au răsunat paşi grăbiţi, ai cuiva care răsufla greu. Oricine ar fi fost, se grăbea tare. După câteva clipe care lor li s-au părut veşnicie, zgomotul de paşi s-a stins şi s-au trezit din nou în întuneric.
— Haide, să mergem, a şoptit Fletcher când a fost sigur că nu mai putea fi auzit.
— Oare cine bântuie pe coridoare la ora asta? S-a întrebat Sylva.
— S-ar putea să am o idee, a răspuns Fletcher, coborând înaintea ei scările, cu atenţie, ca să nu cadă din pricina întunericului.
— Ce vrei să spui? l-a întrebat Sylva.
— În prima noapte petrecută aici, am văzut pe cineva plecând din sala noastră comună şi ieşind din Citadelă. Părea a fi cineva care se grăbeşte şi nu vrea să fie văzut, a lămurit-o Fletcher, intrând pe coridorul pe care se găsea biblioteca.
— E foarte ciudat, Fletcher. De ce nu ai spus nimănui? l-a iscodit Sylva, pe un ton dezaprobator.
— Pentru că nu am ştiut ce să cred. Putea fi doar cineva care voia să ia o gură de aer. Eu de aia eram pe afară. Acum se întâmplă iar… poate că ar fi trebuit să spun cuiva.
Fletcher a împins uşa bibliotecii. Aceasta s-a mişcat din ţâţâni, dar a rămas închisă.
— Ei bine, se pare că am venit degeaba până aici Doamna Fairhaven probabil că a încuiat după ce a plecat şi ultimul elev să se culce… ceea ce ar trebui să facem şi noi, a zis el, lovind iritat cu piciorul în uşă. Biblioteca mai poate aştepta până după lecţia cu Rook.
— Nici nu mă gândesc să mă duc la culcare! Cineva se furişează prin şcoală, noaptea. Am de gând să aflu cine. Dacă pot să denunţ un trădător, atunci toată lumea o să ştie că elfii sunt de încredere.
Zicând acestea, a luat-o înapoi pe coridor şi pe scara în spirală.
— Sylva, nu eşti în siguranţă dacă ieşi! S-ar putea ca oamenii ăia care te-au atacat în Corcillum să supravegheze Citadela!
Dar era prea târziu. Sylva plecase.

Fletcher s-a împiedicat pe întuneric şi a tras o sudalmă.
— Sylva! a şoptit el, încercând să o strige fără să facă gălăgie. De o oră se ţinea pe urmele ei, cu toate că luna subţire de pe cerul nopţii

abia îi lumina calea. Dădea când peste un petic de iarbă călcată în picioare, când peste vreo creangă ruptă. La un moment dat, a crezut că i-a pierdut urma, dar pământul era încă jilav de la ploaia căzută de curând, ceea ce îi permitea să simtă adâncitura plină cu apă a paşilor ei. Noroc că era un vânător experimentat, altfel ar fi pierdut-o.

Era supărat pe el însuşi fiindcă nu pornise pe dată în urmărirea ei, ci alesese să urce în fugă scările, ca să-şi ia khopeshul, în caz că ar fi dat de vreo belea. Cine ar fi crezut că se mişcă atât de repede?

Acum ajunsese la liziera unei pădurici cu copaci înalţi, crescuţi pe nişte coline abrupte, la mai puţin de un kilometru de Vocans.

— Sylva, te omor!

— Nu prea cred, a şoptit o voce din spatele lui.

Fletcher a simţit împunsătura rece a oţelului în spate şi a împietrit.

— Îmi dau foarte bine seama de primejdiile care mă pasc pentru că sunt elfă. Dar refuz să trăiesc în frică ori să-mi schimb comportamentul doar ca să le fac pe plac duşmanilor mei.

Sylva a păşit în faţa lui, fluturându-i pe dinaintea ochilor un stilet cu lama lungă, destul de asemănător cu cel pe care-l făurise el în fierăria lui Uhtred.

— Am venit pregătită, bineînțeles, a zis ea, zâmbind. Iar Sariel poate ţine piept unei gărzi de nu mai puţin de zece oameni şi doi vânători.

În timp ce Fletcher îşi simţea orgoliul rănit pentru că fusese luat prin surprindere, Sariel şi-a făcut apariţia dindărătul unei grămezi de pietroaie din faţă, adulmecând pământul.

— Sylva, hai să ne întoarcem. Nu e treaba noastră! Poate că e Genevieve, ştii că locuieşte aproape, aşa că poate se repede până acasă, a încercat Fletcher să găsească o explicaţie, căci era nerăbdător să se întoarcă la Citadelă. Era un Mg năprasnic afară, pe care îl simţea chiar şi prin tunică.

— Să renunţăm acum, când suntem doar la un pas? i-a răspuns Sylva cu încăpăţânare. Sunt chiar în faţa noastră. Să mergem!

A luat-o din loc înainte ca Fletcher să o poată opri. Mormăind exasperat, a urmat-o.

Aproape imediat au văzut flama magică. Plutea deasupra unei mici pante pietroase, pe care Sylva a urcat-o de-a buşilea, iar apoi a întins gâtul peste muchia acesteia, să vadă despre ce e vorba. A făcut ochii mari şi l-a zorit pe Fletcher să vină lângă ea.

Fletcher s-a uitat la pământul noroios. Oare ce vedea Sylva acolo, jos, de era atât de agitată? Mânat de curiozitate, s-a întins pe pământ şi apoi s-a târât în susul pantei, până lângă elfă. Partea din faţă a uniformei şi a tunicii s-a îmbibat imediat de noroi rece, dar asta nu era nimic pe lângă fiorul pe care l-a simţit pe şira spinării când a văzut ce era acolo, jos.

Othello şi Solomon se opriseră înaintea unei grote. Intrarea acesteia era păzită de doi gnomi călare pe porci mistreţi, căci asta călăreau de preferinţă gnomii. Mistreţii aveau o blană ruginie, aspră, iar din boturile lor se iţeau ameninţători ditamai colţii. Nu semănau deloc cu porcii sălbatici pe care îi vâna Fletcher în Pelt. Aceştia erau puternici şi aveau nişte ochi roşii, răi, plini de furie.

În ceea ce-i priveşte, gnomii purtau armuri, coifuri cu coame pe cap şi îşi ţineau pumnii încleştaţi pe nişte topoare cu două tăişuri. De şa aveau agăţată câte o bandulieră în care erau toporişti pentru aruncat. Acestea erau nişte proiectile letale, care aveau o lamă în plus în vârf şi un mâner ascuţit.

Apoi, au putut auzi desluşit o voce bubuitoare anunţând:

— Othello Thorsager, am venit să raportez consiliului de război. Sunt aşteptat.

Capitolul 42

Gnomii călare l-au urmat pe Othello în grotă, iar tropăitul făcut de copitele mistreţilor a răsunat o vreme, apoi s-a pierdut în adâncul pământului.

— Pesemne că îl aşteptau. Tot mai eşti de părere că nu ne priveşte? l-a întrebat Sylva în şoaptă.

— Păi nu ne priveşte. Consiliul ăsta de război ar putea însemna orice. La urma urmei, gnomii s-au înrolat în armată.

Vocea lui Fletcher era şoptită şi morocănoasă. Othello îl dezamăgise. Gnomul îi ştia toate secretele, până la ultimul amănunt.

Cum de putuse prietenul lui cel mai bun să nu-i spună nimic despre asta?

— Poate că gnomii pun la cale o răzmeriță, și-a dat cu părerea Sylva. Ia gândește-te. Regele Alfric a instituit niște legi mai dure decât oricând împotriva gnomilor, iar fiul său Harold nu a abrogat încă prea multe dintre ele. În trecut s-au răsculat împotriva imperiului pentru lucruri mai puțin grave, ca să nu mai spun că acum dețin monopolul asupra fabricării muschetelor.

— Nu cred așa ceva. Othello își dorește foarte mult pacea între semințiile noastre. Nu ar face nimic ca să o pună în pericol, a șoptit Fletcher, enervat de insinuarea elfei.

— Ești dispus să îți asumi riscul izbucnirii unui război civil? l-a întrebat Sylva.

Fletcher a rămas tăcut și a lovit cu pumnul în pământul ud.

— Bine. Dar să nici nu-ți treacă prin cap să îl urmărim. E flancat de gărzi înarmate. Nu cred că e o idee bună să îi anunțăm pe pinkertoni, ar da năvală aici, ceea ce ar declanșa un război civil chiar în noaptea asta, a cumpănit Fletcher situația, evaluând opțiunile. Ce propui?

— Suntem invocatorii, Fletcher. Haide să-l trimitem pe Ignatius să se furișeze pe lângă gărzi, să putem străvedea ce se întâmplă. O să trebuiască să-mi spui ce vorbesc. Eu nu o să pot auzi.

— De ce nu pe Sariel? a replicat Fletcher.

— Pentru că Sariel de-abia ar încăpea în grota aia, nicidecum să se strecoare pe lângă gărzi. Mai avem nevoie și de cineva care să ne protejeze cât suntem aici, i-a răspuns Sylva, exasperată.

— Faci asta ca să afli dacă e vorba de vreun complot și să poți folosi informația ca să te pui bine cu Regele, i-a reproșat Fletcher.

— Nu e singurul motiv, Fletcher. Dacă ar izbucni un război civil acum, când suntem în plin război cu orcii… nu se știe care ar fi deznodământul. Știi la fel de bine ca mine că trebuie să vedem ce se întâmplă la consiliul ăla de război. Hai să nu mai pierdem timpul, o să folosim cristalul meu magic pentru Ignatius. Dacă îl folosim pe al tău, care e minuscul, nu prea o să vedem mare lucru.

Sylva a scos o bucată de cristal din buzunarul uniformei. Avea o formă ovală și era de cel puțin patru ori mai mare decât cel pe care îl

primise Fletcher, de mărimea unei monede.

— Grăbeşte-te, probabil că deja am ratat începutul întrunirii, l-a zorit ea.

Fletcher l-a lovit uşor pe Ignatius cu cristalul în creştet, trezindu-l din moţăială.

— Hai, amice. E timpul să punem în aplicare ce-am învăţat. Măcar să iasă ceva bun din faptul că Rook nu ne-a îngăduit să exersăm altceva decât străvederea.

Ignatius a căscat, nemulţumit, dar s-a trezit imediat ce a simţit starea de spirit a lui Fletcher. A sărit de pe umărul acestuia şi a fugit înspre marginea pantei. Înfigându-şi ghearele în pământ, demonul a coborât încet, direct înspre intrarea grotei. Apoi, ca şi cum ar fi fost cel mai uşor lucru cu putinţă, a mers în viteză de-a lungul tavanului grotei şi s-a avântat, cu capul în jos, în adâncul pământului.

— Incredibil! Habar nu aveam că Ignatius poate face asta, a zis Sylva în şoaptă, răsucind cristalul din mâna lui Fletcher, pentru ca catorinea să nu mai fie inversată.

— Nici eu. Ignatius reuşeşte încă să mă surprindă, i-a răspuns Fletcher, umflându-se în pene.

Era uşor să-l controleze pe Ignatius. Conexiunea dintre minţile lor se îmbunătăţise în lungile ore de exersare de la lecţiile lui Rook, astfel că era suficient un gând pentru a ghida înaintarea demonului într-o direcţie ori alta. În grotă era întuneric, dar vederea pe timp de noapte a lui Ignatius era mult mai bună decât a unui om. Aşa că înainta fără probleme prin tunelul lung şi şerpuit.

După numai câteva minute, tunelul s-a lăţit, şi în faţă a început să se zărească licăr de torţe. Fletcher l-a îndemnat pe Ignatius să încetinească, pentru că se auzea zgomotul uşor făcut de ghearele demonului pe piatră. Era mai bine să nu le dea gărzilor niciun motiv să se uite în sus.

Cei doi gnomi călare care îl escortaseră pe Othello aşteptau la gura tunelului, împreună cu peste alţi douăzeci. Erau aşezaţi în rând, supraveghind tunelul care li se deschidea în faţă cu ochi de uliu. Din fericire pentru Ignatius, lumina torţelor nu reuşea să lumineze şi tavanul grotei. Şi-a continuat înaintarea prin întuneric, scăpând de vigilenţa gărzilor.

Tavanul tunelului era tot mai înalt. Ignatius se afla acum la aproape 25 de metri înălţime. Un singur pas greşit, şi căderea ar fi însemnat moartea demonului, dar acesta mergea înainte, croindu-şi drum printre stalactitele care atârnau din plafon asemenea unor ţurţuri. În cele din urmă, tunelul s-a deschis într-o cavernă cu tavan în formă de cupolă, luminată de sute de torţe.

Peştera era nodul central al unei reţele de tuneluri asemănătoare, ca butucul şi spiţele unei roţi. Licărul de torţe de la intrarea fiecărui tunel arăta ca şi când acestea erau păzite de gnomi călare.

— Oricare ar fi scopul acestei întruniri e limpede că nu au lăsat nimic la voia întâmplării, a şoptit Sylva.

Fletcher i-a făcut semn să tacă, pentru că Ignatius îşi îndreptase privirea înspre ceea ce se petrecea jos. Zeci de gnomi erau adunaţi acolo, aşezaţi pe bănci cioplite grosolan în piatră. În mijloc se ridica un podium de piatră, pe care stătea un gnom. Fletcher înţelegea cu greu ce spune, în ciuda vocii lui răsunătoare.

— Trebuie să ne apropiem mai mult. Nu aud ce spune, a murmurat el, transmiţându-i lui Ignatius să privească prin cavernă.

Pereţii erau luminaţi de flăcările tremurătoare ale torţelor, aşa că nici vorbă ca demonul să poată coborî fără să fie văzut.

— Fă-l să coboare pe acolo, a sugerat Sylva arătând înspre o stalactită mare, care ajungea până la câţiva metri de podeaua cavernei.

Fletcher i-a transmis lui Ignatius să coboare pe stalactita cu pricina, îndemnându-l să aibă grijă. Apoi a închis ochii şi a început să spună în şoaptă cuvintele pe care le auzea:

— Vă spun încă o dată, a venit timpul pentru revoltă! E momentul cel mai prielnic din ultimii două sute de ani. Armata imperiului este prinsă între două războaie, cu elfii la miazănoapte şi cu orcii la miazăzi. Nu pot intra într-un al treilea. Din punct de vedere tactic, e ocazia perfectă să luăm cu asalt palatul şi să ni-i facem ostatici pe Rege şi pe tatăl acestuia.

Vorbitorul era un gnom trupeş şi vânjos, o prezenţă impunătoare. S-a uitat la gnomii aşezaţi pe bănci, apoi a coborât de pe podium. Alt gnom îşi aştepta jos rândul. Acesta era mai bătrân, cu şuviţe cenuşii

în barbă. A strâns mâna gnomului mai tânăr şi i-a luat locul la tribună.

— Mulţumesc, Ulfr, pentru aceste cuvinte însufleţitoare. Ai grăit adevărul, dar mai sunt şi alte lucruri pe care trebuie să le avem în vedere. După cum ştiţi cu toţii, noi, gnomii, suntem singurii care fabricăm arme de foc. În acest moment, nouă din zece bărbaţi din armata imperiului sunt instruiţi numai în mânuirea muschetei, aşa că luptă fără armură, fără nimic altceva decât o baionetă pentru lupta corp la corp. Dacă nu le-am mai furniza arme, ar deveni nimic mai mult decât nişte trupe slab echipate şi fără instrucţie. Un alt avantaj esenţial, pe care nu-l putem trece cu vederea…

Cuvintele lui au stârnit ovaţiile unora dintre gnomi, care au început apoi să-i scandeze numele:

— Hakon! Hakon!

Dar mulţi dintre gnomi au rămas tăcuţi, mulţumindu-se să-l privească, cu braţele încrucişate pe piept. Era limpede că mulţimea era divizată.

— Un alt avantaj, poate cel mai mare, este muniţia. Minele Paşa sunt controlate de către aliaţii noştri, şi în ele lucrează mineri gnomi Tot noi, gnomii, fabricăm praful de puşcă şi gloanţele de plumb. Fără aceste două resurse, muschetele pe care le are deja armata imperiului nu sunt de niciun folos. Odată ce vor rămâne fără rezervele de muniţie, noi o să câştigăm războiul!

Au răsunat şi mai multe ovaţii, dar de data asta şi câteva huiduieli. Un gnom a sărit de la locul lui şi s-a repezit înspre podium. I-a strâns lui Hakon mâna şi i-a şoptit ceva la ureche.

— E Othello! a exclamat Sylva.

Fletcher a clătinat din cap.

— Nu, nu e el, îmi dau seama după felul în care are împletit părul. Othello are un frate geamăn. Îl cheamă Atilla şi îi urăşte pe oameni din toate puterile.

— Trădători şi laşi! a tunat Atilla, iar Fletcher a redevenit atent. Sunteţi gnomi adevăraţi… sau jumătate-de-oameni?

Câţiva gnomi au sărit furioşi în picioare, vociferând atât de tare, încât Fletcher aproape că auzea cum reverberează ecoul în peştera de sub picioarele lui şi ale Sylvei.

— Nu aţi încasat destule bastoane de la pinkertoni? câţi dintre voi v-aţi văzut storşi de banii câştigaţi cu sudoarea frunţii? E cineva dintre voi care să nu fi avut un fiu ori un frate aruncat în temniţă de un judecător care îi urăşte pe gnomi? Vă place să fiţi nevoiţi să vă târâţi în faţa Regelui, dacă vă doriţi mai mult de un copil?

Strigătele au devenit şi mai puternice când gnomii au sărit în picioare şi şi-au exprimat furia.

Dintr-odată, un răget din fundul gâtului a răsunat în peşteră, făcând să se aştearnă liniştea.

— Destul! a strigat o voce familiară.

Othello şi-a croit drum prin mulţime şi a urcat câte două treptele podiumului. Solomon, cel care scosese răgetul, venea în urma lui.

— Sunt Othello Thorsager, primul ofiţer gnom din Hominum şi primul invocator din seminţia noastră. Cer dreptul să vorbesc.

— Dă-i drumul atunci, iubitorule de oameni, i-a strigat Atilla.

— Nu putem intra în război cu Hominum, a zis Othello, vorbind tare şi desluşit. Regele Harold ne dă o şansă de a fi egali cu ceilalţi supuşi, nu înţelegeţi? Dacă intrăm în război, o să o pierdem, fără nicio urmă de îndoială. Numai armata imperiului e de zece ori mai mare decât toată populaţia gnomă. Cei mai mulţi dintre gnomii cu vârsta potrivită pentru a lupta sunt în drum spre frontul elfic, unde urmează să facă instrucţie, înconjuraţi de veterani şi la foarte mare distanţă de Corcillum. Vă închipuiţi că puteţi lua cu asalt palatul cu cei vreo sută de gnomi rămaşi?

— O s-o facem dacă trebuie! a strigat Hakon, stârnind strigătele de aprobare ale susţinătorilor lui.

— Şi ce o să se întâmple atunci? Veştile despre atacul nostru vor ajunge la generalii din nord în câteva zile, duse de demoni zburători. Aceştia o să-i măcelărească pe tinerii noştri războinici, fără să stea pe gânduri. Şi chiar dacă facem un plan împreună cu ei, la ce ar folosi? Ar putea o mie de gnomi fără nicio instrucţie să preia controlul asupra întregului front de la miazănoapte? Chiar şi fără muschete, războinicii-magi o să îi facă bucăţi pe ai noştri în câteva minute. Regele însuşi e unul dintre cei mai puternici invocatori din toate timpurile, iar voi vă gândiţi că l-aţi putea lua ostatic! N-am avea nicio şansă!

— Şi ce dacă? Prefer să mor luptând împotriva lor decât alături de ei. Pun pariu că tu şi demonul ăla al tău sunteţi bătaia lor de joc, a zis Atilla.

— Aşa credeam şi eu când am ajuns la Vocans. Dar m-am înşelat. Sunt oameni de treabă acolo. Ba chiar, în prima zi când am ajuns acolo, unul dintre ei mi-a arătat o bucată de hârtie cu însemnul Nicovalelor, i-a răspuns Othello.

— Nicovalele? Sunt doar nişte oameni cărora le e milă de noi, nimic altceva. E doar un hobby pentru ei. Bătrânii nu au avut destulă încredere în ei încât să îi invite la întrunire, i-a întors-o Atilla.

— Nici eu n-aş face-o, ştiind că urmează să vorbim despre pornirea unui război împotriva poporului lor. Încet-încet, ne facem aliaţi. Mai întâi Paşa şi acum Nicovalele încep o mişcare în sprijinul nostru. Până şi Regele a declarat că e dispus să revizuiască legile şi să îi tempereze pe pinkertoni, odată ce vom fi dovedit că suntem de încredere. Iar noi ce facem? Facem exact ceea ce l-ar face să nu ne mai sprijine niciodată – vorbim despre răzmeriţă.

În culmea furiei, Othello a scuipat înspre încălţările lui Atilla.

— Nu eşti un gnom adevărat! Nu meriţi să ai întipărit pe spate sigiliul gnomilor. Mi-e ruşine să te mai numesc fratele meu! i-a strigat Atilla.

I-a smuls lui Othello cămaşa, pentru a da la iveală tatuajul de pe spatele lui. Acesta a răcnit şi l-a apucat pe Atilla de gât, şi au început amândoi să se rotească pe podium, strângându-se de gât unul pe altul. Solomon a dat să-i sară în ajutor, dar s-a oprit în momentul în care Othello i-a poruncit să înlemnească în loc.

Uhtred a năvălit pe podium, despărţindu-i pe gemenii încăieraţi. În spatele lui, a urcat pe podium un şir de gnomi cu părul alb. De o vârstă şi cu o înfăţişare venerabilă, aveau nişte bărbi lungi, albe ca varul, ale căror vârfuri erau vârâte în centură.

— Pesemne că e Sfatul Gnomilor, a şoptit Sylva la urechea lui Fletcher.

Acesta a dat din cap şi i-a cerut lui Ignatius să asculte cu atenţie, pentru că nu păreau genul de gnomi care să ţipe şi să urle.

În peşteră s-a aşternut o tăcere adâncă, plină de respect. Până şi Atilla se potolise, înclinând respectuos capul. Cel mai în vârstă

dintre gnomi a făcut un pas în faţă şi şi-a deschis larg braţele.

— Oare nu ne dorim cu toţii libertate pentru copiii noştri? Dacă nu putem fi uniţi la greu, înseamnă că suntem deja învinşi.

Gnomii au început să se aşeze, mulţi dintre ei cu privirile în pământ, ruşinaţi.

— Am auzit tot ce era de auzit. Sunt multe capete înfierbântate aici în seara asta, dar trebuie să luăm o hotărâre, şi nu o s-o facem la repezeală. Vă pun o întrebare… la ce bun să mori cu vitejie pentru libertate? De paisprezece ori s-au răsculat gnomii, şi de paisprezece ori a fost cât pe ce ca seminţia noastră să se stângă. Voi, cei tineri, nu vă amintiţi măcelul pe care ni l-a adus ultima răzvrătire. De fiecare dată când suntem învinşi, pierdem şi mai multe libertăţi, se varsă mai mult sânge de gnom.

Câţiva din mulţime au dat aprobator din cap.

— Eu văd două căi înaintea noastră. Una e bătută, dar de fiecare dată când am urmat-o, am ajuns de unde am plecat, învinşi şi plini de sânge. Dar mai e şi o a doua cale. Nu ştiu unde ne va duce sau cu ce primejdii e presărată, dar ştiu, în adâncul inimii, că e mai bine să urmezi calea cu deznodământ nesigur, decât pe cea glorioasă, dar care duce la o înfrângere sigură. Nu o să fie niciun război, prieteni. O să respectăm înţelegerea pe care o avem cu Regele.

Fletcher a simţit o mare uşurare. Othello se furişase de la Vocans că să aducă argumente împotriva răzvrătirii, nu să o susţină. Şi nu doar atât, dar reuşise să îi câştige de partea lui şi pe cei mai în vârstă. Nici nu voia să se gândească ce ar fi făcut Othello dacă hotărârea ar fi fost contrară opiniei lui, dar nici nu merita să îşi mai bată capul cu asta. Totul avea să fie în regulă.

— Fletcher, ce-a fost asta? a exclamat Sylva, trăgându-l de braţ.

În faţa lor apăruseră torţe, care se mişcau repede printre copaci. S-au ghemuit după ridicătura de pământ şi au privit, cu sufletul la gură.

Erau zece bărbaţi, înarmaţi fiecare cu câte o muschetă şi o sabie. Cel care îi conducea gâfâia din cauza efortului. Cu tot întunericul, Fletcher şi-a dat seama că era un bărbat din cale-afară de gras.

— Eşti sigur că asta e peştera cu pricina? a întrebat unul dintre bărbaţi, ridicându-şi torţa că să lumineze mai bine locul.

Când lumina le-a dezvăluit feţele, pe Fletcher l-au trecut fiori reci.
— Sunt cât se poate de sigur, a zis Grindle.

Capitolul 43

— Ăştia-s cei care m-au răpit pe mine, a şoptit Sylva, arătând înspre soldaţii în armură.
— Ştiu. L-aş recunoaşte oriunde pe chelul ăla grăsan, a răspuns Fletcher, strângându-şi mâna pe mânerul khopeshului. Îl cheamă Grindle – el ar fi urmat să te omoare. Credeam că l-ai ucis. Bănuiesc că are o țeastă rezistentă.
— Sunt prea mulţi, a murmurat Sylva, dar Fletcher simţea că e tensionată, de parcă s-ar fi pregătit să sară la bătaie. În spatele lor, s-a auzit un uşor mârâit. Sariel simţise agitaţia elfei.
— Încearcă să rămâi calmă. Trebuie să aflăm ce caută aici.
Fletcher şi-a stăpânit furia şi s-a aplecat peste muchia ascunsă în întuneric a pantei, ca să asculte.
— Nu înţeleg de ce nu aşteptăm aici, să-i atacăm prin surprindere când ies, s-a plâns unul dintre soldaţi.
— Pentru că asta e doar una din cele cinci ieşiri, i-a răspuns Grindle, aşezându-se pe un bolovan. Ca să nu mai spun că trei dintre ele duc la tunelurile de sub cartierul gnomilor.
Când restul bărbaţilor s-au adunat în jurul lui, lumina torţelor a dezvăluit umărul bandajat al lui Grindle, semn că rana făcută de mingea de foc a lui Ignatius încă nu se vindecase.
— Ar fi trebuit să mă asigur că e mort, a zis în şoaptă Sylva, printre dinţi.
Fletcher şi-a pus mâna pe umărul ei, s-o calmeze. Dacă s-ar fi ajuns la luptă, nu era prea încrezător în şansele lor.
Ei erau zece bărbaţi, îmbrăcaţi toţi în armuri de piele, care le îngăduiau să se mişte repede, protejându-i în acelaşi timp de loviturile uşoare de sabie.
Fletcher s-a uitat la muschetele lor. Nu stăpânea destul de bine magia pentru scut, încât să îi poată fi de ajutor în această noapte.
— Atunci ce mai aşteptăm? a întrebat un alt soldat, cu ochii aţintiţi în adâncurile cufundate în întuneric ale peşterii.

— Nu ai fost atent la instrucţiuni? a mormăit Grindle, întinzând mâna să-l apuce de platoşă pe cel care vorbise. L-a tras în jos, în dreptul lui şi a continuat:

— Câteva sute de soldaţi de-ai lordului Forsyth sunt adunaţi în faţa celeilalte ieşiri, a şuierat Grindle, împrăştiind stropi de salivă pe faţa soldatului. Intrăm când intră şi ei, adică atunci când o să sune cornul, cam peste cinci minute. Că doar n-oi fi crezut că planul era ca zece bărbaţi să dea piept cu o sută de gnomi?!

Lui Fletcher i-a îngheţat sângele în vene. Despre asta îi auzise vorbind pe Tarquin şi Isadora. Nu familia lui Seraph era în primejdie, gnomii erau!

— Cinci minute, a şoptit Sylva. Trebuie să facem ceva.

Fletcher a cântărit opţiunile, privind când înspre soldaţi, când înspre intrarea în grotă. Nu aveau destul timp. Ar dura prea mult să-i înfrunte pe soldaţii lui Grindle. Dacă ar încerca să treacă, nu ar apuca să ajungă mai departe de gura peşterii şi s-ar trezi cu un glonţ de muschetă în spate. Şi chiar dacă, printr-o minune, ar reuşi, ar trebui să îi facă să creadă pe străjerii gnomi că situaţia e cu adevărat gravă.

— Dacă Ignatius ar putea vorbi! a murmurat Sylva, privindu-i pe gnomi în cristalul magic. Erau tot acolo, se fâţâiau de colo-colo şi vorbeau între ei despre decizia luată.

— Nu e nevoie să vorbească, a zis Fletcher, căruia tocmai îi picase fisa. Gnomii trebuiau să afle că sunt atacaţi. Ce ar fi atunci să-i atace?

I-a transmis ordinul lui Ignatius şi a simţit o uşoară nedumerire şi teamă din partea acestuia. Când demonul a înţeles limpede ce voia de la el, teama a fost înlocuită de o hotărâre nestrămutată.

— Priveşte! i-a şoptit Sylvei.

Ignatius a coborât pe stalactită, şi-a înfăşurat coada împrejurul vârfului acesteia şi şi-a înfipt acul în piatra moale. A rămas atârnat astfel, ca un liliac, întinzându-şi gâtul ca să ajungă cât mai aproape de gnomi.

— Acum, Ignatius! a murmurat Fletcher, în timp ce simţea cum vederea i se limpezeşte tot mai mult, pe măsură ce mana se intensifica.

Ignatius a slobozit o pală de foc, o vâlvătaie portocalie, care a plutit până la gnomii bătrâni de jos, cărora le-a pârlit părul, umplând locul cu un miros înţepător. Apoi a scos un ţârâit aţâţat şi s-a întors cât ai clipi pe plafon, de unde a pornit-o în goană înapoi, la Fletcher.

— Suntem atacaţi! a răcnit Hakon, în timp ce printre gnomi se înstăpânea panica. Retragerea! Aveţi grijă de bătrâni!

Gnomii călare pe mistreţi şi-au părăsit posturile şi s-au îndreptat înspre ieşire, conducând mulţimea agitată de gnomi către un tunel care ducea în măruntaiele pământului.

— A mers! a şoptit Sylva. Fletcher, eşti un geniu!

Dintr-odată, din mulţime un topor a zburat prin aer şi s-a împlântat la doar câţiva centimetri de Ignatius.

— Un demon de la Vocans! Trădare! Cel care strigase era Atilla, rămas pe podium, împreună cu Othello. Cui i-ai spus despre întrunirea asta?

— Nimănui, jur! a strigat la rândul lui Othello, şi nedumerirea i s-a întipărit pe chip când l-a recunoscut pe Ignatius. Îl ştiu pe demonul ăsta. Stăpânul lui e un prieten al gnomilor!

— Atunci n-o să se supere dacă îl omor în locul lui! a răcnit Atilla, apucând un alt topor de la brâu, să-l arunce.

A sărit de pe podium şi a pornit în fugă înspre Ignatius, care înţepenise de frică.

— Nu, Atilla, rămâi cu ceilalţi! a strigat Othello, alergând după el.

Ignatius a scos un ţipăt şi a prins să alerge de-a lungul tunelului, abia reuşind să se ferească de toporul aruncat din nou de Atilla.

— Opreşte-l, Fletcher! În felul ăsta îi duci direct la Grindle, a şoptit Sylva, trăgându-l pe Fletcher de mânecă.

Dar era prea târziu. Cei doi gnomi gemeni alergau acum imediat în spatele lui Ignatius.

— Pregăteşte-te, i-a şoptit Fletcher. O să trebuiască să intrăm în luptă.

Sylva a încuviinţat printr-o mişcare a capului şi şi-a scos stiletul din teaca de pe coapsă. Simţindu-i starea, Sariel s-a ghemuit, gata să se repeadă asupra bărbaţilor de jos. Aşteptau ţinându-şi răsuflarea, în timp ce secundele se scurgeau una după alta.

— Se aud paşi! a zis Grindle, cu o voce răguşită, arătând înspre intrarea în tunel.

Fletcher putea auzi acum şi el zgomotul, care reverbera în grotă, pe măsură ce Atilla şi Othello se apropiau în fugă.

— Aşezaţi-vă pe două rânduri, primul în genunchi, al doilea în picioare. Trageţi la comanda mea! le-a ordonat Grindle şi şi-a scos sabia, ridicând-o deasupra capului.

Paşii răsunau tot mai aproape. Fletcher putea auzi zăngănitul încă unui topor care trecuse în zbor pe lângă Ignatius, din nou fără să-l nimerească.

— O să fac un scut ca să protejez intrarea. Tu orbeşte-i cu flame magice, ca să nu mai poată ţinti cum trebuie. Nu ştiu dacă scutul meu o să fie suficient de rezistent, a zis Sylva, care desena deja în aer simbolul pentru scut.

După câteva clipe, în faţa ei a apărut o lumină opacă, ce se întindea pe pământ asemenea chihlimbarului topit.

— Fiţi gata! a mârâit Grindle.

Bărbaţii şi-au ridicat muschetele, îndreptându-le către intrarea în grotă. Fletcher a absorbit mana de la Ignatius. Era mai greu din pricina distanţei la care se aflau unul de altul, dar şi-a simţit curând trupul vibrând de energie. Datorită manei, lumina torțelor i se părea acum şi mai portocalie.

— Țintiți! a poruncit Grindle, coborând puţin sabia.

Paşii se apropiaseră atât de mult, încât nu mai erau însoțiți de ecou. Dintr-o clipă în alta, cei doi gnomi aveau să apară în gura peşterii. Grindle a coborât complet sabia.

— Tra…

— Acum! a strigat Sylva şi a proiectat în jos pătratul de lumină albă al scutului.

Fletcher a aruncat o şarjă de lumină albăstrie în ochii trăgătorilor, orbindu-i, iar muschetele au trosnit şi au împrăştiat un nor de fum negru în faţa lor.

În acel moment, Sariel a năvălit peste trăgători şi i-a împrăştiat ca pe nişte popice. A sărit pe pieptul bărbatului aflat cel mai aproape şi s-a apucat să-i sfâşie gâtul.

Cu un strigăt, Fletcher a sărit de pe înălţimea de pământ şi a început să-i înjunghie cu khopeshul. A străpuns pântecele unui bărbat doborât la pământ, apoi i-a tăiat gâtul unui alt inamic buimăcit. O auzea pe Sylva strigând în spatele lui, apoi a auzit gâlgâitul sângelui care şiroia dintr-un gâtlej spintecat.

De undeva de deasupra, Ignatius i-a sărit lui Fletcher pe umăr şi a aruncat o pălălaie înspre un bărbat care îl ataca pe băiat, cu sabia ridicată.

— Ochii mei! a urlat bărbatul, prăbuşindu-se în genunchi Sylva a ţâşnit şi i-a străpuns ţeasta.

Sariel a venit ţopăind înspre ei cu botul plin de sânge. Sylva a apucat-o de blana de pe gât şi a tras-o înspre intrarea în grotă, ca să i se alăture lui Fletcher. Cinci bărbaţi erau încă în picioare, printre care şi Grindle. Se regrupaseră şi se aşezaseră într-un semicerc larg, ţinându-i pe inamici blocaţi înăuntru.

Othello şi Atilla au ajuns gâfâind şi încercau să-şi recapete suflul. Pesemne că scutul funcţionase.

— E o ambuscadă, Atilla. Fletcher şi Sylva sunt de partea noastră, a murmurat Othello.

Solomon a mormăit aprobator.

— Prefer să omor cinci bărbaţi, decât un băiat, a zis Atilla şi a smuls o sabie din mâna unui bărbat care zăcea la pământ. O să lupt alături de tine… pentru moment.

I-a întins lui Othello un tomahawk pe care-l avea la brâu.

— Întotdeauna l-ai mânuit mai bine decât mine. Arată-le oamenilor ăstora ce poate să facă un gnom adevărat.

Chiar atunci, Grindle a aruncat o torţă în grotă, iar lumina acesteia le-a dezvăluit feţele. Bărbatul a scuipat, scârbit.

— Elfă împuţită! Trebuia să te fi omorât când am avut ocazia. Dacă lordul Forsyth nu ne-ar fi obligat să o facem în public, acum ai fi putrezit în pământ.

Fletcher a îngheţat când a auzit pomenindu-se numele Forsyth, căci şi-a dat seama cine se aflase în spatele răpirii elfei. Nu era, deci, o coincidenţă că gemenii erau cu aceasta atunci când a fost prinsă. S-a scuturat repede de gânduri, ca să se poată concentra pe ceea ce avea de făcut.

— Am să-ţi scot măruntaiele, a mârâit ameninţător Grindle şi a împuns-o cu sabia în stomac. Întotdeauna m-am întrebat dacă elfii sunt la fel ca noi pe dinăuntru.

— Se pare că te cam doare umărul, l-a luat Fletcher în râs. Azi cum doreşti, în sânge sau bine făcut?

Fără să-l bage în seamă, Grindle a rânjit.

— Încărcaţi-vă din nou muschetele, băieţi! O să-i împuşcăm ca pe şobolani.

— Ia-o mai uşor, a zis Atilla. Primul care pune mâna pe muschetă se alege cu un topor în cap.

A luat toporul de aruncat agăţat la centură şi l-a învârtit între degete. Bărbaţii care mai erau încă în picioare îşi mutau privirea de la Grindle la muschetele de pe jos. Nu s-au mişcat.

— Noi suntem şapte, iar voi cinci. Şi trei dintre noi sunt demoni. Faceţi-vă un bine şi întoarceţi-vă de unde naiba aţi fi apărut.

Grindle a rânjit şi şi-a îndreptat sabia înspre grota dindărătul lor. În depărtare, Fletcher putea auzi sunetul unui corn, semnalul dat oamenilor lui Forsyth să atace.

— Dacă reuşesc să vă mai ţin o vreme aici, or să sosească întăriri. Au să vă taie în bucăţi.

— Dacă… a zis Fletcher, făcând un pas înainte.

Dar şi-a dat seama că Grindle avea dreptate. Strigătele îndepărtate ale soldaţilor lui Forsyth au răsunat în tunelul din spatele lui. Văzând că Grindle nu atacă odată cu ei, pesemne că veneau să vadă ce s-a întâmplat. O luptă ar putea dura mult prea mult.

Fletcher a format o flamă magică sferică, pe care a alimentat-o cu mana până când a ajuns de mărimea unui craniu de bărbat. Aceasta vibra cu un sunet surd, strălucind în întunericul de la intrarea grotei. A trimis-o înspre Grindle, care s-a ferit de ea.

— Ai văzut vreodată cum arată o arsură provocată de mana, Grindle? Credeai că focul arde rău, stai să vezi cum e să simţi că ţi se desprinde carnea de pe oase, când mana pură îţi atinge pielea. Din câte am auzit, durerea e de neînchipuit, s-a grozăvit Fletcher.

Ştia prea bine că un glob incandescent se destramă imediat ce atinge un corp solid, fără să-i producă nicio vătămare. Dar Grindle nu ştia asta.

Sylva şi Othello s-au luat după el, trimiţând globuri incandescente mai mici, care vâjâiau pe lângă capul lui Grindle. Acesta s-a ferit şi încerca să le lovească cu sabia.

— Fuguţa acasă, Grindle, l-a luat Fletcher peste picior. N-ai ce căuta pe aici. Consideră-te norocos că îţi cruţăm viaţa.

Grindle a scos un răcnet de enervare, dar până la urmă s-a dat la o parte şi le-a făcut şi oamenilor lui semn să îl urmeze.

Fletcher a făcut o plecăciune adâncă, teatrală, apoi i-a condus pe ceilalţi pe lângă ei. A lăsat flama magică să plutească în continuare deasupra capului lui Grindle. Era important să dea în continuare impresia că deţine controlul.

— Bravo, Fletcher! a şoptit Othello. Ai dat o reprezentaţie pe cinste!

— Am învăţat de la cel mai bun, i-a răspuns Fletcher, amintindu-şi de întâlnirea lor cu pinkertonii.

Mergeau cât mai repede cu putinţă, simţind privirea răutăcioasă a lui Grindle înfiptă în spinarea lor.

— Ce-i cu gălăgia asta, Grindle? Oamenii mi-au zis că au auzit focuri de armă! a bubuit o voce dinlăuntrul Grotei.

Intrarea a fost luminată de torţe, iar dinăuntru au început să se reverse o mulţime de siluete în armură.

— Fugiţi! a strigat Fletcher.

Un glonţ de muschetă i-a şters mâneca şi a lovit un bolovan din faţa lor. Au urmat alte gloanţe, care le zumzăiau pe lângă urechi asemenea unor viespi enervate.

Nu se putea vedea la mai mult de câţiva metri în faţă. Fletcher nu auzea nimic altceva în afara propriilor răsuflări gâfâite, în timp ce se poticneau pe întuneric. Nici nu se punea problema flamelor magice. Numai întunericul nopţii îi apăra de potopul de gloanţe care răpăiau undeva în spatele lor, la distanţă.

Un glonţ a şuierat la mică distanţă, şi apoi s-a auzit bufnitura unui corp prăbuşit în faţa lui. Fletcher s-a împiedicat într-o încâlceală de mâini şi picioare, şi s-a trezit întins în noroi, lângă cel care căzuse.

— Piciorul meu! a gemut Atilla. Am fost lovit!

Erau singuri. Sylva şi Othello probabil că se depărtaseră de ei, gonind nebuneşte pentru a-şi scăpa pielea.

— Lasă-mă aici. O să-ţi acopăr retragerea, a reuşit să îngaime Atilla, împingându-l pe Fletcher de lângă el.

— Nici nu intră în discuţie. O să te iau de aici, chiar de-ar trebui să te duc în spinare, i-a răspuns Fletcher cu încăpăţânare, încercând să îl ridice pe Atilla în picioare.

— Am zis să mă laşi aici! O să mor luptând, ca un gnom adevărat.

Atilla s-a răstit la Fletcher şi l-a împins.

— Aşa moare un gnom adevărat? În noroi, împuşcat, ca un câine? Credeam că voi, gnomii, sunteţi mai duri de atât, a zis Fletcher, cu dispreţ în glas.

Furia părea a fi cea care îl punea în mişcare pe acest gnom, aşa că avea de gând să se folosească de asta.

— Lasă-mă să mor liniştit, îngâmfatule! a răcnit Atilla, îmbrâncindu-l pe Fletcher, care s-a prăvălit din nou în noroi.

— Dacă vrei să mori, n-ai decât! Dar nu în seara asta. Dacă eşti prins, te pot folosi ca dovadă că aici s-a petrecut o întrunire de taină. Nu face una ca asta poporului tău. Nu le da satisfacţie unora ca alde Forsyth.

Atilla a mormăit enervat, apoi a tras aer în piept.

— O să facem cum vrei tu. Dar, dacă ne ajung din urmă, nu ne predăm. Luptăm până la ultima răsuflare.

— Nici nu m-aş fi gândit la altceva, i-a răspuns Fletcher, ridicându-l pe gnom în picioare.

Nu era deloc o treabă uşoară, pentru că diferenţa de înălţime nu îi îngăduia gnomului să îşi pună braţul pe după umărul lui Fletcher. Şi mai rău, strigătele celor care îi urmăreau se auzeau tot mai tare. Spre deosebire de cei doi, aceştia aveau torţe cu care îşi luminau calea.

Au înaintat aşa o vreme, care lor li s-a părut o veşnicie, apoi Atilla s-a împleticit şi s-a prăbuşit la pământ.

— O să trebuiască să mă cari. O să înaintăm mai repede aşa, a şoptit Atilla.

Rana începea să îşi spună cuvântul, iar Fletcher simţea că nădragii gnomului sunt îmbibaţi de sânge. Îşi dădea seama că acesta fusese nevoit să îşi calce pe mândrie, ca să îi ceară aşa ceva.

— Haide. Suie-te în cârca mea, a murmurat Fletcher.

A icnit sub greutatea gnomului, apoi a luat-o cu greu din loc, respirând printre dinţii încleştaţi Ignatius a prins a ciripi încurajator înspre noul lui tovarăş din spinarea lui Fletcher, lingându-i faţa.

Pe neaşteptate, locul a fost inundat de strălucirea unei lumini albăstrii. Un glob incandescent apăruse pe cer, la zeci de metri deasupra lor. Părea o a doua lună, care se rotea pe deasupra norilor.

— Tu ai făcut asta? l-a întrebat Atilla.

— Nu. Şi nici Othello şi nici Sylva nu au făcut-o. Pesemne că oamenii lui Forsyth au un războinic-mag printre ei. Nu m-aş mira să fie însuşi Zacharias. Flama aia magică e uriaşă! i-a răspuns Fletcher.

A privit în jur şi l-a cuprins deznădejdea. Împrejurimile arătau aproape la fel peste tot, şi şi-a dat seama că se rătăcise complet. Dar, dacă nu reuşea să ajungă cât mai repede la loc sigur, Atilla nu avea să mai apuce dimineaţa.

Strigătele răsunau acum în depărtare, dar asta nu însemna deloc erau fi în siguranţă. Dacă războinicul-mag inamic avea un demon zburător, acesta i-ar putea repera.

— Staţi pe loc! a răsunat un glas.

Din întuneric şi-a făcut apariţia un bărbat, cu o muschetă îndreptată înspre ei. Fletcher şi-a blestemat încă o dată nepriceperea în crearea scuturilor magice.

— Nu ne predăm! i-a şoptit Atilla la ureche.

Dar vocea gnomului era împleticită şi stinsă. Fletcher se îndoia că acesta ar putea face mai mult de câţiva paşi înainte să se prăbuşească.

Ignatius a sărit de la gâtul lui Fletcher şi a început să sâsâie. Bărbatul nu l-a băgat în seamă şi a continuat să ţină muscheta îndreptată drept către capul lui Fletcher.

— Ţine chestia aia departe de mine, altfel trag, a zis el, mişcând ameninţător ţeava muschetei.

Fletcher a ridicat mâna şi a materializat un glob incandescent.

— Te pot lovi cu asta drept în cap, înainte să apuci tu să tragi vreun glonţ. Aruncă arma, şi n-o să fie nicio problemă.

— Sunt soldat, tâmpitule! Ştiu ce-i aia o flamă magică. Lasă gnomul jos şi… au!

Bărbatul a ţipat şi s-a plesnit cu mâna liberă peste ceafă.

O Insectă de un maroniu închis a bâzâit pe deasupra lui, şi apoi a zburat în cerc împrejurul capului lui Fletcher.

— Valens, a şoptit Fletcher.

Micul demon reuşise cumva să-i găsească. Bărbatul a căzut într-o parte, cu muscheta încă ridicată. Parcă ar fi îngheţat.

— Maiorul Goodwin nu glumea deloc despre împunsătura unui Scarabeu, s-a minunat Fletcher.

Valens a scos un zumzăit, apoi a început să zboare încoace şi-ncolo prin aer.

Fletcher l-a privit câteva clipe, apoi şi-a dat seama că micul demon le cerea să-l urmeze.

— Încă puţin, Atilla, a şoptit Fletcher. O s-o scoatem la capăt.

Capitolul 44

Când au ajuns la Citadelă, Atilla îşi pierduse cunoştinţa, dar încă respira. Piciorul gnomului era acoperit de sânge închegat, dar, din cauza întunericului, Fletcher nu îşi putea da seama cât de gravă era rana. A oblojit-o cât de bine a putut, cu o fâşie ruptă din cămaşa lui Atilla, apoi l-a urmat pe Valens şi au trecut podul mobil.

— Unde mergem acum? a şoptit Fletcher către demonul care zbura pe deasupra lui.

Insecta a bâzâit în semn de încurajare şi s-a oprit la jumătatea scărilor dinspre răsărit. Fletcher a privit cu spaimă treptele înalte.

— Nu ştiu dacă o să reuşesc! a oftat el, săltând trupul gnomului.

Ignatius i-a simţit starea de spirit şi a sărit pe pământ.

— Mulţumesc, prietene, e mult mai uşor aşa, a murmurat Fletcher, fără prea mare entuziasm, scărpinându-l sub bărbie.

Valens i-a condus în susul scărilor, iar zgomotul făcut de aripile lui îl ghida pe Fletcher în întuneric. Nu voia să rişte cu o flamă magică. Dacă Rook l-ar prinde cu Atilla, l-ar raporta Regelui Alfric.

S-au oprit la ultimul etaj, apoi au luat-o înspre turnul de la nord-est. Pe Fletcher aproape că nu îl mai ţineau genunchii, dar se încăpăţâna să meargă mai departe. Se pare că Valens avea el un plan.

În cele din urmă, au ajuns la un şir de uşi din lemn masiv, chiar în vârful turnului, şi Fletcher şi-a dat seama că sunt la infirmerie.

Înainte să apuce să bată la uşă, aceasta s-a deschis şi a apărut Sylva, extrem de agitată.

— Eşti întreg! Credeam că ai murit! a spus ea cu un suspin de uşurare şi şi-a îngropat faţa în pieptul lui Fletcher.

Othello se holba la el, alb la faţă şi cu urme de lacrimi pe obraji. Gnomul a venit în grabă lângă Fletcher şi l-a prins pe Atilla în braţe.

Stingherit, Fletcher a mângâiat-o pe cap pe Sylva şi a privit prin încăpere. Se aflau aici câteva şiruri de paturi, cu cadrul ruginit şi acoperite de praf. Lângă uşă fuseseră aşezate trei paturi mai noi, iar sub ele se odihnea Sariel. În timp ce Othello îl aşeza pe Atilla pe unul dintre ele, Fletcher şi-a dat seama că nu toate erau goale.

Lovett zăcea nemişcată în patul cel mai apropiat. Era atât de rigidă, încât ai fi zis că e un trup fără viaţă, atâta doar că pieptul i se ridica uşor, semn că respira. Era îmbrăcată în cămaşă de noapte, iar părul lung, negru îi încadra capul ca un nimb. De o parte şi de alta a patului, fuseseră aprinse torţe şi lumânări, care scăldau încăperea într-o lumină difuză, portocalie.

— Şi pe voi tot Valens v-a condus aici? a întrebat el, când Insecta s-a aşezat pe pieptul lui Lovett.

— Ne-a găsit cam acum o oră şi, imediat ce am ajuns aici, a plecat în zbor pe fereastră, i-a răspuns Sylva, ştergându-şi o lacrimă de la ochi. Probabil că a simţit că eşti în pericol.

— Nu cred că Valens e singurul căruia trebuie să îi mulţumim, a zis Fletcher, mângâind carapacea demonului-cărăbuş.

— Ce vrei să spui? l-a întrebat Sylva.

— Arcturus mi-a spus că unii invocatori pot învăţa să vadă şi să comunice prin intermediul demonului lor, folosindu-şi propria minte pe post de cristal magic. Mă îndoiesc însă că o Insectă ar putea face ceea ce-a făcut Valens în seara asta, fără să fie ghidat de cineva. Erai cu el, căpitane Lovett? a zis Fletcher, privindu-i chipul încremenit.

Demonul a scos un bâzâit şi s-a învârtit în cerc.

— Imposibil! a şoptit Sylva.

— De unde a ştiut? a întrebat Fletcher, cu ochii mari de uimire.

— Pesemne că ne supraveghea. Probabil că face asta încă de când şi-a făcut Rook apariţia, a presupus Sylva, netezind părul revărsat pe

pernă al lui Lovett. Suntem norocoşi. Dacă nu era ea, poate am fi fost morţi la ora asta.

— Dacă aţi isprăvit să vă minunaţi, am şi eu nevoie de ajutor, a zis Othello, cu o voce spartă.

Fletcher a făcut ochii mari când a văzut piciorul lui Atilla.

Othello tăiase pantalonul în jurul rănii, dând la iveală o gaură cu margini neregulate, din care curgea sânge. Fletcher nu mai văzuse până acum o rană de glonţ, care se dovedea mult mai rea decât găurica pe care şi-o imaginase el.

— Noroc că glonţul nu a atins nicio arteră importantă. Osul e în mod clar sfărâmat, aşa că nu putem recurge la magia pentru vindecare. Ultima dată când am văzut o rană ca asta a fost atunci când un pinkerton a împuşcat un gnom tânăr care a refuzat să plătească taxa de protecţie, a zis Othello în timp ce tăia o fâşie lungă de cearşaf cu ajutorul tomahawkului. Cel mai bine e să pansăm rana ca să oprim sângerarea. Ajutaţi-mă să-i ridic piciorul.

L-au ajutat pe Othello să panseze rana, înfăşurând piciorul lui Atilla într-un strat gros de bandaje albe. Cu multă grijă, Othello a îndepărtat crusta de sânge închegat.

— Ştiu că Atilla li se pare oamenilor un rasist, aşa cum şi gnomii îi consideră pe oameni, dar are inimă bună. Atâta doar că se aprinde prea repede, a murmurat Othello, strecurând o pernă sub capul gnomului adormit.

Stăteau acolo în tăcere, în timp ce Othello tampona fruntea fratelui său. Apoi Sylva a început să vorbească:

— Cred că trebuie să vorbim despre ceea ce s-a întâmplat în seara asta.

— Sunt de acord, a zis Fletcher. Dar mai întâi trebuie să îl căutăm pe Seraph. Merită să afle ce primejdie îi paşte familia.

— Merg eu după el, s-a oferit Othello. Oricum trebuie să iau o uniformă de rezervă din cameră. O să avem nevoie de ea ca să-l putem scoate mâine pe Atilla din Citadelă.

A plecat, urmat de Solomon, care arăta foarte abătut. Fletcher îşi dădea seama că probabil Othello se simţea în acel moment de parcă purta pe umeri greutatea lumii întregi.

S-a aşezat pe marginea patului lui Lovett, oftând uşurat la senzaţia plăcută pe care o simţea în picioarele obosite. A mângâiat distrat capul lui Sariel, care a răspuns cu un mârâit de plăcere. Fletcher a zâmbit şi a scărpinat demonul sub bărbie, aşa cum îi plăcea lui Ignatius. Sariel s-a frecat de mâna lui şi a lătrat mulţumită.

— Ăăă… Fletcher, a îngăimat Sylva.

Fletcher a ridicat privirea şi a văzut că obrajii şi gâtul i se coloraseră într-un roşu aprins.

— Iartă-mă… nu mi-am dat seama, a bâiguit Fletcher şi şi-a retras mâna.

Elfa a rămas câteva clipe în picioare, apoi a oftat şi s-a aşezat pe pat, lângă el.

— Nu am apucat să-ţi mulţumesc, a spus ea cu o voce joasă, frângându-şi mâinile.

— Pentru ce? a întrebat-o Fletcher, nedumerit.

— Pentru că te-ai luat după mine. Dacă n-o făceai, Grindle ar fi putut să mă prindă din nou.

— Ştiu şi eu? Cred că Grindle ar fi putut avea o mică surpriză. Mi-ai zis că Sariel face cât zece bărbaţi, ceea ce ar fi însemnat o luptă echilibrată. Dacă nu erai tu, puteam fi în plin război civil în momentul ăsta. Ai făcut ce trebuia.

Valens a început să se agite şi să zumzăie, înghiontindu-i mâna lui Fletcher.

— Căpitanul Lovett cred că vrea să ştie ce se întâmplă. Spune-i ce s-a întâmplat în Piaţa Valentius, şi eu o să-i povestesc cele petrecute în noaptea asta.

Le-a luat ceva timp să relateze cele întâmplate, aşa că Othello şi Seraph au sosit tocmai când terminau ei de povestit. Seraph era îmbrăcat tot în pijama, şi lumina l-a făcut să mijească ochii.

— Othello m-a pus la curent pe drum încoace, a zis Seraph, cu ochii aţintiţi la trupurile inerte ale lui Atilla şi Lovett. Am o singură întrebare. De ce l-ar fi tocmit alde Forsyth pe Grindle să te ucidă în noaptea aia, în Corcillum, dar vor în acelaşi timp să fiţi prieteni?

Sylva s-a ridicat, muşcându-şi buza.

— Crezusem că-mi vor prietenia ca să le poată furniza arme elfilor, dacă s-ar pune problema unei alianţe, a răspuns ea, umblând de

colo-colo prin încăpere. Dar de ce m-ar considera duşmanul lor? De ce m-ar vrea moartă?

— Cred că întrebarea e, de fapt, de ce şi-ar dori să fii executată în public? a pus Othello punctul pe „i”. Te-ar fi putut omorî în orice moment. De ce să facă o asemenea declaraţie?

— Ca să provoace un război între elfi şi imperiu, şi-a dat cu părerea Seraph. Unul adevărat. Lucru care ar duce la creşterea cererii de arme şi le-ar ţine afacerea pe linia de plutire, cu toată concurenţa pe care le-o fac gnomii.

Fletcher a simţit o undă de dezgust. Cum să provoci un război doar ca să tragi tu foloase?

— Deci vor să profite în ambele variante… a murmurat el. Dacă elfii se aliază cu imperiul, alde Forsyth plănuiesc să-şi asigure un contract pentru furnizarea armelor prin aşa-zisa prietenie cu Sylva. Dar ar prefera războiul, căci le-ar aduce mai mulţi bani. Nu te-au lăsat baltă atunci, în piaţă, Sylva, ci te-au dat direct pe mâna lui Grindle!

— Ştiu că m-ai avertizat, a zis Sylva, cu privirea în pământ.

În încăpere s-a aşternut liniştea, întreruptă doar de zumzăitul mânios al lui Valens, care zbura de colo-colo.

— Fandosiţii ăia nemernici! a mormăit Seraph. Ştiam eu că pun ceva la cale, dar asta… asta e trădare!

— Nu putem dovedi nimic! a zis Fletcher cu obidă, strângând din pumni. De fapt, dacă îi spunem Regelui toată tărăşenia, s-ar putea să considere că mai degrabă întrunirea gnomilor e o trădare, cu consiliul de război şi toate celelalte.

— Nu contează, a zis Sylva. Planul nu le-a reuşit. O să-i scriu tatălui meu diseară, să-i spun că Forsyth nu sunt de încredere. Complotul pentru pornirea unui război civil cu gnomii a fost dejucat, iar eu sunt cât de cât în siguranţă în Citadelă. Acum nu ne mai pot face niciun rău.

— Ba da, pot, i-a atras Seraph atenţia. Mai e şi turneul. Dacă unul din gemenii Forsyth câştigă, o să devină ofiţer superior şi o să primească un loc în consiliul Regelui. Asta înseamnă un vot în plus în favoarea lui Zacharias şi încă o voce care o să se ridice împotriva familiei mele, ca să nu mai vorbesc despre elfi şi despre gnomi.

Othello a dat aprobator din cap, apoi şi-a scărpinat, gânditor, barba.

— Să nu uităm că oamenii cei mai puternici din Hominum, nobilii şi generalii, vor asista la turneu, a zis el, umblând de colo-colo prin încăpere. Ei sunt cei care or să decidă dacă elfii şi gnomii merită să le devină aliaţi, şi apoi îi vor raporta Regelui. Fiţi siguri că alde Forsyth or să facă tot ce le stă în putinţă ca să ne pună într-o lumină proastă în timpul turneului.

— Atunci haideţi să-i învingem! a strigat Fletcher, sărind în picioare. Cine zice că nu putem câştiga noi turneul? Avem un Golem, un Cameleon, un Canid şi o Salamandră!

Seraph a clătinat neîncrezător din cap.

— Nu suntem atât de puternici ca ei. Până şi cei de rând din anul al doilea sunt în avantaj faţă de noi. Cum am putea câştiga turneul?

Fletcher a tras aer în piept şi i-a privit în ochi.

— Ne antrenăm!

Capitolul 45

Citadela era învăluită într-o perdea deasă de ceaţă, care acoperea orizontul cu un văl alburiu şi îi ascundea privirii pe Fletcher şi pe Atilla, în timp ce înaintau împleticiţi pe marginea drumului.

— Sper ca Uhtred să ajungă la timp, a zis Fletcher. Nu vreau să-i dau de bănuit lui Rook întârziind la cursul lui.

— O să ajungă. Ai zis că Valens i-a transmis instrucţiunile, i-a răspuns Atilla.

Era alb ca varul la faţă, dar îşi revenise suficient cât să poată merge pe picioarele lui, chiar dacă şchiopăta vizibil.

Reuşiseră să se strecoare afară din Citadelă fără mari probleme. Tarquin a făcut un comentariu răutăcios când s-au întâlnit pe scări, întrebând de ce şchiopăta gnomul, călcase cineva pe el de dimineaţă? Din fericire, îmbrăcat în uniforma lui Othello şi cu barba împletită la repezeală, Atilla nu putea fi deosebit de fratele lui geamăn.

Lui Fletcher i-a sărit inima în momentul în care o umbră s-a desprins din ceaţă înaintea lor.

— E-n regulă, e tata, a mormăit Atilla.

Din pâclă şi-a făcut apariţia un mistreţ, care trăgea după el o şaretă. Vizitiul purta glugă, dar silueta mătăhăloasă a lui Uhtred nu putea fi confundată.

— Urcă repede! Nu suntem în siguranţă aici, şi-a îndemnat Uhtred fiul, oprind şareta lângă ei.

Fletcher l-a ajutat pe Atilla să se întindă în şaretă, la picioarele tatălui lui.

— Gnomii îţi sunt îndatoraţi. Dacă o să ai vreodată nevoie de ceva, absolut orice, să spui, a bubuit glasul lui Uhtred, care a tras de hăţuri şi a întors şareta.

— Aşteaptă puţin, a zis Atilla. Vreau să spun ceva.

Fletcher s-a întors, îngrijorat că o să întârzie la cursul care trebuia să înceapă în scurt timp.

— Mulţumesc. Mi-ai salvat viaţa. Spune-i lui Othello că… m-am înşelat.

După aceste ultime cuvinte, s-au făcut nevăzuţi în ceaţă, iar Fletcher mai distingea doar tropotul făcut de copitele mistreţului.

Fletcher întârziase la cursul lui Rook. Dar când a ajuns în camera pentru invocare, nu numai Rook îl aştepta, ci şi Arcturus, iar ceilalţi învăţăcei stăteau tăcuţi în faţa lor. Fletcher a observat că Arcturus purta un plasture peste ochiul lăptos. Nu s-a putut abţine să nu zâmbească. Cu tricornul lui, Arcturus parcă era un căpitan de piraţi.

— Şterge-ţi rânjetul ăla de pe faţă, băiete. Crezi cumva că timpul tău e mai preţios decât al nostru? S-a răstit Rook la el, făcându-i semn să se alăture celorlalţi învăţăcei.

— Îmi cer iertare, domnule, a zis Fletcher, ajuns lângă ceilalţi.

— O să mă ocup eu mai târziu de el, Rook, a zis Arcturus. Acum cred că ar trebui să începem lecţia.

— Da, cred că ar trebui, a răspuns sec Rook, făcând un pas în faţă. Cum turneul se apropie, credem că a sosit momentul să vă arătăm cum se desfăşoară un duel. Arcturus socoteşte că nu vă e de folos să învăţaţi să vă duelaţi cu un alt războinic-mag…

— Şamanii orei arareori se duelează, i-a tăiat Arcturus vorba. E puţin probabil să vă luptaţi vreodată corp la corp cu vreunul. Preferă să se ascundă în umbră şi să-şi trimită demonii să lupte în locul lor.

— Şi tactica asta a dat roade în trecut. Bănuiesc că pierderile în rândul războinicilor noştri magi sunt de câteva ori mai mari decât ale lor, dar faptul că noi luptăm în prima linie şi ne punem viaţa în primejdie e lucrul care ne ajută să câştigăm războiul, a ripostat Rook.
— Dar asta nu înseamnă duel, inchizitor Rook. Înseamnă să-ţi foloseşti priceperea pentru a-i proteja şi a-i ajuta pe soldaţi, a venit replica lui Arcturus.
— Dar folosim aceleaşi abilităţi în ambele cazuri, nu-i aşa? a zis Rook şi şi-a frecat bărbia, făcând pe gânditorul.
Lui Fletcher nu-i venea să creadă că profesorii se încontrau aşa de faţă cu ei. Dacă mai avusese vreo urmă de îndoială, acum lucrurile erau foarte clare: cei doi bărbaţi nu se suportau deloc.
Oftând, Arcturus s-a întors înspre învăţăcei.
— Indiferent de părerea mea despre turneu, acesta reprezintă o tradiţie ce datează încă de la întemeierea acestei şcoli, acum două mii de ani. În mod normal pregătirea durează patru ani înainte de a primi permisiunea să participaţi la turneu. Anul trecut, numărul anilor de pregătire a fost redus la doi. Acum la unul. Noroc că toţi v-aţi dovedit capabili să învăţaţi repede. Cei mai mulţi novici au nevoie de doi ani ca să înveţe cea mai simplă magie pentru scut. Chiar şi tu, Fletcher, stai mai bine decât mulţi. Sunt destui în anul al doilea care nu sunt capabili să creeze un scut mai acătării.
Fletcher a roşit când s-a auzit pomenit în felul ăla, dar i-a crescut moralul. Măcar nu o să se claseze ultimul la turneu.
— Priviţi cu atenţie, a zis Arcturus, desenând în aer simbolul pentru scut şi fixându-l deasupra degetului lui arătător. A trimis o flamă magică prin el şi în faţa lui s-a format un scut oval, opac. Un scut e întotdeauna mai rezistent, dacă eşti pregătit pentru orice posibil impact, a recitat el, ghemuindu-se uşor şi încrucişându-şi braţele în formă de X. Când te aperi împotriva unui atac prin magie, şocul e destul de violent.
— Eşti gata? l-a întrebat Rook molcom, ridicându-şi degetul strălucitor.
— Da, su…
Încăperea a strălucit de lumină în momentul în care Rook l-a atacat pe Arcturus cu un fulger magic, iar aerul a pârâit la ciocnirea

undelor electrice. Fusese atât de rapid, încât Fletcher abia dacă l-a văzut mişcând degetul.

Scutul a pârâit ca gheaţa de pe suprafaţa unui lac, scoţând nişte pocnituri puternice şi ascuţite cu fiecare crăpătură. Faţa lui Arcturus s-a schimonosit din pricina efortului de a alimenta scutul cu mai multă mana, iar stricăciunile suferite de acesta au fost acoperite de unde opace, care pluteau ca şi cum ar fi fost nişte fâşii de mătase. Forţa loviturii lui Rook l-a făcut pe Arcturus să se dea în spate, iar picioarele i-au alunecat pe podeaua acoperită cu piele.

Acesta a întins un deget de la cealaltă mână şi l-a rotit în aer, apoi a răcnit şi şi-a încrucişat braţele, trimiţând un fulger pe lângă scut, care l-a azvârlit pe Rook prin aer. Inchizitorul s-a izbit de perete şi a alunecat pe podea.

— Iată de ce primul lucru pe care trebuie să-l faceţi când începeţi un duel este scutul. Dacă atacaţi primii, aţi putea prinde adversarul pe picior greşit. Dar dacă nu îl doborâţi de la prima lovitură, acesta nu trebuie decât să vă atace înainte să apucaţi să vă concentraţi din nou, şi s-a zis cu voi. A ataca fără scut e o mişcare de tipul totul sau nimic.

Arcturus a zâmbit, iar scutul a dispărut. Lumina a intrat la loc în degetul lui, cu un uşor fâsâit.

— E preferabil să recuperaţi mana din scut atunci când se poate, mai ales cei care aveţi demoni mai slabi. Veţi avea nevoie de cât mai multă mana ca să rezistaţi în turneu.

Fletcher l-a auzit pe Rook înjurând printre dinţi în spate.

— A fost o lovitură murdară, a mârâit el, scuturându-se de praf.

— Ai lipsit prea mult de pe front, Rook, l-a tachinat Arcturus, răsucindu-şi mustaţa. Până şi un locotenent secund ştie că trebuie să faci un scut, dacă nu-ţi reuşeşte primul atac. Să-mi fie cu iertare, dar e o prostie să te încăpăţânezi să procedezi altfel.

— Las' că vedem noi ce mai zici când Minotaurul meu o să-şi înfigă ghearele în gâtul Canidului tău, a mârâit Rook, făcând un pas înspre Arcturus.

Cei doi bărbaţi s-au săgetat cu privirea, cu o ostilitate evidentă. Îi aminteau lui Fletcher de doi câini de vânătoare care se zbat în lesă ca

să se atace unul pe altul. Era sigur că, dacă nu ar fi fost novicii de faţă, cei doi s-ar fi înfruntat pe loc într-un duel nepermis.

— Sunteţi liberi! s-a răstit Rook, părăsind încăperea. Oricum, mai mult ca sigur că niciunul dintre voi nu va face mare brânză până la turneu. Nu sunteţi buni de nimic, cei mai mulţi dintre voi!

Fletcher l-a surprins pe Rory rânjind. În ciuda eforturilor lui Rook, nobilii încă nu ajunseseră să captureze alţi demoni. Chiar şi cu piatra de încărcare, abilităţile lor în privinţa străvederii erau prea slabe pentru a-şi putea controla demonii. Pe de altă parte, cei de rând reuşeau deja să-şi controleze demonii cu uşurinţă, aşa că îi trimiteau să alerge şi să sară peste obstacolele instalate într-un colţ al camerei pentru magie. Fletcher se descurca bine, dar cristalul lui magic, deşi atât de mic, îl încurca. L-a scos din buzunar şi l-a privit atent.

— Aţi auzit ce-a spus. Afară cu toţii! s-a zburlit Arcturus la ei. Tu nu, Fletcher. Vino aici.

Fletcher s-a apropiat cu pas încet de el, aşteptându-se să primească un perdaf că întârziase. Arcturus însă şi-a pus o mână pe umărul lui.

— Dă-mi să văd cristalul ăla.

Fletcher i l-a întins fără să spună nimic.

— Nu o să poţi câştiga turneul cu ăsta, Fletcher. Sunt întreceri care se bazează mult pe străvedere. Nu-ţi pot împrumuta cristalul meu. Nu am voie să îţi fac nicio favoare şi, chiar dacă aş vrea, Rook e cu ochii pe mine. Trebuie să te descurci singur.

Arcturus a dat drumul cristalului în palma lui Fletcher şi l-a privit în ochi.

— Asta e diferenţa dintre un războinic bun şi unul excepţional. Rook a luptat dur, dar a pierdut. Nu lupta dur. Luptă inteligent.

Capitolul 46

Lovitura a vâjâit prin aer, a evitat garda lui Fletcher şi l-a izbit în claviculă cu un pârâit dureros.

— Încă o dată! a mormăit Sir Caulder, trăgându-i una lui Fletcher la ţurloaie cu piciorul lui de lemn, înainte să pregătească o nouă lovitură îndreptată înspre capul acestuia. De data asta, Fletcher a

parat lovitura cu sabia lui de lemn şi i-a tras lui Sir Caulder un genunchi în stomac.

Bătrânul s-a prăbuşit în nisipul arenei, cu răsuflarea tăiată.

— Fletcher! a strigat Sylva de pe margine. Ai grijă!

Sir Caulder a ridicat mâna şi s-a săltat încet în picioare.

— E-n regulă, Sylva, a gâfâit el, masându-se uşor acolo unde fusese lovit. Un războinic nu trebuie să rateze niciodată o şansă. Duşmanul n-o s-o facă niciodată, asta-i sigur.

— Tu nu i-ai dat o bucată peste faţă lui Sir Caulder acum câteva minute? a tachinat-o Fletcher.

— Asta-i altceva… a răspuns Sylva, cu un zâmbet trist.

În spatele lor a răsunat un ţipăt. Fletcher s-a întors şi l-a văzut pe Othello grămadă peste Seraph, în timp ce armele lor zăceau aruncate pe jos.

— Nu, nu, nu aşa! Trebuie să deprindeţi mai multă fineţe! a oftat Sir Caulder. Nu se poate să săriţi doar unul pe altul, până când unul renunţă.

Cei doi băieţi s-au ridicat în picioare, zâmbind ruşinaţi. Pe obrazul lui Seraph se iţea o pată vineţiu-gălbuie, iar buza lui Othello era ca o prună coptă.

— Dacă tot v-aţi obosit să-l rugaţi pe Uhtred să ne facă arme de lemn pentru antrenament, de ce să nu le folosiţi? a zis Fletcher râzând, cu ochii la cele două arme aruncate pe jos: un topor de luptă şi o sabie lată.

— Ne-am cam lăsat duşi de val, a recunoscut Othello, ridicând toporul de pe jos şi netezind nisipul.

L-a legănat în mână cu multă îndemânare, l-a rotit în aer şi apoi l-a înfipt în nisip, lângă el.

— Aţi făcut progrese mari de când am început antrenamentul, trebuie să recunosc, a admis Sir Caulder. Dar Sylva şi Fletcher au ajuns deja la un nivel foarte avansat în mânuirea sabiei. Aştept de la voi doi să le puteţi deja ţine piept unora dintre nobili, dar mai aveţi mult de muncă pentru a-i depăşi. E loc de mai bine.

Sir Caulder i-a mai privit câteva clipe pe cei doi, apoi a pornit încet înspre ieşirea din arenă.

— Gata cu exercițiile pe ziua de azi. Dacă vreți să rămâneți aici să exersați magia, nu am nimic împotrivă.

Bocănitul piciorului de lemn pe piatră s-a stins treptat, până ce bătrânul a părăsit arena.

— Asta-i cea mai mare laudă pe care am auzit-o de la el, a remarcat Seraph, ridicându-şi sabia de pe jos. Oricum, mai avem o groază de timp să progresăm, mai sunt câteva luni. Îmi fac mai multe griji pentru examenul la demonologie de săptămâna viitoare. Cu atâta antrenament, adorm imediat ce deschid cărțile!

— O să fie bine, l-a liniştit Othello. Încă nu am văzut picior de nobil pe la bibliotecă, şi chiar şi Rory, Genevieve şi Atlas îşi petrec cea mai mare parte a timpului în Corcillum. Dacă o s-o dăm noi în bară, or s-o dea şi ceilalți.

— Ce facem, deci, exersăm un pic de magie? a întrebat Sylva, păşind pe nisipul arenei şi formând un glob incandescent. Ce-ar fi să încerci cu o minge de foc de data asta, Fletcher? O să formez un scut acolo, şi tu poți să-l foloseşti ca țintă ca să exersezi.

Fletcher a simțit că i se aprind obrajii, ruşinat de faptul că el nu reuşea să producă nici cel mai simplu scut. Putea să proiecteze foc, să mişte lucruri şi chiar să creeze fulgere, ceea ce era eficient, dar consuma foarte multă mana. Spre mâhnirea lui, să le dea formă de rază ori chiar de sferă era ceva ce-i dădea încă de furcă. Să alimenteze cu mana în acelaşi timp şi glifa, şi magia în sine, asta era prea mult pentru el. Acestea fiind spuse, făcea progrese mici, dar mult mai încet decât sperase.

— Începeți voi, sunteți mult mai avansați decât mine. Eu o să exersez pe margine, ca să nu vă încurc…

— Bine, cum vrei tu, a zis Sylva, dezamăgită. Ce-ar fi să-ncercați să nimeriți o țintă în mişcare?

A propulsat în aer un mare glob incandescent, trimițându-l în zigzag prin încăpere, la întâmplare. Othello a izbucnit în râs şi a desenat în aer simbolul pentru foc, slobozind o pală de foc, căreia i-a dat forma de sferă, şi a direcționat-o în viteză după lumina albastră. Nici Seraph nu s-a lăsat mai prejos.

Fletcher şedea abătut pe trepte, gravând simbolul focului în aer, iar şi iar. Câştigase ceva rapiditate în privința gravării, fiind capabil să

formeze o glifă mai repede decât oricare alt învăţăcel. Dar asta era tot. A picurat puţină mana prin simbol şi a privit flacăra care s-a format. Cu un efort uriaş, a fasonat o minge grosolană. A privit-o surprins, apoi a aruncat-o înspre flama magic, înainte să-şi piardă concentrarea.

Aceasta a trecut pe lângă sfera albăstruie care se rotea, ştergându-i marginea, şi a făcut-o să dispară.

— Asta-i! a strigat triumfător Fletcher, ridicând mâna cu pumnul strâns.

În spatele lui, dinspre intrarea în arenă au răsunat încet aplauze.

— Bravo, Fletcher, ţi-a reuşit şi ţie o magie, l-a ironizat Isadora.

Ce tare, ai dobândit una din abilităţile de bază necesare unui războinic-mag. Probabil că părinţii tăi sunt foarte mândri! Stai aşa, uitasem…

Fletcher s-a întors înspre ea, iar indignarea a luat loc entuziasmului ce-l cuprinsese. Isadora i-a făcut graţios cu mâna şi a coborât în grabă treptele arenei cu surprindere, Fletcher a văzut că era urmată de încă şapte elevi din primul an.

— După cum vezi, aveam dreptate, a zis Tarquin, arătând acuzator cu degetul înspre Sylva, Othello, Fletcher şi Seraph. Se antrenează aici, pe ascuns!

— De asta nu sunteţi niciodată în sala comună, a exclamat Genevieve, dându-şi părul pe spate, cu un aer uimit. Pretindeţi mereu că staţi la bibliotecă.

— Aşa şi este, a încercat Fletcher să riposteze. Venim aici doar ca să ne antrenăm în mânuirea sabiei cu Sir Caulder. Adu-ţi aminte că ne-a propus tuturor să facem pregătire suplimentară cu el, încă de la prima lecţie.

— Mie nu mi se pare deloc că asta faceţi, a zis Atlas, arătând înspre spaţiul gol de deasupra arenei, în care mingea de foc a lui Fletcher stinsese flama magică a Sylvei. Şi Sir Caulder nici măcar nu-i aici.

— De ce nu ne-aţi spus? a bâiguit Rory. Niciodată nu-mi daţi un răspuns clar când vă întreb ce plănuiţi.

La asta Fletcher nu ştia ce să mai zică. Părea un lucru greşit faptul că nu le propuseseră şi celorlalţi să li se alăture. Ar fi fost însă prea

greu de explicat, şi riscul ca Tarquin şi Isadora să afle ce fac ar fi fost prea mare. Dar iată că oricum aflaseră, până la urmă.

— De ce s-ar fi ascuns de tine? S-a prefăcut Tarquin că gândeşte cu voce tare. Poate pentru că… dar nu, n-ar face aşa ceva. Nu?

— Ce vrei să spui? l-a întrebat Genevieve, iar buza de jos îi tremura.

— Păi, îmi pare rău s-o spun, dar mie mi se pare că ceilalţi plebei se pregătesc pe ascuns ca să vă bată, şi-a dat Tarquin cu părerea, clătinând din cap, scârbit. Să fim rezonabili, nu au nici cea mai mică şansă să ne bată pe noi, nobilii. Dar, dacă reuşesc să vă facă de râs pe voi la turneu, asta ar putea să le aducă un post de comandă.

— Asta-i o minciună sfruntată! a strigat Fletcher, sărind în picioare şi dându-i târcoale lui Tarquin. Şi dacă îţi închipui că nu vă putem învinge, eşti mai înfumurat decât credeam.

— De ce nu ne-am înfrunta chiar acum? a zis Tarquin, cu faţa la doar câţiva centimetri de a lui Fletcher. Suntem în arenă. Avem o mulţime de spectatori. Ce zici?

Fletcher fierbea de furie, iar mâinile îi furnicau, gata să lovească.

— O mulţime de *martori*, mai degrabă, a intervenit Sylva, trăgându-l pe Fletcher de pe marginea prăpastiei. Ca să poată toţi declara că l-au văzut pe Fletcher duelându-se şi că poate fi exmatriculat. Dar de propria carieră nu-ţi pasă?

— Scipio nu m-ar exmatricula niciodată, s-a răstit Tarquin la ea, plin de venin. E o ameninţare deşartă. Tatăl meu e cel mai bun prieten al Regelui, aşa că nu s-ar ajunge atât de departe. În privinţa unui bastard de rând ca Fletcher însă…

Dar acesta se repliase şi juca acum după propriile reguli. Nu voia să îi dea satisfacţie lui Tarquin.

— O să ne duelăm, la momentul potrivit. Când o să te pot învinge de faţă cu toată lumea. O să vedem atunci care dintre noi e un invocator mai bun.

Tarquin a zâmbit şi s-a aplecat înspre el, până când Fletcher i-a simţit răsuflarea în ureche.

— De-abia aştept.

A plecat, urmat de ceilalţi nobili. Rory a stat puţin în cumpănă, nehotărât. Atlas i-a pus o mână pe umăr.

— I-am prins asupra faptei, Rory. Trebuia să ştim că nu putem avea încredere în unii ca ei. Un aspirant la titlul nobiliar, un bastard, o elfă şi o jumătate-de-om. Nu ai nevoie de asemenea prieteni.

Fletcher s-a zburlit la o asemenea insultă, apoi şi-a dat seama că Atlas trebuie să fi surprins discuţia dintre el şi Seraph din sala comună, de aia îl numise pe acesta din urmă aspirant la titlul nobiliar.

— Ai tras cu urechea, Atlas, a zis Fletcher. Era o discuţie privată.

— O, da, am auzit o groază de lucruri în ultimele săptămâni. Cine crezi că le-a spus lui Tarquin şi Isadorei despre activităţile voastre din afara cursurilor?

— Eşti un şarpe, i-a aruncat Seraph, lovind cu piciorul în nisip, furios. Ce ţi-a promis?

— Un post de ofiţer în cadrul Furiilor Forsyth, dacă îmi joc cum trebuie cărţile. Şi voi ar trebui să faceţi la fel, li s-a adresat el lui Rory şi Genevievei.

— Ai încredere în şerpii ăia doi? a mormăit Fletcher. Te mint, şi aşa or să facă şi cu Rory şi cu Genevieve. Nu face asta, te rog!

Dar era prea târziu, hotărârea era deja luată. Unul câte unul, cei trei i-au întors spatele şi au plecat. Iar ei patru au rămas din nou singuri.

Capitolul 47

Lui Fletcher îi picura sudoare de pe frunte în timp ce grava în aer, în faţa lui, simbolul pentru scut. L-a fixat în loc, rotind degetul, şi l-a privit cum îi urma fiecare mişcare.

— Bun. Acum vine partea grea, l-a instruit Sylva, a cărei voce răsuna puternic în spaţiul gol al arenei.

Seraph îi urmărea de pe margine, căci îşi terminase exerciţiile pentru acea zi.

Fletcher simţea că o să-i crape capul din pricina efortului de a ţine sub control fluxul de mana înspre şi prin simbol simultan. A fost răsplătit printr-o rază subţire de lumină albă care stăruia în aer, înaintea lui.

— Deocamdată e suficient, Fletcher. Acum dă-i o formă.

Era lesne pentru Fletcher să împingă fluidul într-un disc opac, căci nenumăratele ore de exersare a flamelor magice dădeau în sfârşit roade. Scutul era fragil şi nu ar fi rezistat la mai mult de două-trei lovituri de sabie, dar pentru moment era de ajuns.

Fletcher a absorbit scutul prin deget şi a simţit cum mana i se răspândeşte din nou în corp. Cum mai erau doar câteva ore până la turneu, nu avea rost să-şi irosească rezervele de mana.

— Bravo, Fletcher! Îţi reuşeşte aproape fiecare încercare. Deja eşti mai bun decât mulţi din anul al doilea, l-a încurajat Sylva.

— Nu-mi pasă pe ce loc o să mă clasez în turneu, a mormăit Fletcher. Vreau doar să îi înving pe Tarquin şi Isadora. Ei pot materializa un scut în câteva secunde, şi ale lor sunt de două ori mai groase decât ale mele. Şi lucrurile stau la fel pentru toate magiile de atac. Rezistenţă, viteză şi putere, Arcturus spune că asta e ceea ce contează. Stau mai bine decât mine în toate cele trei privinţe.

Sylva i-a zâmbit cu înţelegere şi l-a strâns de umăr.

— Dacă o să te înfrunţi cu ei, or să aibă nevoie de mai multă mana ca să te învingă, ceea ce ne dă o şansă în plus. Seraph, Othello şi cu mine i-am ajuns din urmă, după atâtea antrenamente. Nu am fi reuşit să facem asta fără ajutorul tău, mai ales la exersarea mânuirii sabiei. Chiar şi Malik admite că eşti un bun spadasin, iar Saladinii au reputaţia de a fi cei mai buni scrimeri din lume!

Fletcher a schiţat un zâmbet şi a mers să se aşeze lângă Seraph. Era aproape miezul nopţii, dar Othello îi rugase să îl aştepte în arenă. Se făcuse nevăzut cu câteva ore în urmă, având o treabă misterioasă în Corcillum.

Ultimele câteva luni se dovediseră epuizante, doar antrenamente şi studiu încontinuu. Examenul de demonologie venise şi trecuse, şi îl luaseră toţi cu brio. Fletcher nu putea spune ce îi afectase mai rău încheietura, antrenamentul continuu cu sabia ori orele nesfârşite în care scria eseuri, în timpul examenelor care ţineau câte o zi.

Ar fi îndurat cât de cât uşor aceste ultime luni, dacă foştii lor prieteni nu i-ar fi tratat pe el, pe Sylva, pe Seraph şi pe Othello cu atâta răceală. Cu toate încercările lor de a se împăca, Rory, Genevieve şi Atlas tot supăraţi erau, stăteau separaţi la masă şi îi evitau ori de câte ori puteau.

— Sunt încă aici, a răsunat în spatele lor vocea lui Othello. Să ştiţi că nu am venit singur. Haideţi să vă întâmpinaţi nişte prieteni vechi.

Fletcher s-a întors şi a dat cu ochii de Othello, de Athol şi de Atilla. A sărit în picioare şi s-a trezit pe dată cuprins într-o îmbrăţişare sănătoasă. Braţele puternice ale lui Athol l-au ridicat ca şi cum ar fi fost la fel de uşor ca un copil.

— Credeam că Othello merge abia mâine să-mi aducă ce-am comandat, a zis Fletcher, râzând.

Atilla rămăsese mai la o parte, zâmbind stânjenit, şi l-a salutat respectuos, printr-o înclinare a capului.

— Pentru prietenii adevăraţi ai gnomilor facem livrările personal, a răsunat vocea lui Athol, care i-a dat drumul din strânsoarea braţelor. Atilla a lucrat zi şi noapte pentru ceea ce ai cerut. Acuma, că i s-a vindecat piciorul, s-a gândit să vină şi el cu noi.

— Aşa-i. A fost o muncă delicată, dar m-am bucurat să o fac, a zis Atilla, ridicând în lumină obiectul pe care-l meşterise.

Fletcher se gândise prima dată la asta după discuţia cu Arcturus. Cristalul magic pe care îl primise putea fi folosit numai ţinut aproape de ochi. Plasturele pentru ochi al lui Arcturus îi dăduse ideea să îşi fixeze cristalul la ochi, ceea ce i-ar fi lăsat mâinile libere.

— Mi-am dat seama că ideea ta cu monoclul nu merge, Fletcher, imediat ce m-am apucat de lucru. S-ar deplasa imediat, dacă ai fi nevoit să lupţi în timp ce îl porţi. Dar îmi spuseseşi că ideea ţi-a venit de la plasturele pentru ochi al unuia dintre profesori. Aşa că am şlefuit cristalul până ce a devenit transparent, i-am pus o montură de argint şi i-am ataşat o curea. Încearcă-l, să vezi cum e.

Cureaua de piele se potrivea de minune pe capul lui Fletcher, iar cristalul îi venea exact în dreptul ochiului stâng. Putea vedea prin el aproape perfect, cu toate că, în extremitatea stângă, vederea lui avea o uşoară tentă purpurie.

— E perfect! Mulţumesc din suflet! a strigat Fletcher, minunându-se de limpezimea catorinii din cristal.

Când avea să fie nevoit să străvadă prin el, avea să poată vedea efectiv lucrurile din perspectiva lui Ignatius, având în acelaşi timp libertatea de a acţiona conform propriei hotărâri.

— Aş vrea şi eu aşa ceva, a zis Seraph, cu o umbră de invidie în glas. Nu m-aş fi gândit niciodată la asta.

— Acum e prea târziu, i-a răspuns Atilla, mângâindu-şi barba, încântat de compliment. Dar dacă ai banul şi cristalul, mă pot apuca imediat de treabă.

— Păi, am nevoie de cristal pentru mâine. Dar s-ar putea să-ţi accept cât de curând propunerea.

Seraph şi-a scos propria bucăţică de cristal şi a privit-o dezamăgit.

— E cât se poate de spectaculos, a zis Sylva şi a căscat, apucând-o în susul scărilor. Dar turneul e mâine-dimineaţă, şi am nevoie de un somn bun. Vii, Seraph?

— Mda, trebuie să-mi fac somnul de frumuseţe, dacă vreau să câştig inima Isadorei mâine, a răspuns în glumă acesta şi i-a făcut cu ochiul lui Fletcher, pornind în urma elfei. Noapte bună tuturor!

După ce zgomotul paşilor lor s-a stins în lungul coridorului, Athol şi-a dres vocea şi i-a aruncat o privire îngrijorată lui Othello.

— Bun, mai avem un singur lucru de discutat, Othello. Atilla şi-a făcut un nou tatuaj, ca să-şi acopere cicatricea de pe picior. Ştiu că nu-ţi plac deloc chestiile astea, dar am adus trusa cu mine, în caz că vrei şi tu să ţi-l faci. După atacul eşuat, pinkertonii sunt şi mai agresivi decât până acum.

Othello a oftat, în timp ce Athol scotea din taşcă nişte ace groase şi o sticluţă cu cerneală neagră.

— Nu, de data asta nu. Mi-am dat, în sfârşit, seama că, luând mereu asupra mea vina în locul lui Atilla, nu am făcut decât să-l obişnuiesc să nu-şi asume niciodată responsabilitatea pentru propriile fapte. Probabil că, de pe urma păţaniei prin care a trecut şi care era cât pe ce să-l coste viaţa, a tras mai multe învăţăminte într-o singură noapte decât în toţi cei cincisprezece ani de viaţă. Nu-i aşa, Atilla? a comentat Othello, dând din cap cu înţeles către Fletcher.

— M-am înşelat în privinţa oamenilor, a bâiguit Atilla, cu privirea în pământ. Dar asta nu schimbă cu nimic numeroasele atrocităţi pe care le-am suferit din partea lor. Mi-am dat seama că nu urăsc seminţia lor, ci orânduirea în care trăim.

— Şi dacă vrem să schimbăm această orânduire, trebuie s-o facem din interior, i-a spus Othello, apucându-l de umeri Te înscrii şi tu la

Vocans la anul? Nu pot face asta de unul singur, frate.

Atilla a ridicat privirea, în care se citea o hotărâre nestrămutată.

— O s-o fac!

Othello a izbucnit în râs, vesel, şi l-a bătut pe Atilla pe spate.

— Super! Hai să-ţi arăt camera mea. Te lasă piciorul să urci scările?

Gemenii au plecat braţ la braţ şi, ajutat de Othello, Atilla a urcat şchiopătând treptele şi a ieşit din arenă. Vocile lor vesele au răsunat o vreme pe coridor, iar Fletcher a rămas singur cu Athol.

— Cum se mai schimbă lucrurile, a murmurat el.

— Aşa-i! Îmi creşte inima să-i văd prieteni din nou, a zis Athol, ştergându-şi o lacrimă de pe obraz. Când erau mai mici, erau nedespărţiţi şi făceau tot felul de pozne.

— Atilla are inimă bună, i-a răspuns Fletcher, cu gândul la ura pe care o nutrea el însuşi pentru cei din familia Forsyth. Eu nu ştiu dacă aş putea ierta atât de uşor.

— Gnomii nu sunt iertători din fire, a oftat Athol, aşezându-se şi ridicând în lumină unul din acele pentru tatuaje. Putem fi încăpăţânaţi ca nişte catâri, inclusiv eu. Însă nu şi Othello. Îmi aduc aminte când s-a oferit voluntar să fie testat de Inchiziţie, iar eu i-am spus că fraternizează cu duşmanul. Ştii ce mi-a răspuns?

— Nu, ce ţi-a răspuns? l-a întrebat Fletcher.

— A zis că, pentru un războinic, cel mai mare duşman poate fi şi un foarte bun profesor. Era foarte înţelept pentru vârsta lui.

Fletcher a rămas cu gândul la aceste cuvinte şi a simţit din nou o mare admiraţie pentru Othello. Şi doamna Fairhaven spusese ceva de genul ăsta: „trebuie să-ţi cunoşti duşmanul”. Dar ce ai putea învăţa de la alde Forsyth ori de la unul ca Didric? Poate că, dacă ar avea acces la cartea lui James Baker, ar avea câte ceva de învăţat de la orei. Fapt supărător, încă nu fusese returnată de la tipărit, căci se iviseră probleme la reproducerea diagramelor complicate care împodobeau fiecare pagină. Cu toate că se referea, în cea mai mare parte, la anatomia demonilor care trăiau în partea de eter a orcilor, nu puteai şti ce alte observaţii utile mai notase Baker în paginile ei.

— Bănuiesc că nu vrei să-ţi faci un tatuaj, nu? Eu le-am făcut pe cele ale lui Othello şi ale lui Atilla, aşa că mă pricep, a zis Athol, doar pe jumătate în glumă.

— Nu, nu-i genul meu, a răspuns Fletcher, râzând. Nu te supăra, dar mie mi se pare că arată destul de grosolan. Am văzut eu un orc…

Cuvintele i-au îngheţat pe buze. În minte îi apăruse catorinea unui ore ridicând o mână, iar pentagrama din palmă lui răspândea o strălucire violetă. Să fie chiar atât de simplu?

— Ai văzut un ore tatuat? a zis Athol încet, nedumerit de tăcerea lui bruscă.

— Într-un vis… a murmurat Fletcher, în timp ce, cu degetul, trasa o linie în palma stângă.

A scos khopeshul şi s-a apucat să schiţeze pe nisipul arenei conturul unei mâini. Inima îi bătea nebuneşte în piept pe măsură ce înţelegea ce trebuia să facă.

— Sper că te pricepi atât de bine cum spui, Athol, a zis el. Am nevoie ca tatuajul ăsta să fie perfect.

Capitolul 48

În arenă era o căldură înăbuşitoare, la care contribuiau din plin şi nenumăratele torţe pe care Sir Caulder le fixase pe pereţi. Nisipul de sub picioarele învăţăceilor părea că se unduieşte în lumina pâlpâitoare.

— Chiar nu suntem decât douăzeci şi patru? Mă gândeam că o să fim mai mulţi, a şoptit Seraph în urechea lui Fletcher.

— Nu, ăştia suntem toţi. Doisprezece din primul an şi doisprezece din anul al doilea, cu un număr egal de nobili şi de plebei, i-a răspuns scurt Fletcher.

Nu avea chef de vorbă. La fiecare bătaie a inimii, mâna stângă îi pulsa de durere. Experienţa tatuajului făcut de Athol cu o seară în urmă nu fusese una plăcută, şi încă nu-şi putuse testa teoria. Gnomul îi spusese să-şi lase mâna să se vindece cât mai bine, înainte să încerce ceva.

— Privirea înainte! S-a răstit din spatele lor Sir Caulder, făcându-i să sară în picioare. Arătaţi respectul cuvenit generalilor imperiului.

Fletcher şi-a îndreptat cât mai bine spatele, în timp ce coridorul care ducea spre arenă s-a întunecat. Primii veneau generalii,

magnifici în uniformele lor elegante, din catifea albastră, cu mâneci şi epoleţi brodaţi cu fir de aur. Cu pieptul plin de medalii şi galoane şi tricornul ţinut strâns sub braţ, coborau treptele arenei cu un mers ţeapăn. Erau nişte bărbaţi aspri la înfăţişare, pe ale căror chipuri se citeau urmele unor încercări dure. Fără să rostească un cuvânt, treceau cu privirea peste cădeţi, de parcă erau nişte cai scoşi la vânzare.

— Dacă or să fie impresionaţi, imediat după turneu or să ne înroleze în armata Regelui, a şoptit Seraph din colţul gurii. Plata nu e cine ştie ce, dar te promovează mai repede decât în batalioanele de nobili, din cauză că se cam moare pe capete. Trebuie ocupate poziţiile vacante, ceva de genul ăsta.

— Linişte, cădeţi! s-a răstit Sir Caulder şi a venit şchiopătând în faţa lor, ca să-i descurajeze să mai mişte în front. Fiţi atenţi! Dacă văd că vă mişcaţi un centimetru, o să vă fac să vă pară rău!

Dar Fletcher nu îl asculta. În arenă se strecurase un bărbat care îl fixa cu privirea. Asemănarea de familie era uşor de recunoscut: Zacharias Forsyth.

Acesta nu arăta aşa cum îşi catorinase Fletcher. Se aşteptase la un bărbat cu o figură rece şi alunecoasă. Zacharias însă era înalt şi bine făcut, îi lipsea o jumătate de ureche şi zâmbea sigur pe sine. Şi-a întors ochii de la Fletcher şi i-a fixat asupra propriilor copii, care stăteau unul lângă altul.

— Şi dumneata acuma, Sir Caulder! Lasă cadeţii în pace. O să fie timp şi pentru protocol, mai târziu, a zis Zacharias cu o voce puternică, veselă. A păşit pe nisipul arenei şi şi-a îmbrăţişat copiii, i-a ciufulit lui Tarquin părul şi a sărutat-o pe Isadora pe obraz.

Dintr-un motiv oarecare, scena l-a contrariat pe Fletcher. Părea ciudat că ar putea cineva să-i iubească pe Tarquin şi Isadora, chiar tatăl lor fiind.

— Şi flăcăul ăsta voinic cine e? a răsunat vocea lui Zacharias, care a venit în faţa lui Fletcher şi l-a cercetat cu privirea din cap până în picioare, remarcându-i părul negru şi lăţos şi khopeshul de la şold.

— Este Fletcher, bastardul. Cel cu demonul Salamandră, l-a lămurit Tarquin, cu un glas tărăgănat, uitându-se la Fletcher cu dispreţ.

— Adevărat? a zis Zacharias, privindu-l pe Fletcher drept în ochi.

Deşi zâmbea în continuare, Fletcher a observat o învolburare în ochii bărbatului. O umbră întunecată, urâtă, care îi dădea fiori.

— O să fie interesant de văzut ce poate demonul tău. Pun rămăşag că poate arde până la os carnea de pe umărul unui bărbat, dacă i-ar veni cheful.

Zâmbetul prefăcut a rămas pe faţa lui Zacharias, dar Fletcher nu avea de gând să se lase intimidat de bruta asta de om.

— Poate, şi a şi făcut-o, a răspuns el, împingându-şi bărbia în faţă. Poate că o să vă fac o demonstraţie cândva.

Zâmbetul lui Zacharias a pălit puţin, apoi bărbatul şi-a pus o mână pe umărul lui Fletcher şi a arătat înspre treptele arenei, pe care apăruseră şi mai mulţi nobili, îmbrăcaţi în felurite uniforme, de diferite culori, în funcţie de batalionul din care făceau parte. Alţii i se alăturaseră lui Zacharias pe nisipul arenei, îmbrăţişându-şi copiii şi vorbind tare, spre marea neplăcere a lui Sir Caulder.

— Ce frumos că e şi familia ta aici, alături de tine. De ce nu îţi saluţi tatăl?

Fletcher a împietrit. Berdon era aici? Nu, imposibil! Zacharias arăta cu mâna către un bărbat cu părul cărunt şi o femeie, care îl priveau pe Fletcher cu o ură nedisimulată.

— Mi-am îngăduit să îi aduc la cunoştinţa familiei Faversham ceea ce susţii, a zis Zacharias, cu o căutătură răutăcioasă. Chiar şi Regele a devenit extrem de interesat de cazul tău. În definitiv, l-ai acuzat pe lordul Faversham că i-a fost din nou necredincios verişoarei Regelui, la atâţia ani după toată tărăşenia cu Arcturus şi ceilalţi bastarzi.

— Eu n-am susţinut asemenea lucruri! a zis Fletcher, fumegând. Niciodată nu aş…

— I-am invitat să vină cu mine şi să te vadă cu ochii lor, sper că nu te superi Arcturus a fost trimis în altă parte, ca să nu dea nas în nas cu taică-său şi cu mama vitregă, aşa se prevede în înţelegerea pe care a încheiat-o cu bătrânul Rege. Asta înseamnă că Rook e cel care se ocupă de turneu. E un vechi prieten de familie, cred că ştii Sunt sigur că o să facă tot posibilul să se asigure că totul se va desfăşura cât se poate de corect.

Zacharias i-a făcut cu ochiul lui Fletcher, apoi a mers să se aşeze alături de ceilalţi nobili, dar nu înainte de a le arunca Sylvei şi lui

Othello un rânjet de rechin. Fletcher tremura cuprins de furie şi a strâns din pumni, cu toată durerea pe care o simţea în palma stângă.

— Nu-i lăsa să te dea peste cap, Fletcher, i-a şoptit Seraph. O să ştergem pe jos cu gemenii Forsyth.

— Aşezaţi-vă cu toţii! a strigat Scipio, care se strecurase în arenă şi cobora treptele, urmat de Rook, care afişa un zâmbet larg. I-a salutat printr-o înclinare a capului şi printr-un semn cu mâna pe generali şi pe nobili. În timp ce spectatorii se aşezau, peste arenă s-a aşternut liniştea.

— Aşadar, s-a mai scurs un an, o nouă promoţie de cădeţi e gata să-şi pună la încercare curajul în arenă, a continuat rectorul, deschizând larg braţele şi zâmbindu-le învăţăceilor. Ceea ce se întâmplă anul acesta e mai neobişnuit. În mod tradiţional, ar trebui să fie doar vreo doisprezece candidaţi, care să se dueleze prin eliminare, până se stabileşte învingătorul. Dar anul acesta le-am acordat această şansă deopotrivă şi celor din primul an, alături de cei din anul al doilea, ceea ce înseamnă că avem douăzeci şi patru de candidaţi. Vă las pe mâinile competente ale inchizitorului Rook, ca să vă explice tuturor noile reguli ale turneului.

Scipio s-a dat la o parte şi s-a aşezat chiar în primul rând, odată misiunea lui încheiată.

— Mulţumesc, domnule rector. Aş vrea să profit de ocazie ca să vă mulţumesc tuturor că aţi venit. Ştiu cât de preţios e timpul vostru. Orice minut petrecut departe de front este un minut în care soldaţii sunt lipsiţi de excelenta voastră comandă. Ca să grăbim lucrurile, am hotărât că, în prima rundă, vor fi înfruntări în trei dintre care doar unul va trece în runda următoare. Dar mai multe o să aflaţi mai târziu.

Din rândul spectatorilor s-au ridicat murmure de curiozitate, dar nimeni nu a protestat. Rook a aşteptat ca rumoarea să se stângă, apoi a continuat:

— Runda următoare va fi tradiţionala înfruntare dintre doi cădeţi, cu eliminarea unuia, dar nu e permisă folosirea magiei şi a demonilor. Dacă privim în urmă, combatanţii arareori ajungeau să se lovească direct, căci preferau să se înfrunte prin intermediul magiei sau îşi lăsau demonii să lupte în locul lor. E păcat să se irosească anii

de pregătire în mânuirea sabiei ai copiilor voştri, chiar şi înainte de a veni la Academie. Cea de a doua rundă va pune în evidenţă această importantă abilitate.

De data aceasta, nobilii din tribune şi-au exprimat acordul prin înclinări ale capului, dar generalii nu păreau la fel de încântaţi de abordare, căci îşi ţuguiaseră buzele şi clătinau din cap unii către alţii.

— Mă văd nevoit să-mi exprim dezacordul. În felul acesta sunt incorect avantajaţi copiii nobililor, care au făcut, de bună seamă, pregătire în particular în mânuirea sabiei, a zis unul dintre generali, adresându-i-se direct lui Scipio. Am prefera o evaluare corectă a abilităţilor cadeţilor.

— Poate că aţi prefera ca nobilii să fie dezavantajaţi pentru simplul motiv că sunt mai bine pregătiţi? i-a răspuns Rook, cu un uşor sarcasm. Oare nu au beneficiat şi de pregătire în magie, încă dinainte de a sosi în Citadelă? Ar trebui, poate, să limităm testarea la examenul de demonologie?

Scipio s-a ridicat şi s-a întors către generalul care vorbise:

— Mi-e teamă că mă văd nevoit să îi dau dreptate inchizitorului Rook. La început, nici eu nu am fost de acord cu această schimbare, dar apoi mi-am amintit ceva. Războiul nu e corect – cel slab pierde, cel puternic supravieţuieşte. Dacă turneul este dezechilibrat, oare nu este, în felul acesta, şi mai aproape de ceea ce înseamnă o bătălie adevărată?

— Am stabilit de asemenea o regulă care face ca în runda secundă să acceadă un număr egal dintre nobili şi dintre cei de rând. Cei de rând şi nobilii nu se vor înfrunta între ei în prima rundă, căci grupurile nu vor fi amestecate. Asta vă e pe plac?

— Da, inchizitoriale Rook, mulţumim.

Generalul s-a aşezat, cu toate că avea în continuare un aer preocupat.

— În regulă. În runda a treia şi a patra vor fi dueluri tradiţionale, aşa că, presupun, aici nu avem neînţelegeri. Acum trebuie să pregătim arena pentru prima rundă, a zis Rook, frecându-şi mâinile. Sir Caulder! Condu cadeţii în celule!

Capitolul 49

Fletcher stătea în celula întunecată, iar inima i se zbătea în piept ca o pasăre în colivie. Sperase că va putea urmări turneul, dar regulile prevedeau ca toţi combatanţii să fie ţinuţi departe unii de alţii. I se părea că se scurseseră ceasuri întregi, iar aşteptarea era chinuitoare.

Şi-a privit mâna, urmărind cu degetul liniile negre pe care le desenase Athol. În mijlocul palmei se găsea o pentagramă, steaua în cinci colţuri, încadrată într-un cerc. Dacă lucrurile aveau să meargă aşa cum plănuise el, o să poată să îl invoce şi să îl infuzeze pe Ignatius arătând doar înspre mână, fără să mai fie nevoie să aşeze demonul pe un pergament pentru invocare. Nu ştia însă prea bine cât de mult o să-l ajute asta în luptă.

Îşi păstrase degetul arătător curat, pentru a putea să graveze cu el vreun simbol în aer ca de obicei, în caz că ar avea nevoie şi de altă magie. Pe fiecare dintre celelalte degete fuseseră tatuate cele patru simboluri: pentru mişcarea de la distanţă a lucrurilor, pentru foc, pentru fulger şi pentru scut. Cu puţin noroc, o să poată emite mana prin fiecare deget, fără a mai fi nevoit să graveze în aer un simbol.

Dintr-odată, un zumzăit l-a făcut să tresară, şi Valens şi-a făcut apariţia, a zburat printre gratii şi i s-a aşezat în poală.

— Ai venit să asişti, căpitane Lovett? a întrebat Fletcher, mângâind carapacea netedă a cărăbuşului.

Valens şi-a mişcat antenele şi a bâzâit vesel. Asta l-a făcut pe Fletcher să se simtă ceva mai bine.

— Sper că priveşti. Ar fi drăguţ să scandeze cineva şi pentru mine. Sau să zumzăie.

Pe coridor au răsunat paşi, iar cărăbuşul şi-a luat zborul şi s-a ascuns într-un colţ întunecat.

— Fletcher.

Era Sir Caulder, care îl privea printre gratii.

— E rândul tău.

Fletcher stătea pe un podium de lemn de la marginea arenei, cu spatele la spectatori. În faţa lui era desfăşurat un pergament pentru invocare de mari dimensiuni. Rory şi încă o fată dintre cei de rând,

pe nume Amber, stăteau pe propriile podiumuri, de o parte şi de alta a lui, la distanţe egale. Simţea cum ochii familiei Faversham aţintiţi asupra lui îi sfredeleau ceafa. Şi privirea lui Rory era plină de răutate, de parcă întoarcerea în arenă i-ar fi adus aminte de presupusa trădare comisă de Fletcher. A clătinat din cap şi s-a străduit să nu-i bage în seamă, concentrându-se asupra a ceea ce avea de făcut.

Pe jos fuseseră presărate nişte pietre mari, cu muchii ascuţite, ca şi cum un bolovan roşcat, uriaş fusese sfărâmat şi împrăştiat peste nisip. Chiar la mijloc se ridica un stâlp imens din argilă, înalt de aproape zece metri. O scară în spirală urca în jurul stâlpului de la bază până în vârf, încolăcită împrejurul lui ca un şarpe, şi era destul de lată cât să aibă loc un cal.

Fletcher a auzit un zumzet aproape imperceptibil deasupra capului şi a privit în sus. Valens trecuse în zbor, dând înconjur arenei, şi apoi se aşezase pe tavanul boltit, la adăpostul întunericului. Fletcher a zâmbit. Lovett putea privi cel mai bine dintre toţi.

— Regulile acestei probe sunt simple, a anunţat Rook din tribune. Primul demon care ajunge în vârful stâlpului şi rămâne acolo timp de zece secunde este câştigătorul. O să folosiţi doar magia pentru mişcare de la distanţă a lucrurilor. Nu aveţi voie să îi atacaţi pe ceilalţi. Nu vă e permis să coborâţi de pe podium. Încălcarea acestor reguli presupune eliminarea imediată. Începeţi!

Fletcher s-a lăsat în genunchi şi şi-a aşezat mâna pe pergament, invocându-l pe Ignatius cu o descărcare de mana. A atins spinarea demonului cu cristalul magic. Acesta a ciripit entuziast şi a sărit în arenă fără să stea pe gânduri.

Alături de el, Amber invocase deja un Sfrâncioc, iar Malahi se îndrepta deja în viteză înspre stâlp. Rook îi alese bine pe adversarii lui Fletcher: demoni zburători, unul mic şi greu de nimerit, celălalt mare, dar greu de doborât. Nu avea să fie deloc uşor.

Fletcher a ridicat mâna şi a întins către Malahi unul dintre degetele tatuate.

— Sper să meargă, a şoptit el ca pentru sine, umplându-şi corpul cu mana.

Prin aer a vibrat îndelung o undă subţire, apoi Malahi a căzut cu o bufnitură pe pietrele de pe jos. Funcţiona!

— Hai, Ignatius, acum!

Salamandra a pornit în goană peste pietre, croindu-şi drum, în timp ce Rory şi Amber trăgeau în el înnebuniţi. În jurul lui Ignatius, nisipul parcă exploda. Pietrele se făceau ţăndări, răspândind în jur cioburi ascuţite, ca nişte şrapnele. În momentul în care demonul a făcut un salt către scară, o detunătură de energie cinetică l-a lovit în plin, făcându-l să se rostogolească peste o grămadă de pietre de la baza stâlpului. Fletcher a simţit o durere surdă, dar ştia că Ignatius nu e grav rănit.

Sfrânciocul ţopăia deja printre pietre, preferând să se ascundă astfel, în loc să rişte să fie doborât în aer. Fletcher a profitat de ocazie ca să-şi aşeze pe cap cureaua în care era fixat cristalul, înainte ca Malahi să facă o nouă încercare.

Îl vedea pe Ignatius ascuns îndărătul unei pietre concave, nu prea departe de scara în spirală. Dar dacă ar alerga în susul acesteia, Salamandra ar fi prea expusă, aşa că nu ar putea ajunge prea departe. Şi chiar dacă reuşea să ajungă în vârf, era puţin probabil că ar putea rămâne acolo suficient de mult.

— Trebuie să-i urmărim pe ceilalţi doi demoni, să-i eliminăm înainte de a avea vreo şansă să ajungă sus, a murmurat Fletcher, transmiţându-şi gândurile către Ignatius.

Salamandra a scos un mârâit aprobator, apoi a ţâşnit înspre o altă piatră, astfel că demonul scruta arena cu privirea de jos, iar Fletcher, de sus.

Rory şi Amber priveau şi ei în cristalele lor magice, iar ochii lor se mişcau când înspre cristal, când înspre nisipul arenei, asemenea cozii unei pisici furioase. Fletcher a rânjit, uimit de cât de bine funcţiona cristalul fixat în curea. Putea vedea în continuare cu ambii ochi, numai că, în partea stângă, peste marginea vederii lui se suprapunea o catorine purpurie.

Ignatius a înţepenit. Sfrânciocul era în faţa lui, ghemuit, fără să scoată un sunet, sub o ieşitură a unei pietre mari. Era un Sfrâncioc mic, cam de mărimea unui vultur mai mare, dar era bine clădit,

acoperit cu pene strălucitoare şi care avea nişte gheare feroce. Ignatius îi putea veni de hac.

— Flacără, a şuierat Fletcher, simţind cum mana îi năvăleşte prin vene.

Sfrânciocul a fost cuprins de o vâlvătaie şi s-a izbit de o piatră. A croncănit şi a dat din aripi, dar Fletcher l-a trimis cu o detunătură înapoi la pământ, înainte să apuce să zboare mai mult de câţiva metri.

— S-a zis cu ăsta, a strigat Scipio, în timp ce spectatorii ovaţionau şi huiduiau.

Ignatius a sărit pe Sfrânciocul care fumega şi s-a dezlănţuit: îl zgâria cu ghearele şi îl înţepa cu acul din coadă, ca un scorpion. Sfrânciocul a ripostat julindu-l cu gheara pe Ignatius. Acesta a scos un ţipăt de durere şi s-a dat înapoi, pregătindu-se să arunce o flamă înspre Sfrâncioc.

— Nu! a urlat Amber, sărind de pe podium.

Ignatius s-a oprit, contrariat din pricina zgomotului.

— Nu-i face rău, nu-i face rău, a continuat Amber să strige, aruncându-se peste capul Sfrânciocului.

— Gata, Ignatius. Sunt eliminaţi din turneu, a strigat Fletcher.

Dar nu era singurul care striga. Mulţimea din spate vuia, iar Fletcher a văzut că Malahi era în vârful stâlpului, ivindu-se de după marginea scării.

Ignatius alerga deja înspre stâlp, dar nu avea cum să ajungă la timp. Fletcher a tras, dar nu a reuşit decât să stârnească praful în vârful stâlpului Unghiul nu era bun. Doar printr-o minune ar fi putut reuşi să-l atingă pe Malahi.

— Zece, nouă, opt… a început Rook să numere cu voce tare.

Fletcher era obligat să acţioneze urgent. A aşteptat ca următorul proiectil cu energie cinetică să ajungă de mărimea unui măr, scrâşnind din dinţi în timp ce îl alimenta cu mana.

— …Şapte, şase, cinci… a continuat Rook, care cu greu îşi mai ascundea bucuria.

Fletcher a scos un răcnet în timp ce menţinea deasupra capului globul care se făcea tot mai mare. Simţea aerul de deasupra vibrând

puternic. A şovăit puţin, cu ochii aţintiţi asupra făpturii fragile pe care o ţintea.

— …Patru, trei, doi…

Ritmul devenise mai alert, căci Rook îşi dăduse seama de intenţia lui.

Fletcher a trimis globul de-a curmezişul arenei, cu toată forţa. Vârful stâlpului s-a făcut bucăţi, ca şi cum ar fi fost din porţelan, aruncându-l cât colo pe Malahi, într-o învălmăşeală de praf şi aşchii de piatră.

— Nuuu! a ţipat Rory, sărind de pe podium şi îngenunchind în nisip. A ridicat corpul rănit al lui Malahi din locul în care zăcea. Insecta era cuprinsă de spasme şi tremura puternic, iar cele şase picioare i se zbăteau în aer. Rory plângea în hohote în timp ce încerca înnebunit să graveze în aer simbolul magiei pentru vindecare.

— Doamna Fairhaven o să îi acorde îngrijirile necesare, a anunţat Scipio, în timp ce din mulţime s-a auzit o rumoare compătimitoare.

Doamna Fairhaven s-a apropiat în grabă şi a îngenuncheat lângă Rory. A trasat simbolul inimii în aer şi a început să proiecteze lumină albă peste demonul rănit.

— Eşti un monstru! i-a strigat Rory lui Fletcher. O să moară!

Fletcher a simţit cum i se strânge stomacul când a văzut pata întunecată de sânge rămasă pe locul în care căzuse Insecta.

— Vino, i-a zis Sir Caulder, apucându-l de braţ. Acum nu poţi face nimic pentru el.

— Dă-mi drumul! a strigat Fletcher, în timp ce Sir Caulder încerca să îl tragă de acolo. Malahi!

Capitolul 50

De data asta, Fletcher a fos dus într-o celulă mai mare. Era la fel de întunecoasă şi de mizeră, dar a avut surpriza să îi descopere pe Othello şi pe Sylva după gratiile unor celule învecinate cu a lui. Ignatius a ciripit vesel când a dat cu ochii de ei.

— Ai reuşit! a strigat Sylva, sărind în sus de bucurie şi zâmbindu-i.

— Rory era cât pe ce să mă învingă. Proba asta parcă ar fi fost special gândită pentru Insecte.

Fletcher îşi ţinea privirea în pământ. Încă se simţea vinovat, iar gândul lui era la Rory şi la Malahi. Catorinea petei de sânge îi venea mereu în minte şi a simţit că i se face greaţă.

— Chiar a fost gândită pentru Insecte. Nu înţelegi ce a făcut Rook? a mormăit Othello, cu mâinile încleştate pe gratiile care îi separau. A vrut să-i elimine cât mai repede pe cei mai buni dintre cei de rând, înlesnindu-le celor mai slabi posibilitatea de a ne învinge. Dacă planul lui ar fi funcţionat, nobilii s-ar fi înfruntat în runda a doua cu Rory, Genevieve şi cu unii dintre cei de rând din anul al doilea care au demoni Insecte. Nu i-a separat pe nobili şi pe cei de rând în prima rundă nu din grijă pentru corectitudine. A făcut-o ca să ne dezavantajeze pe noi!

— Ei bine, e un lucru bun că ne-a subestimat, i-a răspuns Sylva, cu o hotărâre nesmintită oglindindu-i-se pe chip. Sper să reuşească şi Seraph. Am văzut că îi avea ca adversari pe Atlas şi pe unul din anul al doilea, când au trecut pe lângă celula mea.

— Să sperăm mai degrabă că Tarquin şi Isadora or s-o dea în bară. Dar cum Rook e cel care le hotărăşte adversarii, mă cam îndoiesc, a bombănit Othello cu obidă.

— Şi acum ce urmează? a întrebat Fletcher, privindu-l pe Ignatius cum îşi lingea rana şi întrebându-se dacă nu ar trebui să încerce magia pentru vindecare. A zis ceva despre o luptă cu săbiile. Athol mi-a făcut un serviciu şi mi-a ascuţit lama aseară. Dar ce o să facem, o să ne ciopârţim între noi până când unul cedează?

— Nu. L-am întrebat pe Scipio despre asta săptămâna trecută, i-a explicat Othello. Magia barieră o să ne protejeze pielea de tăieturi. E ca un fel de scut foarte flexibil care îţi înveleşte corpul. Tot o să doară al naibii de tare, dar atenuează tăietura, ca şi cum te-ar lovi o bară de metal. În momentul în care Rook consideră că ai dat o lovitură care ar ucide ori ar desfigura adversarul, te declară câştigător.

— Tot Rook. Bine măcar că n-o să poată fi foarte incorect, cu atâta lume de faţă, a mormăit Fletcher, scărpinându-l pe Ignatius sub bărbie.

— Ia stai puţin, n-am auzit niciodată de magia asta. De ce nu am fost învăţaţi să o folosim? Ştiu că, oricum, orcii au obiceiul să folosească arme neascuţite, dar tot poate cântări hotărâtor pentru deznodământul luptei, a exclamat Sylva.

— Pentru că e nevoie de cel puţin patru invocatori puternici pentru a crea o barieră suficient de rezistentă, i-a explicat Othello. Câţiva nobili vor trebui să-şi pună împreună mana, ca să îţi asigure un flux constant pe toată durata luptei. Magia asta nu e aproape deloc folosită în afara turneelor. Cu excepţia cazului în care Regele e pe câmpul de luptă, desigur.

— Înţeleg. Ei bine, să sperăm că funcţionează. Nu intenţionez să mă trezesc cu gâtul tăiat în seara asta, a zis Fletcher, făcându-i lui Ignatius semn să-i sară în poală.

— Ia să vedem, lasă-mă să-l vindec pe Ignatius, a şoptit Sylva, observând starea sufletească a lui Fletcher.

— Nu. Ai nevoie de toată mana pentru a-i învinge pe alde Forsyth în rundele care urmează. Ignatius o să fie bine, a zis Fletcher, dorindu-şi să fi putut el însuşi să facă magia pentru vindecare. Din păcate, glifa îi ieşea de obicei foarte instabilă, iar el era departe de a o stăpâni.

— Ia să vedem, a zis Fletcher, ridicându-l pe Ignatius mai aproape de faţa lui.

Zgârietura era superficială, mult mai superficială decât se aşteptase el. De fapt, aceasta părea că se vindecă văzând cu ochii. S-a aşezat şi a privit cu uimire crescândă cum tăietura începea treptat să se închidă de la sine.

— Măi să fie, a murmurat el. Eşti plin de surprize.

Ignatius a început să toarcă, în timp ce Fletcher îşi trecea degetul peste pielea vindecată.

— Vine cineva, a zis Othello, retrăgându-se în fundul celulei.

Şi-a făcut apariţia Sir Caulder, urmat de Seraph, care părea că nu-şi mai încape în piele de bucurie.

— Tot nu înţeleg de ce vă ţin în celulele astea, ca pe nişte criminali înrăiţi, a mormăit Sir Caulder. A descuiat celula din faţa celei a lui Fletcher şi l-a băgat pe Seraph înăuntru. Tot ce pot face pentru voi e să vă asigur măcar companie.

— Ştiţi cumva cine urmează să lupte? l-a întrebat Fletcher.
— Da. Se pare că niciunul din anul al doilea nu a reuşit să treacă în runda următoare. Perechile sunt Seraph şi Tarquin, Sylva şi Isadora, Othello şi Rufus, Fletcher şi Malik. N-o să vă fie deloc uşor să învingeţi Mai ales ţie, Fletcher: tu o să lupţi primul, iar Malik a fost pregătit de tatăl lui. O să vin acuşica să te iau, acum tocmai aleg voluntarii care să facă magia barieră pentru Malik.
S-a îndepărtat şchiopătând şi bombănind, iar bocănitul piciorului de lemn răsuna de-a lungul coridorului.
— Vă spun eu, dacă noi detestăm atât de mult celulele astea, ia gândiţi-vă cum trebuie să se simtă fandosiţii ăia de nobili, le-a zis vesel Seraph.
— Să înțeleg că ai câştigat? l-a întrebat Fletcher.
— Normal! Sliver l-a scos din joc pe Barbarus cu câteva ţepuşe otrăvitoare. Atlas n-a fost prea fericit. Insecta celui din anul al doilea doar s-a ascuns după o piatră până ce s-a terminat totul. Oricine o fi luptat înainte, ştiu că a avut ceva cu stâlpul ăla! Era deja pe jumătate distrus când am intrat eu, ca să nu mai pomenesc de halul în care era Insecta lui Rory. Cei din anul al doilea s-au speriat de moarte, asta-i sigur!
— Rory e bine? a întrebat Fletcher, simţindu-se din nou cuprins de vinovăţie.
— Arăta destul de rău. Malahi primea încă îngrijiri când l-am văzut. Cei care pierd merg să se aşeze alături de ceilalţi spectatori, aşa că o să-l vezi tu singur cât de curând. Cert e că o să avem ceva public în runda următoare, a zis Seraph, tot cu zâmbetul pe buze.
— Trebuie neapărat ca tu şi Sylva să-i învingeţi pe Tarquin şi pe Isadora. De asta suntem aici. Din pricina asta a fost cât pe ce să-l omor pe Malahi. Pregătiţi-vă să intraţi în joc! i-a tăiat-o Fletcher lui Seraph, oţărât.
— Îmi pare rău, a zis Seraph. N-am vrut să…
S-au auzit din nou răsunând paşii lui Sir Caulder, şi toţi s-au cufundat într-o tăcere tensionată.
— Haide, Fletcher. Tu eşti primul, a zis Sir Caulder, cu o voce posacă.

A descuiat celula şi Fletcher, aruncându-le celorlalţi o ultimă privire, l-a urmat.

— Să nu uiţi ce ţi-am spus, Fletcher. Nu e o cursă, nu te lăsa copleşit de emoţii. Cariera ta e războiul şi aici e vorba doar de o afacere. Malik ştie că eşti nerăbdător, că te poţi lăsa copleşit de emoţii. Perfect, lasă-l să creadă că aşa o să te comporţi. Foloseşte-te de asta.

După ce a rostit aceste cuvinte, Sir Caulder l-a împins în arenă.

— A, Fletcher! Trebuie să spun că am fost cu toţii foarte impresionaţi de felul în care te-ai comportat în prima rundă. A fost o surpriză pentru toată lumea! a zis Scipio şi, cu mâna pe spatele lui Fletcher, l-a împins pe pietrişul din arenă. În mod cu totul neobişnuit când e vorba despre gravare, nu ţi-am văzut degetul mişcându-se deloc. Cât despre Salamandra ta, ce reprezentaţie! Dacă vreunul dintre generali vede potenţialul pe care l-am văzut eu, sunt sigur că eşti în cărţi pentru un post de locotenent-major.

Fletcher abia dacă îl auzea, căci se uita ţintă la urmele de lacrimi de pe faţa lui Rory, care îl strângea pe Malahi la piept. Demonul mişca încet din aripi, deci părea că e viu. Fletcher a răsuflat uşurat.

— Rory, e în regulă Malahi? a strigat Fletcher înspre tribună.

— Nu datorită ţie, i-a răspuns Rory.

Suferinţa din vocea lui era evidentă, dar nu era cu adevărat mânios, ci doar înfricoşat încă pentru soarta demonului.

— Îmi pare rău, Rory, şi-a cerut iertare Fletcher, dar acesta şi-a întors privirea de la el, îndreptându-şi atenţia asupra demonului rănit.

Chiar şi aşa, Fletcher s-a simţit mai bine. Malahi avea să îşi revină, şi asta era tot ceea ce conta. Rory o să se dea el pe brazdă.

De abia când l-a văzut pe Malik cu iataganul în mână, Fletcher s-a trezit brusc la realitate.

— Am nevoie de voluntari care să facă magie barieră pentru cadetul Wulf! s-a adresat Scipio celor din public.

— Cu plăcere! a strigat Zacharias Forsyth. Şi cred că şi familia Faversham îşi doreşte să dea o mână de ajutor. Inchizitorule Rook, nu vrei să ni te alături?

Fletcher s-a albit la faţă în momentul în care soţii Faversham şi Zacharias s-au apropiat de marginea arenei. Cei doi nici măcar nu încercau să-şi ascundă ura din priviri. Oare Scipio avea să le îngăduie să dispună de viaţa lui?

Rectorul a tuşit încurcat şi i-a privit cu neîncredere.

— Am tot respectul pentru că sunteţi dispuşi să treceţi peste… problemele pe care le aveţi cu Fletcher, li s-a adresat el soţilor Faversham. Mă văd însă nevoit să insist ca Rook să se concentreze în continuare pe arbitrarea turneului. Nu încape discuţie, o să îmi asum eu responsabilitatea.

— Dar, domnule rector! a îngăimat Zacharias. Credeam că… v-aţi pensionat, nu?

— Regele a avut bunăvoinţa de a-mi trimite un pergament pentru invocare aseară.

Scipio a produs o flamă magică, pe care a stins-o apoi cu mâna şi a continuat:

— Socoteşte că va fi în curând nevoie de mine în războiul cu orcii şi că am jelit prea multă vreme. Sunt înclinat să-i dau dreptate. A sosit momentul să trec peste moartea primului meu demon, petrecută cu atâţia ani în urmă. Felida mea e tânără, deci încă în creştere, dar sunt sigur că o să ne descurcăm, cu nişte invocatori aşa puternici precum domniile voastre. Acum nu ne mai băga în seamă, Fletcher. O să simţi nişte furnicături uşoare, dar nimic mai mult. O să ne ocupăm noi de restul.

Cei patru războinici-magi s-au luat de mână, iar Scipio a început să deseneze în aer o glifă complicată.

— Du-te, Fletcher, a zis Scipio. Malik te aşteaptă.

Capitolul 51

Lui Fletcher îi aluneca palma pe mânerul khopeshului. Încerca să nu se gândească la ce s-ar putea întâmpla dacă Zacharias ori soţii Faversham s-ar hotărî să oprească fluxul de mana într-un moment nepotrivit. Un accident tragic – aşa ar susţine.

— Hai, Fletcher, că n-avem toată ziua la dispoziţie, l-a luat Rook peste picior, îndreptându-se către centrul arenei. Mai sunt încă trei

lupte în runda asta.

Fără să îl bage în seamă, Fletcher i-a cerut lui Ignatius să se aşeze pe trepte, departe de locul luptei. Dacă s-ar amesteca demonul, ar fi descalificaţi.

— Începeţi! le-a poruncit Rook, făcând o plecăciune teatrală în faţa celor doi adversari.

Fletcher a înaintat câţiva paşi, încercând să se obişnuiască cu noua înfăţişare a arenei. Dacă, înainte vreme, se antrenaseră pe o suprafaţă netedă, acoperită cu nisip, acum în arenă erau împrăştiate pe jos pietre ascuţite şi sfărâmături din runda anterioară.

În timp ce Fletcher dădea ocol arenei, Malik stătea nemişcat ca o stană de piatră şi îl urmărea cu privirea. Tânărul nobil îşi alesese bine locul, o porţiune înconjurată de pietre instabile, unde, la un eventual atac, adversarul s-ar putea dezechilibra. Fletcher a hotărât că nu-i va permite lui Malik să aleagă terenul.

Şi-a îndreptat privirea înspre stâlpul înconjurat de scara în spirală. Şi-a amintit ce-i spusese Othello, despre cum gnomii îşi construiseră scările în spirală în sensul invers acelor de ceasornic, astfel încât atacatorul, obligat să lupte în timp ce coboară, să fie stânjenit în mânuirea sabiei de stâlpul din mijloc. Aplicând aceeaşi logică, un atacator ar fi stânjenit de o scară a cărei spirală este în sensul acelor de ceas, în cazul unui atac de jos în sus!

Fletcher a fugit înspre stâlp şi a început să urce scara. Fără să-l scape pe Malik din priviri, a reuşit să se caţere până sub ciotul care mai rămăsese din ceea ce fusese nu cu mult înainte vârful stâlpului.

— Vino după mine, dacă ai curaj! a strigat Fletcher, spre încântarea publicului.

— Nu o să lupt cu tine pe stâlp, Fletcher, i-a răspuns Malik, vorbind calm şi cumpănit. De ce nu cobori tu, să ne întâlnim la mijloc, pe teren neutru?

Dacă răbdarea se presupunea a fi punctul slab al lui Fletcher, cu Malik nu avea de gând să se grăbească. Nu-i păsa deloc ce credeau despre el generalii ori nobilii. Dar lui Malik îi păsa. Dacă aveau să rămână prea mult în acest impas, le-ar ruina amândurora reputaţia în ochii publicului. Şi dacă lui Malik îi păsa atât de mult de reputaţie, Fletcher avea de gând să folosească asta în propriul avantaj.

— Deci fiul marelui Baybars refuză să lupte! Pesemne că în familia Saladin aşchia sare departe de trunchi!

La auzul acestor cuvinte, Malik s-a zburlit şi a făcut, furios, un pas înainte.

— Un Saladin e gata oricând să lupte. Am luptat din deşert până în tranşee şi chiar în adâncul hăţişurilor din ţinutul orcilor. Nu cred că poţi spune acelaşi lucru despre familia ta.

— Atunci dovedeşte-o! Vino şi arată-mi ce poate un Saladin, l-a îndemnat Fletcher, rotindu-şi khopeshul, cu o siguranţă provocatoare.

Lui Malik atât i-a trebuit. Şi-a ridicat iataganul şi a început să urce scara cu paşi lungi, măsuraţi. Chiar şi în culmea furiei, rămânea un spadasin înnăscut. Fletcher nădăjduia că stâlpul o să-i asigure un avantaj suficient de mare.

Prima lovitură a sosit vâjâind, aproape de picioarele lui. Fletcher a parat-o cu partea curbată a khopeshului şi apoi a lovit înspre capul lui Malik. Acesta s-a ferit, iar lama a muşcat din stâlp.

Malik a mai înaintat câţiva paşi, apropiindu-se cu capul sus, şi s-a prefăcut că trimite o lovitură înspre capul lui Fletcher, pe după stâlp, pe care a îndreptat-o brusc către picioarele acestuia. Fletcher a sărit, aşa că iataganul a tăiat aerul. S-a ghemuit imediat şi a lovit din nou cu khopeshul, care a atins obrazul lui Malik, făcându-l să se dea câţiva paşi înapoi.

S-au săgetat cu privirea câteva clipe, gâfâind. Fletcher simţise cum lovitura lui fusese amortizată de barieră. Şi-a trecut palma peste cealaltă mână şi a avut aceeaşi senzaţie, dar mai slabă. Probabil că doar Scipio îşi canaliza corect mana pentru a-l proteja. A alungat însă gândul. Oricum, în acel moment nu putea face nimic în privinţa asta.

Malik ţinea lejer iataganul în mână şi îl legăna dintr-o parte în alta. Acesta era destul de asemănător cu un khopesh, cu lama lui curbată şi vârful ascuţit. Dintr-o singură mişcare, Malik a trecut iataganul din mâna dreaptă în cea stângă.

— Tata m-a învăţat să mânuiesc sabia şi cu stânga. Pe tine te-a învăţat Sir Caulder aşa ceva? a mârâit Malik.

Fletcher nu i-a răspuns, dar a simţit picături reci de sudoare alunecându-i pe spate. Cu iataganul în mâna stângă, stâlpul nu mai reprezenta o piedică pentru Malik. Bine că măcar mai păstra avantajul poziţiei mai înalte.

Malik a încercat să-l împungă pe Fletcher în stomac, dar acesta a prins lama iataganului cu partea curbată a khopeshului şi a abătut-o în jos. S-au luat la trântă, iar scara de lemn a prins să scârţâie sub picioarele lor.

Fletcher simţea pe faţă răsuflarea fierbinte a lui Malik, care îşi folosea statura şi forţa pentru a îndrepta iataganul înspre picioarele adversarului A încercat să împingă lama, dar abia dacă i-a stânjenit puţin apropierea lentă, dar fermă.

Fletcher a simţit cum vârful iataganului i-a crestat interiorul coapsei. Să fie oare sânge picăturile pe care le simţea scurgându-i-se pe picior? Lama era acum la doar câţiva centimetri. În câteva clipe avea să i se înfigă în carne.

Fletcher şi-a văzut întreaga viaţă cum i se derula prin faţa ochilor, catorini cu Berdon, Didric, Rotherham. Prima lui încăierare. Pe Rotherham dându-i un cap în nas lui Jakov, care era de două ori cât el.

În acel moment, i-a venit ideea. A ridicat privirea înspre tavan, apoi şi-a repezit capul înainte, pocnindu-l pe Malik în nas cu fruntea. Băiatul s-a împleticit, apoi s-a prăbuşit pe o parte.

A căzut pe o piatră ascuţită, care l-a lovit drept în stomac. A rămas întins pe nisip, chinuindu-se să respire, ca un peşte pe uscat.

— O lovitură mortală! Piatra l-ar fi străpuns, a strigat Fletcher.

— Nu sunt de acord, i-a răspuns Rook, cu un rânjet. Mie nu mi se pare atât de ascuţită. Vezi, deja se ridică într-adevăr, Malik reuşise să se ridice în picioare. Îl săgeta pe Fletcher cu privirea şi trăgea adânc aer în piept.

— Renunţă! Eşti rănit, iar eu am o poziţie mai bună decât tine, fiind mai sus, i-a strigat Fletcher.

Dar Malik nici nu voia să audă. Fletcher întinsese prea mult coarda, îi rănise prea tare mândria. Cu un răcnet, tânărul nobil a ridicat iataganul şi a lovit în stâlp. Acesta a zbârnâit puternic, iar Fletcher a văzut aşchiile de argilă zburând în toate părţile.

Malik a lovit din nou, de astă dată cu un mai mare efect. S-au desprins ditamai bucăţile de argilă roşie, iar platforma a prins să se mişte sub picioarele lui Fletcher.

— *Tu* să renunţi! a strigat Malik.

Dar Fletcher nici n-a mai apucat să răspundă. S-a auzit un pârâit şi stâlpul a început să se năruie, o reţea de crăpături subţiri întinzându-se înspre vârful lui, asemenea unor fulgere care brăzdează cerul.

Fără să piardă nicio secundă, Fletcher a sărit de pe stâlp, sperând să nu cadă prea rău. În timp ce se rostogolea ghemuit pe nisip, stâlpul s-a surpat chiar lângă el, în mijlocul unui nor de praf argilos.

Nu putea vedea nimic, iar buzele şi limba îi erau acoperite cu o pulbere roşcată. De abia reuşea să respire. O umbră a trecut prin stânga lui, apoi prin dreapta. Să fie oare Rook? Sau Malik?

Dintr-odată, Malik a apărut din ceaţa roşcată, urlând furios. A lovit cu putere, dar Fletcher s-a tras repede într-o parte, simţind cum tăişul iataganului îi zgârie antebraţul. Malik s-a făcut din nou nevăzut în pâcla ruginie.

Fletcher şi-a privit braţul. Din el curgea sânge, dar era doar o zgârietură. Măcar acum ştia cum stă treaba. Lupta era pe bune – bariera nu îi era de niciun folos. O singură secundă de neatenţie şi era mort.

S-a răsucit în căutarea umbrei A zărit cu greu o siluetă care se mişca. A mijit ochii şi a văzut cum aceasta ridică braţul. O piatră a zburat prin ceaţă şi l-a pocnit în frunte. A văzut stele verzi şi s-a trezit întins pe spate, holbându-se la vălătucii de praf.

Era pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa, iar vederea începea să i se întunece. Ar fi totul atât de simplu dacă ar renunţa…

A simţit un fel de arsură în palmă, care l-a readus în simţiri. Capul îi atârna într-o parte şi l-a văzut pe Valens, care îl ciupea de mână. Fletcher a tuşit şi a scuturat mâna, încercând să îl dea la o parte. Cărăbuşul l-a mai ciupit o ultimă dată, apoi, după ce şi-a isprăvit treaba, a zbughit-o prin praf.

Fletcher se străduia să se ridice, când khopeshul i-a zburat din mână, iar un picior i s-a aşezat pe gât.

— Acum am să-ţi dau lovitura de graţie, Fletcher. Nimeni nu-şi bate joc de Saladini.

Lui Fletcher i se părea că glasul lui Malik răsună slab, de parcă venea de la mare depărtare. Avea nevoie de ajutor. Să-l cheme pe Ignatius? Nu, era mult prea departe.

A pipăit cu mâna după vreo piatră, dar nu a dat decât de nisip. Malik şi-a ridicat sabia, iar pe faţa lui acoperită de pulbere roşcată, dinţii păreau de un alb orbitor. În timp ce praful începea să se risipească, Fletcher a început să întrezărească prin pâclă mulţimea care privea şi striga cu frenezie.

— Noapte bună, Fletcher.

Fletcher i-a aruncat lui Malik o mână de nisip în ochi. Nobilul a ţipat şi a început să se împleticească, orbit. Fletcher a reuşit să se ridice, abia ţinându-se pe picioare, apoi, adunându-şi ultimele puteri, l-a pus pe Malik la pământ. S-a auzit o bufnitură în momentul în care ţeasta acestuia s-a izbit de o piatră, apoi s-a aşternut linişte a.

Au zăcut aşa amândoi o vreme, iar praful s-a aşternut peste ei ca o mantie călduroasă. Era liniştitor să zaci aşa, în ţărână. Abia dacă a simţit mâna care l-a ridicat în picioare ori paharul de apă care i-a fost dus la buze. A auzit în schimb cuvintele rostite răspicat de Scipio:

— Fletcher e învingătorul!

Capitolul 52

— Nu o să reuşesc, Fletcher. Tu însă poţi, l-a implorat Othello, printre gratiile celulei.

Gnomul era de neclintit. Sir Caulder tocmai îi anunţase că urmează să se înfrunte între ei în semifinală, iar Othello refuza să lupte.

— Nu, Othello. Am folosit prea multă mana în prima rundă. Nu o să fiu în stare să câştig, i-a răspuns Fletcher.

— Ei bine, nici eu! Rufus mi-a rupt piciorul. Numai printr-un mare noroc am reuşit să câştig, a zis Othello, arătând înspre fluierul piciorului prins strâns în aţele. O să abandonez în runda următoare, ca să treci tu în finală. Dacă se ajunge la o înfruntare între noi doi, oricum probabil că m-ai invinge în momentul ăsta. Dacă însă abandonez eu, nu o să fie nevoie să iroseşti mana în runda a treia.

— De ce nu mergi la doamna Fairhaven, să îţi vindece piciorul? l-a întrebat Fletcher.

— Ai uitat că magia pentru vindecare funcţionează doar dacă rana e la nivelul muşchilor? Dacă te apuci să vindeci oasele, rămân strâmbe. Crede-mă, am întrebat. Şi eu îmi doresc la fel de mult ca tine să-l învăţ minte pe Tarquin, poate chiar mai mult. Dar ştiu că n-aş avea nicio şansă.

— Uite cum facem. Oricum s-ar putea să nici nu mai conteze, a replicat Fletcher, arătând în lungul coridorului L-o fi bătut Tarquin pe Seraph, dar Sylva a învins-o pe Isadora. Ea şi Tarquin se înfruntă chiar acum pentru un loc în finală. Dacă iese ea învingătoare, eu o să mă retrag. Ar fi bine pentru gnomi ca unul de-ai lor să ajungă în finală. Generalii or să fie şi mai impresionaţi. Eu pot pretinde că am o contuzie. Şi chiar e pe jumătate adevărat.

Şi-a frecat tăietura de pe frunte, acolo unde îl lovise piatra, într-un fel, rana fusese aproape o binecuvântare. Când a văzut pielea tăiată, Scipio şi-a dat imediat seama că la mijloc fusese un joc murdar. Rectorul le sugerase lui Zacharias şi soţilor Faversham să ia o pauză şi îi înlocuise cu nobili ceva mai imparţiali, care să îi asigure lui Fletcher o protecţie corectă în runda următoare.

Din celula lui Othello s-a auzit un fel de huruit. Solomon ofta, supărat. Mergea de colo-colo prin celulă şi, din când în când, se oprea ca să mângâie atelele în care era prins piciorul lui Othello. Ignatius a scos un ciripit compătimitor şi i-a lins lui Fletcher obrazul cu limba lui umedă.

— Nu-ţi face griji, Ignatius. Tarquin nu ştie despre tatuaje. O să mă subestimeze, i-a şoptit Fletcher.

Sir Caulder a lovit cu bastonul în gratii, ceea ce l-a făcut pe Fletcher să sară ca ars.

— Haideţi, voi doi, e rândul vostru. S-a terminat lupta.

— A învins Sylva? l-a întrebat Fletcher, în timp ce bătrânul descuia celulele.

— Vedeţi şi singuri, i-a răspuns acesta, mohorât.

Doamna Fairhaven şi Scipio o cărau pe Sylva pe o targă.

Aceasta avea braţele, picioarele şi faţa albastre-vineţii, iar la tâmplă îi apăruse un ditamai cucuiul. Sariel se ţâra în urma lor, cu coada

între picioare. Blana Canidului era plină de sânge închegat, iar de la bot şi până la coadă se întindea o julitură urâtă.

— A lovit-o pe Sylva cu o descărcare de energie chinetică, le-a spus Scipio, văzându-le chipurile îngrijorate. A căzut rău. Încă nu ştim cât de grav e.

— Biata fată, a trebuit să îi înfrunte pe amândoi gemenii, unul după altul, a zis doamna Fairhaven, clătinând din cap. Şi-a folosit mare parte din rezervele de mana în prima rundă, apoi şi-a pus la bătaie toată forţa fizică să o învingă pe Isadora, aşa că era deja extenuată când l-a înfruntat pe Tarquin. Şi cu toate astea, i-a dat de furcă, nu glumă! Nimeni nu o să poată spune că elfii sunt slabi, a adăugat ea, cu simpatie în glas.

— Cu o rană ca asta la cap, nu e prudent să se folosească magia pentru vindecare, mai ales dacă e vătămat craniul. O să o lăsăm să se odihnească lângă căpitanul Lovett. Când se trezeşte, o să vă anunţăm.

Fletcher şi-a încleştat pumnii, cu ochii la trupul plin de răni întins pe targă.

— Să mergem!

Fletcher l-a ajutat pe gnom să intre şchiopătând în arenă. Şi-a amintit că la fel îl ajutase şi pe Atilla. I-a revenit în minte sângele care i se scurgea pe spate în timp ce îl căra. Lacrimile de pe obrajii lui Othello când i-a văzut în viaţă. Alde Forsyth erau în centrul tuturor acestor păţanii, ca un păianjen gras în mijlocul unei pânze ţesute din înşelătorii. Fletcher avea de gând să îi facă să plătească pentru toate ticăloşiile.

Când, în cele din urmă, au ajuns pe nisipul arenei, Othello abia se mai putea ţine pe picioare. Se înverzise la faţă, iar fruntea îi era acoperită de picături de sudoare. Gnomul avea dreptate: nu ar rezista niciun minut într-o înfruntare cu Tarquin. Fletcher rămăsese singura lor speranţă.

— Regulile sunt simple, a anunţat Rook, păşind între cei doi cădeţi. Demonii nu au voie să atace invocatorii, căci magia pentru barieră nu are efect împotriva unui atac demonic. Minotaurul meu o să aibă grijă să-i ţină pe demonii voştri la distanţă de adversari, în caz că ar deveni prea zeloşi.

Abia atunci a observat Fletcher demonul cu cap de taur pândind de după stâlpul prăbuşit. Era înalt de doi metri, cu nişte coame ascuţite şi curbate şi o blană lăţoasă, la fel de neagră ca părul lui. Copitele lui despicate lăsaseră urme pe nisip de la cât măsurase arena în lung şi-n lat, de parcă fierbea de furie. Avea mâini ca de bărbat, numai că degetele se terminau cu nişte gheare negre, mari. Ochii injectaţi ai Minotaurului l-au fixat cu ură pe Fletcher, apoi şi-a întors privirea, pufnind cu dispreţ.

— E un exemplar pe cinste, nu-i aşa? a zis Rook, când a observat privirea înmărmurită a lui Fletcher. Caliban are un nivel de împlinire de unsprezece, aşa că ar trebui să fie în stare să se descurce uşor cu orice demon neascultător. Să nu ziceţi că nu v-am avertizat.

Inchizitorul şi-a continuat discursul dând ocol arenei, cu mâinile la spate:

— Cine păşeşte în afara arenei pierde. Dacă un demon îşi pierde cunoştinţa sau părăseşte arena, stăpânul lui pierde. Cine ucide demonul adversarului este descalificat şi exmatriculat. Aici nu luptăm pe viaţă şi pe moarte, iar demonii sunt bunuri de preţ. Aşa că aveţi grijă să-i avertizaţi să fie cu băgare de seamă. Pot vătăma, însă nu foarte grav. Pot răni, însă fără să ucidă.

— Dar noi putem ucide? a rânjit Tarquin din tribune. Era aşezat pe un podium dezmembrat şi mângâia unul dintre capetele lui Trebius.

— Nu, sunt valabile aceleaşi reguli ca în confruntarea precedentă, conaşule Tarquin, i-a răspuns Rook, tot numai un zâmbet. Cine aplică o magie ori o lovitură de sabie suficient de puternică încât să poată provoca moartea este declarat învingător. Magia barieră o să vă protejeze ca să nu fiţi zdruncinaţi, arşi sau tăiaţi, chiar dacă o să doară al naibii de tare când primiţi o lovitură. Sunt sigur că ştii asta acum, după ce ai terminat cu elfa.

— Chiar părea că suferă groaznic, a zis Tarquin, rânjind. Dar i-am curmat repede suferinţa. Sunt bun la inimă, carevasăzică.

— Haide să terminăm odată cu asta, a mormăit Fletcher printre dinţi.

Othello şchiopăta deja înspre marginea arenei.

— Începeţi! a strigat Rook.

Fletcher i-a adresat lui Rook un zâmbet calm, în timp ce privea cum Othello iese din arenă şi se prăbuşeşte pe podea.

— Vai, nu! a strigat Tarquin, teatral. Îmi doream *atât de mult* să lupt cu jumătate-de-om! Să înving doi suboameni într-o singură zi. Asta chiar ar fi fost extraordinar!

— Tacă-ţi fleanca aia şi vino să te lupţi cu mine, Tarquin! Să înceapă finala acum, pe loc!

Tarquin şi-a dat ochii peste cap şi a păşit în arenă.

— Prea bine! Să începem!

— Barierele sunt în regulă? a întrebat Scipio, ridicând o mână.

— În regulă, domnule rector, a răspuns un nobil dintre spectatori.

— În căzu…

— Începeţi! a ţipat Rook.

Tarquin arunca deja cu mingi de foc, când Fletcher nici măcar nu auzise încă vocea lui Rook. S-a ghemuit după o piatră în ultimul moment, căci una dintre ele îi şi pârlise părul.

— Ignatius, ascunde-te! a şoptit Fletcher, iar Salamandra a ţâşnit înspre o adunătură de pietre.

Trebius era un demon puternic, dar o minge de foc bine ţintită de Ignatius ar fi putut pune pe loc capăt înfruntării. Trebuia doar să se ferească de capetele şerpeşti ale Hidrei.

Un proiectil chinetic a lovit piatra, sfărâmându-i cealaltă parte.

— Ieşi de acolo, Fletcher, vreau să mă joc, a strigat Tarquin.

— De-abia mă încălzesc, i-a răspuns Fletcher, propulsând mana pentru a crea un scut oval. Simţea cum se scurg din el ultimele rezerve de mana. Învăţase că Hidrele au un nivel de mana foarte ridicat. Dacă el şi Tarquin ar schimba lovitură după lovitură, nu se putea aştepta la nimic bun.

S-a rostogolit de după piatră şi a zbughit-o să se adăpostească după stâlpul prăbuşit. Scutul a pârâit în momentul în care o minge de foc s-a lovit de el, dar era doar una mică, care nu putea să-l dărâme din picioare.

— Ia încearcă şi una de mărimea asta, a strigat Tarquin şi, de undeva din spatele lui, a azvârlit înspre el cu încă o minge de foc.

Aceasta a lovit scutul cu forţa unui berbec, aruncându-l pe Fletcher prin aer. În timp ce se chinuia să se ridice, Tarquin a mai trimis o

minge în scut, care l-a aruncat înapoi în ţărână.

— Pe bune! Credeam că o să fie mai palpitant, a râs Tarquin, în timp ce Fletcher se ghemuia în spatele unei pietre. Hai măcar s-o mai lungim un pic. Trebius, găseşte Salamandra. Vreau să fac nişte *răni*.

Fletcher a profitat de ocazie şi şi-a fixat pe cap cureaua cu cristalul magic. Ignatius era de cealaltă parte a arenei, încerca să se strecoare pe la spatele lui Trebius. Lucru aproape cu neputinţă, căci cele trei capete îi permiteau Hidrei să vadă în toate direcţiile.

— Hai, Ignatius! a şoptit Fletcher. Îl poţi dovedi!

Salamandra a ţâşnit înspre Hidră. Sărea de pe o piatră pe alta, evitând capetele care se repezeau să-l înhaţe. Cu un ultim salt, Ignatius a alunecat pe sub Trebius şi a slobozit o vâlvătaie înspre pântecele neprotejat al acestuia.

Simţind cum flăcările îi pârjolesc carnea, Trebius a scos un răget. S-a răsucit şi a încercat să-l calce pe Ignatius în picioare, dar acesta dovedea o dârzenie uimitoare şi se strecura printre ghearele săltăreţe, trimiţând necontenit limbi de foc în direcţia inamicului.

— Ajunge! a răcnit Tarquin, cu degetul îndreptat către cei doi demoni.

Un proiectil chinetic a zburat pe sub Trebius şi l-a izbit pe Ignatius, trimiţându-l grămadă în mijlocul arenei. Acesta a rămas întins pe jos, ca o jucărie stricată.

— Cred că înfruntarea s-a încheiat, a zis Rook şi a râs, în timp ce Minotaurul s-a apropiat în silă de Ignatius şi l-a împins cu copita, să verifice.

— Bravo! a strigat Zacharias din public.

Trebius a scos un sâsâit şi s-a îndreptat către demonul care zăcea la pământ. S-a oprit la câţiva paşi de el, şi-a coborât cele trei capete şi a început să împungă trupul culcat pe burtă cu limbile lui despicate.

Dar Fletcher nu era cuprins de mâhnire ori de dezamăgire. Percepea intenţiile lui Ignatius, ştia ce are acesta de gând.

— Ai dreptate, Ignatius, a şoptit el. Trebuie să luptăm murdar. Regulile sunt pentru gentlemeni.

Fletcher a absorbit scutul în corpul lui. Planul pe care îl avea nu îi îngăduia decât o singură lovitură. Era exact opusul a tot ceea ce îl învăţase Arcturus despre duel, dar riscul merita asumat.

— În regulă, Tarquin. Hai să vedem dacă-ţi place să încasezi mai multe lovituri simultan, a murmurat Fletcher, propulsând energie în cele trei degete tatuate pentru magiile de atac. Sper că eşti pregătit, Ignatius.

Fletcher a sărit în picioare şi a luat-o la goană de-a curmezişul arenei. Ignatius a scos un sunet ascuţit şi a prins viaţă, slobozind o şarjă de flăcări.

Hidra a mugit şi s-a ridicat pe picioarele din spate, apoi s-a prăbuşit peste Ignatius cu o forţă nimicitoare. Cu o clipită înainte să fie zdrobit, Ignatius s-a făcut nevăzut într-un nimb alburiu, infuzat prin pentagrama din palma lui Fletcher.

Înţelegând ce se întâmplase, Tarquin a format în grabă un scut. Exact în ultimul moment, căci Fletcher şi declanşase o spirală alcătuită din fulger, foc şi energie chinetică, care l-a făcut pe Tarquin să se dea în spate, alunecând până la marginea arenei, iar picioarele lui au săpat urme adânci în nisip.

Scutul a pârâit şi s-a ondulat, dar Tarquin a reuşit să îl menţină, formând unde de lumină albă, cu care a reparat fisurile. Fletcher a înteţit atacul şi a propulsat un şuvoi de mana din corpul lui înspre spirala de energie care se răsucea în faţa lui Tarquin. Simţea în degete o durere ascuţită, iar aerul din jurul fasciculului de lumină se ondula şi vibra puternic, în timp ce fulgerele sfărâmau pietrele în aşchii strălucitoare. Nisipul de pe jos se transformase într-un şuvoi de sticlă topită, asemenea lavei incandescente.

Ignatius era acum lângă el, transmiţându-i ultimele lui picături de energie şi de curaj. Fletcher a răcnit şi şi-a adunat toate rezervele într-o ultimă descărcare de mana. În momentul în care scutul a explodat, Fletcher a simţit că lumea s-a întors cu susul în jos din pricina undei de şoc.

A fost azvârlit în sus şi s-a rostogolit prin aer, lovit de o ploaie de praf şi de pietre. Apoi s-a prăvălit pe spate, cu ochii aţintiţi spre cupolă, şi l-au învăluit tenebrele.

Capitolul 53

— Fletcher! Trezeşte-te!

Vocea lui Othello părea că vine de foarte departe. Cineva îl lovea uşor cu palma peste obraz.

— Ai reuşit, Fletcher! i-a şoptit Othello. L-ai învins.

— Am câştigat? a întrebat Fletcher, confuz.

A desluşit chipul lui Othello aplecat deasupra lui, iar în ochii verzui ai gnomului strălucea bucuria.

— Ne-ai dat o lecţie tuturor! Tarquin a zburat până în tavan, la propriu, când i-ai distrus scutul. Dacă nu l-ar fi prins Zacharias cu o pernă chinetică, probabil că acum ar fi şi el aici, cu noi.

Fletcher s-a ridicat în capul oaselor şi a realizat că erau la infirmerie. Lovett şi Sylva zăceau în paturile învecinate cu al lui, nemişcate. Covrig sub patul Sylvei, Sariel sforăia încetişor. Valens îşi făcuse culcuş în blana moale de pe spinarea Canidului, şi dormea şi el dus.

— Ea cum se simte? a întrebat Fletcher şi a întins mâna peste pat, ca să înlăture o şuviţă rebelă de păr bălai de pe obrazul elfei.

— Doamna Fairhaven zice că o să îşi revină. Însă va trebui să se facă bine fără ajutor, la fel ca mine. Are braţul rupt în două locuri.

Othello a privit-o, iar chipul lui oglindea o emoţie profundă. Apoi i-a apucat mâna.

— Nu am fi reuşit fără ea, îţi dai seama. A învins-o pe Isadora şi i-a dat de furcă lui Tarquin, slăbindu-l, dar pentru asta şi-a riscat viaţa. Ar fi putut abandona, cum am făcut eu. Ea însă a ales să lupte, chiar dacă ştia că nu poate să câştige, a şoptit el.

— E un războinic de două ori mai bun decât mine, i-a răspuns Fletcher, privind cum se mişcă pieptul elfei când respiră.

— Voi doi aţi făcut cea mai bună figură, a zis Othello, cu o uşoară dezamăgire în glas. Mi-aş fi dorit să îi pot spune lui taică-meu că eu am câştigat. Aş fi vrut ca alde Forsyth să ştie că gnomii i-au împiedicat să învingă.

— Othello, gnomii mi-au asigurat instrumentele de care aveam nevoie ca să câştig, iar dacă nu erai tu, eu mi-aş fi folosit toată mana în semifinală, împotriva lui Rufus, a zis Fletcher, privindu-l pe gnom în ochi. Toţi trei am contribuit. Şi chiar şi Seraph a avut rolul lui. Sunt sigur că nu s-a lăsat uşor în înfruntarea cu Tarquin. Îmi pare

rău că Sylva nu şi-a venit încă în simţiri, ca să putem sărbători victoria.

— O să-şi revină, l-a încurajat Othello, frecându-şi ochii, obosit. E primul lucru pe care o să i-l spun. La naiba, probabil că o să i se ofere un post de ofiţer de îndată ce îşi revine.

— Sunt sigur că şi ţie o să ţi se ofere, Othello. Recruţii gnomi au nevoie de comandanţi. Cred că ai dovedit ce poţi ajungând în semifinală. Numai să nu uiţi de ce te afli aici: să demonstrezi că gnomii sunt aliaţi de nădejde, a zis Fletcher.

— Aici ai dreptate, i-a răspuns Othello, cu un zâmbet pe buze. Nu m-am gândit la asta. În mod sigur, Scipio o să-i permită acum lui Atilla să vină la Vocans. E fratele meu geamăn, la urma urmei. Primul lucru pe care am de gând să-l fac e să aflu cum îi testează inchizitorii pe potenţialii înzestraţi cu darul invocării. O să avem nevoie de războinici-magii în batalioanele de gnomi.

— De asta poţi fi sigur. Dacă o să am ocazia, o să ridic cât mai curând problema în cadrul consiliului Regelui, a răspuns Fletcher.

L-a cuprins neliniştea la gândul unei mese lungi, într-o sală întunecoasă, în jurul căreia stăteau aşezaţi cei mai puternici bărbaţi din imperiu. Zacharias o să fie şi el acolo şi nu o să scape nicio ocazie să îl discrediteze. Chiar dacă gemenii Forsyth fuseseră învinşi, tot o să aibă de luptat cu tatăl lor.

Pe scări au răsunat paşi, iar apoi în uşă şi-a făcut apariţia Seraph, cu bucuria întipărită pe faţă.

— Băieţi, doamna Fairhaven mi-a zis că pot veni după voi, dacă vă simţiţi în stare să mergeţi. În curând o să înceapă acordarea posturilor de ofiţer. Haideţi!

S-a făcut nevăzut şi l-au auzit coborând în goană scările.

— Dar ştiu că e încrezător în şansele lui! a râs Othello. Mă ajuţi să cobor, te rog? Nu mă pot lăsa deloc în blestematul ăsta de picior.

— Pe cinstea mea, se pare că îmi petrec jumătate din viaţă pe post de cârjă pentru gnomi ologi, a glumit Fletcher.

Şi-a trecut picioarele peste marginea patului şi s-a ridicat, în primul moment l-a cuprins ameţeala, dar i-a trecut după ce a tras de câteva ori adânc aer în piept.

— Ce mai pereche facem şi noi! a zis Fletcher, cuprinzându-l pe Othello cu braţul pe după umeri. Cred că o să am nevoie de ajutorul tău tot atât cât ai şi tu nevoie de al meu.

A tresărit de durere în momentul în care Othello s-a lăsat pe el cu toată greutatea, un efort prea mare pentru trupul lui şubrezit.

Au coborât scările împleticindu-se şi au luat-o apoi pe coridor, oprindu-se tot la câţiva paşi să se odihnească.

— Ei, hai, doar nu vrei să ratezi momentul în care eşti făcut căpitan, a zis Othello.

La gândul că va primi rangul de căpitan, trofeele de război şi armele înşirate de-a lungul coridorului au căpătat în ochii lui o nouă semnificaţie. Mai devreme sau mai târziu, un ore l-ar putea ataca chiar pe el cu una din acele arme înfricoşătoare.

Când au ajuns în vestibul, erau adunaţi acolo o mulţime de nobili şi de generali, şi toţi s-au holbat la ei când au intrat, clătinându-se. În ochii unora se putea citi frica.

— Pur şi simplu genial! a strigat Scipio, apropiindu-se de ei. Să îţi faci tatuaje ca să nu mai trebuiască să gravezi glifa, să îţi fixezi cristalul magic la ochi! E un pas înainte uriaş în ce priveşte metodele folosite de războinicii-magi. Cum de nu ne-om fi gândit la aşa ceva până acum?!

Fletcher îl observase pe Tarquin undeva, în spatele rectorului, cu capul în pământ de ruşine, în timp ce tatăl lui îl dojenea. Ceilalţi novici stăteau pe nişte bănci care fuseseră aduse din sala de mese şi aşteptau în tăcere începerea ceremoniei.

— Poţi fi sigur că o să vorbim mai târziu despre chestia asta cu tatuajele. Acum îl rog pe generalul Kavanagh să aducă documentele, pentru ca Fletcher să le semneze. Când se va întruni consiliul Regelui, luna viitoare? Până atunci, o să trebuiască să aducem un profesor care să-l instruiască în problemele politice ale imperiului Fiind un om de rând, nu are nici cea mai vagă idee despre aceste aspecte.

Rectorul se agita în jurul lui Fletcher ca o mamă exagerat de protectoare, scuturându-i până şi praful de pe umeri.

Fletcher stătea drept şi îşi plimba privirea prin încăpere, susţinând fără să clipească privirile generalilor şi pe ale nobililor. Se gândea cu

mândrie la ceea ce izbândiseră el şi prietenii lui.

Sylva şi Othello dovediseră înaltelor oficialităţi ale imperiului că seminţiile lor sunt o forţă de care trebuie să se ţină seama. Accederea lui Seraph în rândurile nobilimii avea să fie mult uşurată, după ce îşi dovedise tenacitatea în arenă. În ceea ce-l privea, Fletcher era mulţumit că îi împiedicase pe Forsyth să obţină încă un loc în consiliul Regelui şi că îşi asigurase un viitor strălucit. Şi-ar fi dorit ca Berdon să poată fi de faţă.

L-a strâns pe Othello de umăr şi l-a înghiontit, arătând înspre mulţimea de generali şi de nobili.

— Unul din oamenii ăştia o să-ţi ofere azi un post de ofiţer. Ai vreo preferinţă?

— Numai Zacharias ori Faversham să nu fie, a chicotit Othello. Trebuia să le vezi mutrele când l-am învins pe Rufus.

În acel moment, uşa de la intrare s-a deschis şi o pală de vânt a măturat vestibulul. Pe fundalul luminii de afară s-au conturat trei siluete, apoi uşa de stejar s-a închis în urma lor.

Când ochii lui Fletcher s-au obişnuit cu penumbra, a constatat cu îngrijorare că cei trei bărbaţi erau Rook, Turner şi Murphy. Inchizitorul s-a îndreptat către ei cu un rânjet rău prevestitor.

Lui Fletcher i s-a strâns inima când a observat perechea de cătuşe din mâna lui Turner.

— Othello! a strigat el. Pinkertonii!

— Ce înseamnă asta? S-a oţărât Scipio, în timp ce pinkertonii îşi croiau drum printre nobilii adunaţi împrejur. E o ceremonie privată!

— Am venit după el, a răspuns Murphy, făcând un semn cu capul înspre Fletcher şi Othello. Avem un mandat de arestare pe numele lui.

Fletcher a păşit în faţa gnomului, legănându-se pe picioare.

— Dacă îl vreţi pe el, trebuie să treceţi mai întâi de mine.

Murphy a făcut încă un pas înainte, cu un zâmbet răutăcios pe buze.

— Fletcher Wulf, a rostit el, în timp ce îi punea cătuşele la mâini. Eşti arestat pentru tentativă de omor asupra lui Didric Cavell.

Fletcher a înlemnit când a priceput ce spunea pinkertonul.

— Ia mâinile de pe el, a strigat Othello, încercând să se bage între ei. E o greşeală!

Turner i-a tras gnomului o palmă zdravănă, trimiţându-l la podea.

— Ai grijă, gnomule, dacă nu vrei să fii acuzat de obstrucționarea justiției, i-a tăiat-o el, lovindu-l cu piciorul.

Rook a păşit peste gnomul căzut pe podea şi l-a apucat pe Fletcher de guler, trăgându-l înspre el.

— Gata cu escapada ta, Fletcher, a mârâit el atât de aproape, încât băiatul îi simțea răsuflarea caldă în ureche. Te întorci la Pelt.

Clasificarea demonilor

Insecte – nivelul 1 (Rory, Genevieve şi Lovett)

Insectele sunt cea mai comună categorie de demoni din partea de eter a imperiului şi sunt sursa de hrană a multor specii de demoni. Cu toate că există multe soiuri de Insecte mai mici, Scarabeii sunt cei mai puternici din grupa Insectelor. Aceşti demoni seamănă cu nişte cărăbuşi mari, zburători şi pot fi de la maroniul cel mai tem până la culori strălucitoare. La maturitate, un Scarabeu mai dezvoltă o armă, pe lângă mandibulele lui puternice – un ac a cărui înțepătură foarte neplăcută poate cauza paralizia temporară a inamicului. Mulţi invocatori folosesc Insecte pe post de spioni, pentru a explora eterul înainte să trimită la vânătoare un demon mai puternic.

Vidra – nivelul 4 (Rufus şi Atlas)

Acest demon de mărimea unui câine se aseamănă foarte mult cu un dihor de apă supradimensionat, are o coadă cu țepi, ca un buzdugan, şi doi incisivi mari. Pot fi găsiţi în general în lacurile şi râurile din eter, căci le place foarte mult să înoate.

Sfrânciocul – nivelul 4 (Amber)

Aceşti demoni asemănători cu nişte păsări migrează o dată pe an prin partea de eter a imperiului, astfel că, din această cauză, în fiecare an, timp de o săptămână, intrarea în eter este foarte periculoasă. Sunt cunoscuţi pentru penele lungi şi negre şi pentru anvergura aripilor, egală cu înălțimea unui bărbat. Penele de la extremitatea fiecărei aripi au vârful de un alb spălăcit. Sfrânciocul

are un cioc încovoiat, în partea de jos a gâtului are nişte mărgele de un roşu aprins, iar pe cap o creastă roşie ca de cocoş.

Salamandra – nivelul 5 (Fletcher)

Salamandrele sunt extrem de rare şi nu se găsesc în partea de eter a imperiului Nu se ştiu prea multe despre habitatul ori istoria lor, cu toate că există dovezi că orcii le-au capturat în trecut. De mărimea unei nevăstuici, sunt la fel de suple şi au nişte membre suficient de lungi pentru a se deplasa cu agilitatea unui lup de munte, în loc să se târască asemenea unei şopârle. Au pielea de culoarea roşu-închis şi ochii mari, chihlimbarii şi rotunzi ca ai unei bufniţe. Salamandrele nu au dinţi, dar botul lor seamănă întrucâtva cu cel al unei broaşte ţestoase.

Sfrânciocul matroană – nivelul 6

Este conducătoarea unui stol de Sfrâncioci. De aproape două ori mai mare decât un Sfrâncioc mediu, aceşti demoni nu trebuie subestimaţi. Nu e lucru neobişnuit că o Matroană să poată înhăţa un Canid tânăr, dacă se iveşte ocazia.

Cameleonul – nivelul 6 (Seraph)

Acest demon seamănă cu un bursuc, însă are pielea aproape identică cu scoarţa unui copac, ceea ce îl ajută să se camufleze în desişurile din eter. Deşi destul de comun, este dificil de capturat din pricină că are tendinţa de a se ascunde în vârful copacilor şi din cauza crestei de ţepi otrăvitori care le creşte pe spinare. Hrana lor e alcătuită mai ales din plante, pe care le ronţăie cu nenumăraţii lor dinţi.

Vulpidul – nivelul 6 (Penelope)

Înrudit de-aproape cu Canidul, acest demon puţin mai mic, asemănător cu o vulpe, are trei cozi şi este cunoscut pentru agilitate şi viteză.

Canidul – nivelul 7 (Sylva şi Arcturus)

Este un demon asemănător cu un câine, cu patru ochi, gheare foarte periculoase, o coadă ca de vulpe şi cu o creastă groasă de blană pe

spinare. Mărimea acestor demoni variază, de la cea a unui câine mare până la cea a unui ponei.

Felida – nivelul 7 (Isadora şi Scipio[2])

Acest demon asemănător cu o pisică este biped, are patru ochi şi mărimea şi inteligenţa unui cimpanzeu. Sunt trei soiuri de Felide: leonini, tigrini şi leopini, în funcţie de asemănarea cu un leu, cu un tigru ori cu un leopard.

Anubidul – nivelul 8 (Malik şi tatăl lui, Baybars)

O altă rudă îndepărtată a Canidului, acest demon rar are o poziţie bipedă şi un cap de şacal. Lucru neobişnuit pentru demonii înrudiţi cu Canidul, are doar doi ochi.

Golemul – nivelul 8 (Othello)

Acest demon rar, destul de primitiv, poate fi constituit din diferite tipuri de minerale, printre care argila, noroiul şi nisipul, dar cel mai puternic este Golemul de piatră. Un Golem tânăr este înalt de doar un metru, dar cu timpul poate creşte până la peste trei metri. Oarecum asemănători cu omul la înfăţişare, au doar un deget gros şi un policar opozabil.

Hidra – nivelul 8 (Tarquin)

Hidra este un demon mare, cu trei capete ca de şarpe şi trei gâturi lungi şi flexibile. Corpul ei este asemănător cu cel al unui varan şi e cam de mărimea unui Canid. Aceşti demoni erau odinioară destul de răspândiţi în partea de eter a imperiului, dar acum sunt pe cale de dispariţie.

Grifonul – nivelul 10 (Lovett)

Acest demon rar nu se găseşte decât ocazional în partea de eter a imperiului. De mărimea unui cal, are corpul, coada şi picioarele din spate ca de leu, şi capul, aripile şi ghearele unui vultur.

Minotaurul – nivelul 11 (Rook)

Aceşti demoni cu corp de om sunt înalţi, păroşi şi musculoşi. Au cap de taur şi copite despicate. Spre deosebire de Golem, au degete

la mână terminate cu gheare, fiind în stare să mânuiască arme, deşi e o treabă dificilă să îi înveţi să o facă. Foarte rar se întâmplă să se găsească vreunul în partea de eter a imperiului.

Notes

[←1]
În engleză, *pelt* desemnează pielea sau blana unui animal (n. t.).

[←2] Prima Felidă a lui Scipio a murit. De curând i s-a dăruit o Felidă tânără